

Arthur C.
Clarke

Kolébka

Kolébka

PRAHA 1996

Artur C. Clarke, Gentry Lee: Kolébka

Vydání první

Copyright © 1988 Arthur C. Clarke and Gentry Lee

Published by arrangement with Warner Books.

All right reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Široká 22, Praha 1
v roce 1996 jako svou 161. publikaci.

Přeloženo z anglického originálu Cradle vydaného nakladatelstvím
Warner Books, New York, v roce 1988

Český překlad © 1996 Vladimír Hanák.

Přebal a vazba © 1996 Valentino Sani a Baronet.

Sazba a grafická úprava studio Ricardo, Praha.

Vytiskla a svázala Severografie Most s.p., Obchodní 249, Most.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

ISBN 80-85890-54-2

BARONET

Praha 1996

Artur C. Clarke
Gentry Lee

KOLÉBKA

Tuto knihu připisujeme
čtyřem nejmladším dětem v našich rodinách,
Chereně, Tamaře, Robertovi a Patrickovi.
Kéž jsou jejich životy plné radosti a zázraků.

Ohrožené druhy

Smaragdová voda naráží na tmavé sopečné útesy. Drobná bílá vodní tříšť se vznáší nad drsnou skálou a tvoří mlhavý závoj matně se třpytící v narůstajícím šeru. V dálce současně zapadají dvě žlutá slunce vzdálená od sebe, když se společně ztrácejí pod obzor, asi čtyřicet stupňů. Jak obě slunce mizí, stoupají na protější straně šíje, která mírně klesá do druhého oceánu, po modročerné obloze dva měsíce v úplňku. Jejich dvojitý svit, přestože mnohem slabší než záře zapadajících sluncí, je dosti silný, aby na oceánu pod skalnatým přewisem vytvořil tančící měsíční stíny.

Když na východní straně šíje stoupají dvě luny, začíná na obzoru u nich, asi dvacet stupňů jižně, zářit světlo. Zpočátku vypadá záře jako světlo vzdáleného města, každým okamžikem se však zjasňuje, až se rozprostře po celé obloze. Nakonec se objeví děsivý třetí měsíc, jehož první paprsek překročí obzor, když jsou měsíční dvojčata možná deset stupňů na svém oblouku. Na obou oceánech se na chvíli rozhostí klid, jako kdyby se svět pod obří nebeskou bání zastavil, aby vzdal hold tomu nádhernému pohledu. Zdá se, že ohromný žlutý měsíc s tváří zřetelně zjizvenou krátery přehlíží své panství, když pomalu vplouvá na oblohu a zalévá smaragdové oceány záhadným odraženým světlem. Je stokrát větší než malá měsíční dvojčata a vytváří na obloze širší pás, než o několik minut předtím vytvářala dvojice zapadajících sluncí.

Pod útesy v jeho stínu si razí cestu z vody velký hadovitý předmět, který se zvedá téměř šest metrů nad povrch. Štíhlé zjevení se kroutí k útesům a dere se kupředu, když se pronikavý hlas trubky, sólové zadutí, odrazí od skal a rozlehne se napříč šíjí. Okamžik nato se ozve další zvuk, tlumená ozvěna, nebo možná odpověď z druhého moře. Tvor ladně pluje do měsíčního svitu, jeho dlouhý štíhlý krk září kobaltovou modří nad šedým tělem, ponořeným z větší části do oceánu. Had s

modrým krkem se opět natahuje, naklání k zemi a v silícím měsíčním svitu odhaluje svou tvář. Má složité rysy stočené do spirály a mezi nimi řady otvorů neznámého účelu. Když se tvor zcela natáhne, zkriví tvář a vydá směsici zvuků. Hlas trubky nyní doprovázejí varhany a hboj. Po krátké odmlce se přes šíji vrací tlumená odpověď, tišší, avšak se stejně bohatým složeným zvukem.

Had pluje podél pobřeží na sever. Za ním se v měsíčním svitu z moře zvedne půl tuctu dalších krouticích se krků. Tito tvorové jsou o něco menší, odstíny jejich kobaltových krků nejsou zcela jasné. Celá skupina se naráz jako na povel otočí a na východ se táhne zatroubení šesti trubek. Nastane další odmlka, po ní přijde očekávaná odezva, zvuk několika menších trubek z míst za šíjí. Šest nových tvorů a jejich vzdálení přátelé okamžitě zahájí složitou propletenou melodii, která pomalu nabývá na hlasitosti, až předehra dosáhne nevyhnutelného vyvrcholení a náhle utichne.

Po další chvíli ožijí oceány na obou stranách šíje hemžením hadů všech velikostí. Sta, dokonce tisíce hadů, pokrývajících vodu, kam až oko dohlédne, začnou ochable natahovat krky, kroucí se, jako by se rozhlíželi, a připojí se ke zpěvu. Hadi východního moře jsou poněkud menší než jejich západní příbuzní. Krky východních hadů jsou bleděmodré, ne kobaltové. K bleděmodrým hadům se také připojí potěr malých tvorů s jemným modrým nádechem na krku, jejichž zpěv je vysoce posazený, trochu neuspořádaný a zní jako pikoly promíchané s křišťálovými zvonečky.

Vody smaragdových oceánů se začínají vzdouvat v přílivovém vzrušení, teď prudce stoupnou na skalnaté útesy na západní straně a rychle zaplaví velké části země na pozvolné straně, která klesá do východního oceánu. Sladěné působení všech tří měsíců vytvoří příliv, který nakonec zcela pokryje šíji a spojí oba oceány. Jak se vody k sobě dostávají neustále blíž a blíž, hudba tisíců pějících hadů nabývá na vznešenosti a zaplaví celý prostor čarokrásným zvukem. Je to také nářikavý hlas touhy a očekávání, univerzální nářek dlouho potlačované tužby na pokračí blížícího se ukojení.

Velcí hadi s dlouhým krkem na Canthoru končí svou výroční symfonii páření, když se dva oceány spojí v jeden a obyvatelé každého z nich vyhledají ve sjednocených vodách své celoživotní partnery. Kaž-

dý canthorský rok má pět nocí, kdy přílivové síly působí společně, aby zatopily šíji a dovolily hadům pohlavní styk. Pět nocí milostných her a dovádění, obnovy a slibů před nezbytným návratem do oddělených oceánů a rokem nového čekání, než opět nastane velký příliv.

Pro nejmenší, nové hady, jimiž jejich matky otěhotněly při posledním výročním setkání a kteří se vylíhli ve východním oceánu, je velký příliv dobou vzrušení i smutku zároveň. Musí se teď rozloučit se svými kamarády, nechat dětství za sebou. Polovina z nich musí rovněž opustit své matky a vydat se na plavbu mezi kobaltově modré dospělé, s nimiž se nikdy nesetkala. Tato polovina, která žila výlučně mezi přáteli své matky, poplave páté noci nad šíjí a napříč jí vedle svých otců. Jakmile se dostanou do západního oceánu, začnou jim bleděmodré krky tmavnout, když zahájí přechod pubertou k dospělosti. Příští rok pak jejich slabé hlásky dospějí právě natolik, aby každý z nich mohl zažít jisté vzrušení a během výroční symfonie páření nalézt vstřícnou odezvu na své volání.

Na planetě Canthoru uplynuly tisíce let. Síly přeměn se spikly proti nádherným hadům s modrými krky. Nejdříve nastala na tomto světě velká doba ledová, která uzamkla větší část vody z planety do věčných polárních ker a snížila hladinu moře. Počet dnů, kdy velký příliv zatopí šíji, klesá na čtyři, potom na tři a nakonec na pouhé dva. Složitý rituál hadího páření, vytvořený během stovek generací, probíhá nejlépe při pěti nocích dvoření. Po několika stech letech, kdy k páření zbývají pouze dvě noci, závratně poklesl počet každoročně narozených hadích potomků. Celkový počet hadů na Canthoru se nebezpečně zmenšil.

Nakonec zářivý výkon dvou sluncí opět trochu vzrostl a Canthor vystoupil ze své doby ledové. Hladina moří stoupla a počet dnů páření se opět vrátil k pěti. Hadí symfonie, která během těžkých let zkrácené doby získala smutný nádech, se opět stala plnou radosti. Po několik generací počet hadů rostl. Potom se však půvabní tvorové setkali s dalším nepřítelem.

Jinde na Canthoru se téměř milion let vyvíjel další inteligentní druh, lítý cvalík s nenasytnou chutí vládnout. Ledová doba vyvolala prudký vývoj těchto trollů, protože zavedla přísná pravidla přežití nejsilnějších, která přirozeně vybrala jedince s nejlepšími schopnostmi,

hlavně s inteligencí a silou, a v jistém smyslu pročistila zásobárnu jejich genů.

Trollové, kteří vystoupili z tisíců let nadvlády ledu na Canthoru, jsou výbojnější a schopnější poradit si se zbytkem svého prostředí. Stali se z nich výrobci nástrojů, naučili se využívat bohatství planety ke svému užitku. Žádný jiný živý tvor na Canthoru se jim nevyrovná chytrostí a nemůže ohrozit jejich existenci. Trollové se tedy množí na celé planetě a svou chamtivostí ji zcela ovládnou.

Hadi s modrým krkem na Canthoru po statisíce let žádné přirozené nepřátele neměli. Neuchovali si tudíž vlastnosti agresivity a pocitu teritoriality nutné k přežití, když jsou ohroženi. Živili se vždy především rostlinami a živočichy, obývajícími zdejší oceány. Moře poskytují takovou hojnost potravy, že na hady neudělá velký dojem, když trollové začnou získávat potravu v oceánech. Avšak pro trolly, jejichž chtivost po území nezná mezí, představují hadi alespoň soky v získávání hojnosti oceánů a svou velikostí a inteligencí možná i hrozbu pro přežití.

Zase je doba velkého přílivu. Hadi s dlouhým krkem mužského pohlaví včas dokončili cestu oceánem a hemží se jako obvykle právě u velkých sopečných útesů. Je jich tam teď jenom několik set, značně méně než v klidných letech, kdy byli tak četní, že zabírali oblast, kam až oko dohlédlo. Obří měsíc v úplňku vychází na oblohu, tak jako po tisíce let, sleduje dva své malé bratry a předehra oznamuje nastávající symfonii páření. Avšak jak se příliv zvedá, aby zatopil šíji, hadi vycítí, že něco není v pořádku. Do mystické písňe páření se vkrádá sílící kakofonie. Po obou stranách země, oddělující hady, se šíří zvuk úzkosti. Když se příliv nakonec přelije přes vrcholky sopečných skal, čas v původní symfonii páření pro nádherné crescendo, canthorskou noc vyplní zvuk žalostného hadího nářku.

Trollové totiž vztyčili na hřebenu šíje obrovskou přepážku. Pečlivě ji propočítali, aby byla dostatečně vysoká a zabránila průchod největším hadům. Tato tyranská překážka dovolí nádherným tvorům s modrým krkem, když se namáhají ze všech sil, aby navzájem vycítili svou blízkost, ale ne, aby se spojili. Pozorovat noci velkého přílivu je ohromně bolestné. Z obou stran se hadi znovu a znovu a zbytečně vrhají na zeď, zoufale se snaží o styk se svými protějšky. Vše je však marné. Přepážka nepovolí. Hadi nejsou schopni páření. Obě pohlaví se

nakonec vrátí do svých oceánů, hluboce roztesknělá a hluboce si uvědomující, co ta přepážka znamená pro jejich budoucnost.

Někteří jedinci se potlučou až k znecitlivění, jak se snaží rozbořit stěnu. Tito zranění na obou stranách šíje zůstanou pozadu, aby se zotavili, zatímco ostatní, kteří zahajují výroční migraci, jako kdyby došlo k normálnímu páření, pomalu a smutně odplují. Každé pohlaví míří do jiné oblasti Canthoru.

Jsou dvě noci po té, co velký příliv přestal zalévat souš mezi oceány. Dva starší hadi mužského pohlaví s krky ještě zhmožděnými od opakovaného neúspěšného narážení do nenáviděné hráze pomalu plují v měsíčním svitu. Z oblohy na ně dopadne podivné světlo. Vznáší se nad nimi, zatímco napínají krky, aby zjistili, co se to děje.

V okamžiku se ladné krky nakloní dopředu a plácnou na měsícem ozářený oceán. Ze světla nad nimi se vysune předmět, jakýsi koš, který se ponoří do vody. Nabere oba hady a tiše je vytáhne do vzduchu, zvedán nějakým neznámým rybářem na obloze. Stejná scéna se opakuje tucetkrát, nejdříve v západním oceánu se zraněnými hady, jejichž krky jsou kobaltově modré, potom ve východním s jejich protějšky, jejichž krky jsou bleděmodré. Jako by docházelo k velkému odchytu, při němž jsou odstraňováni vyčerpaní jedinci, kteří si nedokázali udržet místo s ostatními příslušníky svého druhu v roční migraci.

Daleko nad Canthorem čeká obrovská válcová kosmická loď na návrat svých pochopů-robotů. Tato cestovní planeta o straně třicet kilometrů se otevírá letce vracejících se dopravních prostředků velkých jako obrovská letadla, které přivázejí úlovky z Canthoru. Válec zvolna rotuje, zatímco v pozadí září Canthor a jeho obří měsíc. Vrací se samotný opožděný dopravní prostředek, dveře se otevřou, aby se dostal do většího vozidla, a nějakou dobu se nic neděje. Nakonec se válec překllopí na bok a zapálí několik malých raket. Ve chvílce mizí z dohledu, opustí Canthor a vydá se k dalším světům.

Za stálého sněžení se mohutný muž tiše plahočí lesem. Oblečený do kožešin, s těžkým nákladem na zádech a dlouhým oštěpem v jedné ruce obrací zarostlou tvář k ostatním za sebou, ke své rodině, a pobízí je, aby si pospíšili. Skupinku tvoří pětice, kromě muže je to žena, která nese kojence, a dvě dorůstající děti. Ty mají na sobě kožešiny jako

rodiče a přes záda přehozeny velké rance. Chlapec také drží v ruce oštěp. Zblízka všichni vypadají unaveně, na pokraji vyčerpání.

Na chvílku vyjdou z lesa a vstoupí do údolí, které se rozkládá kolem zamrzlého rybníka. Sněžení neustává a přidává k osmicentimetrové vrstvě, která už pokrývá zemi, další díl. Otec dá rodině pokyn k zastavení a opatrně se vydá k rybníku. Zatímco se ostatní shluknou, aby se chránili proti chladu, muž bere z rance hrubý nástroj, shrábne z malé plochy rybníka sníh a začne sekat led. Trvá mu to téměř hodinu. Nakonec uspěje, vyrazí šťastný výkřik a skloní se, aby se napil. Vytáhne kůži, naplní ji a nese vodu ženě a dětem.

Dívka obdaří otce úsměvem, v němž je zřejmá láska a obdiv. Její tvář nese stopy únavy a je zbrázděna sluncem, větrem a chladem. Sáhne po kůži s vodou. Náhle zkriví obličej strachem, vykřikne a otec se obrátí právě včas, aby se chránil proti vrčícímu vlku, který už skočil k útoku. Udeří zvíře plnou silou mocné paže, odchýlí ho od jeho terče a klopýtá k oštěpu, který nechal na zemi u rybníka. Uchopí oštěp a rychle se otočí, připraven chránit rodinu.

Zaútočili na ně tři vlci. Jeho syn obratně vrazil oštěp jednomu vlku do boku, teď je však bezbranný proti druhému, který ho napadl, než se mu zdaří oštěp vytáhnout. Otec v záchvatu zuřivosti skočí a vrazí oštěp do vlka, který útočí na jeho syna. Je však už příliš pozdě. Hladový vlk už našel chlapcův krk a rychlým sklapnutím mocných čelistí mu překousl krční žílu.

Jeskyňní člověk se otočí a vydá se proti poslednímu vlku. Jeho žena krvácí, leží na sněhu, batole je bez ochrany, křičí zabaleno v kožšinách asi šest metrů od matky. Poslední vlk ostražitě sleduje mohutného muže, předstírá útok na otce, ale skočí po dítěti. Než stačí muž zareagovat, vlk popadne nemluvně a zamíří k lesu.

Dívka při útoku nebyla zraněna, zničila ji však bratrova téměř okamžitá smrt a únos malé sestřičky. Drží mrtvého bratra za ruku a neovladatelně vzlyká. Otec nacpe čistý sníh ženě do ran a pak si ji i s těžkými ranci naloží na záda. Dvakrát zabručí na dceru, ta se nakonec zdráhavě zvedne a začne sbírat do dalšího rance zbytky věcí patřících rodině.

Když se stmívá, tři přežívající členové rodiny se blíží k jakýmsi jeskyním na okraji lesa. Otec je z tíhy své ženy a nuzného rodinného

majetku téměř vyčerpán. Na okamžik si sedne, aby si odpočinul. Dcera k němu doklopýtá a položí mu hlavu do klína. Nezvučně pláče a otec jí něžně otírá slzy. Znenadání na ně seshora zasvítí jasné světlo a okamžik nato jsou všichni v bezvědomí.

Uvázaný kovový koš, asi pět metrů dlouhý a půldruhého metru široký, se snese do podivného sněžného světla a dopadne na zem vedle tří lidí. Jeho stěny odpadnou, kovové pásy se natáhnou ven a omotají se kolem každého z lidí. Vtáhnou je do koše, stěny se zavrou a podivný předmět stoupá do sněžného světla. Okamžik nato reflektor zhasne a život v pravěkém pralese se vrátí do obvyklých kolejí.

Nad Zemí se tiše vznáší obří válec, čeká na návrat svých poslů. Planeta dole je téměř bez mraků a velké modré plochy oceánů se v odraženém slunečním svitu třpytí jako drahokamy. Poblíž večerní meze světla a stínu ukazují nízké paprsky slunce rozlehlé plochy ledu sahající od severního pólu téměř přes celou velkou pevninu. Na západě za velkým oceánem a na celém bílém severním ostrově svítí polední slunce na druhý velký světadíl, také většinou pokrytý ledem. Led na něm se rozprostírá na jih přes dvě třetiny území a mizí úplně, až se kontinent zúží a zasáhne do jižního moře.

Lovecké čluny vyslané z obřího válce se vrátí k základně a vyloží svou kořist. Otec, zraněná matka a jejich dospívající dcera jsou v malém vozidle s dalšími padesáti či šedesáti lidmi, zřejmě shromážděnými z rozličných míst po celém světě. Nikdo z lidí se nehýbe. Když člun bezpečně přistane u mateřské lodi, všichni pravěcí lidé jsou ve velkém vozidle přesunuti do přijímací stanice. Tam je příjmu, zaznamenají a přesunou do obrovského modulu, v němž je vytvořeno pozemské prostředí.

Daleko nad Zemí se poslední z bezpilotních zvěďů vrátí k obřímu válci. Nastane kratičká pauza, jako by docházelo k ověření jakéhosi neznámého seznamu, a pak válcová kosmická loď mizí.

ČTVRTEK

Kapitola první

Při východu slunce ležely na pláži. Někdy během noci najelo sedm velryb na mělčinu v Deer Key, pět mil na východ od Key West. Mocní leviatani hloubek, tři až čtyři a půl metru dlouzí, vyhlíželi bezmocně, nemotorně natažení na písku. Dalšího půl tuctu členů tohoto zbloudilého stáda falešných zabijáckých velryb kroužilo v mělké laguně nedaleko od pláže, zřejmě zmateno a ztraceno.

V sedm hodin, za jasného březnového rána dorazili experti na velryby z Key West a už začínali koordinovat akci, jež posléze vyústí ve sladěné úsilí místních rybářů a nadšených přívrženců jachtingu vytlačit zvířata z mělčiny zpět do laguny. Jakmile se velryby dostanou z pláže, bude dalším úkolem odvést celé stádo do Mexického zálivu. Zůstávala jen nepatrná či vůbec žádná naděje, že přežijí, pokud se je nepodaří vrátit do otevřených vod.

Jako první zástupce tisku přijela reportérka Carol Dawsonová. Zaparkovala novou sportovní korejskou dodávku v ohbí silnice hned vedle pláže a vyskočila, aby obhlédla situaci. Pláž a laguna Deer Key vytvářely malý záliv, který tvarem připomínal půlměsíc. Pomyslná tětíva spojující dva body souše na koncích zálivu by vedla téměř půl míle přes vodu. Za tětivou se rozkládal Mexický záliv. Sedm velryb vniklo do zálivu v jeho středu a zůstalo na písku v místě nejvzdálenějším od otevřeného moře. Zbytek velryb byl uvězněn na mělčině, necelých třicet metrů od břehu.

Carol obešla dodávku k zádi. Než vytáhla velkou fotografickou brašnu, upravila si tkanice na kalhotách. (Když ji v hotelovém pokoji v Key West ráno náhle probudil telefonický hovor z Miami, rychle na sebe naházela, co se dalo. Sportovní tepláková souprava věru nepatřila k jejímu obvyklému pracovnímu oděvu. Tepláky skrývaly přednosti vzhledného, pěkně tvarovaného těla, které vypadalo spíše na dvacet než na třicet.) V brašně měla sbírku videokamer a fotoaparátů. Vybra-

la si tři přístroje, strčila do úst dvě mentolové sušenky z načatého balíčku a vydala se na pláž. Když šla po písku k lidem a uvězněným velrybám, několikrát se zastavila a vyfotografovala scénu.

Nejdříve se vydala k muži, který měl na sobě uniformu Mořského výzkumného střediska v jižní Floridě. Díval se na oceán a hovořil se dvěma námořními důstojníky z Mořské strážní sekce Námořní letecké základny Spojených států v Key West. Asi tucet místních dobrovolníků postávalo blízko rozmlouvajících mužů, udržovali si odstup, ale pozorně naslouchali jejich hovoru. Carol došla k muži z výzkumného střediska a vzala ho za ruku.

„Dobré ráno, Jeffe,“ pozdravila se s ním.

Otočil se a pohlédl na ni. Po tváři mu přeběhl nejistý úsměv poznání.

„Carol Dawsonová, *Miami Herald*,“ řekla rychle. „Setkali jsme se jednou večer v MOI. Provázel mě Dale Michaels.“

„Jasně, už si vzpomínám,“ prohlásil. „Jak bych mohl zapomenout takovou nádhernou tvář, jako je ta tvoje?“ Za okamžik pokračoval: „Ale co tady děláš? Pokud vím, ještě před hodinou nikdo na světě nevěděl, že ty velryby jsou tady. A Miami je přes sto sedmdesát kilometrů daleko.“

Zasmála se, očima zdvořile přijala Jeffovu poklonu a poděkovala za ni. Stále se s tím nemohla smířit, musela však nerada uznávat, že si ji lidé, a zvláště muži, pamatují pro to, jak vypadá.

„Byla jsem už v Key West za jinou reportáží. Dale mi dnes ráno zavolal, jakmile se o velrybách doslechl. Můžu vás na chvíli vyrušit a požádat o zasvěcený komentář? Samozřejmě pro zveřejnění.“

Během hovoru sáhla do brašny a vybrala si videokameru, jeden z nejnovějších typů, Sony, model roku 1993, velkou asi jako malý poznámkový blok, a začala interview s doktorem Jeffem Marsdenem, „hlavním expertem na velryby ve Florida Keys“. Interview měl samozřejmě standardní obsah a Carol by dokázala odpovědět na všechny otázky sama. Ale byla dobrá reportérka a uvědomovala si hodnotu experta v situaci, jako je tato.

Doktor Marsden vysvětlil, že mořští biologové ještě neznají důvody, proč se velryby dostávají na pláž, přestože jim zvýšená frekvence výskytu těchto událostí koncem osmdesátých a počátkem devadesá-

tých let poskytla bohaté možnosti k výzkumu. Podle něj většina expertů přičítala jejich chování tomu, že jednotliví vůdci těchto nešťastných stád byli nakaženi parazity. Převládající teorie předpokládá, že paraziti zmatou složitý navigační systém, který velrybám udává, kam se mají vydat. Jinými slovy, vedoucí velryba si nějak myslí, že její migrační cesta vede na pláž a přes souš. Ostatní ji sledují, protože ve stádu panuje přísná hierarchie.

„Slyšela jsem, jak někteří lidé tvrdí, že za zvýšený výskyt těchto událostí nesou vinu lidé a jimi způsobené znečištění životního prostředí. Vyjádřil byste se laskavě k obvinění, že naše odpadky a stejně tak nadměrný hluk a velké používání elektroniky podkopaly citlivé biosystémy, jež velryby užívají k navigaci?“

Carol použila transfokátor na své maličké videokameře, aby zachytila, jak se Jeff Marsden zamračil. Zjevně od ní neočekával tak brzy ráno takovou otázku na tělo.

Okamžik přemýšlel a pak odpověděl: „Je známo několik pokusů vysvětlit, proč dochází k uvíznutí na pláži mnohem častěji, než bylo zaznamenáno v minulosti. Většina výzkumníků dospěla k nevyhnutelnému závěru, že cosi v životním prostředí velryb se v posledních padesáti letech změnilo. Není příliš přehnané představit si, že za tyto změny můžeme nést zodpovědnost my lidé.“

Carol si uvědomila, že má správné citáty pro perfektní krátkou reportáž do televize. Potom interview rychle a profesionálně ukončila, poděkovala doktoru Marsdenovi a odešla k přihlížejícím. Za chvíli měla spoustu dobrovolníků, kteří byli ochotni vzít ji do laguny, aby mohla vyfotografovat zmatené velryby zblízka. Během pěti minut získala nejen několik disků fotografií, ale také upevnila na jeden malý člun svou videokameru se stabilizujícím stativem a natočila se na videoklip, jak vysvětluje vyplutí velryb na pláž.

Než opustila pláž na Deer Key, otevřela zadní část své dodávky. Ta jí sloužila jako přenosná fotolaboratoř. Nejdříve přetočila videokazetu a překontrolovala nahrávku, především naslouchala, zda je za ní slyšet šplouchání velryb, když mluví ve člunu. Potom vložila disky z videokamery, která sloužila jako fotoaparát, do čteček, aby zjistila, zda se jí všechny fotografie povedly. Byly dobré. Usmála se pro sebe, zavřela zadní část dodávky a rozjela se zpět do Key West.

Kapitola druhá

Carol skončila přenos videonahrávky modemem do Miami, kde ji přijme Joey Hernandez, a pak zavolala další číslo. Seděla v jedné ze soukromých kabiněk uvnitř velké nové místnosti hotelu Marriott v Key West, vybavené sdělovací technikou. Obrazovka před ní ukázala, že ke spojení na novém čísle došlo, ještě se však neobjevil obraz. Uslyšela ženský hlas: „Dobrý den, kancelář doktora Michaelse.“

„Dobrý den, Bernice, tady je Carol. Jsem na videu.“

Monitor se vmžiku vyjasnil a objevila se na něm příjemná žena středního věku. „Jé, ahoj, Carol. Řeknu Dalemu, že jsi na lince.“

Carol se usmála, když pozorovala Bernice, jak se otáčí se židlí a jede k panelu tlačítek po své levici. Bernice byla svým stolem téměř obklopena. Před sebou měla dvě klávesnice spojené se dvěma velkými obrazovkami, nejružnější diskové mechaniky a něco, co vypadalo jako telefon a bylo umístěno v dalším monitoru. Pro panel hned vedle telefonu zjevně nezůstalo dost místa, takže musela asi metr popojet, aby sdělila doktoru Dalemu Michaelsovi, že má hovor, že je na videu, že je od Carol a přichází z Key West. Doktor Dale, jak ho znali všichni kromě Carol, měl rád spoustu informací, než se uráčil na telefon odpovídat.

Bernice měla vlevo a vpravo kolmá prodloužení stolu, na nichž byly uloženy sloupce disket různých velikostí (byly označeny „čti“ nebo „založ“ nebo „odeslaná korespondence“), proložených skupinami obálek a pořadačů, do nichž se ukládal vtyštěný výstup z počítačů. Bernice stiskla tlačítko na panelu, nic se však nestalo. Dívala se omluvně na Carol.

„Promiň, Carol,“ řekla trochu provinile. „Možná jsem to nezvládla. Doktor Dale si nechal tento týden zase zavést nový systém a já si zatím nejsem jistá...”

Na jednom ze dvou velkých monitorů se objevil vzkaz. „Á, dobře,“ pokračovala Bernice, už se usmívala, „udělala jsem to správně. Za chvíli se s tebou spojí. Někoho u sebe má, ale skončí to rychle, aby tě mohl vidět a mluvit s tebou. Doufám, že ti nebude vadit, když tě přepnu na čekání.“

Carol přikývla a obraz Bernice se z obrazovky vytratil. Carol nyní na monitoru sledovala začátek krátkého výukového dokumentu o pěstování ústřic. Byl překrásně nasnímán pod vodou za použití nejmodernějšího filmovacího zařízení. V komentáři se ozval sladce plynoucí hlas doktora Daleho a mluvčí poukázal na spojení mezi výzkumy v MOI (Miamský oceánografický institut, který doktor Dale Michaels založil a jehož byl výkonným ředitelem) a rychlým vzrůstem všech druhů mořského farmaření. Carol se však musela smát. Vyprávění tiše podmalovával a během jeho přerušení sílil Pachelbelův *Canon*. Byla to Daleova oblíbená skladba náladové hudby (Carol vždy věděla, co od něho může očekávat, vždy věděla, co přijde dál, když u sebe doma položil na přehrávač kompaktních disků Pachelbela), ale zdálo se jí divné naslouchat rytmickým smyčcům, když kamery najížděly na detailní záběry rostoucích ústřic.

Příběh o ústřicích se náhle zničehonic přerušil a na obrazovce se objevila velká kancelář. Dale Michaels seděl na pohovce na druhé straně místnosti proti svému modernímu psacímu stolu. Díval se najezen ze tří videomonitorů, které bylo v místnosti vidět. „Ještě jednou dobrý den, Carol,“ řekl nadšeně. „Tak jak to šlo? A kde jsi? Nevěděl jsem, že v hotelu Marriott už mají videotelefon na pokojích.“

Doktor Michaels byl vysoký a štíhlý blondýn s mírně vlnitými vlasy, které na spáncích začaly trochu ustupovat. Usmál se, příliš rychle, téměř nacvičeně, jeho zelené oči však vyjadřovaly teplo a otevřenost.

„Jsem v hotelové komunikační místnosti,“ odpověděla Carol. „Právě jsem poslala disketu s reportáží o velrybách na pláži do *Heraldu*. Panebože, Dale. Bylo mi těch ubohých zvířat tak líto. Jak můžou být tak chytré a přesto si tak zhudlařit směr?“

„Nevíme, Carol,“ opáčil Dale. „Ale nezapomínej, že naše a velrybí definice inteligence jsou téměř jistě naprosto odlišné. Kromě toho nepřekvapuje, že věří svému vnitřnímu navigačnímu systému, přestože je vede do katastrofy. Dovedeš si představit situaci, v níž bys v pod-

statě ignorovala informaci, kterou ti dávají tvé oči? To je totéž. Hovoříme o selhání jejich hlavního smyslu.“

Carol chvílku mlčela. „Tuším, že chápu, co máš na mysli,“ ozvala se nakonec, „ale člověka to bolí, když je vidí tak bezmocné. No, dobrá, mimochodem, mám reportáž i na videonahrávce. Chci ti říct, že nová integrovaná videotechnika je skvělá. V hotelu Marriott právě instalovali nový modem pro video s vyšší rychlostí přenosu a celý osmiminutový snímek jsem odeslala Joeymu Hernandezovi v kanálu 44 za pouhé dvě minuty. Moc se mu líbil. Dělá totiž poslední zprávy. Pokus se to chytit, jestli můžeš, a řekneš mi, co si o tom myslíš.“

Na okamžik se odmlčela. „A mimochodem, Dale, ještě jednou díky za tip.“

„Jsem rád, když můžu pomoci.“ Dale zářil. Těšilo ho, když mohl Carol pomáhat v kariéře. Dělal to poctivě, svým vědeckým způsobem, využívajícím levé poloviny mozku, už téměř půl druhého roku. Nedomáhal si však přesvědčit, že by stálý vztah byl vzájemně užitečný. Nebo si alespoň myslel, že v tom je problém.

„Myslím si, že tahle věc s velrybami by mohla posloužit jako výborná zástěrka,“ říkala Carol. „Víš, dělala jsem si starosti, že s tvým teleskopem vyvolám příliš moc pozornosti. A ta záležitost s lovci pokladů prostě nesedí, jestli mě tady někdo pozná. Ale myslím, že můžu užít jako záminku pokračování reportáží o osudu velryb. Co si o tom myslíš?“

„Zdá se mi to rozumné,“ odpověděl Dale. „Mimochodem, dnes ráno byly hlášeny dva další případy nezvyklého chování velryb - část stáda se dostala na pláž u Sanibelu a domnělý útok na rybářský člun severně od Marathonu. Vlastníkem byl Vietnamec, který se nechá velice snadno vzrušit. Je samozřejmě téměř vyloučeno, že by falešní zabijáci napadli něco souvisejícího s lidmi. Ale možná bys mohla všechno nějak použít.“

Carol viděla, že už opustil pohovku a přecházel po kanceláři. Doktor Dale Michaels měl tolik energie, že téměř nikdy nedokázal klidně sedět a uvolnit se. Chybělo mu jen pár měsíců do čtyřicátých narozenin, měl však pořád chuť do života a nadšení jako po pubertě.

„Jenom dej pozor, ať nikdo z námořnictva nezjistí, že máš teleskop,“ pokračoval. „Dnes ráno opět volali a žádali třetí sadu celého

zařízení. Řekl jsem jim, že třetí teleskop je zapůjčen mimo ústav a je používán k výzkumu. Ať hledají cokoli, musí to být velice důležité.“ Obrátil se a hleděl do kamery. „A velice tajné. Ten chlápek, poručík Todd, mi dnes ráno opět připomínal, jakmile jsem položil normální vědecký dotaz, že je to záležitost námořnictva a že mi o tom nemůže nic sdělit.“

Carol si něco zapsala do malého bloku. „Víš, Dale,“ začala potom, „myslela jsem si, že tento příběh má ohromné možnosti, hned jak ses o tom včera zmínil. Všechno naznačuje, že v námořnictvu se děje cosi neobvyklého a tajného. Mě samotnou pobavil amatérský způsob, kterým včera do telefonu odbyl věc Todd, a pak chtěl vědět, kdo mi dal jeho jméno. Řekla jsem mu, že zdroj v Pentagonu naznačil, že v Námořní letecké základně v Key West dochází k jakési činnosti, která má vysokou prioritu, a že on, Todd, s tím nějak souvisí. Zdálo se, že to zbaštil. A já jsem přesvědčená, že ten křen, chlápek z námořnictva pro styk s veřejností, nemá vůbec tušení, co by se vlastně mohlo dít.“

Carol zívla a rychle si dala ruku na ústa. „No, už je moc pozdě, abych se vrátila do postele. Myslím, že si zacvičím a pak se pokusím najít ten člun, o němž jsme mluvili. Připadá mi to, jako bych hledala jehlu v kupce sena, ale tvůj odhad může být správný. Každopádně začnu s mapou, kterou jsi mi dal. A pokud skutečně tady někde ztratili řízenou střelu *a jestliže* se to snaží ututlat, byl by to pro mne velký úlovek. Ozvu se ti.“

Dale zamával na rozloučenou a zavěsil. Carol opustila komunikační prostor a došla na druhý konec hotelu. Měla pokoj v přízemí s vyhlídkou na oceán. *Herald* by takový luxus nezaplatil, ale ona se přesto rozhodla udělat tentokrát rozruch a hýčkat se. Když se převlékala do těsně padnoucí tréninkové plavecké kombinézy, uvažovala o svém rozhovoru s Dalem. *Nikdo by nikdy nepoznal, myslela si, že Dale a já jsme milenci. Nebo alespoň sexuální partneři. Je to všechno takové systematické. Jako kdybychom byli členy jednoho týmu, nebo něco podobného. Žádní milácci nebo drahoušci.* Na okamžik se zarazila, pak dokončila myšlenku. *Způsobila jsem, že je to takové, já?* hloubala.

Bylo téměř devět hodin a lázně se začínaly probouzet, když vyšla z pokoje na pozemek patřící k hotelu. Na pláž právě dorazili zaměstnanci a připravovali na písku pro ranní ptáčata lehátka a slunečníky.

Carol došla k mladému muži, který vše řídil (typický Karlík Hrozný, myslela si sarkasticky, když ho pozorovala, jak se naparuje před kabinou se svou koncesí), a oznámila mu, že se vydává na dlouhou tréninkovou plavbu. Dvakrát předtím v jiných hotelích zapomněla říct hlídačům pláže, že bude plavat osm set metrů od břehu. V obou případech byla ke své hrůze „zachráněna“ a způsobila nepříjemnou scénu.

Když se dostala do rytmu kraula, začala pociťovat, jak se v ní uvolňuje napětí, povolují uzly, které ji víceméně stále svíraly. Přestože většině ostatních lidí říkala, že pravidelně cvičí proto, aby byla fit, opravdovým důvodem k tomu, že trávila každé ráno alespoň pětáctiřicet minut během, plaváním nebo rychlou chůzí, byla potřeba cvičit, aby se vyrovnala s rychle plynoucím životem. Pouze po tvrdém cvičení se cítila opravdu klidná a spokojená se světem.

Carol běžně nechávala mysl bezděčně tékat od předmětu k předmětu, když plavala dlouhé vzdálenosti. Tohoto rána si vzpomněla, jak kdysi plavala v chladných vodách Tichého oceánu u Laguna Beach v Kalifornii. Bylo jí tehdy osm a vydala se na oslavu narozenin své přítelkyně, Jessica se jmenovala, s níž se setkala v letním fotbalovém táboře. Jessica byla bohatá. Její dům stál víc než milion dolarů a měla víc hraček a panenek, než si Carol dokázala vůbec představit.

Ajajaj, myslela si Carol, když si vzpomněla na party, které pořádala Jessica, na klauny a na poníky. *To bylo tenkrát, když jsem ještě věřila pohádkám. To bylo před rozchodem a rozvodem...*

Zazněl budíček na hodinkách, vytrhl ji ze snění. Obrátila se a zamířila ke břehu. Vtom uviděla koutkem oka něco podivného. Necelých dvacet metrů od ní se vynořila velká velryba. Carol přeběhl mráz po zádech a stoupla jí hladina adrenalinu v krvi. Velryba zmizela pod vodou, a přestože Carol dvě minuty šlapala vodu a propátrávala obzor, už ji nespátřila.

Nakonec se vydala ke břehu. Tep, který se jí po tomhle fantastickém setkání prudce zrychlil, se začal vracet k normálu a přemýšlela teď o tom, jak ji velryby celý život fascinují. Vzpomněla si, že když jí bylo sedm, dostala hračku velrybu z mořského světa v San Diegu. Jak se jmenovala? Šamy. Šamu. Tak nějak. Pak si vzpomněla na ještě starší zážitek, na něco, nač nemyslela asi pětadvacet let.

Bylo jí pět či šest, seděla ve svém pokoji, připravená jít do postele, jak ji vyzvali, a do pokoje přišel otec s obrázkovou knížkou. Seděli spolu na posteli a opírali se o tapety se žlutými květy a on jí četl. Moc se jí líbilo, když ji objal paží a obracel listy v jejím klíně. Měla pocit pohody a bezpečí. Četl jí příběh o velrybě, která se zdála lidská, a o muži, který se jmenoval kapitán Achab. Obrázky vypadaly strašidelně, obzvláště jeden, který ukazoval, jak si ohromná velryba s harpunou zaraženou ve hřbetě pohazuje se člunem.

Když ji otec na noc přikrýval, zdálo se, že otálí. Něžně ji objal a zasypal polibky. Viděla mu v očích slzy a zeptala se, jestli ho něco bolí. Zavrtěl jen hlavou a řekl, že ji má tak rád, až se z toho rozplakal.

Carol se tak hluboce zabrala do této živé vzpomínky, že nesledovala, kam plave. Proud ji zanesl k západu, že jen stěží zahlédla hotel. Trvalo jí pět minut, než se zorientovala a zamířila správným směrem.

Kapitola třetí

Poručík Richard Todd netrpělivě čekal, až asistentka zpracovávající údaje udělá poslední opravy v originálu dokumentu. „Pospěšte si, honem. Porada má začít za pět minut. A ještě musíme provést dvě opravy.“

Chudák dívka byla zjevně nervózní z toho, že jí námořní důstojník kouká přes rameno, zatímco ona pracuje u počítače. Opravila dva překlapy na stránce a přivolala další. Na obrazovku naskočila počítačem nakreslená mapa jižní Floridy a zálivů. Snažila se sledovat pokyny poručíka Todda a světelným perem zdůrazňovala oblasti, které jmenoval.

„Ano,“ řekl konečně, „to je dobré. Tím je to hotovo. Teď stiskněte tlačítko tiskárny. Jaký je první příkaz? 17BROK01? Dobrá. Na přísně tajné databázi? V pořádku. Dnešní heslo?“

„Matisse, poručíku,“ odpověděla. Vstala, obešla počítač a vzala jediný zkušební výtisk jeho vystoupení. Todd měl na tváři nechápavý výraz. „Byl to francouzský malíř,“ řekla dívka sarkasticky, „M-A-T-I-S-S-E, v případě, že vás zajímá, jak se píše.“

Todd podepsal příjem své kopie materiálu a pak si na list s poznámkami zapsal Matisse. Nemotorně a ledabyle asistentce poděkoval a vydal se z budovy na druhou stranu ulice.

Konferenční středisko Námořní letecké základny Spojených států v Key West leželo hned naproti. Byla to úplně nová budova, moderně navržená, jedna z mála, které na základně narušovaly architektonickou jednotvárnost, jež by se dala nejlépe popsat jako „bílý štuk, druhá světová válka.“ Poručík Todd pracoval v jedné z nepopsatelných bílých staveb jako náčelník místního oddělení speciálních projektů. Todd a jeho skupina byli pro velení v podstatě „hasiči“, kteří se přesouvali z projektu na projekt podle toho, kde jich bylo třeba.

Toddovi bylo osmadvacet, vystudoval inženýrství kosmického letectví v Annapolis, námořní mládenec, který vyrostl v Littletonu,

předměstí Denveru v Coloradu. Byl ambiciózní a netrpělivý. Měl pocit, že zde v Key West je mimo hlavní proud, a toužil po příležitosti dostat se jinam, kde by skutečně mohl prokázat své přednosti, například do střediska návrhu zbraní, nebo dokonce do Pentagonu.

Nápis na dveřích v konferenčním středisku zněl PŘÍSNĚ TAJNÉ - ZLOMENÝ ŠÍP. Poručík Todd se podíval na hodinky. Do 0930, času schůzky, zbývala minuta. Zadal do zámku dveří alfanumerický kód a vešel do zadní části středně velké konferenční místnosti, která měla vpředu tři velké obrazovky. Jeho skupina pěti nižších důstojníků a dva z vyšších důstojníků už dorazili. Všichni stáli vlevo u stolu s kávou a koblihami. Podplukovník Vernon Winters seděl sám uprostřed dlouhého stolu, který stál napříč místnosti a v podstatě ji půlil. Seděl zády ke vchodu, obrácen k obrazovkám.

„Dobrá, dobrá,“ začal Winters. Nejdříve se rozhlédl po místnosti a potom na digitální časový údaj v levém rohu přední stěny. „Začneme. Jste připraven, poručíku Todde?“ Ostatní důstojníci zasedli ke stolu. Na poslední chvíli vstoupil další vyšší důstojník a sedl si na židli u vchodu.

Todd obešel stůl k čelu místnosti, na stupínek, kde byla pod malým monitorem zabudovaná klávesnice, a díval se na podplukovníka Winterse. „Ano, pane,“ odpověděl. Spustil počítač na stupínku. Požádal o přístup do přísně tajné databáze. Potom zadal komplikovaný kód, který tvořil první část heslového systému. Interaktivní monitor na stupínku pak žádal denní heslo. Toddův první pokus skončil neúspěšně, protože si nezapamatoval správný zápis. Začal hledat po kapsách kousek papíru.

Jedinou další klávesnici v místnosti měl před sebou uprostřed dlouhého stolu Winters. Zatímco si Todd na stupínku prohledával kapsy, podplukovník se usmál, zadal heslo a potom dodal jakýsi svůj kód. Prostřední obrazovka se rozzářila jasnými barvami a ukázala stylizovanou ženu v žlutých šatech sedící u klavíru a u ní dva chlapce, kteří hrají dámu. Z obrazu vyzařoval pocit převažující červené barvy. Šlo o reprodukci jednoho z Matissových obrazů z pozdního období v Nice, nádherně promítnutou do čela místnosti. Poručík Todd vypadal vylekaně. Dva starší důstojníci se zasmáli.

Winters se mile usmál. „S rozlišovací schopností obrazu 4K na 4K a téměř nekonečnou databází se dají dělat docela úžasné věci.“ Rozhostilo se trapné ticho. Pak Winters pokračoval: „Myslím, že má neustálá snaha rozšiřovat vaše vzdělání, mladí důstojníci na této, základně, je beznadějná. Dejte se do toho. Pokračujte. Už jsem vás dostal do přísne tajné databáze a jakýkoli nový příkaz obraz vymaže.“

Todd se vzpomínal. *Ten Winters je skutečně divný patron*, pomyslel si. Admirál, který velel základně v Key West, ho včera večer pověřil, aby vedl toto důležité vyšetřování týkající se řízení střely Panther. Winters měl značné zkušenosti s řízenými střelami a systémovým inženýrstvím, ale kdo kdy slyšel, aby taková důležitá schůze začala vyvoláním malby na obrazovku? Todd nyní vytřukal 17BROK01, spočetl přítomné a přidal číslo devět. Za několik sekund vydal přístroj v zadní části místnosti kopie materiálů pro všechny účastníky. Todd se opět dotkl klávesnice a přivolal na prostřední obrazovku první obraz nazvaný Úvod a všeobecné informace.

„Včera ráno,“ začal, „proběhla nad severním Atlantikem demonstrační zkouška nové řízené střely Panther. Střelu odpálili v 0700 z letadla vzdáleného pětadvacet tisíc metrů od pobřeží Labradoru. Zaměřili ji na terč poblíž Baham, jednu z našich starých letadlových lodí. Po letu po normální balistické dráze do oblasti, kde vypátrali loď, měl Panther aktivovat své konečné navádění, které užívá Pokročilý systém rozeznávání vzorů neboli APRS (Advanced Pattern Recognition System). Střela měla najít letadlovou loď a použitím reakčních řídicích trysek jako základního řídicího zdroje provést upřesňující korekce nutné k tomu, aby dopadla na hlavní palubu staré letadlové lodi.“

Todd stiskl klávesnici a na levé obrazovce se objevila mapa východního pobřeží Ameriky včetně oblasti od Labradoru po Kubu. „Řízená střela představovala poslední zkušební provedení,“ pokračoval, „v přesné konfiguraci, jak půjde do výroby, kromě zkušební řídicí jednotky a bojové hlavičky. Měl to být nejdelší zkušební let a byl navržen tak, aby podrobně předvedl novou verzi software 4.2, která byla nedávno do APRS zavedena. Takže řízená střela samozřejmě neměla nálož.“

Poručík si vzal z pultu světelné pero a udělal na malém monitoru před sebou značky. Ty se okamžitě přenesly na velkou obrazovku za

ním, takže všichni mohli sledovat jeho výklad. „Na obrazovce vidíte předpovězenou i skutečnou dráhu řízené střely. Zde, zhruba deset mil východně od mysu Canaveral, kde se dráhy shodují, se zapojily kamery. Po dvou stech kalibračních záběrech, což bylo něco jako samotestování APRS, se podle plánu aktivovaly algoritmy konečného navádění. Pokud můžeme říct z telemetrie v reálném čase, až do této doby se nic mimořádného nestalo.“

Na pravé obrazovce se nyní objevila podrobná mapa jižní Floridy a Keys, na níž byl i terč na Bahamách. Mapy na bočních obrazovkách zůstaly až do konce poručíkova vystoupení, Todd však stále měnil diagramy na prostřední obrazovce, aby odpovídala jeho projevu. „Původní poloha terče, kde kamery měly letadlovou loď nejdříve vyhledat, byla zde, v Elenthere na Bahamách. Vyhledávací algoritmus měl odsud pátrat v kruhu, a kdyby správně fungoval, měl najít cíl asi během patnácti sekund. Tohle (ukázal na tečkovanou čáru na podrobné mapě) *měla* být dráha dopadu.“

Todd po dramatické odmlce pokračoval: „Avšak na základě telemetrických údajů, které jsme zatím analyzovali, se jeví, že brzy poté, co se zaktivoval samonaváděcí systém, se řízená střela odchytila ostře na západ, k pobřeží Floridy. Zatím se nám podařilo rekonstruovat její dráhu do tohoto bodu, kde byla ve výšce tří tisíc metrů asi tři míle na západ od Miami Beach. Potom jsou telemetrické údaje přerušované a zmatené. Ale víme, že když jsme ztratili úplné údaje, všechny motory konečného navádění pracovaly. Vyznačíme-li celkové možnosti konečného samonaváděcího systému, osvětlenější plocha zde, dostáváme oblast, kde leží Everglades, Keys, a dokonce v jižní části i Kuba. Všude tam mohla střela dopadnout.“

Poručík Todd se na chvilku odmlčel a podplukovník Winters, který si během jeho projevu zapisoval hlavní body do notýsku, toho okamžitě využil a převzal řízení porady. „Dvě otázky, poručíku, než budeme pokračovat,“ začal věcně se zjevným tónem autority v hlase. „Za prvé, proč nebyla řízená střela zničena brzy poté, co se odklonila ze směru?“

„To přesně nevíme, podplukovníku. Právě pro tento účel byla instalována velicí zkušební vysílačka a malá nálož. Ale změna dráhy střely byla tak náhlá a tak neočekávaná, že jsme zpočátku reagovali trochu

pomalu. Než jsme vyslali povel, už jsme se možná dostali mimo dosah. Víme jenom to, že jsme nezaznamenali žádnou explozi. Můžeme pouze předpokládat ...“

„K této chybě při akci se vrátíme později,“ přerušil ho opět Winters. Todd při slově chyba zbledl a začal se za katedrou ošívat. „Kde by podle řídicích konstant platných v době posledního kompletního telemetrického souboru byl bod dopadu? A jak dlouho nám bude trvat, než se nám podaří vytáhnout dodatečné informace z neúplných údajů?“

Poručík Todd si zaznamenal, že to podplukovníkovi pálí. Winters měl s vyšetřováním anomálií zjevně zkušenosti. Todd pak vysvětlil, že *pokud* se používané řídicí konstanty opět nezměnily, stálé působení samonaváděcích motorů by střelu navedlo na bod dopadu asi dvacet mil jižně od Key West. „Avšak,“ dodal, „software dovoloval, aby se konstanty každých pět sekund měnily. A změnily se ve dvou z posledních pěti odečtů údajů. Je tedy nepravděpodobné, že zůstaly stejné jako v době, kdy se kompletní telemetrie přerušila. Přestože jsou v počítači ve střele uloženy všechny konstanty, dokonce i budoucí, předpokládané, které počítá APRS, v důsledku omezení daných šířkou pásma můžeme telemetrii v reálném čase vysílat bohužel jen ty, které právě platí. Procházíme nyní neúplné údaje manuálně a zkoušíme, jestli se nám podaří zjistit o konstantách něco víc.“

Jeden z přítomných vyšších důstojníků se zeptal na pravděpodobnost toho, že střela skutečně dopadla na Kubu. Poručík Todd odpověděl „velmi malá“ a pak aktivoval elektronický překryv, který umístil na mapu na pravé obrazovce přerušovanou blikající dráhu. Blikavé body vyznačovaly cestu, která začínala u Coral Gables, jižně od města Miami, a pak pokračovala přes část jižní Floridy do Mexického zálivu, přes Keys a dál do oceánu. „Hodláme se soustředit na hledání podél této čáry. Pokud by ptáček náhle nezměnil názor, jeho všeobecný směr by souhlasil se zaměřeným cílem umístěným kdekoli podél téhle dráhy. A protože nemáme žádné zprávy o dopadu na souš blízko obydleného území, předpokládáme, že střela dopadla v Everglades, nebo do oceánu.“

Poručík Todd se předchozí večer krátce radil s Wintersem o náplni schůze. Měla trvat pouze hodinu, řada otázek ji však prodloužila na

půldruhé. Todd byl ve svém výkladu důkladný a přesný, ale zřejmě ho znepokojovalo Wintersovo neustálé sondování, zda nedošlo k lidské chybě. Poručík bez mučení přiznal, že zkazili postup, který měl střelu zničit, když se odchýlila, obhajoval však své muže. Vyjmenovával neobvyklé okolnosti a téměř bezvadné předchozí zaznamenané výsledky, kterých Panther dosáhl. Vysvětlil také, že vybaví pátrací plavidla nejlepšími dostupnými přístroji („včetně nového oceánského teleskopu vyvinutého Miamským oceánografickým institutem“) a nazítří začnou pečlivě prohledávat vyznačené oblasti.

Winters kladl mnoho otázek na možnou příčinu podivného chování řízené střely. Todd mu řekl, že on a jeho skupina jsou přesvědčeni, že je to problém softwaru, že nějaký nový a vylepšený algoritmus ve verzi 4.2 jaksi popletl sekvenci inicializace i opticky uložené parametry cíle. Winters nakonec jejich názor akceptoval, ale až když jim nařídil, aby připravili „úplnou“ analýzu možností selhání, která vyjmenuje všechny chyby hardwaru, softwaru a obsluhy přicházející v úvahu, které by mohly vést k pozorovanému typu problému. Todd se zarazil, když se Winters opět zmínil o obsluze.

Na závěr jednání Winters znovu zdůraznil nutnost utajení jejich činnosti a poukázal, že o projektu Zlomený šíp se vůbec nesmějí dozvědět novináři. „Podplukovníku,“ přerušil ho Todd, když Winters vysvětloval vztah k tisku. Poručík začal schůzi sebevědomě, avšak postupně v něm převládl pocit nejistoty. „Pane, včera odpoledne mi volala reportérka, Carolyn nebo Kathy Dawsonová, myslím, z listu *Miami Herald*. Řekla mi, že se doslechla o jakési zvláštní činnosti, k níž zde dochází, a že já s ní mám být nějak spojen. Tvrdila, že to má z jakéhosi zdroje z Pentagonu.“

Winters zavrtěl hlavou. „Do prdele, poručíku, proč jste mi o tom neřekl dřív? Neumíte si představit, co se stane, jestli se prozradí, že jedna z našich řízených střel zabloudila nad Miami?“ Odmlčel se. „Co jste jí řekl?“

„Neřekl jsem jí vůbec nic. Ale myslím, že má pořád jakési podezření. Když domluvila se mnou, volala do oddělení pro styk s veřejností.“

Winters vydal rozkaz, že existence vyšetřování akce Zlomený šíp musí zůstat utajená a všechny dotazy na ně musí přijít k němu. Pak

svolal další schůzi na 1500 na zítra, tedy pátek. Do té doby očekává, řekl poručíku Toddovi, že uvidí výsledky analýzy přerušované telemetrie, úplnější logický rozbor činností při selhání a seznam nejnovějších nevyjasněných bodů v software verze 4.2.

Poručík Richard Todd odcházel z jednání s vědomím, že tento úkol významně ovlivní jeho další kariéru. Bylo mu jasné, že podplukovník Winters už zpochybňuje jeho osobní kompetenci. Todd měl v úmyslu odpovědět vstřícně. Nejdříve svolal krátkou schůzku nižších důstojníků své skupiny. Byli to všechno nováčci, těsně po ukončení univerzity a završení programu výcviku záložních důstojníků námořnictva. Řekl jim, že všem jde o krk. Potom určil okruh činností, které je všechny zaměstnají téměř celou noc. Toddovi bylo jasné, že se musí na příští schůzi řádně připravit.

Kapitola čtvrtá

Key West byl hrdý na svůj nový přístav. Toto zcela moderní dílo bylo dokončeno v roce 1992, těsně poté, co výbuch zájmu o výlety lodí přivedl do starého města příliš mnoho návštěvníků. Na vysokých věžích kolem mola byly rozmístěny automatické kamery, které přístav neustále kontrolovaly. Tyto kamery a ostatní elektronické kontrolní systémy tvořily jen nepatrnou část důkladného zabezpečení chránícího kotviště, když vlastníci lodí byli mimo. Dalším z nových rysů Hemingwayova přístavu (přírozeně byl nazván po nejslavnějším obyvateli Key West) bylo centralizované navigační řídicí středisko. Zde mohl jediný pracovník pomocí v podstatě automatického řídicího systému dopravy podávat instrukce všem plavidlům v přístavu a zajistit efektivní řízení celého vodního provozu.

Přístav byl vybudován na Key West Bight, dříve chátrající části pobřeží. Měl kotviště pro téměř čtyři sta člunů a jeho dokončení podstatně změnilo městský obchod. Mladí profesionálové, kteří chtěli bydlet blízko svých člunů v přístavu, rychle skupili a vylepšili všechny nádherné domy z devatenáctého století, které lemovaly ulice nazvané Caroline a Eaton v místě známém jako Stezka pelikánů. V okolí přístavu vyrostly jako houby po dešti módní obchody, lepší restaurace, dokonce i malá divadla, a vytvořily tam čilý ruch a atmosféru čínorodé energie. Vyrostl tam i nový japonský hotel Mijako Gardens, proslulý nádhernou sbírkou tropických ptáků, kteří dováděli ve vodopádech a kapradí jeho atria.

Krátkce před polednem vstoupila Carol Dawsonová do budovy ředitelství přístavu a vydala se ke kruhovému informačnímu stolu uprostřed velké místnosti. Měla na sobě výraznou hedvábnou světle nachovou halenku a bílé bavlněné kalhoty, které jí kryly i horní část rovněž bílých tenisek. Dva malé zlaté náramky s rubíny jí obepínaly pravé zápěstí a velký ametyst zasazený do zlatého košíku upevněného

na řetízku kolem krku se jí v rozepnuté halence perfektně houpal ve vrcholu výstřihu do věčka. Vypadala oslnivě. Jako zazobaná turistka, která si přichází najmout na odpoledne člun.

Za stolem, kde se podávaly informace, seděla blondýnka, něco přes dvacet, dosti přitažlivá ve zřetelně americkém stylu, který původně zavedla Cheryl Tiegsová. Se špetkou soupeřské žárlivosti pozorovala Carol, jak cílevědomě přechází přes místnost. „Můžu vám nějak pomoci?“ zeptala se s předstíranou bodrostí, když Carol došla ke stolu.

„Ráda bych si na dnešní odpoledne pronajala člun,“ začala Carol. „Chci si vyjet a trochu se potápět, trochu si zaplavat, možná se i podívat na nějaké zajímavé vraky lodí.“ Měla v úmyslu neříkat nic o velrybách, dokud si nevybere člun.

„No, přišla jste na správné místo,“ odpověděla dívka. Otočila se k počítači po své levici a chystala se použít klávesnici. „Jmenuji se Julianne a jednou z mých povinností zde je pomáhat turistům, aby našli čluny, které vyhovují právě jejich požadavkům na rekreaci.“ Carol si všimla, že Julianne mluví, jako by se svůj malý výstup naučila na zpaměť. „Máte na mysli nějakou určitou cenu? Přestože většina člunů zde v Hemingwayově přístavu je soukromých, máme k pronajmutí ještě různé druhy člunů a většina vašim požadavkům vyhoví. Za předpokladu, že jsou ještě k dispozici.“

Carol zavrtěla hlavou a za pár minut dostala výpis z počítače, na němž bylo devět nabídek. „Zde jsou čluny, které přicházejí v úvahu,“ řekla dívka. „Jak jsem vám řekla, cenové rozpětí je docela značné.“

Carol přelétla očima výpis. Největší a nejdražší člun byla *Ambrosia*, čtyřiapadesát stop, jehož nájem činil osm set dolarů na den, nebo pět set na půl dne. Seznam dále obsahoval dva střední čluny a také dva malé, šestadvacet stop, za něž se platila poloviční cena jako za *Ambrosii*. „Ráda bych si nejdřív promluvila s kapitánem *Ambrosie*,“ řekla Carol po chvílce rozmyšlení. „Kam mám jít?“

„Znáte kapitána Homera?“ zeptala se Julianne a v koutku úst jí začal pohrávat podivný úsměv. „Homera Ashforda,“ řekla pomalu, jako by to jméno mělo být všeobecně známé. Carolina mysl začala procházet procedurou prohledávání paměti. Jméno znělo povědomě. Kde je slyšela? Hodně dávno, ve zprávách...

Carol si docela vzpomínku nevybavila, protože dívka pokračovala. „Oznámím jim, že přijdete.“ Po pravici pod deskou stolu měla obrovskou sadu přepínačů, celkem několik set, zřejmě ovládající systém reproduktorů. Přehodila jeden přepínač a obrátila se ke Carol. „Bude to trvat jen chvíli.“

„Co je to?“ zeptal se asi po dvaceti sekundách hlučný ženský hlas. Zněl v něm cizí přízvuk, patrně německý, soudě podle výslovnosti prvního slova. Vyjadřoval rovněž netrpělivost.

„Je tu mladá dáma, Greto, slečna Carol Dawsonová z Miami. Chce si jít promluvit s kapitánem Homerem o pronajmutí člunu na dnešní odpoledne.“

Po chvíli ticha se opět ozvala Greta: „Ja, oukej, pošli ji sem.“ Julianne pokynula Carol, aby obešla do poloviny kruhový stůl k místu, kde byla v malém vybrání na pultu usazena známá klávesnice. Carol prošla tímto postupem mnohokrát od doby, kdy byl v roce 1991 poprvé zaveden Univerzální identifikační systém UIS. Vyťukala na klávesnici své jméno a číslo sociálního pojištění. V duchu přemýšlela, jaký tentokrát dostane ověřovací dotaz. Místo narození? Matčino rodné jméno? Datum narození otce? Bylo to vždy náhodně vybráno z dvaceti neměnných osobních údajů každého jedince. Vydávat se za někoho jiného nyní opravdu vyžadovalo úsilí.

„Slečna Carol Dawsonová, 1418 Oakwood Gardens, byt č. 17, Miami Beach.“ Carol přikývla. Blondýnka Julianne zřejmě prožívala svou roli při kontrole budoucích zákazníků. „Kdy jste se narodila?“ dostala Carol dotaz.

„27. prosince 1963,“ odpověděla. Juliannin obličej zaznamenal, že Carol dala správnou odpověď. Ta však v její tváři zároveň rozpoznala i něco jiného, cosi soupeřivého a dokonce vítězoslavného, téměř: „Hahaha, já jsem o hodně mladší než ty a teď to vím.“ Carol obvykle nevěnovala takovým maličkostem pozornost. Avšak dnes ráno se kdoví proč cítila nesvá z toho, že její už třicet. Chtěla naznačit svou nelibost, aby Julianne trochu zpražila, rozmyslela si to však a udržela jazyk za zuby.

Julianne jí vysvětlovala: „Vyjdete z tamhletěch dveří, posledních vpravo a půjdete rovně, dokud nenarazíte na molo číslo 4. Potom zabočíte vlevo a vsunete tuto kartu do zámku v bráně. *Ambrosia* kotví na

místě „P“ jako Peter. Je to dlouhá procházka, skoro až na konec mola. Ale nemůžete jachtu minout, patří mezi největší a nejkrásnější čluny v Hemingwayově přístavu.“

Julianne měla pravdu. Byla to docela túra dostat se ke konci mola číslo 4. Carol Dawsonová prošla možná kolem třiceti člunů všech velikostí, kotvících po obou stranách mola, než dorazila k *Ambrosii*. Když rozeznala výrazná modrá identifikační písmena na kabině, začala se z horka a z vlhkosti ve vzduchu potit.

Konečně se dostala k *Ambrosii*. Kapitán Homer Ashford vyšel po lodní lávce, aby ji přivítal. Mohutný muž, hodně přes sto pětadesát centimetrů vysoký, vážící skoro sto patnáct kilogramů, asi pětapadesátiletý, možná o něco starší. Vlasy měl ještě husté, avšak původní černá barva téměř zcela kapitulovala před šedou.

Kapitánovy divoké oči sledovaly Carolin příchod s neskrývaným oplzlým potěšením. Carol rozpoznala jeho pohled a okamžitě na něj reagovala znechucením. Chtěla se obrátit a vrátit na ředitelství přístavu. Zarazila se však, když si uvědomila, že je to dlouhá chůze a že už pociťuje horko a únavu. Kapitán Homer zjevně ze změněného tempa její chůze vytušil nelibost a úšklebek vystřídal otcovským úsměvem.

„Slečna Dawsonová, předpokládám,“ prohlásil a s předstíranou galantností se lehce uklonil. „Vítejte na *Ambrosii*. Kapitán Homer Ashford a jeho posádka jsou vám k službám.“ Carol se zdráhavě usmála. Tenhle šašek v hrozně modré havajské košili se zřejmě alespoň sám nebere příliš vážně. Stále trochu ostražitě přijala z jeho natažené ruky nabízenou kolu a sledovala ho po menším postranním molu vedle člunu. Oba sestoupili na jachtu. Byla obrovská.

„Z toho, co nám Julianne řekla, jsme vyrozuměli, že se zajímáte o nájem na dnešní odpoledne. Velice rádi bychom vás vzali na jedno naše oblíbené místo, na Dolphin Key.“ Když hovořili, stáli před kormidlištěm a krytou kabinou. Kapitán Homer se už zjevně pustil do svých prodejních tirád. Odkudsi zblízka zaslechla Carol kovový zvuk. Znělo to jako činky.

„Dolphin Key je nádherný osamocený ostrov,“ pokračoval kapitán Homer, „perfektní pro plavání a dokonce pro nudistické opalování, pokud se vám to líbí. Dvě míle od něj je také potopený vrak z osmnáct-

tého století, jestli se zajímáte o potápění.“ Carol znovu upila koly a na okamžik na Homera pohlédla. Rychle odvrátila zrak. Opět se šklebil. Jeho podivný důraz na slovo nudistické jaksi změnil její myšlenkový obraz Dolphin Key z tichého tropického ráje na shromáždění smilníků a čumilů. Carol zatrnulo, když se jí kapitán Homer lehce dotkl, jak ji vedl po straně jachty. *Ten chlap je slizký*, usoudila. *Měla jsem se řídit prvním dojmem a odejít.*

Zvonivý zvuk kovu sílil, když šli kolem vchodu do kabiny a blížili se k přidi luxusního člunu. Carolina novinářská zvědavost se probudila. Ten zvuk se sem vůbec nehodil. Sotva věnovala pozornost tomu, jak kapitán Homer vyjmenovává všechny vynikající přednosti jachty. Když se jim konečně naskytl výhled na přední palubu *Ambrosie*, Carol spatřila, že zvuk skutečně vydávají činky. Na přední palubě cvičila se závažím blondýna obrácená k nim zády.

Měla nádherné tělo, při pohledu na ně se až tajil dech. Jak se namáhala, aby dokončila opakované cviky, zvedala činky vysoko nad hlavu. Curůčky potu jí stékaly po svalech, které ve vlnách sestupovaly z ramen. Měla na sobě nízko vystřížený černý trikot, téměř bez zad, jeho tenká ramínka se nezdála schopná udržet zbytek oděvu. Kapitán Homer přestal mluvit o člunu. Carol si všimla, že stojí uchvácen obdivem, zjevně zkoprnělý smyslnou krásou potící se ženy v trikotu. *Tohle místo je jak ze zlého snu*, uvažovala Carol. *Možná proto se mě dívka v kanceláři ptala, jestli ty lidi znám.*

Žena odložila závaží na malý stojan a sáhla po ručníku. Když se otočila, Carol spatřila, že je jí kolem pětatřiceti nebo o něco víc. Hezká atletickým způsobem. Prsa měla velká, napjatá a ve sporém trikotu jasně viditelná. Skutečně pozoruhodné však byly její oči. Šedomodré a zdálo se, že vámi pronikají skrz naskrz. Carol se zazdalo, že první pronikavý pohled těch očí je nepřátelský, téměř výhrůžný.

„Greto,“ promluvil kapitán Homer, když se po prvním pohledu na Carol podívala na něj, „tohle je slečna Carol Dawsonová. Může si nás na dnešní odpoledne najmout.“

Greta se neusmála ani nic neřekla. Otřela si pot z čela, dvakrát se zhluboka nadechla a přehodila si ručník přes ramena. Zaujala vyzývavý postoj tváří v tvář Carol i kapitánu Homerovi. Pak s rameny staženými dozadu a rukama na hýždích napjala prsní svaly. Zdálo se, že

každým napnutím jí bohaté poprsí stoupá ke krku. Během těchto cviků svýma neuvěřitelně jasnými očima návštěvnici zkoumala, pečlivě a podrobně kontrolovala její tělo a oděv. Carol se mimoděk začala svíjet.

„Tak nazdar, Greto,“ řekla, její obvyklá sebejistota ji v tomto trapném okamžiku podivně opustila, „jsem ráda, že tě poznávám.“ *Panebože*, myslela si Carol, když Greta několik sekund jen zírala na její napřaženou ruku, *propusť mne odsud. Musím být na podivné planetě nebo mám noční můru.*

„Greta si občas neodpustí pobavit se na účet našich zákazníků,“ vysvětloval kapitán Homer, „ale nenechte se tím odradit.“ Podráždila ho Greta? Carol se zdálo, že zjistila určitou bezeslovnou komunikaci mezi nimi, protože nakonec se Greta usmála. Byl to však vynucený úsměv.

„Vítejte na *Ambrosii*,“ pravila, napodobujíc první slova kapitána Homera ke Carol. „Naše radosti vás očekávají.“ Zvedla ruce nad hlavu, opět Carol pozorovala a začala se protahovat. „Pojďte s námi do ráje,“ dodala.

Carol cítila hřmotnou ruku kapitána Homera na předloktí, jak jí otáčí. Zdálo se jí také, že zahlédla jeho zlostný letmý pohled na Gretu. „*Ambrosia* je nejlepší plavidlo v Key West, jaké si tu můžete pronajmout,“ pravil a vedl ji zpět k zádi lodi. Pak pokračoval v prodejní tirádě. „Má všechny možné vymoženosti a nabízí pravý luxus. Kabelovou televizi s obří obrazovkou, přehrávač kompaktních disků s kvadrofonními reproduktory, automatického kuchaře naprogramovaného na více než sto gurmánských jídel, masážní roboty. A nikdo nezná Keys tak jako kapitán Homer. Potápím se v těchto vodách a rybařím v nich už padesát let.“

Zastavili se uprostřed jachty před vchodem do kabin. Skleněnými dveřmi Carol viděla schody vedoucí k dalšímu podlaží. „Nechtěla byste zajít dolů a prohlédnout si lodní kuchyni a ložnici?“ zeptal se kapitán Homer, zcela beze stopy dřívějšího podtextu. Byl to chytrý chameleon, o tom se nedalo pochybovat. Carol si opravila svůj dřívější soud o něm, kdy ho považovala za pouhého šaška. *Ale co to bylo za scénu se svalovkyní Gretou, ať je to kdo chce?* hloubala Carol. *A co se tady vlastně děje? Proč jsou tak divní?*

„Ne, děkuji vám, kapitáne Ashforde.“ Carol využila příležitosti, aby elegantně zmizela. Vrátila mu, co jí zbylo z nedopité koly. „Viděla jsem dost. Je to nádherná jachta, ale je mi jasné, že je příliš drahá pro samotnou ženu, která chce strávit uklidňující odpoledne. Ale děkuji moc za váš čas a krátkou prohlídku.“

Vydala se k lodní lávce vedoucí k molu. Kapitánu Homerovi se zúžily oči. „Ale ještě jsme nehovořili o ceně, slečno Dawsonová. Jsem si jist, že pro někoho jako vy bychom mohli udělat zvláštní nabídku...“

Carol viděla, že ji nenechá odejít jen tak beze všeho. Když se měla k odchodu, přišla ke kapitánu Homerovi Greta. „Dalo by vám to něco, o čem byste mohla psát ve svých novinách,“ řekla a podivně se usmívala. „Něco neobvyklého.“

Carol se polekaně otočila. „Takže vy jste mě poznali?“ ptala se, jenom však konstatovala zjevný fakt. Podivný pár se na ni zubil. „Proč jste něco neřekli?“

Kapitán Homer jen pokrčil rameny. „Mysleli jsme si, že třeba cestujete inkognito, nebo hledáte nějakou zvláštní zábavu, nebo možná třeba pracujete na článku...“ Odmlčel se. Carol se usmála a zavrtěla hlavou. Pak jim zamávala na rozloučenou, vyšla na lodní lávku a otočila se na molu ke vzdálenému ředitelství přístavu. *Kdo jsou tihle lidé?* Kladla si nanovo otázku. *Ted' jsem si jistá, že jsem je už viděla. Ale kde?*

Carol se dvakrát ohlédla přes rameno, aby zjistila, zda ji kapitán Homer a Greta ještě pozorují. Podruhé, když byla téměř sto metrů daleko, je už nespatriila. S úlevou si oddechla. Zázitek s nimi ji bezesporu znervóznil.

Kráčela pomalu dál. Z malé červené plážové tašky vytáhla výpis z počítače, který jí dala Julianne. Než se do něj stihla podívat, uslyšela po své levici zvonící telefon a přirozeně ke zdroji zvuku zvedla oči. Telefon zvonil na člunu těsně před ní. Ve skládací židli tam seděl svalnatý muž, něco přes třicet. Měl na sobě jen červenou baseballovou čepičku, plavky, tmavé brýle a jakési řemínky. Upřeně sledoval malou televizi postavenou na jakémsi vratkém podnosu. V jedné ruce držel sendvič (Carol ze vzdálenosti asi deseti metrů viděla bílou majonézu

vytékající mezi dvěma plátky veky), v druhé plechovku piva. Nejevil žádné známky, že zvonění telefonu vůbec zaslechl.

Carol popošla blíž, poháněla ji zvědavost. V televizi běžel přenos zápasu v košíkové. Asi po šestém zazvonění telefonu muž (s ústy plnými sendviče) trochu zajásal směrem k obrazovce s patnácticentimetrovou úhlopříčkou, napil se piva a znenadání vyskočil, aby si vzal hovor. Telefon byl pod plachtou uprostřed člunu, na dřevěné panelové stěně za kormidlem, vedle jakýchsi zabudovaných pultů, které zjevně obsahovaly navigační a rádiové vybavení člunu. Muž během krátkého hovoru nevědomky otáčel kormidelním kolem a nespouštěl oči z televizoru. Zavěsil, vydal krátký povzbudivý výkřik a vrátil se na skládací židli.

Carol teď stála na molu, jen centimetry od přídě člunu, ne víc než tři metry od místa, kde muž seděl. Ten však o ní vůbec nevěděl, byl zcela zabrán do zápasu v košíkové. „Výborně,“ vykřikl najednou, reagoval na něco, co se mu ve hře líbilo. Vyskočil. Náhlý pohyb rozkymácel člun a chatrně postavený podnos pod televizorem nevydržel. Muž rychle natáhl ruce a zachytil televizor, než dopadl na palubu. Ztratil však přitom rovnováhu a upadl na lokty.

„Do hajzlu,“ řekl si pro sebe a svíjel se bolestí. Ležel na palubě, sluneční brýle posazené nakřívo. Zápas na malém televizoru, který držel v rukou, pokračoval. Carol nedokázala potlačit smích. Nyní si Nick Williams, majitel a provozovatel člunu *Florida Queen*, poprvé uvědomil, že není sám, a otočil se ve směru ženského smíchu.

„Promiňte mi to,“ začala přátelsky Carol, „náhodou jsem šla kolem a viděla jsem, jak jste upadl...“ Zarazila se. Nick nevypadal pobaveně.

„Co chcete?“ Počastoval ji sveřepým pohledem. Vstal, pořád držel a sledoval televizor a teď se navíc snažil dát do kupy podnos. Neměl dost rukou, aby dělal všechno současně.

„Víte,“ nabídla se stále ještě se usmívající Carol, „mohla bych vám s tím pomoci, kdyby to neurazilo vaši mužskou hrdost.“

Ach, ach, problesklo Nickovi hlavou, další vnucující se, asertivní buchtá.

Položil televizor na palubu a začal podnos skládat. „Ne, děkuji,“ odsekl. „Svedu to sám.“ Zjevně Carol ignoroval, postavil televizor na podnos, vrátil se na skládací židli a vzal si sendvič a pivo.

Carol pobavilo, co Nick jasně zamýšlel, aby ji usadil. Rozhlédla se po člunu. Pořádek nepatřil k silným stránkám majitele. Všude po přední části plavidla byly poházeny různé drobnosti včetně potápěčských masek, šnorkelů, regulátorů, ručníků a dokonce starých obědů z restaurací s rychlým občerstvením. V jednom koutě zjevně kdosi rozebral jakýsi elektronický přístroj, možná jej hodlal opravit, a nechal všechno zašmodrchané. Na hořejšku modré krycí plachtoviny byly upevněny dva nápisy různé velikosti. Jeden udával jméno člunu, druhý hlásal DĚKUJI, ŽE NEKOUŘÍTE.

Člun působil v upraveném moderním přístavu jako pěst na oko a Carol si představovala, jak ostatní vlastníci reagují každý den se znechucením, když *Florida Queen* míjejí. Náhlým vnuknutím se podívala na výpis z počítače, který jí zůstal v ruce. Téměř se hlasitě zasmála, když spatřila, že člun je jedním z devíti, které se dají najmout.

„Promiňte,“ začala a měla v úmyslu promluvit si o najmutí člunu na odpoledne.

Nick vydal přehnaný povzdech a odvrátil zrak od zápasu na televizoru. Na tváři se mu rozhostil rozladěný výraz, který se nedal s ničím zaměnit. Ten říkal: Co? Vy jste ještě tady? Myslel jsem si, že jsme už domluvili. Ted' odejděte a nechte mě, abych si vychutnal odpoledne na svém člunu.

Nezbedná Carol nemohla odolat příležitosti potrápit arogantního pana Williamse. Předpokládala, že jméno na výpisu z počítače a jméno muže před ní jsou totožné, protože si nedokázala představit, že by se člen posádky mohl chovat s tak zjevným sebevědomím a autoritou na člunu patřícímu jinému. „Kdo hraje?“ zeptala se dobrosrdečně, jako by neměla tušení, že Nick se jí snaží zbavit.

„Harvard a Tennessee,“ reagoval nevrle, užaslý nad tím, že to té ženské nedošlo.

„Jaký je stav?“ tázala se rychle. Vychutnávala hru, kterou právě začala.

Nick se opět otočil, jeho komický pohled svědčil o podráždění. „Je to 31 : 29 pro Harvard,“ řekl ostře, „těsně před koncem první půle.“ Carol se nepohnula. Prostě se usmála a bez mrknutí snášela, jak na ni pronikavě zírá. „A je to první kolo turnaje Národní univerzitní atletické unie a hrají v jihovýchodní skupině. Nějaké další otázky?“

„Jenom jednu,“ odpověděla. „Ráda bych si na dnes odpoledne pronajala člun. Jste Nick Williams?“

To mu vyrazilo dech. „Cože?“ vyhrkl. V tom okamžiku Tennessee opět vyrovnalo, což Nicka vykolejilo ještě víc. Chvilíčku sledoval hru a pak se snažil vzpamatovat. „Ale Julianne mi nevolala. Každý, kdo si chce tady v Hemingwayově přístavu najmout loď, se musí zapsat v kanceláři a ...“

„Šla jsem se nejdříve podívat na jiný člun. Nelíbil se mi. Když jsem se vracela, zastavila jsem se tady.“ Nick opět sledoval televizi a Carol začala ztrácet trpělivost. Zpočátku byl zábavný. *Alespoň si nemusím dělat starosti, že by mě osahával*, myslela si. *Ten chlápek se na mě nedokáže dost soustředit, aby pronajal člun.* „Podívejte se,“ dodala, „chcete získat zákazníka na odpoledne, nebo ne?“

První poločas zápasu v košíkové skončil. „No dobrá... Myslím, že ano,“ řekl pomalu a v duchu si říkal *jen proto, že potřebuju peníze*. Pokynul Carol, aby sestoupila na palubu. „Dovolte mi abych zavolal Julianne a přesvědčil se, že jste zapsaná. Dnes člověk nikdy neví.“

Zatímco si v kanceláři ředitelství potvrzoval Carolinu totožnost, přišel po molu vesele vyhlížející černocho, málo přes dvacet, a zastavil se vedle *Florida Queen*. „Nazdar, profesore,“ křikl v okamžiku, kdy Nick položil telefon, „přišel jsem nevhod?“ Pokynul ke Carol. „Neřekl jste mi, že se dnes věnujete kráse, stylu a třídě. Panečku! Mrkněte na ty klenoty. A na tu hedvábnou halenku. Mám teď odejít a vrátit se později, abych vyslechl vaše vyprávění?“ Mrkl na Carol. „Není k ničemu, anděli. Všechny jeho přítelkyně skončí nakonec u mě.“

„Přestaň s těmi kecy, Jeffersone,“ reagoval Nick, „tahle žena je potenciální zákazník. A jdeš pozdě, jako obvykle. Jak ode mě můžeš chtít, abych pronajímal člun, když nemám ani potuchy, kdy nebo jestli vůbec se má posádka dostavit?“

„Profesore,“ příchodí skočil do člunu a šel ke Carol, „kdybych věděl, že na lodi máte něco jako *tohleto*, byl bych tady už před rozbřeskem. Nazdar, mladá dámo, já jsem Troy Jefferson. Jsem zbytek posádky na tomhle člunu, který připomíná blázinec.“

Carol příchod Troye a jeho vtipná odpověď poněkud vykolejila. Rychle se však přizpůsobila a nabyla opět rovnováhu. Uchopila Troyovu napřaženou ruku a usmála se: Troy se k ní okamžitě naklonil a

téměř se otřel tváří o její. „Jémine.“ Odtáhl se s širokým úsměvem. „Právě jsem ucítil závan voňavky Oscar de la Renta. Professore, neříkal jsem, že tahle žena je třída? Dobrá, anděli,“ zahleděl se na Carol s hraným obdivem, „nedokážu vyjádřit, jak moc pro mě znamená setkat se na těchto neckách s někým, jako jste vy. Obvykle dostáváme staré dámy, míním *staré* dámy, které chtějí...“

„To stačí, Jeffersone,“ přerušil ho Nick. „Čeká nás práce. Je už skoro poledne a bude nám trvat aspoň půl hodiny, než budeme připraveni vyrazit. A přitom ani nevíme, co chce slečna Dawsonová dělat.“

„Říkejte mi Carol,“ prohlásila. Na okamžik se odmlčela, odhadovala muže, kteří stáli před ní. *Bude to dobré, myslela si, nikdo nebude mít žádné podezření, když budu s těmito dvěma.* „No, řekla jsem v kanceláři, že si chci trochu zaplavat a potápět se. Ale to je pravda jen z části. Doopravdy chci jet sem,“ vytáhla z plážové kabelky složenou mapu a ukázala jim plochu asi deseti čtverečních mil v Mexickém zálivu, severně od Key West „a hledat velryby.“

Nick svařtil čelo. Troy jí nakukoval přes rameno do mapy. „Nedávno došlo v této oblasti k četným nezvyklostem v chování velryb včetně velkého vyplutí na pláž, což se stalo dnes ráno v Deer Key,“ pokračovala Carol. „Ráda bych zjistila, jestli dokážu v jejich počínání najít nějaké schéma Možná se budu muset potápět a někdo z vás mě musí doprovodit. Předpokládám, že alespoň jeden z vás má potápěčské zkoušky a vybavení máte na palubě. Je tomu tak?“

Oba muži na ni nevěřícně zírali. Carol se cítila v defenzivě. „Ve skutečnosti... jsem vlastně reportérka,“ řekla na vysvětlenou. „Pracuji pro *Miami Herald*. Právě dnes ráno jsem připravila reportáž o nájezdu velryb na pláž v Deer Key.“

Troy se otočil k Nickovi. „Oukej, profesore, myslím, že tady máme živého zákazníka, takového, který tvrdí, že chce v Mexickém zálivu hledat velryby. Co říkáte? Máme od ní přijmout peníze?“

Nick neutrálně pokrčil rameny a Troy si to vyložil jako souhlas. „V pořádku, anděli,“ řekl Carol, „budeme připraveni za půl hodiny. Oba dva máme potápěčské zkoušky, jestli nás bude opravdu potřeba. Svou výbavu máme na palubě a můžeme sehnat další pro vás. Zajděte zaplatit Julianne a připravte si své věci.“

Troy se otočil a šel ke změti elektroniky v přídi člunu. Chopil se jednoho boxu s částečně odstraněným krytem a začal si s ním hrát. Nick si vyndal z lednice další pivo a otevřel zabudované pulty, v nichž byly stojany se zařízením. Carol zůstala nehnutě stát. Asi po dvaceti sekundách si Nick všiml, že tam ještě je. „No tak,“ řekl tónem, který naznačoval konec audience, „neslyšela jste Troye? Bude nám to trvat přibližně půl hodiny.“ Otočil se a vydal se na zád člunu.

Troy vzhlédl od přístroje, který opravoval. Bavil se napětím, které se už rýsovalo mezi Carol a Nickem. „Je vždycky takhle příjemný?“ zeptala se a kývla směrem k Nickovi. Ještě se usmívala, ale v hlase jí zněla trochu podrážděnost. „Mám pár kousků zařízení, které chci vzít na palubu. Můžete mi s tím pomoci?“

Po třiceti minutách se Carol a Troy vrátili ke člunu. Troy se zubil a pískal si Zipity-do-da, když táhl po molu vozík a zastavil se před *Florida Queen*. Na vozíku ležel zpola zaplněný vojenský kufr. Troy se už nemohl dočkat, jak se Nick zatváří, až uvidí Carolininy „pár kousků zařízení“. Vývoj událostí ho vzrušoval. Věděl, že nejde o žádné náhodné odpolední pronajmutí. Reportéři, dokonce ani úspěšní (a Troyova přirozená inteligence mu rychle řekla, že Carol není jen tak nějaká reportérka) nemají každý den přístup k takovému vybavení, jaké si přivezla. Byl si už jist, že povídání o velrybách slouží jenom jako zástěrka. Rozhodl se však, že zatím bude mlčet. Chtěl počkat a zjistit, jak se všechno vyvine.

Tato sebevědomá mladá žena se mu líbila. V jejích způsobech ne našel ani stopu nadřazenosti či předsudků. A měla smysl pro legraci. Když otevřeli zadní dveře její dodávky a Carol mu ukázala vojenský kufr se zařízením, předvedl jí, že se v elektronice vyzná. Okamžitě poznal na Daleho oceánském teleskopu značku MOI, dokonce vytušil význam zkratky MOI-IPL na zadní části velkého monitoru a systému uchovávání dat. Když na ni tázavě pohlédl, jenom se zasmála a řekla: „No, potřebuji k nalezení velryb jistou pomoc. Co můžu říct?“

Naložili vybavení na vozík a projeli parkovištěm. Carol zprvu trochu znepokojilo, že Troy poznal, odkud zařízení pochází, a jak se přátelsky a zvědavě vyptával. (Odpověď zvládla dovedně a neurčitě - pomohlo jí, že Troy chtěl většinou vědět, jak elektronika pracuje, a ona o

tom po pravdě neměla ani nejmlhavější potuchy.) Ale jak hovořili, vyvolal v ní příjemný dojem. Intuitivně vycítila, že tohle je spojenec a že se dá spolehnout na jeho diskrétnost, když se dozví důležité informace.

Nepočítala však s bezpečnostní kontrolou v budově ředitelství Hemingwayova přístavu. Jednou ze základních věcí, která přispívala k prodeji kotvišť v novém přístavu, byl téměř nevídaný bezpečnostní systém nabízený vlastníkům lodí. Každý, kdo šel do přístavu nebo ven, musel projít brankou vedle ředitelství, kterou ovládal počítač. Denně večer počítač vytiskl úplný seznam každého vstupu a výstupu včetně času průchodu brankou. Tento seznam se ukládal do bezpečnostních záznamů pro případ, že by se zjistily nějaké nepřístojnosti.

Aparaturu a výstroj přicházející do přístavu a odcházející z něj také zkoumal a zaznamenával pracovník ostrahy, aby se zabránilo krádeži drahého navigačního vybavení a jiné elektroniky. Carol jen mírně rozladilo, když ji po zaplacení pronájmu za člun Julianne požádala o vyplnění záznamu o obsahu zavřeného vojenského kufru. Ale doopravdy protestovala, když ji přivolaný pracovník bezpečnostní služby, typický bostonsky irský policista, který šel do penze do oblasti Key West, přinutil kufr otevřít, aby si obsah ověřil. Její námitky a Troyovy pokusy o podporu nebyly nic platné. Pravidla jsou pravidla.

Protože vozík by neprošel dveřmi do přílehlé kanceláře bezpečnostní služby, otevřeli kufr v hlavní místnosti ředitelství přístavu. Dva procházející, z toho jedna mohutná přátelská žena, asi čtyřicátnice, jmenovala se Ellen (Troy ji odněkud znal, pravděpodobně žena některého z majitelů člunů, myslela si Carol), přišli blíž a sledovali, jak příslušník ostrahy O'Rourke pečlivě porovnává obsah kufru se seznamem, který Carol sepsala.

Carol byla trochu nervózní když s Troyem táhli vozík po molu k *Florida Queen*. Doufala, že k sobě přivolá co nejmenší možnou pozornost, a teď se na sebe zlobila, že měla prohlídku předvídat. Nick mezitím provedl pár běžných příprav na člunu, otevřel si další pivo a opět se zabral do košíkové. Jeho milovaný Harvard teď s Tennessee prohrával. Dokonce ani neslyšel Troyovo hvízdání, dokud člen jeho posádky a Carol nedojeli na pár metrů k němu.

„Panebože,“ otočil se k ní Nick, „myslel jsem si, že jste se ztratili... Odmlčel se, když spatřil vozík a kufr. „Co je ksakru tohle?“

„To je vybavení slečny Dawsonové, profesore,“ odpověděl Troy a zubil se jak měsíc v úplňku. Sáhl do kufru a vytáhl z něj nejdříve válec z průhledného skla, velký předmět na upevňovací konzole, který vypadal jako obří kapesní svítilna. Byl asi šedesát centimetrů dlouhý a vážil kolem pěti kilogramů. „Tady je například něco, o čem tvrdí, že je to oceánský teleskop. Připevníme to za tuhle konzolu ke dnu člunu a ono to bude dělat obrázky, které se promítnou na tomhle televizním monitoru a také uloží do tohoto dalšího přístroje, což je jakýsi nahrávač...“

„Přestaň,“ přerušil ho pánovitě Nick. Přešel na lodní lávku a nevěřícně zíral do kufru. Zavrtěl hlavou a přenesl pohled z Troye na Carol. „Pochopil jsem to správně? Čeká se od nás, že namontujeme všechny tyhle sračky jenom proto, abychom vyjeli na jedno odpoledne do Mexického zálivu a hledali velryby?“ Zamračil se na Troye. „Kde jsi nechal hlavu, Jeffersone? Tyhle krámy jsou těžké, bude dlouho trvat, než se usadí, a je už poledne.“

Nick se otočil ke Carol a pokračoval: „A co se týká tebe, sestro, vezmi si své hračky a svou mapu pokladů někam jinam. Víme, oč ti jde, a máme na práci důležitější věci.“

„Skončil jste?“ okřikla ho Carol, když se vydal po lodní lávce zpět na *Florida Queen*. Zastavil se a napůl se otočil. „Koukej, ty srágoro,“ rozzuřila se, vylévala si rozhořčení a vztek, které se v ní nahromadily, „máš jistě právo odepřít mi použití svého člunu, ale nemáš právo jednat jako všemohoucí bůh a chovat se ke mně nebo ke komukoliv jinému jako k lejnu jenom proto, že jsem ženská a že máš chuť někoho buzerovat.“ Popošla k němu. Nick před ní o krok ustoupil.

„Řekla jsem ti, že chci hledat velryby, a to také zamýšlím. Co si můžeš myslet, že dělám, pro mě není vůbec důležitý. A co se týká důležitějších věcí, který ty máš na práci, nehnul ses za poslední hodinu od té zatracený košíkový, kromě toho, aby sis vzal další pivo. Když nám nebudeš překážet, Troy a já můžeme namontovat všechno vybavení za půl hodiny. A kromě toho,“ Carol trochu zmírnila, protože se začala cítit pro svůj výbuch poněkud trapně, „už jsem za pronájem za-

platila, a víš, jak obtížně se na počítači dávají do pořádku účty z kreditních karet.“

„Juchú, profesore,“ zašklebil se dábelsky Troy a mrkl na Carol. „Není náš zákazník ještě něco jiného?“ Hned však přeladil na vážný tón: „Podívej se Nicku, potřebujeme prachy, oba dva. A já jí rád pomůžu. Můžeme vyložit část záložní potápěčské výstroje, když bude potřeba vyrovnat zátěž.“

Nick se vrátil ke skládací židli a k televizi. Dal si další lok piva aniž se otočil, aby pohlédl na Troye a na Carol. „Dobrá,“ řekl poněkud zdráhavě, „začněte. Ale jestli nebudeme v jednu připraveni k vyplutí, všechno se ruší.“ Před oči mu připluli hráči košíkové. Harvard opět vyrovnal. Tentokrát však hru nesledoval. Přemýšlel o tom, jak Carol vybuchla. *Rád bych věděl, jestli má pravdu. Chtěl bych vědět, jestli si vážně myslím, že jsou ženy méně dokonalé. Nebo ještě něco horšího.*

Kapitola pátá

Podplukovník Vernon Winters se třásl, když zavěsil telefon. Cítil se, jako by právě spatřil ducha. Hodil ohryzek jablka do koše a sáhl do kapsy pro jednu pallmallku. Bez přemýšlení vstal a vykročil k velkému arkýřovému oknu, které vedlo na zatravněný dvůr hlavní administrativní budovy. V námořní letecké základně Spojených států právě skončila doba oběda. Davy mladých mužů a žen mířících k jídelně či od ní ustaly. Na trávníku seděl osamocený mladý důstojník opřený zády o strom a četl si knihu.

Podplukovník Winters si zapálil cigaretu bez filtru a zhluboka potáhl. Vyfoukl kouř a rychle se nadechl. „Hej, Indiano,“ ozval se před dvěma minutami hlas v telefonu, „tady je Randy. Pamatuješ se na mě?“ Jak by mohl kdy zapomenout ten nosový baryton. A pak, aniž počkal na odpověď, zhmotnil se hlas do dychtivé tváře na videomonitoru. Admirál Randolph Hilliard seděl za stolem ve velké kanceláři v Pentagonu. „Je to dobré,“ pokračoval, „když se můžeme vidět.“

Hilliard se na okamžik odmlčel a potom se naklonil ke kameře. „Byl jsem rád, když jsem se dozvěděl, že tě Ducket pověřil velením té záležitosti Panther. Mohlo by to být ošklivé. Musíme zjistit, co se stalo. Rychle a bez publicity. Ministr i já na tebe spoléháme.“

Co admirálovi odpověděl? Podplukovník Winters si nedokázal vzpomenout, ale předpokládal, že to bylo v pořádku. Pamatoval si posledních několik slov, kdy admirál Hilliard řekl, že zavolá pro upřesnění po další schůzi v pátek odpoledne. Winters neslyšel ten hlas téměř osm let, poznal ho však okamžitě. A vzpomínky, které ho zaplavily, se opozdily jen o pár milisekund.

Podplukovník opět potáhl z cigarety a otočil se od okna. Pomalu přešel místnost. Očima přeběhl po hezké měkké reprodukci Renoirova obrazu, ale nevnímal ji. Deux jeunes tilles au piano byl nejvýznamnější předmět v jeho kanceláři. Byl to jeho nejoblíbenější obraz. Žena a syn

mu dali zvláštní velkou reprodukcí ke čtyřicátým narozeninám. Obvykle před ní několikrát týdně stál a obdivoval nádhernou kompozici. Ale dvě graciézní dívky zabývající se odpolední lekcí hry na klavír nebyly dnes na pořadu dne.

Vernon Winters se posadil ke stolu a zabořil tvář do dlaní. *Už se to zase vrací, myslel si, nemůžu to teď zadržet, když jsem spatřil Randyho a slyšel ten hlas.* Rozhlédl se kolem a zamáčkl cigaretu ve velkém popelníku na stole. Chvilíčku si bezděčně pohrával se dvěma malými zarámovanými fotografiemi na stole. Na jedné byl portrét bledého dvanáctiletého chlapce s nevýraznou čtyřicetiletou ženou; druhá byla fotografie divadelníků z Key West z obsazení hry *Kočka na rozpálené plechové střeše*, datovaná březem 1993, na níž byl Winters oblečen v letním obleku. Nakonec odsunul fotografie stranou, opřel se do židle, zavřel oči a podlehl mocnému nutkání vzpomínek. Opona v mysli se mu zvedla a přenesl se do jasné horké noci téměř před osmi lety, začátkem dubna 1986. První zvuk, který zaslechl, byl vzrušený nosový hlas poručíka Randolpha Hilliarda.

„Pst, Indiano, probud’ se. Jak můžeš být ospalý? To jsem já, Randy. Musíme si promluvit. Jsem tak vzrušený, že bych čural magi.“ Vernon Winters sám usnul jenom asi před hodinou. Podvědomě mrkl na hodinky, ukazovaly skoro dvě. Přítel stál u jeho kavalce, zubil se od ucha k uchu. „Uplynou jenom tři hodiny a zaútočíme. Konečně vystřelíme toho arabského šílence a pomahače teroristů do nebe k Alláhovi. Do prdele, velkej kámo, to je naše chvíle. To je to, nač jsme se celý život připravovali.“

Winters potřásl hlavou a začal se probírat z hlubokého spánku. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že je na palubě válečné lodi Spojených států *Nimitz* nedaleko pobřeží Libye. Brzy mělo dojít k první akci jeho vojenské kariéry. „Podívej se, Randy,“ řekl nakonec Winters (té noci před téměř osmi lety), „neměli bychom spát? Co když na nás Libyjci zítra zaútočí? Budeme muset držet pohotovost.“

„Hergot, ne,“ odporoval jeho přítel a kolega důstojník. Pomohl mu, aby si sedl, a nabídl mu cigaretu. „Tihle srábkové nikdy nenapadnou nikoho, kdo může bojovat. Jsou to teroristi. Ti jenom vědí, jak se utkat s neozbrojenými lidmi. Jediný z nich, kdo má jistou kuráž, je ten plukovník Kaddáfí, a ten je tak zcvoklej, až z toho bzučí jako čmelák. Až

ho pošleme do království nebeského, bude po bitvě. Kromě toho, já mám tak zvednutou hladinu adrenalinu v krvi, že bych dokázal být bez potíží vzhůru šestatřicet hodin.“

Winters cítil, jak mu tělem proudí nikotin. Opět v něm probudil hořečné očekávání, které potlačil, když před hodinou usnul. Randy jel jak namydlený blesk. Nemůžu uvěřit tomu, jakou máme z prdele kliku. Šest let jsem se trápil přemýšlením, jak může v době míru důstojník vyniknout, vyznamenat se. A teď jsme tady. Jakýsi cvok nastraží bombu do klubu v Berlíně a my náhodou prostě sloužíme ve Středomořím. Klika, že jsme ve správnou dobu na správném místě. Do řiti. Pomysli, kolik dalších námořních kadetů z naší třídy by dalo svou pravou kouli, aby tady byli místo nás. Zítra zabijeme toho blázna a máme před sebou možnost, že za pět až osm let jsou z nás kapitáni, možná dokonce admirálové.“

Wintersovi se nelíbil přítelův náznak, že by jednou z výhod úderu na Kaddáfího mělo být urychlení jejich osobního postupu. Neřekl však nic. Byl už hluboce zabrán do svých osobních myšlenek. Byl také vzrušen a plně nechápal proč. Vzrušení se podobalo tomu, jaké cítil před čtvrtfinále přeboru státu v košíkové na střední škole. Poručík Winters se však nedokázal ubránit otázkám, kolik vzrušení mohl vyvolat strach, když se připravují zapojit se do skutečné bitvy.

Už téměř týden se chystali k úderu. V námořnictvu bylo normální, že se prováděly přípravy k boji a pak byly obvykle den před plánovaným útokem zastaveny. Tentokrát však bylo od začátku všechno jiné. Hilliard a Winters rychle rozpoznali, že vyšší důstojníci to berou vážněji než kdykoli předtím. Při únavné a nudné kontrole letadel, řízených střel a zbraní netrpěli žádné zdržování a legrácky. *Nimitz* se připravoval na válku. A pak včera, v normálním čase, kdy měl být takový dril odvolán, kapitán svolal všechny důstojníky a sdělil jim, že dostal rozkaz, aby za úsvitu zaútočili. Wintersovi vynechalo srdce, když je velitel seznámil s celým rozsahem americké akce proti Libyi.

Winters dostal jako poslední úkol, hned po večeři, projít s piloty ještě jednou všechny cíle určené k bombardování. Měla být vyslána dvě samostatně letící letadla, aby shodila bomby na rezidenci, v níž měl spát Kaddáfí. Jeden z pilotů byl otevřeně nadšený, uvědomoval si, že dostal nejdůležitější cíl náletu. Druhý pilot, poručík Gibson z Ore-

gonu, byl tichý, ale při přípravách velice pečlivý. Neustále se s Wintersem díval na mapu a opakoval si rozmístění libyjského dělostřelectva. Gibson si také stěžoval, že má vyprahlo v ústech, a vypil několik sklenic vody.

„Krucinál, Indiano, víš, co mě trápí? Ti letci budou v bitvě a my zůstaneme třet tady, bez práce, ledaže by se blázniví Arabi rozhodli zaútočit. Jak se můžeme zúčastnit bitvy? Počkej. Právě mě něco napadlo.“ Poručík Hilliard ještě bez přestávky mluvil. Bylo po třetí hodině a už probrali všechno, co souviselo s útokem, alespoň dvakrát. Winters se z nevyspání cítil polomrtvý a vysílený, ale úžasný Hilliard neustále překypoval energií.

„To je ale nápad,“ pokračoval Randy, mluvil sám k sobě. „Ale dá se to provést. Ty jsi dával pokyny pilotům, takže víš, jaký má kdo cíl?“ Vernon přikývl. „Tak je to v suchu. Nalepíme na plášť řízené střely, která vyřídí Kaddáfího, osobní pozdrav ‘k čertu s tebou’. Tak se aspoň částečně zúčastníme bitvy.“

Vernon neměl dost energie, aby Randymu bláznivý plán rozmluvil. Když se čas útoku blížil, poručíci Hilliard a Winters šli do hangáru na *Nimitzu* a našli letadlo přidělené poručíku Gibsonovi (Winters nikdy nevěděl proč, ale okamžitě předpokládal, že Gibsonovi se podaří zasáhnout Kaddáfího útočiště). Randy se smíchem vysvětlil mladému podporučíkovi, který držel hlídku, co se s Vernonem snaží udělat. Trvalo jim téměř půl hodiny, než našli správné letadlo a pak identifikovali řízenou střelu, která bude vyslána jako první na Kaddáfího úkryt.

Oba poručíci se dohadovali skoro deset minut, jaký vzkaz napíší na papír, který přilepí na střelu. Winters chtěl něco závažnějšího, téměř filozofického, jako: „Toto je spravedlivý konec teroristické tyranie.“ Hilliard přesvědčivě argumentoval, že Wintersův záměr je příliš nejasný. Poručík Winters nakonec souhlasil s drsným sdělením, které napsal jeho přítel. „ZHEBNI, SVIŇÁKU“, zněl vzkaz, který se ocitl na boku střely.

Winters se vrátil ke kavalci vysílený. Unavený a ještě trochu znepokojený rozsahem událostí předcházejícího dne vytáhl Bibli, aby si přečetl pár veršů. Presbyterián z Indiany však v dobré knize nenalezl útěchu. Zkusil se modlit, nejdříve všeobecné modlitby, potom určitější, jak měl ve zvyku během kritických okamžiků svého života. Prosil

Boha, aby opatroval jeho ženu a syna a aby v této těžké chvíli stál při něm. A pak, rychle a bez přemýšlení, poručík Winters prosil Boha, aby seslal na plukovníka Kaddáfího a jeho rodinu hrůzu v podobě střely s nalepeným vzkazem.

Po osmi letech, když nyní už podplukovník Winters seděl ve své kanceláři v námořní letecké základně Spojených států v Key West, pamatoval si ještě tu modlitbu a vnitřní pocit poníženosti. I tehdy, v roce 1986, těsně po skončení modlitby, se cítil podivně a zmateně, téměř jako by se nějak dopustil rouhání a rozhněval si Boha. Krátká hodina spánku, která následovala, byla mučivá, plná snů o odporných příšerách a upírech. Ráno při úsvitu pozoroval odlétající letadlo v tranzu, který mu připomínal sen. V ústech měl hořkou kovovou příchut', když mechanicky potřásl Gibsonovi rukou a popřál mu štěstí.

Po všechny ty roky si Winters přál, aby mohl tu modlitbu vzít zpět. Byl přesvědčen, že Bůh dovolil právě této řízené střele vyslané Gibsonem připravit o život Kaddáfího dceru-nemluvně jen proto, aby uštědřil Wintersovi osobní lekci. *Toho dne*, myslel si, když ve čtvrtek v březnu 1994 seděl ve své kanceláři, *jsem se dopustil svatokrádeže a znesvětil Tvou důvěru. Překročil jsem své hranice a ztratil své výsadní postavení v Tvé svatyni. Od té doby jsem mockrát prosil o odpuštění, ale to nepřišlo. Jak dlouho ještě na ně budu muset čekat?*

Kapitola šestá

Vernon Allen Winters se narodil 25. června 1950, v den, kdy Severokorejci napadli Jižní Koreu. Význam jeho rodného data mu celý život připomínal otec, Martin Winters, hluboce věřící muž, který v době Vernonova narození tvrdě pracoval jako pěstitel kukuřice v Indianě. Když byly Vernonovi tři roky a jeho sestře Lindě šest, rodina odešla z farmy do města Columbus, bílého, středně velkého města na jihu centrální Indiany, které mělo asi třicet tisíc obyvatel. Vernonova matka se cítila na farmě izolovaná, obzvláště v zimě, a chtěla více společnosti. Za farmu získali slušný obnos. Pan Winters, kterému bylo v té době téměř čtyřicet, uložil většinu peněz jako zabezpečení na horší časy a stal se bankéřem.

Martin Winters byl hrdý na to, že je Američan. Kdykoli Vernonovi vyprávěl o tom, jak se narodil, nevyhnutelně se soustředil na zprávy o začátku války v Koreji a jak to národu vysvětlil prezident Harry Truman. „Toho dne jsem si pomyslel,“ říkal vždy pan Winters, „že to určitě není náhoda. Dobrý Pán tě k nám přivedl právě v ten den, protože má s tebou svůj záměr. A vsadím se, že chce, aby se z tebe stal ochránce této nádherné země, kterou jsme vytvořili...“ Později bankéř Winters vždy dohlížel na to, aby se fotbalový zápas mezi armádou a námořnictvem stal jednou z nejvýznamnějších událostí roku, a říkal svým přátelům, obzvláště když začalo být zřejmé, že mladý Vernon je dobrý student, že „chlapec se ještě snaží vybrat si na kterou vojenskou akademii se má přihlásit“. Vernona se nikdy nezeptal.

Wintersova rodina vedla prostý život občanů Středozápadu. Pan Winters byl přiměřeně úspěšný, posléze se stal hlavním viceprezidentem největší banky v Columbu. Hlavní společenskou činností rodiny byl kostel. Byli presbyteriáni a v kostele trávili téměř celou neděli. Paní Wintersová vedla nedělní školu. Pan Winters byl diakonem a dobrovolně se staral o finanční záležitosti církve. Vernon a Linda po-

máhali s dohlížením na menší děti v nedělní škole a zodpovídali za zvláštní biblické výstavy na nástěnkách v mateřské a základní škole.

Během týdne paní Wintersová šila, sledovala televizní seriály a občas hrála s přáteli bridž. Nikdy nepracovala mimo dům. Její prací byl muž a děti. Byla pozornou a trpělivou matkou, pečlivě se starala o své děti a neúnavně je během dospívání směřovala k rozmanitým činnostem.

Vernon se na střední škole věnoval všem sportům. Fotbalu a košíkové proto, že se to od něj očekávalo, baseball hrál proto, že jej měl rád. Byl ve všech hrách nadprůměrný, ale v žádné vysloveně nevynikl. „Zájmy jsou důležité, obzvláště sport,“ říkal mu často pochvalně bankéř Winters. „Akademie se zajímají o mnohem více než o tvé známky.“ Jediné důležité rozhodnutí, které Vernon musel v prvních osmnácti letech svého života udělat, bylo to, které vojenské akademii dát přednost. (Pan Winters, protože byl opatrný, byl připraven zajistit Vernonovi přijetí na kteroukoli z nich. Silně Vernona nabádal, aby se pro jistotu přihlásil na všechny tři.) Během prvního roku na střední škole v Columbu Vernon absolvoval Zkoušku způsobilosti pro studium (Scholastic Aptitude Test, SAT) a dosáhl tak vysokého ohodnocení, že bylo zřejmé, že si může vybrat. Zvolil si Annapolis a nebyl tázán na důvody. Kdyby se ho zeptali, byl by odpověděl, že se mu líbí představa, jak nosí námořnickou uniformu.

Léta jeho dospívání byla pozoruhodně přímočará, obzvláště uvážíme-li, že padla do doby velkého společenského kvasu. Wintersova rodina se po atentátu na Kennedyho celé hodiny společně modlila, dělala si starosti o místní chlapce válčící ve Vietnamu, s účastí komentovala, když tři prominentní žáci nejvyšší třídy střední školy odmítli nechat si ostříhat vlasy a byli vyloučeni ze školy, a zúčastnila se dvou církví podporovaných setkání zabývajících se nebezpečím marihuany. Avšak všechny tyto strasti zůstávaly mimo denní soulad Wintersovy rodiny. Hudba, kterou hráli Beatles a Rolling Stones, samozřejmě do řízené rodinné kultury pronikla, a Vernon si na svém stereopřehrávači pouštěl dokonce i některé protestsongy Boba Dylana a Joan Baezové. Ani on, ani Linda však nevěnovali vážnou pozornost textům.

Byla to snadná existence. Vernonovi nejbližší přátelé byli všichni z dobrých rodin. Matky nepracovaly, otcové byli bankéři nebo právníci

nebo obchodníci, téměř všichni patřili k republikánům (vlastenecký demokrat byl však přijatelný) a věřili vroucně v Boha, vlast a celou litanii, která končí jablkovým koláčem. Vernon byl „dobrý chlapec“, dokonce „výjimečný chlapec“, který na sebe poprvé upozornil účinkováním v každoročních kostelních představeních na Vánoce a Velikonoce. Kněz jejich církve pevně věřil, že znovuoživení Kristova narození a ukřižování, předváděné dětmi z města, je mocným prostředkem k upevnění víry místních občanů. A důstojný pán Pendleton se nemýlil. Představení v presbyteriánském kostele v Columbu patřila k největším událostem v roce. Když církevní obec a jejich přátelé viděli své vlastní děti v úlohách Josefa, Marie a dokonce Krista, zabrali se do zobrazovaných událostí s takovým citovým zaujetím, jakého v podstatě nešlo dosáhnout jiným způsobem.

Důstojný pán Pendleton měl pro každý výstup dvojí obsazení, aby se mohlo zapojit více dětí, ale Vernon byl vždy hvězdou. V jedenácti hrál poprvé na Velikonoce Krista a v náboženském sloupku místních novin se objevila zmínka, že to, jak zmučeně táhl kříž, „zachytilo všechno lidské utrpení“. O Vánocích představoval Josefa a o Velikonicích Ježíše čtyři roky za sebou, dokud nedosáhl věku, kdy už nemohl vystupovat. Poslední dva roky, kdy Vernonovi bylo třináct a čtrnáct, hrála v obsazení A roli Panny Marie pastorova dcera Betty. Vernon a Betty byli spolu při zkoušení dosti často a obě rodiny to rády viděly. Rodiče obou se netajili tím, že by souhlasili kdyby „bude-li to boží vůle“ se Vernonovo a Bettino přátelství rozvinulo do něčeho trvalejšího. Vernon miloval pozornost, kterou si při vystoupeních získal. Ačkoliv Betty hluboce dojímala náboženská stránka jejich vystoupení (zůstala poctivě a bez zakolísání oddána Bohu po celý život), Vernon se nejvíce těšil z toho, jak po každém vystoupení stál u svých pyšných rodičů a koupal se ve chvále. Na střední škole ho přirozeně přitahovala dramatická činnost a každý rok hrál hlavní roli. Matka ho v tom podporovala, přestože otec vznášel mírné námitky, neboť jí také dělal velice dobře potlesk. „Konec konců, drahý,“ říkávala, „nikdo si nebude myslet, že je Vernon zženštilý, když je také členem tří sportovních družstev.“

V létě 1968, těsně před nástupem do Annapolis, pracoval Vernon na obilných polích svého strýce. Jenom necelých dvě stě kilometrů da-

leko, na sjezdu demokratů v Chicagu, docházelo k bouřím, ale v Columbu trávil Vernon letní večery s Betty, povídal si s kamarády a popíjel pivo v zájezdním hostinci. Pán a paní Wintersovi hráli s Vernonem a Betty čas od času minigolf nebo kanastu. Byli šťastni a hrdi, že mají „hodné a pořádné děti“, z nichž se nestali hippies nebo oběti drog. Takže Vernonovo poslední léto v Indianě bylo spořádané, omezené a velice příjemné.

Jak se dalo čekat, v Annapolis byl vzorovým studentem. Pilně se učil, dodržoval všechna pravidla, řídil se radami svých profesorů a snil o tom, že to dotáhne na kapitána letadlové lodi nebo jaderné ponorky. Nechodil ven, protože chlapci z velkých měst se mu zdáli příliš zkušený a necítil se ve své kůži, když mluvili tak nenuceně o erotice. Byl panic a nestydlý se za to. Necítil však potřebu, aby to po Námořní akademii Spojených států vytruboval. Dvakrát za měsíc měl rande, nic zvláštního, jen když se naskytla příležitost. Po náhodné schůzce začátkem prvního ročníku s Joannou Carrovou, vedoucí skupiny fanoušků na Marylandské univerzitě, si s ní vyšel víckrát. Joanna byla živá, příjemná, plná legrace a moderní. Probouzela v něm to nejlepší, rád se s ní smál a dokonce se i uvolnil. Měl s ní schůzku i na víkend při zápasu armáda - námořnictvo ve Filadelfii.

(Během celého pobytu na akademii Vernon jezdil každé léto a Vánoce domů do Indiany. Když byl doma, vždy se viděl s Betty Pendletonovou. Betty ukončila středoškolská studia a nastoupila na blízkou státní vysokou školu. Studovala na učitelku. Jednou nebo dvakrát ročně, při speciálních příležitostech jako výročí jejich prvního polibku nebo na silvestra, s Betty tak trochu oslavovali a dělali něco poněkud intimního. Jako třeba kontrolované laskání ‘pouze zvnějšku’ nebo se vleže líbali. Nikdo nikdy nenavrhl žádnou změnu v této obvyklé rutině.)

K Vernonovi a Joanně se na víkend přidal Duane Eller, další kadet, nejbližší známý, jakého Vernon v námořnictvu měl, který ještě nebyl skutečný přítel, se svou ohromně hlučnou a pánovitou dívkou z Columbie, Edith. Vernon nikdy nestrávil moc času v blízkosti dívky z New Yorku a Edith považoval za zcela nesnesitelnou. Byla zuřivě proti Nixonovi a proti Vietnamu a navzdory tomu, že si dala schůzku s budoucím důstojníkem, budila dojem, že je i proti armádě. Původní

plán na víkend byl rozhodně korektní, dokonce zdrženlivý, uvážímeli, že se psal rok 1970 a volný pohlavní styk nebyl ve studentských kolejích neobvyklý. Vernon a Duane měli mít jeden pokoj v motelu a děvčata druhý. K večeři před zápasem si dali pizzu. Edith si přitom často dobírala Joannu i Vernona, říkala: „Slečna Putička Domácí - Do toho - Do toho“ a „Vzhůru bratři, prapor Krista povede nás v boj.“ A Duane proti tomu nezakročil. Když Vernon zjistil, že Edith Joannu obtěžuje, navrhl jí, že by mohlo být jednodušší, kdyby sdíleli pokoj spolu. Ochotně souhlasila.

Vernon se během čtyř či pěti schůzek, které s Joannou měl, nepokusil o žádnou důvěrnost. Byl pozorný, dvakrát jí dal pusu na dobrou noc a na poslední schůzce ji držel skoro celý večer za ruku. Vše probíhalo naprosto korektně, ale nikdy vlastně neměli k důvěrnostem příležitost. Takže Joanna skutečně nevěděla, co může očekávat. Tento hezký kadet se jí líbil a párkrát přemýšlela o možnosti, že se jejich známost vyvine v něco vážnějšího, ale Vernon pro ni ještě nebyl něco zcela zvláštního.

Hned po změně pokoje, což opilá Edith ještě ztížila tím, že je přivedla sprostými poznámkami do rozpaků, se Vernon Joanně pokorně omluvil a nabídl, že jestli se urazila, půjde spát do auta. Pokoj byl typický pro Holiday Inn, obsahoval dvě dvojité postele. Joanna se zasmála. „Vím, žes to neplánoval,“ řekla mu. „Když budu potřebovat ochranu, můžu tě poslat na tvou postel.“ První noc se bavili díváním na televizi a popíjením piva. Oba se cítili trochu nesví. Než šli spát, dali si dva téměř vášnivé polibky, zasmáli se spolu a pak si lehli každý do jiné postele.

Další večer, po tanci sponzorovaném Námořní akademií v hotelu v centru Filadelfie, se Joanna a Vernon vrátili do svého pokoje v Holiday Inn těsně před půlnocí. Už se převlékli do texasek a Vernon si čistil zuby, když se ozvalo klepání na dveře. Joanna otevřela. Stál tam Duane Eller, zubil se jako měsíc a v ruce svíral jakýsi malý předmět. „Tenhle materiál píše, to je fantazie,“ prohlásil a strčil žváro Joanně do ruky. „To prostě musíte zkusit.“ Duane se s divokým úsměvem rychle vzdálil.

Joanna byla bystrá mladá žena. Vůbec ji však nenapadlo, že její společník nikdy žváro neviděl, natož aby ho kouřil. Ona sama kouřila

marihuanu během čtyř let asi desetkrát, začala v druhém ročníku na střední škole. Měla to ráda, když k tomu byla vhodná situace a společnost, vyhýbala se tomu, když nedokázala kontrolovat okolí. Víkend s Vernonem se jí líbil a myslela si, že by se to dalo využít, a trochu ho uvolnit.

Téměř za všech okolností by Vernon nabídnutou marihuanu odmítl, nejen proto, že byl proti všem drogám, nýbrž i proto, že měl hrozný strach z možného prozrazení a následujícího vyhazovu z Annapolis. Zde však byla jeho milá společnice, typická Američanka z Marylandu, vedoucí skupiny fanoušků, a ta právě zapálila žváro a nabídla mu je. Joanna si okamžitě povšimla, že se s trávou setkává poprvé. Ukázala mu, jak vdechnout a zadržet kouř v plicích, jak žváro nezhamounit, a nakonec jak použít svorku z беруšky (jednu z jejích sponek), aby dokouřil špačka. Vernon očekával, že se bude cítit, jako by byl opilý. Užasl, když zjistil, že je naopak čilejší. Ke svému překvapení začal recitovat básně e.e.cummings^{*)}, které se učil v hodinách literatury. A pak se oba dali do smíchu. Smáli se všemu. Edith, fotbalu, Námořní akademii, svým rodičům, dokonce Vietnamu. Smáli se, až z toho skoro brečeli.

Znenadání dostali ukrutný hlad. Oblékli si kabáty a vyrazili do chladného prosincového vzduchu, aby objevili něco k snědku. Zavěšení do sebe kráčeli po předměstské silnici, až asi kilometr od motelu padli na obchod, který byl ještě otevřený. Koupili si kokakoly, bramborové lupínky, fritované brambory a k Vernonovu údivu balíček plněných ořechů. Joanna otevřela bramborové lupínky ještě v obchodě. Dala jeden Vernonovi do pusy a oba dělali „mňammňam“, zatímco pokladní se smál s nimi.

Vernon nemohl uvěřit, jak jsou ty lupínky chutné. Cestou do pokoje snědl celý sáček. Když skončil, začal spontánně zpívat Maxwellovo stříbrné kladivo od Beatles. Joanna se k němu nadšeně přidala. Na *Bang, bang, Maxwellovo stříbrné kladivo mu dopadlo na hlavu...* zvedla ruku a stranou pěsti ho žertem udeřila na temeno. Vernon se cí-

^{*)} (E. E. Cummings, americký básník, který neuznával interpunkci a psaní velkých písmen - pozn. překl.)

til bujaře, svobodně, a jako by znal Joannu celé věky. Když odbočovali k motelu, objal ji a okázale políbil.

Sedli si na podlahu a před sebe rozložili všechny zásoby jídla. Vernon zapnul rádio. Ozvala se stanice vysílající klasickou hudbu uprostřed symfonie. Vernona zvuk ohromil. Poprvé v životě skutečně slyšel jednotlivé nástroje orchestru ve své hlavě. Představil si scénu a viděl houslisty, jak tahají smyčcem. Fascinovalo ho to a vzrušovalo. Řekl Joanně, že se v něm probudily všechny smysly.

Joanně Carrové se zdálo, že Vernon konečně opouští svou ulitu. Když se k ní naklonil, aby ji políbil, nadšeně se zapojila. Líbali se sladce a dlouze, několikrát během symfonie. Při přerušení hudby, kdy sáhli po dalších pochutinách, přeladila Joanna rádio na stanici, kde hrál rockenroll. Hudba zrychlila jejich objímání. Pronikavé rázné zvuky nabraly tempo a polibky se staly vášnivější. Vernon Joannu ve své náruživosti stáhl na podlahu, leželi vedle sebe a znova a znova se líbali, ještě zcela oblečení. Úplně propadli vzrušení.

Rádio teď spustilo Vzbud' ve mně žár od skupiny Doors. Na konci dlouhé písně už Vernon Allen Winters z Columbu v Indianě, kadet v třetím ročníku Námořní akademie Spojených států, nebyl paníc. *Doba váhání skončila, není čas stát jak solný sloup, zkus to, můžeš jenom prohrát, naše láska změní se v troud... Tak pojď; bejby, vzbud' ve mně žár... Tak pojď bejby, vzbud' ve mně žár.*

Vernonovi se ještě nikdy nestalo, že by se nedokázal ovládnout. Ale když Joanna pohladila jeho zduřelý penis pod džínami, připadalo mu, jako by náhle ustoupila obří stěna z oceli a betonu.

Ještě po létech ho překvapovala syrová vášně, kterou projevoval dvě, možná tři minuty. Souhra Joanniných vytrvalých polibků, trávy a podmanivého rytmu hudby ho zatlačila za hranu propasti. Stalo se z něj zvíře. Ještě na podlaze pokoje v motelu několikrát silně zatahl za Joanniny kalhoty, téměř je roztrhl, než se mu povedlo stáhnout jí je z boků. Kalhotky se jí přitom dostaly nad kolena. Vernon je drsně chytil a stáhl úplně dolů, zatímco se dostával ze svých džín.

Tichým hlasem se ho snažila zpomalit a navrhnout, že postel by možná byla lepší. Nebo že by alespoň bylo příjemnější, kdyby si sundali boty a ponožky a nemilovali se s kalhotami kolem kotníků omezujícími pohyb. Byl však mimo. Léta zdrženlivosti mu nenechala

schopnost ovládnout vzdouvající se touhu. Byl posedlý. Vylezl na ni, ve tváři výraz děsivé vážnosti. Poprvé se polekala a náhlý strach zvýšil její sexuální vzrušení. Vernon chvilku zápasil (hudba se právě dostala do nejbáznivější instrumentální části skladby Vzbud' ve mně žár), aby našel správné místo, a pak do ní náhle a s plnou silou vnikl. Cítila, jak tlačí jednou, podruhé, a pak se celý roztřásl. Byl hotov asi za deset sekund. Intuice jí napověděla, že to udělal poprvé, a radost z tohoto poznání převážila nad zraněnými pocity vyvolanými nedostatkem finesy a něžnosti.

Vernon nic neřekl a rychle na zemi vedle ní usnul. Šla kurážně k posteli, stáhla přehoz, stulila se na zemi Vernonovi do náruče a obtočila přehoz kolem nich. V duchu se usmála a zvolna usínala, stále ještě trochu zmatená tím habánem ležícím vedle ní. Věděla však, že teď jsou jeden pro druhého jedineční.

Jak jedineční, to se Joanna nikdy nedozví. Když se Vernon uprostřed noci probudil, přemohl ho pocit viny. Nemohl uvěřit, že kouřil drogu a potom v podstatě znásilnil děvče, které tak málo znal. Ztratil sebekontrolu. Nebyl schopen přestat a jasně překročil hranice korektnosti. Zamračil se, když pomyslel na to, co by si o něm pomysleli rodiče (nebo ještě hůř Betty a důstojný pán Pendleton), kdyby byli viděli, co provedl. Pak pocit viny vystřídal strach. Představoval si, že je Joanna těhotná, že on musí opustit Annapolis a oženit se s ní (Co by dělal, jakou práci by mohl zastávat, kdyby nebyl důstojníkem námořnictva?), že musí všechno tohle vysvětlit rodičům a Pendletonovým. Ještě horší bylo, když si také představil, že v příštím okamžiku dojde k přepadové prohlídce motelu a policie najde nedopalek žvára ve sorce sponky. Nejdříve ho vyloučí z Annapolis pro zakázané užívání drog, *potom* zjistí, že přivedl děvče do jiného stavu.

Vernon Winters byl nyní opravdu vyděšen. Ve tři hodiny v neděli ráno ležel na podlaze pokoje v motelu na předměstí Filadelfie a vroucně se modlil. „Drahý Bože,“ modlil se, prosil Všemohoucího o něco zvláštního pro sebe poprvé od chvíle, kdy žádal Boha o pomoc, když podstupoval SAT, „dej, ať z toho vyjdu bez újmy, a já se stanu nejukázněnějším námořním důstojníkem, jakého jsi kdy viděl. Zasvěťtím svůj život obraně této země, která Tě ctí. Pomoz mi, prosím.“

Nakonec se mu podařilo opět usnout. Spal však neklidně, pronásledovaly ho živé sny. V jednom měl oblečen kadetský stejnokroj, ale stál na scéně presbyteriánského kostela v Columbu. Probíhalo velkonoční divadelní představení a opět představoval Krista, nesl kříž ke Kalvárii. Ostrá hrana kříže na rameni se mu zařízla do košile stejnokroje a on si uvědomoval, že možná u prohlídky neprojde. Klopýtl a upadl, kříž se zařízl hlouběji, jak se obával, a po ruce mu začala stékat krev. „Ukřižujte ho,“ slyšel, jak kdosi volá v tom snu. „Ukřižujte ho,“ křičela současně skupina lidí v publiku, když se marně snažil pohlédnout skrze světla reflektorů. Probudil se zbrocený potem. Na chvílku byl dezorientován. Pak znovu procítil celý svůj prožitek, od znechucení přes zoufalství ke strachu, jak v mysli procházel událostmi předěšlé noci.

Když se Joanna probudila, projevovala něhu a lásku, Vernon však byl jako duchem nepřítomný. Své rozpoložení vysvětloval tak, že mu dělají starosti nastávající zkoušky. Joanna dvakrát začala mluvit o tom, co se stalo v noci, ale on pokaždé změnil téma. Pozdní snídani a jízdu do College Park k Joannině ubytovně Vernon protrpěl. Když se loučili, snažila se ho významně políbit, ale nereagoval na to. Snažil se na celý víkend rychle zapomenout. Po návratu do soukromí svého pokoje v Annapolis opět kajícíně smlouval s Bohem, aby ho nechal vyjít ze všeho bez úhony.

Námořní kadet Vernon Winters dostál svému slovu. Nikdy už s Joannou Carrovou nepromluvil. Dvakrát volala, ale nepodařilo se jí ho zastihnout, poslala dva dopisy, které zůstaly bez odpovědi, a pak to vzdala. Během posledních osmnácti měsíců v Annapolis přestal Vernon i se schůzkami s jinými děvčaty. Velice usilovně studoval a dvakrát týdně, jak slíbil Bohu, chodil do kaple.

Studia ukončil s vyznamenáním a nastoupil na počáteční povinnou službu na velkou letadlovou loď. Po dvou letech, v červnu 1974, poté co Betty Pendletonová dostudovala a získala učitelský diplom, se s ní oženil - v presbyteriánském kostele v Columbu, kde před dvanácti lety hráli Josefa a Marii. Přestěhovali se do Norfolkku ve Virginii a Vernon byl přesvědčen, že se ustavil řád, podle nějž povede celý život. Vyjede vždy na dlouhou dobu na moře a potom se vrátí na krátký pobyt k Betty a dětem, které snad budou mít.

Vernon pravidelně děkoval Bohu, že dodržel svou část dohody, a věnoval se tomu, aby se stal nejlepším důstojníkem Námořnictva Spojených států. Všechna hodnocení jeho výkonnosti vyzvedávala spolehlivost a důkladnost. Velitelé mu otevřeně říkali, že má na to, aby se z něho stal admirál. Až do Libye. Nebo přesněji, až do té doby, kdy se vrátil po libyjské akci domů. Protože v několika týdnech po americkém útoku na Kaddáfího se pro Vernona Winterse změnil celý svět.

Kapitola sedmá

Carol a Troy seděli na lehátkách na přídí *Florida Queen*. Hleděli vpřed, k oceánu a teplému odpolednímu slunci. Carol si sundala nachovou halenku a odhalila horní část jednodílných modrých plavek, ale pořád měla na sobě bílé bavlněné kalhoty. Troy byl bez košile, v bílém surfovacím oděvu, který mu sahal dost dolů na hezké černé nohy. Měl štíhlé a šlachovité tělo, zjevně fyzicky zdatné, ale ne s příliš vyvinutými svaly. Hovořili nenuceně a živě, často se srdečně smáli. Za nimi pod přístřeškem z plachtoviny si Nick Williams četl *Fanouškovy poznámky* od Freda Exleye. Občas na ně na chvíli vzhledl a opět se vrátil ke své knize.

„Tak proč jsi nikdy nešel na vysokou?“ ptala se Carol Troye. „Zjevně jsi na to měl. Byl by z tebe fantastický inženýr.“

Troy vstal, sundal si sluneční brýle a šel k zábradlí. „Můj bratr Jamie říkal totéž,“ pronesl pomalu se zrakem upřeným na klidný oceán. „Ale byl jsem prostě moc divoký. Když jsem skončil střední školu, dychtil jsem poznat, jak vypadá svět. Tak jsem vypadl. Dva roky jsem se toulal po celých Spojených státech a Kanadě.“

„Tehdy ses seznámil s elektronikou?“ zeptala se Carol. Podívala se, kolik je hodin.

„To se stalo později, mnohem později,“ vzpomínal Troy. „Během těch dvou let toulání jsem se nenaučil nic kromě toho, jak svým důvtipem přežít. A ještě, co to znamená být černým klukem ve světě bílých.“ Podíval se na Carol. Nejistil žádnou reakci.

„Musel jsem projít stovkou různých zaměstnání,“ pokračoval a opět se díval na oceán. „Dělal jsem kuchaře, poslíčka v tiskárně, barmana, stavebního dělníka. Dokonce jsem dával lekce plavání v soukromém klubu. Byl jsem poslíčkem v lázeňském hotelu, udržoval trávník ve venkovském klubu...“ Zasmál se a pak se otočil, aby se pře-

svědčil, že mu Carol věnuje pozornost. „Ale řekl bych, že tohle všechno vás nezajímá...“

„Naopak, zajímá,“ řekla, „fascinuje mě to. Snažím se představit si, jak jsi vypadal v hotelové uniformě. A jestli má šéf Nick pravdu, zbývá nám ještě deset minut, než dorazíme na místo.“ Ztišila hlas. „A ty aspoň *povídáš*. Profesor není právě společenský.“

„Být hotelovým poslíčkem v lázních na jihu Mississippi, to byla úžasná lekce,“ začal Troy a úsměv se mu rozlil po tváři. Vyprávěl o svém životě velice rád. Stával se tak středem pozornosti. „Představ si, anděli, je mi osmnáct a mám to štěstí, že jsem dostal práci v nádherném starém Gulfport Inn, přímo na pláži. Pokoj, strava a spropitné. Připadám si jako v sedmém nebi. Aspoň do chvíle, než mě vrchní poslíček, nemožný zakrslík Fish, vzal do jakýchsi kasáren, kde bydleli všichni poslíčci a zaměstnanci z kuchyně, a představil mě ostatním jako ‘nového negerského poslíčka’. Z útržků hovorů jsem pochopil, že hotel měl jisté problémy kvůli možné rasové diskriminaci. Že mě najali, to byla částečně jejich reakce.“

Můj pokoj v kasárnách byl hned za dvanáctou jamkou na golfovém hřišti. Malá sklápěcí postel, skříň ve stěně, stůl s přenosnou lampou, umývadlo, abych si mohl vyčistit zuby a umýt obličej. Tam jsem šest týdnů žil. Na druhé straně budovy byla velká společná koupelna, z níž všichni mizeli, když jsem se tam ukázal.

Na střední škole v Miami byli v podstatě všichni studenti Kubánci nebo černí nebo obojí. Takže o bílých jsem nevěděl skoro nic. Z knih a z televize jsem získal tu bláhovou představu bílých jako hezkých, kompetentních, vzdělaných a bohatých. Ha. Mé představy rychle zmizely. Nevěřila bys, jaké osazenstvo v tom hotelu pracovalo. Hlavní poslíček Fish kouřil se svým šestnáctiletým synem Dannym hašiš a snil o dni, kdy najde milion dolarů, které někdo zapomene v pokoji. Jeho jediným dalším životním cílem bylo, aby mu vydrželo až do smrti to, že každé ráno ve skladě přeřízne ženu hlavního kuchaře Marii.

Dalším poslíčkem byla ubohá, opuštěná duše, který se skutečně jmenoval Saint John, protože jeho vynikající rodiče si mysleli, že Saint (Svatý) je křestní jméno. Měl jenom šest zubů, nosil brýle s tlustými skly a pod levým okem měl obrovský nádor. Saint John věděl, že je šeredný, a pořád měl strach, že kvůli tomu přijde o práci. Takže ho

Fish nelítostně vykořisťoval. Přiděloval mu všechny nejpodělanější úkoly a nutil ho, aby mu odevzdával část svého spopitného. Ostatní poslíčci také nevynechali příležitost, aby si ze Saint Johna tropili šašky a dělali si z něho terč svých kanadských žertů.

Jedné noci jsem tiše seděl ve svém pokoji a četl si knihu. Ozvalo se nesmělé zaklepání na dveře. Otevřel jsem, stál tam Saint John. Vypadal zmateně a vyplašeně. V jedné ruce držel malou krabičku se šachovnicí a v druhé balíček se šesti plechovkami piva. Chvilku jsem počkal a pak jsem se zeptal, co chce. Nervózně se rozhlédl na obě strany a potom se mě zeptal, jestli umím hrát šachy. Když jsem mu řekl, že ano, a dodal, že bych si rád zahrál, Saint John se zazubil od ucha k uchu a zamumlal něco v tom smyslu, že je rád, že to riskl. Pozval jsem ho dál a hráli jsme, povídali si a popíjeli pivo skoro dvě hodiny. Pocházel z chudé venkovské rodiny z Mississippi, z devíti dětí. Během večera z něho náhodně vyklouzlo, že se trochu zdráhal požádat mě o hru, protože mu Fish a Miller řekli, že negři jsou příliš hloupí na to, aby hráli šachy.

Stali jsme se přáteli, aspoň jakžtakž, na pár dalších týdnů, co jsem tam zůstal. Spojovalo nás nejhlubší z pout, byli jsme oba vetřelci v té podivné společenské struktuře vytvořené zaměstnanci hotelu Gulfport Inn. Právě od Saint Johna jsem se dozvěděl o mnoha předsudcích, které bílí Jižani mají o černých.“ Troy se zasmál. „Víš, jednou večer mě skutečně následoval do koupelny, aby si na vlastní oči ověřil, že nejsem významně větší než on.“

Troy se vrátil ke svému lehátku a díval se na Carol. Ta se usmívala. Nebylo možné nebavit se při jeho vyprávění. Podával je s takovým nadšením, zaujetím a šarmem. Pod plachtovinou Nick odložil knihu a poslouchal také.

„Pak tam byl ten obr Farrell, něco přes dvacet, který vypadal jako Elvis Presley. Dodával hostům alkohol za nižší ceny, na požádání dělal doprovod a bral si přebytké potraviny, aby je prodal v obchodě své sestry. Pronajal si kus mého pokoje na úschovu části alkoholických nápojů. To byl ale charakter. Po velké volební snídani slil zbylý pomerančový džus ze džbánů do lahví a nechal si jej na prodej. Jednoho rána našel hotelový manažer bednu džusu dočasně uskladněného v místnosti vedle haly a chtěl vědět, co se děje. Farrell mě čapl a odtá-

hl mě ven. Řekl mi, že chce uzavřít obchod. Když doznám, že jsem džus sebral já, zaplatí mi dvacet dolarů. Vysvětlil mi, že když to vezmu na sebe, nic se mi nestane, protože od negrů se čeká, že kradou. Ale jestli chytí jeho, přijde o práci...

Nick vyšel zpod přístřešku z plachtoviny. „Velice nerad ruším váš sedánek,“ řekl s mírnou ironií v hlase, „ale podle našeho počítačového navigátora jsme právě na jižní hraně oblasti na mapě.“ Vrátil mapu Carol.

„Díky, profesore,“ zasmál se Troy. „Myslím, že jste Carol zachránil od toho, abych ji upovídal k smrti.“ Přešel k místu, kde na vojenském kufru vedle přístřešku z plachtoviny stála sestava sledovacího zařízení. Zapnul zdroj napětí. „Hej, anděli, nechtěla bys mi říct, jak to všechno funguje?“

Oceánský teleskop, který vymyslel Dale Michaels, byl naprogramován tak, aby snímal tři v podstatě současné záběry při každém pevném nastavení. První záběr byl normální obraz ve viditelném spektru, druhý představoval stejné zorné pole v infračervené oblasti vlnových délek a třetí byl složený sonarový obraz v tomtéž rámci. Sonarový subsystém nedával zřetelné obrazy, pouze obrysy předmětů. Dosahoval však do větších hloubek než ostatní prvky teleskopu a dal se používat, i když voda pod lodí byla kalná.

Kompaktní teleskop, připojený ke dnu téměř jakéhokoliv člunu, bylo možné pomocí vnitřního motorku naklánět vpřed i vzad třicet stupňů od kolmice. Způsob, kterým teleskop prováděl pozorování, se obvykle řídil předprogramovaným sledem. Podrobnosti této sekvence a rovněž mezní optické parametry teleskopu byly uloženy v mikroprocesoru. Avšak všechno v softwaru se dalo v reálném čase změnit manuálním zásahem, když si to obsluha přála.

Data z teleskopu se přenášela k další části elektronického zařízení na palubě prostřednictvím velmi tenkých optických vláken. Kabely z nich upevnili ke stěně člunu. Asi deset procent obrazů rekonstruovaných z těchto údajů se pak v reálném čase přehrávalo (po jistém velmi hrubém zvýraznění) na monitoru v člunu. Ale všechny údaje získané teleskopem se automaticky zaznamenávaly do stogigabitové paměťové jednotky připojené k monitoru. Další sada optických vláken spojovala paměťovou jednotku s centrálním navigačním systémem člunu a

ovladači servomotorů, které řídily teleskop. V těchto obvodech procházel každých deset milisekund pulz, takže orientace teleskopu a poloha člunu v čase, kdy teleskop snímal každý obraz, se dala současně uložit do trvalého záznamu. Na vojenském kufru vedle monitoru, ale na druhé straně než paměťová jednotka, stál řídicí panel systému. Doktor Dale Michaels a MOI se chytrostí svého vynálezu proslavili na celém světě. Avšak tyto geniální výtvořiny se nedaly snadno obsluhovat. Dale se snažil dát Carol rychlokurz, jak systém pracuje, večer předtím, než odjela z Miami na Key West. Bylo to téměř k ničemu. Dale to nakonec z čirého zoufalství vzdal, prostě naprogramoval do mikroprocesoru jednoduchý sled, který v pravidelném schématu propátrával oblast pod člunem. Potom nastavil optické zisky na normální počáteční hodnoty a instruoval Carol, aby *nic* neměnila. „Musíš jenom stisknout tohle tlačítko označené ZAPNI,“ řekl jí doktor Michaels, když pečlivě naložil řídicí panel systému do dodávky. „Potom panel zavři, aby ses ujistila, že někdo náhodně nestiskne špatný příkaz.“

Takže Carol určitě nemohla Troyovi vysvětlit, jak to funguje. Přesla po palubě k němu, dala mu ruku na rameno a provinile se zazubila. „Velice nerada tě zklamu, zvědavý příteli, ale nevím, jak tahle věc funguje, nic víc, než jsem ti řekla, když jsme celé zařízení sestavovali. Aby se to rozjelo, musíme zapnout zdroj, což jsi už udělal, a pak stisknout tohle tlačítko.“ Stiskla tlačítko ZAPNI na panelu. Na barevném monitoru se okamžitě objevil obraz čistého oceánu asi patnáct metrů pod lodí. Obraz byl úžasně ostrý. Trojice s obdivem pozorovala, jak žralok kladivoun proplouvá hejnem malých šedých rybek a v hroživém spěchu jich stovky hltá.

„Jak jsem to pochopila,“ pokračovala Carol, zatímco oba muži stáli jako přimrazení s očima na monitoru, „systém teleskopu pak udělá všechno ostatní. Sleduje naplánovanou řadu pozorování, kterou má uloženou ve svém softwaru. Na tomhle monitoru zřejmě vidíme, co vidí teleskop. Tedy vidíme pouze obraz z viditelného spektra. Současně pořízená infračervené a sonarové zobrazení se ukládají na pásku. Můj přítel z MOI (nechtěla je poplašit ještě víc a Daleho přímo jmenovat) se mi snažil vysvětlit, jak bych mohla přecházet z vizuálního obrazu na infračervený a sonarový, ale to nebylo jednoduché. Mysleli byste, že to bude tak lehké, jako stisknout I pro infračervený nebo S

pro sonar. Nikterak. Je nutné zadat tučt povclů jen k tomu, aby se změnil výstupní signál přiváděný na monitor.“

Na Troye to udělalo dojem. Nejen systém oceánského teleskopu, ale také způsob, jakým Carol, zřejmě neškolená v elektronice, jasně popsala jeho podstatné rysy. „Infračervená část teleskopu musí měřit tepelné zařízení,“ řekl pomalu, „jestli si správně vzpomínám na středoškolskou fyziku. Ale jak se dá z teplotních změn pod vodou zjistit něco o velrybách?“

V tomto okamžiku Nick Williams zavrtěl hlavou a odvrátil se od obrazovky. Uvědomoval si, že je se všemi těmi inženýrskými pojmy beznadějně mimo svou intelektuální oblast, a cítil se příliš zahanben, než aby před Carol a Troyem uznal svou úplnou ignoranci. Nick také ani na okamžik nevěřil, že si Carol přinesla na palubu všechnu tu elektronickou magii proto, aby našla velryby, které se odchýlily od své migrační trasy. Šel k malé ledničce a vzal si další pivo. „A další dvě hodiny, jestli jsem to správně pochopil, poplujeme jen dokola, zatímco vy budete hledat velryby na obrazovce?“

Jeho uštěpačná poznámka nesla v sobě nepochybnou výzvu. Narušila srdečný a přátelský soulad, který se vytvořil mezi Carol a Troyem. Carol se Nickovým přístupem opět nechala vyvést z míry a vyrazila do protiútku slovní palbou: „To *byl* plán, pane Williamsi, jak jsem vám řekla, když jsme vyplouvali z Key West. Ale Troy mi řekl, že vy jste význačný hledač pokladů. Nebo jste aspoň před několika roky byl. A protože se zdá, že jste sám sebe přesvědčil, že já vlastně pasu po pokladu, snad byste si mohl sednout vedle mě a sledovat obrazy se mnou, abyste se přesvědčil, že nepřehlédnu žádnou velrybu. Nebo poklad, kdyby šlo o to.“

Nick a Carol na sebe chvíli zírali. Pak mezi ně vkročil Troy. „Koukněte, profesore... a ty taky, anděli. Nepředstírám, že chápu, proč se vy dva pořád ježíte. Ale na mě to působí jako osina v zadku. Nemůžete si na chvíli zchladit hlavy? Koneckonců,“ dodal a hleděl nejdříve na Nicka a pak na Carol, „jestli se vy dva půjdete potápat, jste partneři. Můžete na sobě záviset životem. Tak s tím přestaňte.“

Carol pokrčila rameny a přikývla. „Já nejsem proti.“ Když však neviděla žádnou okamžitou odezvu u Nicka, nemohla si odpustit další rýpnutí. „Za předpokladu, že pan Williams uzná svou zodpovědnost

jako člen potápěčského týmu a zůstane dost střízlivý, aby se mohl potápět.“

Nickovi v očích zlostně zablýsklo. Pak došel k palubnímu zábradlí a ostentativně vylil své nové pivo do moře. „Nedělej si o mě starosti, drahoušku,“ řekl s vynuceným úsměvem. „Já se o sebe dovedu postarat. Dělej si starosti s tím, co děláš ty.“

Mikroprocesor oceánského teleskopu obsahoval speciální poplašný podprogram, který rozezněl zvuk podobný telefonu, kdykoliv se dosáhlo naprogramovaných podmínek k vyvolání poplachu. Těsně předtím, než Carol odjela na Key West, upravil Dale Michaels osobně na její žádost normální poplašný algoritmus tak, že bude reagovat *bud'* na velkého tvora pohybujícího se v zorném poli, *anebo* na stacionární „neznámý předmět významné velikosti“. Když ukončil návrh logiky pro malé změny a poslal jej do svého softwarového oddělení na přednostní kódování a testování, v duchu se usmál. Pobavilo ho jeho spojení s Carol. Tento kousek technického triku určitě přesvědčí její spolčníky, ať jsou kdo jsou, že se skutečně snaží najít velryby. Poplach současně zazní i tehdy, když se na dně oceánu pod lodí objeví to, co Carol opravdu hledá. Domněle zbloudilá (a tajná) řízená střela námořnictva, která je právě ve stadiu vývoje.

Základní struktura obou poplašných algoritmů se dala snadno pochopit. K identifikaci pohybujícího se živočicha stačilo překrýt dva nebo tři snímky získané méně než sekundu po sobě (v libovolné vlnové délce, ačkoliv proces byl přesnější s ostřejšími obrazy ve viditelné oblasti) a pak údaje porovnat. Využilo se přitom znalosti, že většina scény by se neměla měnit. Významné nesouhlasy (plochy v překrytí, které se liší snímek od snímku) budou naznačovat přítomnost velkého pohybujícího se tvora.

K identifikaci cizích předmětů v zorném poli využíval poplašný algoritmus obrovskou kapacitu paměťové jednotky v systému zpracování dat teleskopu. Téměř současně infračervené a viditelné snímky se posílaly do paměťové jednotky a potom byly hrubě analyzovány vůči uloženým údajům, které obsahovaly řetězy parametrů rozpoznávání obrazců v obou pásmech vlnových délek. Tyto parametry obrazců byly vyvinuty během několikaletého pečlivého výzkumu a nedávno MOI

rozšířeny, aby obsahovaly v podstatě všechno normální, rostliny, živočichy, struktury útesů a tak dále, vše, co by se mohlo nalézat na dně oceánu kolem Florida Keys. Jakýkoli velký předmět, který v reálném čase nebude souhlasit s existující databází, bude označen a vyvolá poplach.

Díky poplachu nebylo nutné sedět trpělivě před obrazovkou a sledovat tisíce snímků, jak přicházejí na loď. I Troy, podle vlastního doznání trpící chorobnou závislostí na přísunu nových znalostí, jehož zájem o vše byl téměř nenasytný, se po deseti minutách upřeného pozorování monitoru unavil, obzvláště když člun vplul do hlubší vody a na snímcích z viditelné oblasti toho nebylo příliš vidět.

Asi dvacet minut po zapnutí teleskopu spustili poplach dva žraloci a vyvolali okamžik vzrušení, ale pak následovala dlouhá doba bez objevů: Jak se odpoledne krátilo, Nick se stával stále netrpělivější. „Nevím, proč jsem se nechal přemluvit k téhle honbě za přeludem,“ brumlal si spíše jen pro sebe. „Mohli jsme připravovat člun na víkendový pronájem.“

Carol jeho poznámku ignorovala a ještě jednou se zahloubala do mapy. Propluli oblast, kterou ona a Dale definovali, od jihu k severu a nyní směřovali po jejím severním okraji pomalu k východu. Dale vytvořil zkoumanou plochu úsudkem z otázek, které mu kladli zástupci námořnictva. Asi by ji dokázal určit s větší jistotou, kdyby sám položil několik dotazů, nechtěl však budit podezření.

Carol věděla, že jejich pátrání se podobá hledání jehly v kupce sena, myslela si však, že to kvůli možnému zisku stojí za to. Kdyby se jí nějak povedlo najít a vyfotografovat utajovanou řízenou střelu námořnictva, která spadla blízko obydlené oblasti... To by byla trefa! Ale teď už začínala také trochu ztrácet trpělivost a po dlouhém pobytu na slunci stěží dokázala oživit své dřívější vzrušení. Brzy budou muset zamířit ke Key West, aby tam dorazili před setměním. *No dobrá*, pomyslela si rezignovaně, *alespoň jsem se o to pokusila. A jak říkával můj otec, kdo nic neriskuje, určitě nic nezíská.*

Stála na samé přídi lodi, když se z paměťové jednotky vedle monitoru začaly ozývat poplachy. Jedno zvonění, druhé, následované krátkým tichem. Pak zaznělo třetí a za ním rychle čtvrté. Carol se vzrušeně rozběhla k monitoru. „Zastavte člun,“ vykřikla pánovitě na Nicka.

Už však bylo pozdě. Když dorazila k monitoru, poplach ustal a na obrazovce nebylo nic vidět.

„Otočte to! Otočte to!“ křikla ihned zoufale. Nevšimla si, že Nick na ni zase překvapně zírál.

„Ano, ano, kapitáne,“ přisvědčil Nick a zatahl za kolo takovou silou, že ztratila rovnováhu. Monitor a elektronické zařízení začaly klouzat s povrchu kufru. V poslední chvíli je zachránil Troy. *Florida Queen* se ostře naklonila a změnila směr. Třebaže byl oceán naprosto klidný, přes zábradlí na nižší straně paluby se přelila malá vlna a zasáhla Carol až ke kolenům. Nohavice bavlněných kalhot jí přilnuly k lýtkům. Bílé tenisky a ponožky měla zcela promočené. Nick se ani nepokusil skrýt pobavení.

Carol se s ním opět chtěla pustit do křížku, když obnovené zvonění poplachu cele zaujalo její pozornost. Jak se člun vyrovnal, nabyla zase rovnováhu a na monitoru viděla, že jsou nad korálovým útesem. A hluboko pod člunem, na obrazovce stěží rozeznatelné, proplouvaly tři velryby stejného druhu, jaké viděla ráno na pláži v Deer Key. Pluly zdánlivě náhodně. To však nebylo vše. Speciální poplachový kód ukazoval, že ve stejném zorném poli jako bezcílně plující velryby nebo poblíž je taktéž cizí předmět. Carol nedokázala potlačit vzrušení. Tleskla. „Kotvu, prosím,“ křikla a hned se radostně zasmála. Spatřila totiž, že Troy už kotvu hodil přes palubu.

O několik minut později si Carol na zádi za přístřeškem z plachtoviny ve spěchu oblékala vztlakovou vestu. Masku a ploutve už měla přizpůsobeny, ležely na palubě vedle ní. Troy jí pomáhal, držel bombu se vzduchem zabudovanou do zad objemné vesty. „O Nicka si nedělej starosti,“ řekl Troy. „Je dnes z nějakého důvodu navztekaný, možná proto, že Harvard prohrál zápas v košíkové, ale je báječný potápěč. A má pověst nejlepšího učitele potápění na ostrovech Keys.“ Zazubil se. „Koneckonců, přede dvěma měsíci naučil i mě a my černí prý nemáme být schopni naučit se ani plavat.“

Carol se usmála a zavrtěla nad Troyem hlavou. „Nepřestaneš si nikdy dělat legraci?“ Prostrčila volnou ruku do druhého otvoru a vesta se usadila. „Mimochodem,“ pokračovala tišeji, „na experta potápěče tvůj přítel používá antikvární vybavení.“ V tom okamžiku litovala, že

se rozhodla nechat svou na míru zhotovenou potápěčskou vestu v dodávce. Používala ji vždy, když se potápěla s Dalem a vesta měla všechny nejnovější vynálezy jako ABC neboli Automatická kompenzace vztlaku (Automatic Buoyancy Compensation) a bezvadnou kapsu pro podvodní kameru. Ale po všem tom humbuku, když procházela ředitelstvím i přístavu s tím vojenským kufrem, se rozhodla, že nebude nejmodernější potápěčskou vestou budit další pozornost.

„Nick si myslí, že nové vesty to potápěči příliš usnadňují. Chce, aby si každý nastavil vztlak manuálně, tak si víc uvědomí, jak je hluboko.“ Troy si Carol prohlédl. „Ty jsi dost lehká, tenhle pás může stačit. Používáš normálně nějaké závaží?“

Zavrtěla hlavou a připnula si pás. Nick přišel kolem plachtovinového přístřešku, nesl si masku a ploutve. Už měl na sobě vestu se vzduchovou bombou a pás se závažím. „Ty vaše velryby jsou tam dole pořád na stejném místě,“ prohodil. „Nikdy jsem neviděl, aby se velryby takhle někde zdržovaly.“ Podal jí kousek žvýkacího tabáku. Vetřela si jej dovnitř masky (aby zamezil zamlžování). Nick ji zatím obešel. Podíval se na její ukazatel vzduchu a překontroloval regulátor a záložní náústek, který by v případě nehody musel použít, aby se s ní podělil o vzduch.

Zatímco prováděl závěrečnou kontrolu Carolina vybavení, hovořil k ní. „Vy jste si tuto loď pronajala,“ začal tónem, který zněl docela přátelsky, „takže můžeme jít téměř kamkoli si budete přát, když budeme dole. Potápění nebude příliš obtížné, protože na dno je to jenom necelých patnáct metrů. Ale,“ přešel před Carol a díval se jí přímo do očí, „chci, aby jedna věc byla naprosto jasná. Tohle je můj člun a za bezpečnost lidí na něm zodpovídám já. Včetně vás, ať se vám to líbí, nebo ne. Než se potopíme, chci mít jistotu, že se pod vodou podrobíte mému vedení.“

Carol poznala, že se Nick snaží o diplomatický přístup. Dokonce jí problesklo myslí, že mu to v potápěčské výstroji docela sluší. Rozhodla se zachovat velkomyslně a přisvědčila: „Souhlas. Ale než se potopíme, jedna věc. Nezapomeňte, že jsem reportérka. Budu mít s sebou kameru a budu možná potřebovat, abyste se občas hnul. Tak se nerozlobte, když vám třeba pokynu, abyste nepřekážel.“

Nick se usmál. „Dobrá,“ souhlasil, „budu se snažit, abych si to pamatoval.“

Carol si nazula ploutve a natáhla masku. Pak vzala podvodní kameru za řemínek a dala si ji přes hlavu a přes rameno. Troy jí pomohl vzadu řemínek upevnit. Nick seděl na boku člunu, kde bylo přerušené zábradlí, hned vedle hrubého žebříku, který Troy právě spustil z paluby. „Už jsem kontroloval vodu,“ pravil Nick, „a je tam docela silný proud. Sestoupíme po kotevním lanu, až se dostaneme na dno. Odtud si pak můžete vybrat směr.“

Nick udělal z člunu kotoul vzad. V okamžiku se vynořil a šlapal vodu. Carol mu oplatila znamení palce nahoru (signál mezi potápěči, že je všechno v pořádku) a sedla si na bok člunu. Troy jí pomohl s posledním nastavením vesty pro větší pohodlí. „Hodně štěstí, anděli. Doufám, že najdeš to, co hledáš. A buď opatrná.“

Zasunula si regulátor do úst, nadechla se a pak zopakovala Nickův kotoul vzad. Mořská voda ji na opálených zádech chladila. Ve chvílce se připojila k Nickovi u kotevního lana a oba zopakovali znamení palce nahoru. Nick sestupoval dolů. Dával ruku přes ruku, pozorně, nikdy úplně lano nepustil. Carol ho opatrně následovala. Cítila silný proud, o němž se Nick zmínil. Opíral se do ní, snažil se ji od lana odnést, ale dokázala se udržet. Každé dva až dva a půl metru se Nick zastavil, aby si vyrovnal tlak v uších, a podíval se nahoru, aby se ujistil, že ho Carol následuje a je v pořádku. Pak pokračoval v sestupu.

Nebylo toho příliš k vidění, dokud nedosáhli útesu pod sebou. Snímky z teleskopu byly tak ostré, až byly zavádějící. Díky automatickému zaostřování optického systému se zdálo, že útes se svou spoustou barev a záplavou rostlin a živočichů je přímo pod nimi. Ale deset metrů dolů je dlouhý sestup. Pod *Florida Queen* by na dně oceánu mohla sedět normální třípodlažní budova a nedotkla by se jejího kýlu.

Když konečně dosáhli vrcholu útesu, kde se uchytila kotva, uvědomila si Carol, že se dopustila chyby. Nerozpoznala své okolí, a tudíž nevěděla, kterým směrem se vydat, aby velryby našla. Krátce se pokárala, že nevěnovala více času studiu monitoru, aby si zapamatovala všechny význačné body terénu. *No dobrá*, pomyslela si, *ted' už je*

pozdě bycha honit. Prostě si vyberu směr a půjdu. Stejně nemám ani potuchy, kde neznámý předmět, který vyvolal poplach, vlastně je.

Viditelnost ve vodě byla střední až dobrá, možná patnáct až dvacet metrů všemi směry. Carol si maloučko upravila vztlak a potom ukázala k mezeře mezi dvěma útesy pokrytými chaluhami, mořskými saskankami a všudypřítomnými korály. Nick přikývl. Přitáhla ruce k tělu, aby zlepšila obtékání a usnadnila si pohyb, začala kopat ploutvemi a plavala k průrvě.

Nick pozoroval její plavání s uznáním a obdivem. Pohybovala se ve vodě tak půvabně jako hejno žlutočerných žraloků křídlatých (andělských ryb) vedle ní. Nick se jí moc nevyptával na její potápěčské zkušenosti a tak přesně nevěděl, co může čekat. Z toho, s jakou lehkostí zacházela s výbavou, usoudil, že je v potápění zkušená, nebyl však připraven na hotovou podvodní grácií. Kromě Grety se nesetkal s ženou, která by se cítila pod vodou tak pohodlně jako on.

Nick mír a klid bohatého a vibrujícího světa pod povrchem oceánu vysloveně zbožňoval. Jediný zvuk, který kdy tam dole zaslechl, bylo vlastní dýchání. Všude kolem něj bujely korálové útesy životem nepředstavitelné krásy a složitosti. Tam pod sebou teď spatřil ropušnici, jak se podrobuje koupeli. Seděla na dně přirozené díry a nechala tucty maličkých čistících rybiček, aby z ní odjedly všechny nahromaděné parazity. Chvilku předtím Nickův výlet ke dnu oceánu vyplašil rejnoka mantu schovaného v písku. Tento velký rejnok, nazývaný labužníky d'ábelská ryba, se vyvlnil ze své skrýše v posledním okamžiku a jen taktak svým silným a nebezpečným ocasem Nicka minul.

Nick Williams se cítil dole v tomto vodním světě na dně Mexického zálivu jako doma. Považoval to za svůj aktivní odpočinek a útočiště. Kdykoli ho události na povrchu sklíčily anebo nazlobily, věděl, že se může potopit a tak nalézt uvolnění a únik. Avšak při této příležitosti si uvědomoval slovy nevyjádřitelné citové rozpoležení, snad začátek něčeho, touhu, která se ještě nestačila vyklubat, a možná ještě smíšenou se vzpomínkou. Sledoval líbeznou mořskou pannu, která plavala podél útesu, a pohled na ni ho vzrušil. *Choval jsem se jako školák, myslel si, a jako otrapa. Nebo ještě hůř. A proč? Protože je hezká? Ne. Protože je tak plná života. Tak mnohem víc než já.*

Carol a Nick podnikli dvě průzkumné cesty. Vždycky začali u kotveního lana, nenašli však velryby ani nic neobvyklého. Když se po druhém neúspěšném výletu vrátili ke kotvě, Nick ukázal na hodinky. Byli pod vodou už skorem půl hodiny. Carol přikývla a potom zvedla ukazováček, čímž naznačila, že se pokusí hledat ještě v jednom směru.

Na velryby přišli, hned jak překonali velkou bouli v útesu, která se zvedala pět metrů nad jeho povrch. Nick je spatřil první a ukázal dolů. Tři velryby byly asi sedm metrů pod nimi a možná třicet metrů vpředu. Ještě plavaly pomalu víceméně společně, podle stejného nesměrového, téměř kruhového schématu, které Nick a Carol pozorovali na obrazovce. Carol na Nicka mávla, aby ustoupil, a ukázala na kameru. Pak plavala k velrybám, přitom dělala snímky a současně pečlivě sledovala svou hloubku a vyrovnávala tlak v uších.

Nick plaval dolů vedle ní. Byl si jist, že velryby je zpozorovaly, ale z nějakého důvodu se kupodivu nepokusily uprchnout. Během roků své potápěčské činnosti viděl pouze jednou, že velryba v otevřeném moři přijala přítomnost člověka. A to byla rodící matka, v laguně Tichého oceánu u Baja California, jejíž porodní bolesti přemohly instinktivní strach z lidí. Zde, i když se Carol přiblížila asi na sedm metrů, velryby pokračovaly v lhostejném pohybu. Vypadaly, jako by se ztratily, nebo dokonce jako by byly pod vlivem drog.

Když se velryby nepokusily uprchnout, Carol zpomalila. Udělala ještě další snímky. Obrázky velryb v jejich přirozeném prostředí zblízka byly ještě nezvyklé, takže její výlet už znamenal žurnalistický úspěch. Chování velryb však bylo i pro ni záhadou. Proč ignorují přítomnost lidí? A proč se zdržují právě na tomto místě? Vzpomněla si, jak ji ráno překvapila osamocená velryba, a zase si kladla otázku, jestli spolu všechny tyto podivné události nějak nesouvisí.

Nick se držel po její pravici, asi ve vzdálenosti dvaceti metrů. Ukazoval na něco za velrybami a kynul Carol, aby se k němu připojila. Odplula od velkých savců a zamířila k němu. Okamžitě spatřila, co upoutalo jeho pozornost. Pod velrybami, těsně nad mořským dnem, zela v dolní části útesu velká tmavá díra. Na první pohled vypadala jako vchod do nějaké podzemní jeskyně. Ale Caroliny bystré oči si povšimly, že otvor je velice hladký a symetrický. Napadlo ji, že jde o nějaký výtvar, na němž se podepsali inženýři. Než doplavala k Nicko-

vi, zasmála se tomu nápadu. Úžasný podvodní svět a bizarní chování velryb na ni působí tak, že vidí přeludy.

Nick ukázal dolů na díru a pak na sebe. Naznačil tak, že sestoupí dolů, aby otvor podrobněji obhlédl. Když se vydával na plavbu, dostala Carol náhlé nutkání chytit ho za nohu a zabránit mu v cestě. Chvilku nato, jak odplouvajícího Nicka sledovala, ji ochromil strach, jehož původ neznala. Celá se roztrásla a srdnatě s tímto nepříjemným pocitem bojovala. Na pažích i na nohou jí naskočila husí kůže. Zaplavila ji mocná touha dostat se pryč, uniknout, než se přihodí něco hrozného.

O okamžik později spatřila, jak se jedna velryba vydává k Nickovi. Kdyby to bylo na souši, mohla by zavolat, ale patnáct metrů pod hladinou oceánu nešlo někoho mimo dosah varovat. Nick si neuvědomoval žádné nebezpečí a blížil se k otvoru. Vtom ho jedna z velryb odstrčila takovou silou, až narazil na útes a pak jím byl vymrštěn zpět. Dopadl na písčité kousek mořského dna. Carol se k němu rychle vydala, ale současně bedlivě sledovala velryby. Nick přišel o svůj regulátor a zdálo se, že se vůbec nepokouší si jej opět nasadit. Doplavala k němu a dala signál palce nahoru. Žádná odezva. Nick měl zavřené oči.

Když sáhla po jeho regulátoru a nasadila mu jej do úst, cítila, jak jí stoupá hladina adrenalinu v krvi. Začala tlouct pěstí do jeho masky. Po několika bolestně dlouhých sekundách otevřel oči. Opět zkusila dát palce nahoru. Vrtěl hlavou, jako by se snažil vymanit z pavučin, usmál se a opětoval signál, že je všechno v pořádku. Chtěl se zvednout, ale Carol ho zadržela. Gestikulací mu naznačila, aby se nehýbal, a spěšně ho prohlédla. Ze síly Nickova nárazu na útes se obávala nejhoršího. I kdyby si nepoškodil potápěčskou výzbroj, určitě mu musel ostrý korál rozdrásat kůži. Třebaže to bylo k neuvěření, ani na výstroji, ani na Nickovi nenašla žádné závažné poškození. Jediné, co objevila, byly jen dva malé škrábance.

Tři velryby zůstaly na stejném místě, kde byly dříve. Když je Carol z podhledu pozorovala, pomyslela si, že vypadají jako hlídka, která stráží vyhrazený úsek mořského území. Pluly sem a tam, opisovaly úplný, možná dvě stě metrů dlouhý složený oblouk. Ať to bylo cokoli, co přinutilo jednu velrybu změnit schéma svého chování a narazit do Nicka, zůstávalo to záhadou. Carol však nechtěla riskovat další sráž-

ku. Pokynula Nickovi, ať ji následuje, a odpluli asi tři sta metrů stranou, k písčitému příkopu mezi útesy.

Carol měla v úmyslu vrátit se na povrch, jakmile bude jasné, že Nick se závažně nezranil. Avšak zatímco ho podrobně prohlížela, aby se ujistila, že při první rychlé kontrole nepřehlédla vážné poranění, Nick objevil v písku pod sebou dvě rovnoběžné rýhy. Chytil Carol za paži a ukázal jí, co našel. Rýhy měly drážkování jako stopy po tanku a byly sedm až osm centimetrů hluboké. Zdálo se, že jsou zcela čerstvé. V jednom směru vedly k otvoru v útesu pod třemi velrybami. V opačném směru se táhly, kam až dohlédli. Vedly písčitém příkopem mezi dvěma velkými útesy.

Nick ukázal po příkopu a pak odplaval tím směrem, fascinovaně sledoval stopy. Neotočil se, aby se přesvědčil, že ho Carol následuje. Ta se zatím rychle vrátila k otvoru tak blízko, jak se odvážila. Nedomnívala se, zda si opět něco nepředstavuje, nebo ji tři velryby pozorují, jak se plíží po dně oceánu? Chtěla udělat několik snímků a ověřit si, že stopy skutečně vycházejí z díry v útesu. Domnívala se, že vidí, jak se s nimi právě před otvorem protínají podobné rýhy. Nezdřžovala se dlouho. Nechtěla se v tomto strašidelném místě oddělit od Nicka. Když se otočila, sotva ho zahlédla. Nick se však naštěstí zastavil, jakmile zjistil, že ho Carol nesleduje. Když ho konečně dostihla, udělal omluvné gesto.

V jednom místě rovnoběžné čáry zmizely, když se písčité příkop změnil na kámen, ale oba našli stejnou stopu asi o padesát metrů dál. Příkop se nakonec tak zúžil, že museli plavat asi dva metry nad ním, aby nenarazili do korálů a kamenů na obou stranách. Brzy nato zatočil příkop i stopa doleva a zmizely pod převisem. Carol a Nick se zastavili a hleděli na sebe. Rozmlouvali gesty rukou. Nakonec rozhodli, že Carol sestoupí první, aby zjistila, zda je něco pod převisem. Stejně si totiž chtěla zblízka vyfotografovat, kde stopy mizejí.

Carol opatrně doplávala na dno příkopu, obratně se vyhnula hranám útesů po obou stranách. Kde mizel pod převisem, byl příkop dost vysoký, aby jím napříč postavila nohu s ploutví. Převis byl asi pětadvacet centimetrů nade dnem, Carol se však nemohla sklonit a podívat se pod něj, protože by si poškrábala tvář a ruce o útes. Opatrně te-

dy vsunula pod převis ve směru stopy ruku. Nic. Bude se muset zapřít o skaliska a korál, aby dosáhla rukou hlouběji.

Zatímco se snažila dostat do lepší polohy, ztratila na chvilku rovnováhu a cítila píchnutí korálu do zadní části levého stehna. *Auvajs*, pomyslela si, když opět strkala pravou ruku pod převis, *ted' jsem to schytala. Jedna fyzická připomínka úžasného dne. Dokonce tajuplného dne. Bizarně se chovající velryby. Stopy tanku na dně oceánu...* Co je tohle? Rukou sevřela něco, co dávalo pocit jako asi coulová kovová tyč. Dotek ji tak překvapil, že okamžitě ruku odtáhla a přeběhl jí mráz po zádech. Zrychlil se jí tep. Snažila se pomalu dýchat, aby se uklidnila. Pak cílevědomě zase sáhla do neznáma a znovu našla předmět. Nebo to bylo něco jiného? Tentokrát zase cítila něco kovového, ale zdálo se to širší a nahmatala čtyři zuby jako na vidličce. Sje-la rukou po předmětu a opět našla jeho tyčovitou část.

Z pozorovacího bodu nad ní Nick usoudil, že něco objevila. Ted' byla řada na něm, aby se ho zmocnilo vzrušení. Zatímco se neúspěšně snažila předmět vytáhnout, připlaval dolů. Vyměnili si místa a Nick sáhl pod vyčnívající skálu. Nejdříve se dotkl něčeho, co cítil jako hladkou kouli velkou asi jako jeho dlaň. Dokázal určit, že koule leží na písku a že k ní připojená tyč je o několik centimetrů výš. Zapřel se a zatahl za tyč. Ta se trochu hnula. Chytil tyč kousek výš a opět zatahl. Když to několikrát zopakoval, zdařilo se mu předmět zpod převisu vytáhnout.

Téměř celou minutu se Nick a Carol vznášeli nad zlatistě kovovým předmětem, který ležel na písku pod nimi. Povrch měl hladký na pohled i na dotek a celkem měřil na délku asi padesát centimetrů. Bylo vidět pouze vyleštěný odrážející povrch, což naznačovalo, že předmět je skutečně vyroben z nějakého kovu. Dlouhou osu předmětu tvořila coul tlustá tyč, která se na jednom konci zužovala a vytvářela jakýsi hák. Deset centimetrů od háku byl střed malé koule, která měla poloměr asi šest centimetrů a symetricky obepínala tyč. Větší koule, kterou Nick ucítil, když poprvé strčil ruku pod převis, měla poloměr kolem dvanácti centimetrů a ležela přesně uprostřed tyče. I tato koule byla konstruována naprosto symetricky kolem tyče. Za dvěma koulemi nebyly na předmětu další ozdoby, dokud se tyč na druhém konci nerozvětvila do čtyř menších větví, zubů, které nahmatala Carol.

Carol pečlivě udělala několik snímků předmětu, jak leží před převísem. Ještě než skončila, ukázal Níck na hodinky. Byli pod vodou téměř hodinu. Carol překontrolovala svůj ukazatel zásoby vzduchu a zjistila, že už se skoro dostala do červeného pole. Dala Nickovi znamení, že je hotová, a ten doplaval dolů, aby předmět zvedl. Ten byl ohromně těžký, podle Nickova odhadu vážil asi překvapivých dvacet liber. *Takže na ničem nedržel, když jsem se jej snažil vytáhnout*, pomyslel si Nick, *je prostě jen tak těžký*.

Váha předmětu jenom zvýšila jeho vzrušení, které propuklo, když poprvé spatřil zlatou barvu. Přestože nikdy neviděl nic takového jako tento hák a vidlici s koulemi, vzpomněl si, že nejtěžší předměty z vraku *Santa Rosy* byly všechny ze zlata. A tento kousek je daleko těžší než všechno, co kdy držel v ruce. *Panebože, pomyslel si, když odhazoval část olověného závaží ze svého pásu, aby si usnadnil dopravu předmětu nahoru ke člunu, jestli je to alespoň deset liber ryzího zlata, při nynější tržní ceně tisíc dolarů za unci to znamená 160 000 dolarů. A to může být jen začátek. Ať tahle věc pochází odkudkoli, musí tam toho být víc. Dobrá, Williamsi, tohle musí být tvůj šťastný den.*

Caroliny myšlenky uháněly rychlostí kilometr za minutu, když plavala v tandemu s Nickem ke kotevnímu lanu. Usilovně se snažila uvést do souvislostí vše, co během poslední hodiny spatřila. Už se přesvědčila, že všechno má nějakou spojitost se zbloudilou řízenou střelou námořnictva - chování velryb, zlatá vidlice s hákem, stopy tanku na dně oceánu. Avšak zprvu neměla představu, v čem ta spojitost spočívá.

Během plavby ke člunu si Carol znenadání připomněla, jak před několika lety četla příběh o stopách ruské ponorky, které se našly na dně oceánu u švédské námořní základny. Ve své žurnalistické mysli začala snovat divoký, ale přijatelný scénář, který by vysvětlil vše, co viděla. *Možná řízená střela dopadla někde poblíž a nepřestala vysílat údaje, ani když se dostala pod vodu, uvažovala. Její signály nějakým způsobem zmátly velryby. A stejné signály mohly být zachyceny ruskými ponorkami. A americkými.* Na okamžik její myšlenky uvízly ve slepé uličce. *Takže existují aspoň dvě možnosti*, pokračovala Carol v úvahách, když uplavala několik temp a pozorovala Nicka, jak se blíží ke kotevnímu lanu a pevně třímá zlatý předmět v ruce. *Bud' jsem od-*

halila ruský pokus najít a ukrást americkou řízenou střelu, nebo stopy a zlatá vidlice jsou jakousi součástí amerického úsilí nalézt řízenou střelu, aniž by se znepokojila veřejnost. Na tom nesejde. V obou případech to bude trháč. Musím však vzít tu zlatou věc Dalemu a MOI, aby ji prozkoumali.

Nick i Carol měli oba nebezpečně malou zásobu vzduchu, když se vynořili na povrchu vedle *Florida Queen*. Zavolali na Troye, aby jim pomohl s kořistí z hlubin. Když se nakonec dostali do člunu, byli zcela vyčerpáni. Oba také byli ve vysoce povzneseném stavu, vzrušení objevy, které jim přineslo odpoledne. Všichni začali okamžitě hovořit. Troy měl pro ně také novinku, protože když Nick a Carol sledovali stopy v příkopu, spatřil na monitoru něco neobvyklého. Nick vyndal z lednice pivo a sendviče a Carol si ošetřila poranění od korálů. Trojice seděla spolu v družné zábavě na lehátkách až do západu slunce. Během devadesátiminutové plavby zpět do Key West se měli o co podělit.

Kapitola osmá

Kamarádská nálada vydržela většinu cesty do přístavu. Nick už nebyl zamlklý. Vzrušen nálezem, o němž byl přesvědčen, že je to pouze první kousek velkého potopeného pokladu, klábosil jako stará drbna. Aspoň dvakrát vypověděl svou verzi srážky s velrybou. Byl si jist, že k ní došlo náhodou, že se velryba z nějakého jiného důvodu vydala tím směrem a jen ho prostě nezpозorovala.

„To je nemožné,“ posmíval se, když Carol původně naznačila, že velryba do něho možná narazila úmyslně, protože směřoval k otvoru v útesu. „Kdo kdy slyšel o velrybách, které by hlídaly určité místo v oceánu. Kromě toho, jestli je vaše teorie správná, proč mě velryba *opravdu* neudeřila a neskoncovala se mnou? Chcete po mně, abych uvěřil, že velryby ochraňovaly podzemní jeskyni? A že mě pak tím nežným odstrčením varovaly, abych se tam nepřibližoval?“ zasmál se dobrosrdečně. „Můžu se vás na něco zeptat, slečno Dawsonová? Věříte na skřítky a víly?“

„Z místa, odkud jsem to pozorovala,“ odpověděla Carol, „to určitě vypadalo, jako by to bylo úmyslné.“ Více se k tomuto tématu nevracela. Ve skutečnosti po svém počátečním výbuchu při návratu do Key West moc nemluvila. Byla také vzrušená a bála se, že kdyby hodně mluvila, mohla by mimoděk prozradit své myšlenky o možném spojení mezi tím, co viděli, a ztracenou řízenou stífelou námořnictva. Proto se ani nezmínila o svém zlověstném pocitu strachu těsně před tím, než velryba Nicka udeřila, ani o dalších stopách, které spatřila vcházet do otvoru v útesu.

Jak viděl celou věc Nick, byl předmět, který našli, s určitostí částí pokladu. Nevadilo mu, že byl schovaný pod převisem na konci jakýchsi podivných stop. Pokrčil nad tím rameny a namítl, že možná někdo našel potopený poklad už před několika lety a pak se snažil schovat pár nejlepších kousků. (Proč však byly stopy čerstvé? A od

čeho pocházely? Carol chtěla položit tyto otázky, uvědomila si však, že je pro ni nejlepší, zůstane-li Nick přesvědčen, že našel poklad.) Nick zavíral oči nad všemi námitkami a dokonce i skutečnostmi, které nepodporovaly jeho teorii o pokladu. Citově pro něj bylo životně důležité, aby zlatá vidlice tvořila první kousek velkého objevu. A jako mnozí lidé byl ochoten potlačit své normálně ostře kritické schopnosti, jestliže šlo o věc, která se ho citově dotýkala.

Poté, co se Nick a Carol konečně uklidnili natolik, že dokázali naslouchat, dostal příležitost také Troy, aby vypověděl své novinky. „Když jste opustili místo pod člunem, abyste sledovali příkop, odhaduji, začal jsem si o vás dělat starosti a pozoroval jsem obrazovku častěji. Zatím, anděli, ty tři velryby pořád plavaly podle stejného přihlouplého vzoru už přes hodinu. Takže jsem jim doopravdy nevěnoval dost pozornosti.“ Troy vyskočil z lehátka a začal před Carol a Nickem přecházet sem a tam. Noc byla temná. Ze severu se přihnaly nízké mraky, které zahalily měsíc a zastínily většinu hvězd. Reflektor seshora plachtovinového přístřešku občas zachytil Troyovy ostře řezané rysy, jak vycházel ze stínu. „Protože jsem vás chtěl najít, snížil jsem potlačení poplachu, jak jsi mi ukázala. Pravidelně mi vyhrávala serenáda cinky-linky-cink od tří velryb. A teď poslouchejte. Asi po dvou minutách jsem zaslechl čtvrtý poplach. Mrknu na monitor, čekám, že uvidím jednoho z vás, a vidím další velrybu, stejný druh, jak plave pod třemi ostatními v opačném směru. Během deseti sekund se původní velryby obrátily, přerušily svůj dlouhodobý vzor a následovaly novou velrybu doleva, pryč z monitoru. A už se nevrátily.“

Troy dokončil vyprávění dramatickým tónem a Nick se hlasitě rozesmál. „Panebože, Jeffersone, ty to ale umíš podat. Předpokládám, že mi teď řekneš, že tam ty velryby měly určený post a nový kus jim přinesl jiné rozkazy. Nebo něco v tom smyslu. Kristepane, ty a Carol byste mě přesvědčili, že velryby jsou organizovány do tlup jako čarodějnice.“ Na okamžik se odmlčel. Troye zklamalo, že Carol nic neříká.

„A teď,“ pokračoval Nick, pustil Troyovo vyprávění z hlavy a dal se do námětu, o němž přemýšlel už skoro hodinu, „před námi stojí důležitý bod, který musíme projednat. Přinesli jsme z oceánu něco, co může mít velkou cenu. Pokud někdo jiný nepochybně neprokáže, že

mu to patří, pak to zůstane nálezcům.“ Nick pohlédl na Carol a potom na Troye. „Přestože kapitán a majitel tohoto člunu jsem já a přestože jsem to nesl ze dna oceánu taky já, jsem připraven navrhnout, abychom zisk rozdělili na tři díly. Zdá se vám dvěma, že je to fér?“

Nastalo dosti dlouhé mlčení, než Troy odpověděl: „Jistě, Nicku, mně to připadá prima.“ Nick se usmál a potřásl si s Troyem rukou. Potom napřáhl ruku ke Carol.

„Počkejte chvíli,“ řekla potichu, a dívala se Nickovi přímo do očí, ale nabízenou ruku nepřijala. „Protože jste se rozhodl zahájit tento rozhovor, musíme si promluvit ještě o několika dalších bodech. Není to jednoduše otázka peněz za tento předmět. Jde také o problém vlastnictví. Kdo si ponechá zlatý trojzubec? Kdo rozhodne, že nám nabídní slušnou cenu? Na čem se dohodneme, že řekneme, nebo neřekneme ostatním? A co když tam dole najde někdo z nás další věci? Podělíme se o ně? Čeká nás celá dohoda, kterou musíme dojednat, než přistá-neme.“

Nick se zamračil. „Ted’ chápu, proč jste byla v posledních minutách tak potichu. Přemýšlela jste o svém podílu. Špatně jsem vás odhadl. Myslel jsem si, že třeba už nebudete chtít vyvolávat potíže...“

„Kdo říkal něco o potížích?“ přerušila ho znenadání Carol a trochu zvedla hlas. „Když to musíte vědět, nemám tak velký zájem o peníze. Ráda si vezmu třetinu z ceny, kterou dostaneme za tenhle trojzubec, protože si to zasloužím. A jestli jsou tam dole další poklady a vy a Troy je můžete najít beze mě, pak si poslužte. Já chci něco jiného.“

Oba muži pozorně naslouchali. „Nejdříve a především chci výhradní práva k tomuto tématu, a to znamená *naprostě* utajení toho, co jsme našli, kde a kdy jsme to našli, a všeho ostatního, co s tím souvisí alespoň do té doby, než si budeme jisti, že už se nemůžeme nic dalšího dozvědět. Za druhé, chci okamžitě předmět na osmačtyřicet hodin do opatrování, než se někdo jiný dozví o jeho existenci. Potom jej dostanete zpět a můžete jej vzít k ocenění.“

Ach, ach, pomyslela si Carol, když si povšimla pátravých pohledů, které si vysloužila od Nicka a Troye. *Přehnala jsem to. Už mají jisté podezření. Raději trochu couvnu.* „Samozřejmě,“ obdařila je odzbrojujícím úsměvem „uvedla jsem vlastní výchozí stanovisko. Očekávám, že budeme muset trochu smlouvat.“

„Báječné, anděli,“ řekl se smíchem Troy, „to byl ale projev. Na chvilku jsem si už myslel, že tady jde o zcela jinou hru a že jsi jediná, kdo ji hraje. Profesor a já s potěšením prodiskutujeme dohodu, kterou navrhuješ. Souhlasíš, Nicku?“

Nick přikývl. Ale Carolina pečlivá a promyšlená reakce také vzbudila jeho ostražitost. Připadalo mu, že je to novinářské hodnotě nálezu nepřiměřené. *Snaží se z toho udělat otázku jakéhosi souboje mezi námi?* uvažoval. *Nebo mi něco úplně uniklo?*

Než *Florida Queen* dorazila do doku v Key West, dosáhli kompromisní dohody. Nick vezme zlatý trojzubec (oběma mužům se líbil Carolin název předmětu) s sebou v pátek ráno. V Key West zná starší ženu, která je chodící encyklopedie znalostí o pokladech. Ta dokáže odhadnout jeho cenu a udá i pravděpodobné místo a dobu výroby. A bude také svědkem jejich nálezu pro případ, že by se trojzubec někde ztratil. V pátek odpoledne ve čtyři se všichni tři sejdou na člunu, nebo na parkovišti u přístavu. Nick předá trojzubec Carol, a ta si jej podrží přes víkend. V pondělí ráno jej vrátí Nickovi. Ten bude zodpovědný za případný prodej. Trojzubec vlastní všichni tři společně, ale Carol se vzdává jakýchkoli nároků na budoucí objevy. Carol napsala podmínky dohody na zadní stranu jídelního lístku ze své kabelky, všichni je podepsali a Carol slíbila, že příštího dne přinese kopie.

Když Troy nakládal Carolino zařízení zpět do kufru, mlčel a byl jako zařezaný. Naložil kufr na vozík a pak ho vezl po molu. Carol šla vedle něho. Bylo devět hodin a v přístavu byl naprostý klid. Vysoká fluorescentní světla vytvářela na dřevěných molech podivné odrazy. „No, anděli,“ řekl Troy, když se blížili k ředitelství přístavu, „to byl ale den. Tvá společnost mě doopravdy potěšila.“ Zastavil se a otočil, aby na ni pohlédl. Černé vlasy jí uschly nerovnoměrně a měla je trochu rozčuchané, ale v odraženém světle vypadala její tvář kouzelně.

Odvrátil zrak, hleděl na vodu a na čluny. „Víš, je to hanba, jak to někdy v životě chodí. Náhodou se s někým setkáš, spřáteliš se s ním, a pak frnk a on je pryč. Je to všechno tak... tak přechodné.“

Carol k němu popošla a vystoupila na špičky, aby ho políbila na tvář. „A víš, že ty se mi taky líbíš,“ odlehčila rozhovor a zazubila se tak, aby Troy určitě pochopil, jaký druh přátelství mezi nimi může

být. „Ale nevěš hlavu. Není všechno ztraceno. Uvidíš mě na chvíli zítra a potom možná v pondělí, až budu vracet tu zlatou věc.“

Zavěsila se do něho, když se kousek vrátili po molu, pryč od vozíku. „A kdo ví,“ zasmála se, „čas od času se tady na ostrovech Keys ukáží. Mohli bychom si zajít na skleničku a ty bys mi vyprávěl další příhody.“ Jen stěží rozeznali reflektor nad plachtovým přístřeškem na *Florida Queen* vzdálené necelých sto metrů. „Vidím, že tvůj přítel profesor ještě pracuje. Řekla bych, že loučení není jeho silná stránka. Ani žádná další oblast dobrého chování, pokud můžu soudit.“

Otočila se, zavěsila se druhou rukou a vydali se zpět k naloženému vozíku. Zřejmě opuštěnou administrativní budovou projeli mlčky. Když byl kufr naložen v dodávce, Carol Troye objala. „Jsi dobrý člověk, Troyi Jeffersone,“ pravila. „Přeji ti to nejlepší.“

Nick byl už téměř připraven k odchodu, když se Troy vrátil. Balil si malý sportovní pytel. „Vypadá to dost nevinně, vid', Troyi? Nikoho nikdy nenapadne, že je tam jeden z velkých pokladů oceánu.“ Na okamžik se odmlčel a pak změnil téma. „Naložil jsi ji v pořádku do auta? Dobrá. Je divná, že? Moc prudká a agresivní, ale i přesto velmi hezká. Zajímalo by mě, co ji pohání.“

Nick zavřel zip na vaku a šel ke straně přístřešku. „Uklid' dnes jenom potápěčskou výzbroj. S ostatním si neďalej starosti, dáme to do pořádku zítra. Půjdu teď domů a nechám si zdát o bohatství.“

„Když mluvíte o bohatství, profesore,“ řekl s úsměvem Troy, „co ta půjčka, těch sto dolarů, o které jsem vás žádal v úterý. Neodpověděl jste mi, jenom jste řekl, že uvidíme.“

Nick přešel záměrně k Troyovi a zastavil se těsně před ním. Hovořil velice pomalu. „Měl jsem pronést svůj Poloniův proslov k nám oběma, když jsi mě poprvé žádal o půjčku. Ale teď jsme tady, vypůjčovatel a půjčující. Mně se to nelíbí. Půjčím ti sto dolarů, ale pane Troyi Jeffersone, je to určitě naposledy. Už mě prosím, nikdy víc nežádej. Tyhle půjčky na tvé takzvané vynálezy mi ztěžují práci s tebou.“

Troye trochu překvapila neočekávaná příkrst Nickova tónu. Ale podtext poslední věty ho rozzlobil. „Naznačujete,“ řekl tiše a potlačil hněv, „že neříkám pravdu, že peníze neutracím za elektroniku? Nebo

mi říkáte, že nevěříte, že by nestudovaný černochoch mohl vůbec vymyslet něco, co by stálo za to?“

Nick se mu opět díval do očí. „Ušetři mě svého spravedlivého rasového rozhořčení. Tohle není otázka předsudků ani lži. Jde o peníze, čistě a prostě. Když ti půjčuji peníze, mrší to naše přátelství.“ Troy chtěl promluvit, ale Nick ho gestem zarazil. „Dnešek byl dlouhý den. A přitom úchvatný. Řekl jsem na téma půjčky všechno, co jsem chtěl, a považuji to za uzavřenou záležitost.“

Nick si vzal svůj sportovní pytel, řekl dobrou noc a odešel ze člunu. Troy šel za přístřešek uklidit potápěčskou výzbroj. Asi o deset minut později, právě když končil, zaslechl, jak ho někdo volá jménem. „Troyi... Troyi, jsi to ty?“ ozval se hlas s cizím přízvukem.

Troy se naklonil za přístřešek a spatřil na molu pod zářivkou stát Gretu. Přestože ve vzduchu bylo už cítit slabý chlad, měla na sobě obvyklé velice úsporné bikiny, které odhalovaly její nádherné tělesné přednosti. Troy nasadil velký úsměv. „Ale, ale, jestlipak to není superskopčáčka! Jak se ti dnes k čertu vede? Vidím, že si pořád hledíš svého nádherného těla.“

Greta svedla malý náznak úsměvu. „Homer, Ellen a já pořádáme dnes malý večírek. Všimli jsme si, že pracuješ do noci, a mysleli jsme, že až skončíš, mohl by ses k nám připojit.“

„Právě to bych mohl udělat,“ přikyvoval Troy. „Právě to bych mohl udělat.“

Kapitola devátá

„Ach, Bože, nemůžeme se už zastavit? Konečně? Prosím, dovol nám to. Je tady právě teď takové ticho.“ Promlouvala ke hvězdám a k obloze. Hlava starého muže na vozíčku klesla, když vydechl naposled. Hannah Jelkesová si klekla vedle něho, aby se přesvědčila, že skutečně skončil, pak ho políbila na temeno hlavy a opět vzhledla s vyrovnaným úsměvem. Opona spadla a ve chvílce se zase zvedla. Herci se rychle shromáždili na jevišti.

„Dobrá, to pro dnešek stačí, odvedli jste dobrou práci.“ Režisér, muž těsně po šedesátce, šedivé vlasy na temeni prořídlé, se svižně blížil k jevišti. „Nádherný výkon, Henrietto. Snaž se, aby to bylo takové na zítřejší premiéře. Je to ta správná kombinace síly a zranitelnosti.“ Melvin Burton opatrně vyskočil na jeviště. „A ty, Jessie, jestli uděláš Maxine ještě o chloupek smyslnější, tak to představení zakážou.“ Dramaticky se otočil a spolu se dvěma dalšími lidmi v přední části hlediště se zasmál.

„Dobrá, dobrá,“ obrátil se zase k hercům, „teď běžte domů a pořádně si odpočiňte. Dnes to bylo lepší, vypadalo to dobře. Ach, podplukovníku, můžete tu vy a Tiffani ještě chvílku zůstat, až se převlečete? Mám pro vás ještě pár námětů.“

Seskočil z jeviště a šel ke čtvrté řadě v parteru, kde seděli jeho dva společníci. Jedním z nich byla žena, dokonce ještě starší než on, ale s jiskrnými očima za babičkovskými brýlemi. Měla na sobě výrazné pestré šaty plné jarních květů. Druhý byl muž, asi čtyřicátník, s pozornou tváří a srdečným, otevřeným chováním. Melvin se nervózně posadil vedle nich. „Dělal jsem si starosti, když jsme vybrali pro inscenaci *Noc s leguánem*, že může být na Key West příliš obtížná. Není tak známá jako *Tramvaj do stanice Touha* nebo *Skleněný zvěřinec*. A jistým způsobem jsou charaktery v ní právě tak cizí jako ty, které vystupují ve hře *Náhle, posledního léta*. Ale teď to vypadá skorem

dobře. Jestli se nám jenom podaří upravit výstupy mezi Shannonem a Charlotte.“

„Lituješ teď, že jsi přidal prolog?“ zeptala se žena. Amanda Winchesterová představovala v Key West instituci. Mezi jiným byla nejstarší z divadelních podnikatelů ve znovu oživeném městě. Vlastnila dvě z nových divadel blízko přístavu a přímo se zasloužila o vytvoření alespoň tří místních divadelních skupin. Milovala dramatickou tvorbu i lidi od divadla. Melvin Burton byl její oblíbený režisér.

„Ne, nelituji, Amando. Prolog zřejmě napomáhá, aby divák získal jistý počáteční pocit, jak hrozné bude vést skupinu baptistických žen na letní výlet do Mexika. A bez milostné scény mezi Charlotte a Shannonem v tom malém, přečpaném hotelovém pokoji by podle mě publikum neuvěřilo jejich romanci.“ Na okamžik se zamyslel. „Houston udělal totéž ve filmu.“

„Právě teď je milostná scéna zcela nepřesvědčivá,“ poznamenal druhý muž. „Ve skutečnosti je téměř komická. Objetí, kterými se častují, jsou podobná těm, která můj bratr dává svým dcerám.“

„Neztrácej trpělivost, Marku,“ odvětil Melvin.

„Něco se s tím musí udělat, nebo bychom měli prolog úplně vyřadit,“ souhlasila Amanda. „Marc má pravdu, dnešní scéna byla skoro komická. Problém je částečně v tom, že Charlotte v té scéně vypadá jako dítě.“ Na chvilku se odmlčela, než pokračovala: „Víš co? To děvče má nádherné dlouhé vlasy a my jsme jí je nacpali nahoru, aby vypadala korektně. Zřejmě je nebude v horku mexického léta nosit celý den rozpuštěné. Ale co kdyby si je rozpustila, když půjde do Shannonova pokoje?“

„To je výborný nápad, Amando. Jak jsem mockrát řekl, byl by z tebe báječný režisér.“ Melvin pohlédl na Marka a vřele se na sebe usmáli. Pak se uvelebil do sedadla a začal zvažovat, co za chvilku řekne dvěma členům svého souboru.

Melvin Burton byl šťastný člověk, žil s Markem Adlerem, který s ním bydlel už patnáct let, v domě na pláži na Sugarloaf Key, asi patnáct kilometrů na východ od Key West. Melvin režíroval téměř deset let hry na Broadwayi a u divadla pracoval v různých funkcích už od poloviny padesátých let. Protože s penězi zacházel opatrně, podařilo se mu do roku 1979 našetřit úctyhodnou sumu. Dělal si starosti, co

udělá s jeho úsporami inflace. Proto se šel poradit s odborníkem, přítelem blízkého spolupracovníka. Byla to téměř láska na první pohled. Markovi bylo tehdy osmadvacet, nesmělý, osamělý, nejistý sám sebou v bouři velkoměsta New Yorku. Melvinův společenský takt a divadelní okázalost mu odkryly stránky života, který nikdy nepoznal.

Když v polovině osmdesátých let vylétly ceny akcií strmě nahoru, přiblížil se Melvinův čistý zisk milionu dolarů. Avšak další okolnosti jeho života nebyly tak příznivé. Divadelní komunitu v New Yorku prudce napadla epidemie AIDS a Melvin i Marc ztratili mnoho celoživotních přátel. A zdálo se, že se Melvinova kariéra dostala za vrchol. Už nepatřil mezi žádané premiérové režiséry.

Jednou večer, když se Marc vracel z divadla domů, přepadla ho parta mladistvých. Zbili ho, ukradli mu hodinky a peněženku a nechali ho zkrvaveného na ulici. Když rozlícený Melvin ošetřoval přítelova poranění, dospěl k velkému rozhodnutí. Opustí spolu New York. Prodá akcie a převede své bohatství do investic se stálým výnosem. Koupí si dům někde, kde je teplo a bezpečí, kde budou mít možnost žít spolu v klidu, číst si a koupat se v moři. Možná se zapojí do místní divadelní činnosti, naskytne-li se příležitost, ale to nebyla nejdůležitější věc. Důležité bylo, že spolu prožijí zbytek Melvinova života.

Když byl Melvin s Markem na dovolené v Key West, setkal se tam náhodou s Amandou Winchesterovou. Pracovali spolu krátce před dvaceti lety na jednom projektu, který se nerealizoval. Amanda mu sdělila, že právě dává dohromady místní divadelní ochotníky, aby nacvičili dvě hry Tennessee Williamse během roku. Měl by zájem o jejich režii?

Melvin a Marc se odstěhovali do Key West a začali si stavět dům na Sugarloaf Key. Oběma působilo velkou radost pracovat se skupinou Herci z Key West. Byli to obyčejní lidé, nadšení a zanícení. Někteří z nich měli jisté herecké zkušenosti. Avšak z převážné části to byli sekretářky, ženy v domácnosti, účetní, důstojníci a vojáci z Námořní letecké základny Spojených států, všichni byli hereckými nováčky, kteří měli společný jeden rys. Vesměs považovali svých několik dnů na jevišti za okamžik slávy a snažili se, aby to dopadlo co nejlépe.

Podplukovník Winters vyšel z šatny první. Měl na sobě uniformu (přišel na zkoušku přímo ze základny) a vypadal trochu škrobeně a nejistě. Sedl si na sedadlo vedle Amandy Winchesterové. „Byla jsem moc ráda, když jste se k nám zase vrátil,“ řekla a podala mu ruku. „Myslím, že váš Goober loni na podzim byl přesně takový, jak má být.“

Winters jí zdvořile poděkoval. Amanda změnila téma. „Tak jak to jde na základně? Před několika dny jsem četla článek v *Miami Herald* o všech moderních zbraních, které má dnes námořnictvo. Bezpilotní ponorky, stíhačky s kolmým startem a samonaváděcí torpéda. Zdá se, že naše schopnost budovat silnější a nebezpečnější hračky pro válku nemá žádných mezí. Zabýváte se tím vším?“

„Jenom omezeně,“ odpověděl mile podplukovník Winters. Pak, protože očekával diskusi s režisérem, se naklonil dopředu, aby viděl nejen na Amandu, ale i na Melvina a Marka. „Omlouvám se, jestli jsem byl dnes poněkud nevýrazný,“ začal. „Máme na základně pár velkých problémů, možná jsem měl na přípravu trochu málo času, ale zítra budu připraven...“

„Ale ne,“ přerušil ho Melvin, „o tom jsem s vámi nechtěl hovořit. Jde o vaši první scénu s Tiffani... Ach, právě přichází. Pojdme nahoru na jeviště.“

Tiffani Thomasové bylo necelých sedmnáct a studovala na střední škole v Key West. Jako dítě námořníka navštěvovala během jedenácti let od mateřské školy sedm různých škol. Její otec byl záložní důstojník převelený do Key West asi před třemi měsíci. Melvinu Burtonovi ji doporučil učitel střední školy, který vedl dramatický kroužek, když se stalo zřejmým, že Denise Wrightová prostě roli Charlotte Goodallové hrát nemůže.

„U mě zatím jenom zkoušela,“ řekl učitel o Tiffani, „ale text se učí rychle a vyznačuje se něčím, snad hloubkou, čím se odlišuje od ostatních. A zjevně už na jevišti vystupovala. Nevím, jestli to zvládne za tři týdny, ale u mě je s velkým odstupem na prvním místě.“

Tiffani by asi její spolužáci na Floridě nenazvali krásnou. Její rysy se příliš lišily od obvyklých, aby je většina chlapců ze střední školy patřičně ocenila. K jejím přednostem patřily olivové oči, klidné a zadumané, nevýrazné pihy na bledé tváři, dlouhé rusé řasy s nádechem

hnědé a nádherné husté kaštanové vlasy. Nesla se správně a vzpřímeně, nehrbila se jako většina jejích vrstevníků, takže se jim zřejmě zdála povznesená. „Pozoruhodná,“ prohlásila Amanda, naprosto přesně, když ji poprvé spatřila.

Tiffani stála na jevišti v halence s krátkými rukávy a džínách sama, zatímco oba muži přicházeli. Vlasy měla stažené vzadu do ohonu, jak se to líbí otci. Byla velmi nervózní. Dělal si starosti, co jí pan Burton řekne. Zaslechla prodavačku, která hraje Hannah Jelkesovou, jak říká, že Melvin možná roli Charlotte úplně vyškrtne, jestliže „to ta nová holka nezmákne.“

Pracovala jsem na té roli tak tvrdě, myslela si Tiffani. Ach, prosím, prosím, ať to není špatná zpráva.

Tiffani se dívala na své nohy, když se k ní Melvin Burton a podplukovník Winters na jevišti připojili. „Tak dobrá,“ začal Melvin, „půjdeme přímo k věci. První scéna s vámi dvěma v hotelovém pokoji se nedaří. Ve skutečnosti je to katastrofa. Musíme udělat nějaké změny.“

Melvin viděl, že se na něj Tiffani nedívá. Jemně jí dal ruku pod bradu a zvedl ji, až se jejich oči setkaly. „Musíš se dívat na mne, dítě, protože se ti snažím říct něco velice důležitého.“ Všiml si, že se jí do očí tlačí slzy, a roky zkušeností mu okamžitě řekly, oč se jedná. Naklonil se k ní a šeptal, aby to nikdo jiný nezaslechl. „Řekl jsem, že udělám nějaké změny, ne že vyškrtnu celý výstup. Teď se seber a pozorně poslouchej.“

Burton opět nasadil režisérský tón a obrátil se k Wintersovi. „V té scéně, podplukovníku, se vaše postava Shannon a mladá slečna Goodallová pustí do předehry, která později vede k pohlavnímu styku. V dalším výstupu je objeví, in flagrante delicto, zmatená slečna Fellowesová. A to vytvoří zoufalou situaci, která přinutí Shannona, aby uprchl k Maxine a Fredovi do Costa Verde.

Avšak tento výstup se nyní nedaří, protože nikdo, kdo jej sleduje, nepozná, že co děláte, je milostná předehra. Můžu změnit pohyb, abych vám to usnadnil, dát Shannona už na postel, když objeví Charlotte za dveřmi, by byla jedna možnost, a můžu změnit Charlottiny šaty, aby nevypadala jako děvčátko, ale jednu věc udělat nemůžu...“ Melvin se odmlčel a hleděl střídavě na Tiffani a na Winterse. Oba na něj prázdně zírali.

„Pojďte sem, pojd'te sem, oba,“ vyzval je a netrpělivě gestikuloval pravou rukou. Opět ztišil hlas. Vzal Tiffaninu ruku levou a Wintersovu pravou. „V této hře jste milenci na jednu noc. Je podstatné, aby tomu diváci věřili, neboť jinak úplně nepochopí, proč je Shannon bezradný jako leguán. Shannon je zoufalý, protože byl původně vyloučen z církve za to, že podlehl stejnému chtíči...“

Oba mu naslouchali, ale režisérská intuice Melvinovi řekla, že k nim pořád nepronikl. Dostal jiný nápad. Vzal Tiffaninu ruku, vložil ji do Wintersovy a ke zdůraznění jim je stiskl k sobě. „Dívejte se chvíli na sebe. Tak je to správné!“ Obrátil se k podplukovníkovi. „Je to krásná mladá žena, že ano, podplukovníku?“

Setkali se očima. „A on je pěkný muž, vid', Tiffani? Chci, aby sis představila, že nepřekonatelně toužíš dotknout se ho, líbat ho, být s ním nahá.“ Tiffani se zarděla. Winters rozpačitě zrudl. Melvin si byl téměř jist, že upozoroval jiskru, i když jen letmou.

Díval se na Tiffani, uvolnil ruku, kterou svíral jejích, a pokračoval: „Chci, aby sis zítra večer připomněla *tenhle* pocit, když se ukrýváš v jeho pokoji. Chci, aby z tebe vyzařoval, když si všimne, že tam jsi. A vy, podplukovníku,“ pohlédl na námořního důstojníka ve středních letech, „prožíváte muka z obtížné volby mezi ochromující vášní zmocnit se této mladé dívky fyzicky a téměř jistotou, že to bude znamenat neodvratnou zkázu vašeho života i vaší duše. Jste v beznadějně pasti. Nezapomeňte, že Bůh vás za vaše předešlé hříchy už opustil. Ale navzdory tomu nakonec svému chtíči podlehnete a dopustíte se dalšího neodpustitelného hříchu.“

Tiffani i podplukovník Winters si v podstatě současně oba uvědomili, že mají stále propletené ruce. Na okamžik na sebe pohlédli a pak je zahanbeně a nemotorně oddělili. Melvin Burton vklouzl mezi herce a dal jim ruce kolem ramen. „A teď běžte domů a přemýšlejte o tom, co jsem vám řekl. Zítra se vraťte a opravdu zlomte vaz.“

Vernon Winters dojel pontiakem ke svému domu na předměstí Key West těsně před jedenáctou. Dům byl tichý, svítilo se pouze v garáži a v kuchyni. *Stejně pravidelně jako hvězdy*, myslel si. *Hap do postele v deset, Betty do postele v půl jedenácté*. V duchu viděl ženu, jak jde do

synovy ložnice, tak jako každý večer, a pohrává si chvílku s jeho přikrývkami. „Pomodlil ses?“

„Ano, mami,“ odpověděl vždycky Hap.

Pak ho políbí na dobrou noc na čelo, při odchodu z pokoje zhasne světlo a odejde do své ložnice. Během deseti minut se převleče do pyžama, vyčistí si zuby a omyje obličej. Potom si klekne vedle postele, lokty na přikrývce, ruce sepjaté přímo před obličejem. „Drahý Bože,“ řekne nahlas a pak se bude modlit přesně do půl jedenácté, neslyšně pohybovat rty s očima zavřenýma. O pět minut později usne.

Vernon si uvědomoval sotva znatelný neklid, když procházel obývacím pokojem ke třem ložnicím na opačné straně domu, než byla garáž. Něco se v něm probouzelo, něco, co nedokázal přesně pojmenovat. Předpokládal však, že je to buď ve spojitosti s nervozitou ze zítřejší premiéry, nebo s náhlým návratem Randyho Hilliarda do jeho života. Potřeboval někoho oslovit.

Nejdříve se zastavil v Hapově ložnici. Šel ve tmě potichu a sedl si na okraj synovy postele. Hap spal tvrdě, ležel na boku. Maličké noční světlo vedle postele ho osvětlovalo z profilu. *Jak jsi podobný své matce*, pomyslel si Winters. *I v jednání. Vy dva jste si tak blízcí. Já jsem ve svém vlastním domě skoro vetřelcem.* Něžně položil ruku na Hapovu tvář. Chlapec se nezavrtěl. *Jak ti můžu nahradit celou tu dobu, kdy jsem byl pryč?*

Vernon jemně syna probudil. „Hape,“ šeptal, „to jsem já, táta.“ Henry Allen Pendleton Winters si protřel oči a pak si rychle v posteli sedl. „Ano, pane,“ řekl, „stalo se něco? Je máma v pořádku?“

„Ne,“ odvětil otec, a pak se zasmál. „Chci říct ano. Máma je v pořádku. Nic se nestalo. Chtěl jsem si s tebou jenom promluvit.“

Hap pohlédl na budík vedle postele. „Ehm, dobrá, dobrá, tati. O čem chceš mluvit?“

Winters seděl chvílku potichu. „Hape, četl jsi kopii scénáře, kterou jsem pořídil pro tebe a mámu? Té hry, ve které hraju.“

„Ne, pane. Moc ne,“ odvětil Hap. „Mrzí mě to, ale nedokázal jsem se do toho zabrat. Myslím, že je to možná na mě moc složité.“ Rozjasnil se. „Ale těším se na to, že tě v ní zítra uvidím.“ Nastala dlouhá odmlka. „Ehm, o čem to vlastně je?“

Winters vstal a díval se otevřeným oknem ven. Za sítí slyšel tiché vrzání cikád. „Je o muži, který ztratil své místo u Boha, protože nedokáže nebo nechce kontrolovat své činy. Je to o...“ Rychle se ohlédl a zachytil chlapcův pohled na hodiny. Projela jím ostrá bolest. Počkal, až odezněla, a pak se nadechl. „No, můžeme si o tom promluvit někdy jindy, synku. Neuvědomil jsem si, jak je pozdě.“

Šel ke dveřím. „Dobrou noc, Hape.“

„Dobrou noc, pane.“

Vernon Winters prošel kolem pokoje své ženy ke třetí ložnici na konci haly. Pomalu se svlékl, teď si ještě zřetelněji než předtím uvědomoval pocit nenaplněné touhy. Blesklo mu hlavou, že vzbudí Betty, aby si promluvili, a možná ... ale hned to zase zavrhl. *To není její styl, řekl si, nikdy nebyl. Ani předtím, když jsme spali spolu. A po Libyi, divokých nočních snech a slzách, kdo jí může vyčítat, že chtěla oddělenou ložnici.*

Jen ve slipech vklouzl do postele. Obklopila ho konejšivá melodie cikád. *A kromě toho, ona má svého Boha. A já své zoufalství. Mezi námi nezůstalo už nic kromě Hapa. Páříme se jako cizinci, kteří se oba bojí jakéhokoli objevu...*

Kapitola desátá

„Komunikační místnost se za pět minut zavírá. Komunikační místnost se za pět minut zavírá.“ Neosobní hlas nahraný na pásce zněl unaveně. Carol Dawsonová byla také unavená. Hovořila videotelefonem s Dalem Michaelsem. Stůl pod obrazovkou a videokamerou byl poset fotografiemi.

„Dobrá,“ říkala Carol, „myslím, že s tebou souhlasím. Jediný možný způsob, jak rozřešit tuhle tajenku, je vzít všechny fotografie a paměťovou jednotku teleskopu do Miami.“ Odmlčela se a potom zívla. „Budu tam brzy ráno, letadlem, které má přílet v půl osmé, aby se IPL (Image Processing Laboratory - Laboratoř pro zpracování zobrazení) mohla pustit do zaznamenaných údajů. Ale nezapomeň, musím se sem vrátit včas, abych si ve čtyři vyzvedla zlatý trojzubec. Může laboratoř zpracovat všechny údaje za pár hodin?“

„To není nic obtížného. Ale pokusit se za hodinu či dvě analyzovat údaje a dát z nich do kupy souvislý příběh, to bude fuška.“ Doktor Dale seděl na pohovce v obývacím pokoji svého prostorného kondominia v Key Biscane. Na kávovém stolku před sebou měl nádhernou šachovnici se zelenými a bílými poli. Na šachovnici stálo ještě šest figur, dvě soupeřící dámy a čtyři pěšci, dva na obou stranách. Dale Michaels se odmlčel a pohlédl významně do kamery. „Vím, jak je to pro tebe důležité. Zrušil jsem plánovanou schůzi v jedenáct, abych ti mohl pomoci.“

„Díky,“ řekla automaticky Carol. Cítila trochu podráždění. *Čím to je, uvažovala, zatímco Dale hovořil o jednom novém projektu v MOI, že muži vždy vyžadují vděčnost za každou maličkou oběť? Když žena změní svůj rozvrh, aby vyhověla muži, tak se to bere jako samozřejmost. Ale když muž zreviduje svůj drahocenný plán, je to pekelně velká událost.*

Dale drmolil dál. Ted jí nadšeně vyprávěl o novém úsilí ústavu prozkoumat podmořské sopky kolem Papuy na Nové Guineji. *Jémine*, usmála se v duchu Carol, když si uvědomila, že Daleho sobecké soustředění na vlastní problémy ji otravuje, *musím být opravdu vyčerpáná. Myslím, že nemám daleko k tomu, abych se stala uštěpačnou.*

„Počkej,“ přerušila ho. Vstala a začala sbírat rozházené fotografie. „Lituji, že musím tenhle rozhovor ukončit, ale zavírají tady, a taky jsem vysílená. Uvidím tě ráno.“

„Neuděláš tah?“ zeptal se Dale a ukázal na šachovnici.

„Ne, neudělám,“ odpověděla Carol s náznakem hněvu v hlase. „A možná nepotáhnu nikdy. Každý rozumný hráč by přijal remízu, kterou jsem nabídla minulý víkend, a věnoval by se důležitějším věcem. Tvé zatracené ego se prostě nemůže vyrovnat s tím, že s tebou v jedné hře z pěti dokážu vybojovat nerozhodný výsledek.“

„Lidi dělají v koncovce často chyby,“ odpověděl Dale a úplně pomínul emocionální náboj v její poznámce. „Ale chápu, že jsi unavená. Počkám na tebe na letišti a vezmu tě na snídani.“

„Dobrá. Tak dobrou noc.“ Carol zavěsila videotelefon trochu prudce a sebrala všechny fotografie do aktovky. Jakmile opustila přístav, vzala fotoaparát a film přímo do temné komory v *Key West Independent*, kde strávila hodinu vyvoláváním a prohlížením snímků. Výsledky byly spletité, obzvláště dva záběry pořízené zblízka. Na jednom jasně rozeznala čtyři rozdílné stopy sbíhající se v místě přesně pod otvorem. Na druhé fotografii zachytila velryby v póze, jako by spolu zaujatě rozmlouvaly.

Prošla prostornou halou hotelu Marriott. Bar s klavírem byl téměř opuštěný. Svižný černý klavírista hrát starou píseň Karen Carpenterové *Sbohem, lásko*. Hezký muž kolem třicátky líbal křiklavou mladou blondýnku v boxu vpravo vzadu. Carol na ni pohrdavě pohlédla. *Té ženské musí být aspoň triadvacet, řekla si, je to asi jeho sekretářka, nebo něco stejně důležitého.*

Když procházela dlouhou chodbou ke svému pokoji, přemýšlela o rozhovoru s Dalem. Řekl jí, že námořnictvo má malá robotová vozidla, některá odvozená z původních návrhů MOI, která by snadno mohla zanechat takové stopy. Takže bylo v podstatě jisté, že Rusové mají něco podobného. Chování velryb odmrštil jako irelevantní, ale prohlá-

sil, že se dopustila vážné chyby, když nezjistila, jestli pod převisem není ještě něco jiného. *Samozřejmě*, uvědomila si Carol, když to řekl, *měla jsem věnovat ještě chvíli hledání. K čertu. Doufám, že jsem to nepohnojila.* V duchu si pak pečlivě prošla celou scénu u převisu, aby zjistila, neobjeví-li nějaké náznaky, že tam mohlo být skryto ještě něco jiného.

Největší překvapení při rozhovoru s Dalem přišlo ve chvíli, kdy jen tak mimochodem pochválila, jak dobře fungoval nový poplachový algoritmus. Dale se o to znenadání začal velice zajímat. „Takže poplachový kód určitě ukazoval 101?“ zeptal se.

„Ano,“ přisvědčila, „proto mě nepřekvapilo, když jsme našli ten předmět.“

„V žádném případě,“ řekl důrazně. „Trojzubec nemohl vyvolat tenhle poplachový kód. I kdyby byl na okraji zorného pole teleskopu, a to se zdá nepravděpodobné, když uvážíme, jak daleko jste příkop sledovali. Je příliš malý, než aby spustil poplach označující neznámý předmět. A jak by vůbec mohl vidět pod převis?“ Dale se na chvíli odmlčel. „Nedívala ses v reálném čase na infračervené snímky, že ne? No, zítra je můžeme zpracovat a uvidíme, jestli přijdeme na to, co poplach spustilo.“

Carol se cítila podivně přemožená, když otvírala dveře svého pokoje. *Je to jenom únava* ubezpečovala se. Nechtěla připustit, že rozhovor s Dalem v ní vyvolal pocit vlastní nedostatečnosti. Položila aktovku na židli a znaveně se odebrala do koupelny, aby si omyla obličej. O dvě minuty později už ve spodním prádle na posteli spala. Kalhoty, halenka, boty a ponožky ležely na kupě v koutě.

Ve snu je zase malou holčičkou, má na sobě šaty s modrými a žlutými pruhy, které jí rodiče dali k sedmým narozeninám. V rušném sobotním dopoledni se prochází s otcem na trhu v Northridge. Míjejí velký obchod s cukrovinkami. Pustí otcovu ruku, běží do obchodu a civí skrze skleněnou vitrínu na všechny ty čokolády. Ukáže na jakési čokoládové želvy, když se jí velký muž za pultem zeptá, co si přeje.

Nemůže ve snu dosáhnout přes pult a nemá žádné peníze. „Kde máš maminku, holčičko?“ ptá se muž z obchodu s cukrovinkami. Carol zavrtí hlavou a muž zopakuje otázku. Carol stojí na špičkách a dů-

věrně muži zašeptá, že matka moc pije, ale že jí otec vždycky kupuje cukroví.

Muž se usmívá, ale čokoládové figurky jí nedá. „A kde máš tatínka, holčičko?“ ptá se teď. Ve skle vitríny Carol vidí odraz laskavého, usmívajícího se muže, zarámovaného mezi dvě kupy čokoládových bonbónů, který stojí za ní. Otočí se, očekává, že uvidí otce. Ale muž za ní není její otec. Má groteskní, znetvořenou tvář. Carol se vystrašeně otočí zpět k čokoládám. Obchodník teď odnáší cukroví pryč a zavírá obchod. Malá Carol se dá do pláče.

„Kde máš tatínka, holčičko? Kde máš tatínka?“ Holčička ve snu pláče. Obklopili ji velcí lidé, všichni se jí vyptávají. Zacpe si rukama uši.

„Odešel!“ vykřikne nakonec. „Odešel. Nechal nás a šel pryč. A já jsem teď úplně sama!“

CYKLUS 447

Kapitola první

Proti hlubokému černému pozadí roztroušených hvězd se vlákna galaxie Mléčné dráhy zdají jako tenké chomáče světla přidané mistrovským výtvarníkem. Zde na vzdáleném okraji Vnější slupky, blízko začátku toho, co kolonisté nazývají Mezera, neexistují žádné náznaky rušné činnosti Kolonie, která je kolem čtyřiaadvaceti světelných milicyklů daleko. Děsivé, neporušené ticho vytváří pozadí pro nádheru černé oblohy ozdobené blikajícími hvězdami, při níž se tají dech.

Znenadání se z prázdna vynoří malý mezihvězdný robot-posel. Hledá a nakonec nachází tmavý kulový satelit o průměru asi pět kilometrů, který se dá v ohromném panoramatu hvězdné oblohy snadno přehlédnout. Čas ubíhá. Pohled zblízka odhaluje činnost na satelitu. Měkká umělá světla nyní ozařují části jeho povrchu. Na jeho okraji pracují automatická vozidla, zřejmě mění jeho tvar. Rozebírají vnější stavby a odvázejí je do vzdáleného dočasného skladového prostoru. Nakonec původní satelit úplně zmizí a zůstanou pouze dvě dlouhé rovnoběžné kolejnice z kovové slitiny zbudované z náhradních dílů už rozebraného satelitu do úseků asi dvě stě metrů dlouhých. Každá kolejnice měří napříč kolem deseti metrů a od svého dvojníka je vzdálena asi sto metrů.

Pravidelné cesty do skladového prostoru pokračují, dokud není užitečný materiál vyčerpán, a kolejnice se rozkládají na vzdálenost téměř dvaceti kilometrů. Pak činnost ustane. Koleje odnikud nikam v kosmickém prostoru zůstanou jako němá připomínka jakési velké konstrukční činnosti, která byla náhle opuštěna. Nebo nebyla? Z oblasti těsně pod výraznou dvojhvězdou, dvou nejjasnějších světél na východní obloze, vystupuje snítko. Snítko roste, až je nejvýznačnějším útvarem na východním kvadrantu oblohy. Tucet, ne, šestnáct velkých mezihvězdných nákladních lodí s jasnými blikajícími rudými světly vede do oblasti celé procesí robotických vozidel. Strašidelné kolejni-

ce, které nikam nevedou, jsou obklopeny nově přibýváajícími plavidly. Otevře se první nákladní loď a z ní se vysune osm malých dopravních člunů. Každý se po řadě přiblíží k další nákladní lodi. Čluny čekají u obřích plavidel, dokud nedorazí celý konvoj.

Posledním plavidlem, které dorazí, je malá kosmická vlečná loď, jež táhne dlouhý štíhlý předmět vypadající jako dva složené japonské vějíře spojené konci k sobě. Chrání jej schránka z průhledného, velice tenkého materiálu. Podél jeho celé délky kmitá jako kolibříci osm rychlých plavidel, jako by jej nějak vedly, hlídaly, kontrolovaly jeho stav, a to vše najednou.

Velké nákladní lodi tvarované jako starodávné hlídkové balony se nyní otvírají a odhalují svůj obsah. Většina veze úseky kolejnic složené v ohromně vysokých sloupcích. Malé čluny vyloží úseky, nechají je složené na sobě a uloží je po obou koncích natažených kolejnic na vzdálenosti mnoha kilometrů. Když jsou úseky kolejnic téměř vyloženy, přiblíží se čtyři čluny k boku jedné ze zbývajících obřích nákladních lodí a vyčkají, až se otevrou arkýřové dveře. Z vnitřku nákladní lodi vyjde osm strojů, které v párech napadnou čluny, pečlivě je rozlámou na kousky a uloží do temného nákladního prostoru. Po chvíli z této velké lodi vystoupí podlouhlý komplex článkovaného soustrojí. Jakmile opustí omezený nákladní prostor, roztáhne se do dlouhé lavice, která měří téměř dva kilometry. Každých asi sto metrů podél neutrální základny této lavice vytvoří menší sady seřazených složek vysoce organizované lokální skupiny.

Je to automatizovaný mnohoúčelový konstrukční systém, jeden z technických pokladů kolonistů. Celý systém se přesune na konec kolejnic a mnoha svými výsuvnými manipulátory začne brát úseky kolejnic z různých sloupců. Položí je zručně na místo a spojí atomárními svary. Rychlost, s níž pracuje, je úžasná. Za několik minut je hotovo dva kilometry nových kolejnic a velký stavitel se přesune k další skupině složených úseků. Dokončené kolejnice měří téměř dvě stě kilometrů.

Když konstrukční systém dokončil jeden úkol, podstoupí další proměnu. Začne se od obou konců lavice trhat na kousky, takže se jednodílná struktura rozpadne, a promění se na tisíce samostatných, ale podobných prvků. Tato malá zařízení připomínající mravence se připojí

ve skupinách k jednotlivým úsekům kolejí. Pečlivě změří všechny rozměry a zkontrolují všechny svary mezi sousedními úseky. Pak se kolejnice jako na povel na obou koncích trati začnou ohýbat a zvedat, jak je mravencovité prvky nadnášejí. Koleje se zkrouťí výš, ještě výš, až se nakonec dvě dlouhé rovnoběžné tyče promění v obří dvojitou obruč o poloměru přes patnáct kilometrů, která vypadá jako vídeňské kolo z lunaparku zavěšené v kosmickém prostoru.

Po ukončení dvojité obruče konstrukční systém opět změní konfiguraci. Část nových prvků uchopí dlouhý štíhlý předmět tvarovaný jako dva japonské vějíře přiložené konci k sobě. Pod pečlivým dohledem jeho kolibřích ochránců jej vztyčí u obruče (má téměř přesně stejnou délku jako průměr obručí, což nepřekvapí). Pak předmět zasune na místo jako příčel ve struktuře dvojité obruče, která vede ve směru od severu k jihu. Část kolibříků zakotví příčel tenkými kabely, jež byly předtím skryty, na obou koncích k dvojité obruči. Ostatní mechaničtí kmitající kolibříci vytvoří pavučinu, která se vine kolem středové části a spojuje velkou anténu s východo-západní osou obručí.

Anténa, nyní připojená k podpůrné stavbě, se v místě severního i jižního pólu na obruči pomalu rozevře. Bližší pohled odhalí, že jednotlivé jemné záhyby vlastně roztahují kolibříci. Záhyby se rozloží, až je celá vnitřní část obručí pokryta kombinací sítě, žebroví a úžasně složitých lokálně uspořádaných celků. Počáteční rozvinutí je hotovo.

Komunikační komplex potom projde složitým samotestováním. Jeho stavitelé zatím zůstanou, pro případ, že by se objevily nějaké problémy. Testy jsou úspěšné a stanice je prohlášena za fungující. Během několika hodin šik robotických vyslanců z obydleného vesmíru sebere veškerý porůznu pohozený kov a uloží jej do jedné velké nákladní lodi. Pak, stejně rychle, jak dorazila, robotická plavidla zmizí do temnoty kolem stanice. Zanechají za sebou samotnou impozantní obručovou stavbu - jako připomínku přítomnosti inteligence ve vesmíru.

Kolem ohromné vnější slupky, jejíž každá z dvou set šestapadesátí sekcí obsahuje větší objem než Kolonie, proběhlo během Cyklu 446 více než tisíc podobných staveb. Byl to pokus rozšířit pokročilé komunikační možnosti na nové lokality. Tohle je poslední stavba velmi obtížné skupiny v oblasti blízko Mezery. Tato skupina už byla několikrát odložena pro nepříjemně vysoký počet výrobních vad v nejbližší

velké továrně, vzdálené o málo víc než dva světelné milicykly. Po několika pokusech nalézt závady a opravit je museli nakonec podnik zavřít a v podstatě znovu postavit. Celkové zpoždění v dokončení projektu činilo čtrnáct milicyklů, právě tolik, kolik jako nejhorší možný případ předpověděla Inženýrská rada ve své analýze doprovázející Proklamaci Cyklu 446.

Jak se velký okamžik blíží, veškerá normální činnost v srdci Kolonie ustává. V posledním nanocyklu neprobíhá žádný obchod, žádné zábavy. Dokonce i vesmírné přístavy jsou prázdné. Přesně v 446,9 - po dvě stě milicyklů trvající debatě a diskusi v Radě Vůdců - bude přednesen vládní návrh příští éry a všechna intelgence v Kolonii bude naslouchat.

Obří vysílač se zapíná podle rozvrhu a Proklamace Cyklu 447 se valí rychlostí sto bilionů bitů informace na jeden pikocykl. Skutečná informační rychlost ze silného zdroje je mnohem vyšší, ale je snížena, aby vyhověla požadavkům na komplikované kódování i na kontroly chyb obsažené v údajích. Kódovanému poselství mohou porozumět na všech úrovních pouze ty přijímače v Kolonii, které jsou vybaveny speciálními dešifrovacími algoritmy. A kontroly na vnitřní konzistenci každého balíku údajů ve vysílání snižují pravděpodobnost příjmu chybné informace i v ohromné vzdálenosti prakticky na nulu.

Podle modelového programu Proklamace ustanoveného za éry Génia, mezi Cyklem 371 a 406, obsahuje první mikrocyklus vysílání úplný souhrn celého plánu. Dvě stě nanocyklů tohoto souhrnu se věnuje každému z pěti odborů řízených Radou Vůdců. Jsou to: administrace, informace, komunikace, doprava a průzkum. Po plánované přestávce, která trvá čtyři sta nanocyklů a slouží k nastavení přijímačů podél dráhy signálu, začíná skutečné vysílání Proklamace Cyklu 447. A pokračuje. A pokračuje. Nepřestane, dokud neuplyne dvacet mikrocyklů. Celé čtyři mikrocykly slouží k podrobnému vysvětlení hlavních projektů, jež budou podniknuty v každém z pěti odvětví. Komisi pro Vnější slupku, která řídí obrovskou koncentrickou oblast definující nejvzdálenější dosah, v němž si Kolonie nárokuje soudní pravomoc, nejvíce zajímá plán oboru průzkumu oznamující, že se do Vnější

slupky bude repatriovat téměř milion biologických druhů ze Zoologického systému číslo tři.

(Vysílání Proklamace, bohatství informací, které lze přeložit do mluvené řeči, obrazů, zvuků a dalších smyslových dojmů podle přijímacích bytostí a dokonalosti jejich dešifrovacího zařízení, je začátkem vládního postupu pro každý cyklus. Z Proklamace vycházejí oblastní orgány nebo administrativní úřady s nižší pravomocí a ty podle ní upraví své plány pro cyklus, aby se shodovaly se záměry oznámenými Radou Vůdců. Tento postup je podrobně definován v ústavě koloniální konfederace.)

Proklamace se předává po celé Kolonii a do blízkých oblastí Vnitřní slupky prostřednictvím obřích komunikačních stanic po vybudovaných komunikačních trasách. Tyto stanice, vlastně komunikační střediska, která ve svých rozsáhlých knihovnách ukládají všechna poselství Kolonie po celých sto cyklů, zesilují signál a vysílají jej k dalším stanicím, vzdáleným asi deset světelných mikrocyclů. Hranice Kolonie, a tudíž počátek Vnitřní slupky, rozšířil Hraniční výnos v Proklamaci Cyklu 416, aby obsahovaly všechna místa do vzdálenosti tří světelných milicyklů od administrativního centra. Takže v době, kdy Proklamace dorazí do mamutího Zoologického komplexu, složeného ze tří hvězd a devatenácti planet, z toho čtyř umělých, který je rozmístěn hned za hranicemi Kolonie, předalo si poselství tři sta stanic.

Komise pro řízení Zoologického komplexu dychtivě očekává Proklamaci, aby zjistila odezvu na své doporučení rozšířit jej. Členy komise překvapí, když zjistí, že jejich návrh byl nahrazen dalším repatričním plánem. Jednou předtím, v Cyklu 429, navrhli rozšíření zoologické oblasti, aby se mohli vypořádat s explozí úspěšného potomstva vyvolanou pokroky v adaptivním genetickém inženýrství během cyklů 426 - 428. Tehdy Rada Vůdců rovněž jejich požadavek odmítla a doporučila, aby se problém řešil repatriací. Během Cyklů 430 - 436 se těmito pravidelnými přesuny obyčejných druhů do jejich původních domovů udržovala populace Zoologického komplexu zhruba konstantní.

Avšak počínaje Cyklem 437 došlo k rychlému vzrůstu zájmu o komparativní biologii. Vyvolal jej objev páté třídy forem života, který Rada biologů v 28. sekci Vnější slupky nazvala typem E. Další vý-

pravy do této oblasti ukázaly, že v sekcích 28 - 33 je převládajícím typem života typ E. Nejen to. Ukázalo se, že v těchto sekcích je také překvapivě zastoupen typ A. Bylo to poprvé, co přirozený vývoj v některé oblasti dal přednost jiné formě života než typu A, k níž patřili Kolonisté, a z něho odvozeným hybridům. Touha pochopit tyto neobvyklé tvory vedla v Cyklech 440 a 441 k expedicím do Vnější slupky, které se zabývaly ohroženými druhy. A v Cyklu 442 k vytvoření několika světů určených především ke studiu nových životních forem typu E.

Mnohým z těchto nových druhů se v zoologickém systému číslo 3 tak dařilo, že opět vyvolaly pro Komisi pro řízení Zoologického komplexu populační a prostorové problémy. Nedostatek místa byl obzvláště vážný a ještě ho zhoršovala jak potřeba izolace životních forem typu E, tak jejich rychlá reprodukce. Proto při zahájení plánovacího procesu pro tento Cyklus 447 doporučila Komise pro řízení Zoologického komplexu jeho malé rozšíření. Navrhla nejen čtvrtý zoologický systém určený výhradně formám života typu E, nýbrž i mohutnou kampaň za dokončení repatriace celé Kolonie a Vnitřní slupky všemi druhy s koeficienty agrese nižšími než 14.

Komisi pro řízení Zoologického komplexu ohromil rozsah plánu repatriace pro Vnější slupku obsažený v Proklamaci Cyklu 447. V živé technické diskusi vyvolané neočekávaným návrhem opět silně zaznějí vážná nebezpečí, která v sobě skrývá návrat životních forem Vnější slupky na jejich domovské planety. Komise se rozhodne, že se pokusí učinit neobvyklý krok - podat Radě Vůdců návrh na změnu Proklamace. V návrhu změny Komise zdůrazní, že s novými životními formami typu E bylo provedeno mnoho genetických pokusů, že vývojové možnosti nových druhů jsou tudíž nejisté, že monitorovací frekvence a testovací možnosti ve Vnější slupce jsou nedostatečné a že koeficienty agrese pro mnoho druhů nejsou ještě přesně zjištěny.

Než však Komise pro řízení Zoologického komplexu změnu odešle, uvědomí si, že někdo musel v původní debatě všechny tyto faktory uvést. Proč tedy dostala přednost repatriace? Byla to část nějakého nového celkového schématu, které úplně snižuje důležitost zoologických informací? Nebo je politika striktně politická a možná spojená s poselstvím od Velmocí 2?

Kapitola druhá

V souladu se zákony Kolonie upravujícími šíření a uchovávání důležitých historických informací doprovází vysílání Proklamace Cyklu 447 oficiální komentář klíčových organizací na úrovni Rady. Pro všechny, kteří mají co do činění s projektem repatriace do Vnější slupky, jsou velmi zajímavé výňatky ze zprávy Rady inženýrů:

...První repatriace do Vnitřní slupky se prováděla téměř ad hoc, prostě převezením životních forem najednou do jejich původní oblasti nebo jiného podobného životního prostředí v blízkém sektoru. Dosáhlo se toho odchytem narkotizovaných tvorů v jejich zoologických habitatech, jejich naložením do ohromných nákladních lodí, v nichž se udržovaly vnitřní podmínky podobné habitatu, a jejich rozptýlením v novém domově. Tento postup dostatečně vyhovoval pro malé přesuny na krátké vzdálenosti. Byl také levný. Měl však závažné nedostatky, takže byl téměř nepoužitelný pro dlouhodobé operace.

Za prvé a především repatriční postup úplně přerušil ontogenetický vývoj těchto tvorů. Odchyt je vyděsil, nutně omezená možnost pohybu během převozu dále znepokojila. Po umístění do nové lokality je obtěžovaly i malé rozdíly od starých domovů. Ve vzpomínkách, přestože byly elektronicky vyčištěny, si uchovali silný pocit ztráty, který těžce narušoval jejich přizpůsobení. Všechny tyto podmínky v souhrnu vedly všeobecně ke značnému fylogenetickému vzrůstu koeficientu agrese, který se u některých druhů významně snížil po deset až patnáct generací...

...Z hlediska návrhu kosmické lodi vyloučily rozsah i vzdálenost navrhovaných přesunů použití dospělých jedinců dávno předtím, než se podařilo důkladně porozumět biologickým vývojovým problémům. Když Proklamace Cyklu 432 požadovala zvýšenou repatriaci uvnitř Kolonie a Vnitřní slupky, způsobilo to v Radě inženýrů jistou paniku,

protože byla část jejích členů toho názoru, že by mohly být nezbytné dopravní lodi téměř planetárního měřítka. Naštěstí Komise biologického inženýrství a Komise pokročilé robotiky navrhly, aby byly budoucí přesuny prováděny prostřednictvím pozastavených zygot současně s novými verzemi superinteligentních robotů, kteří by sloužili ke sledování zoologických druhů.

Po několika počátečních problémech postup užívající zygoty více či méně zdokonalili, alespoň pro formy života typu A a B, které převládají v Kolonii. Procenta úspěšnosti repatriace v posledních deseti cyklech jsou velmi vysoká, dokonce i pro obtížnější typy C a D. Podobné procento úspěšnosti však nelze očekávat při plnění Proklamace Cyklu 447. Nejenže některé z cílových forem života v Zoologickém komplexu jsou nejnovější a nejméně prostudované, ale budou také v mnoha případech dopravovány do vzdálených, nedostatečně popsaných biologických prostředí, kde monitorování probíhá pouze každých tři nebo čtyři sta milicyklů. Některé z pokročilejších forem života typu E mají na inteligentní bytosti překvapivě krátkou dobu života, pouze pět nebo šest milicyklů, což znamená, že mezi kontrolami pokroku může uplynout padesát až sto generací...

... Ale celkově vzato je to pro inženýrství skvělá výzva. Mnoho dopravních prostředků užitých k přesunu poletí daleko za standardní dopravní infrastrukturu a musí být tudíž schopno zaopatřit si vlastními silami suroviny. Podmínky na cílových světech se mohly změnit, takže při návrhu bude hrát kritickou roli adaptibilita a zpracování nových informací. Elektronické součástky budou mít v důsledku dlouhých letových dob více závad. To znamená, že se musí vyvinout a odzkoušet mimořádné systémy k opravě závad...

A z Rady historiků:

Je užitečné zahájit naše většinou záporné vyjádření k plánu repatriace do Vnější slupky připomenutím pro všechny Kolonisty, že naše Rada obsahuje nejdelší bez přerušení aktivní inteligenční spolek ze všech Rad ve Vedení. Dvě z našich skupin mají přímé vzpomínky na éru Génia prostřednictvím mnoha generací biologického osvěžení. Je tedy přirozené, že náš přístup k jakémukoli navrženému projektu vychází z ocenění jeho předností z hlediska jeho role v celkovém vývoji

a strategii naší společnosti. Netoužíme po tom, abychom tlumili mladistvé nadšení, které se chvěje vzrušením při možnosti získat nové znalosti nebo při vyhlídce velkého dobrodružství. Chtěli bychom raději všem snahám Kolonie vtisknout smysl perspektivy a měřit budoucí dopad všech možných změn v základní politice...

... Navrhované repatriační schéma je ještě dalším krokem v nebezpečné pošetilsti průkopnictví, která podle našeho mínění započala hraničním výnosem v Cyklu 416. Místo abychom rozebírali detaily navrženého plánu bez odkazu na jeho historický kontext (existují výborné popisy prvků plánu ve zprávě Rady inženýrů - některá významná krátkodobá rizika jsou vyjmenována ve zprávě Rady biologů), bychom rádi poukázali na jeho nebezpečí tím, že ho zahrneme do našeho širokého nařčení celého rodu dobrodružství zplozených Hraničním výnosem...

... Ospravedlnění předkládaná pro průkopnictví vždy znějí zdánlivě dobře. Jeho zastánci poukazují na to, že nové informace mimo obvyklý průběh událostí vytvářejí společenské změny, že průkopnictví je v podstatě zaměřeno na opatrování tohoto druhu nových znalostí a výsledná změna v perspektivě, která přichází z „nového pohledu na vesmír“, si vynutí správné a pravidelné přehodnocení naší kultury. Historie obvykle s propagátory průkopnictví všeobecně souhlasí, a to je nepochybně důvod, proč tento návrh repatriace a podobné jiné předchozí průzkumné činnosti byly tak nadšeně podporovány. Existují však omezení užitku přicházejícího z nových informací, obzvláště když hraniční výzkumy odhalí znalosti, které jsou buď pro základní strukturu společnosti škodlivé, anebo mimo chápání i jejích nejvzdálenějších skupin. V těchto případech vyvolává prosakování nových informací do společnosti neklid, místo aby obohacovalo a povznášelo, a fakticky podkopává bezpečnost ustavených institucí.

Perfektní příklad toho, co se stane, přijme-li se průkopnictví bez omezení, lze spatřovat v událostech posledních třiceti cyklů, které uprostřed Cyklu 444 vyvolaly Poselství Mocnosti 2. Hraniční výnos zahájil tento proces, protože fakticky ustavil pro Kolonisty novou oblast soudní pravomoci. Stará centrální Kolonie neměla přesné hranice. Významný rozvoj sahál pouze do vzdálenosti dvou světelných milicyklů od administrativního centra. Nejvzdálenější stále udržované

stanice byly tehdy vzdáleny pouhých deset světelných milicyklů. Výnos Cyklu 416 uspořádal blízký vesmír. Vytvořil čtyři soustředné světy a rozšířil tak samu centrální Kolonii do poloměru tří světelných milicyklů. Vytvořil také tři zvláštní slupky, přičemž Vnější slupka je definována jako celá oblast mezi dvanácti a čtyřiaadvaceti světelnými milicykly od administrativního centra.

Tato Vnější slupka obsahovala padesát tisíc neprobádaných hvězdných soustav v objemu padesátkrát větším, než činil prostor staré centrální Kolonie. Během období mezi Cykly 425 a 430 se téměř polovina hlavních iniciativ zabývala tak či onak průzkumem Vnější slupky. (Je nutné poznamenat, že během těchto pěti cyklů se vyskytly spekulace, že takové rychlé rozšíření naší základny znalostí by mohlo mít nepředvídatelné důsledky, avšak hlas negativistů, jak byli nazýváni, utonul v celkovém nadšení z průzkumného opojení.) Později, v Cyklu 433, se naše nová třída mezihvězdných bezpilotních plavidel, záměrně navržená ke studiu a kategorizaci mnoha světů Vnější slupky, setkala s velkou, nečinnou kosmickou lodí neznámého původu. Podrobné průzkumy na místě byly pokusem přiřadit technické prvky kosmické lodi některé známé technologické základně kosmoplavců. Skončily však neúspěšně.

Rada Vůdců nedbala na opatrnost doporučenou mnoha komisemi a nechala záhadnou kosmickou loď přitáhnout do jednoho z vyvinutých měst ve Vnitřní slupce. Zde ji vystavili a podrobně analyzovali. Potvrdily se první závěry bezpilotních lodí. Kosmické plavidlo nepocházelo odnikud z oblasti dominované Kolonií. Rada inženýrů dospěla k závěru, že technologické schopnosti stavitelů zhruba odpovídaly úrovni Kolonistů v rané éře Génia. Kdy však bylo postaveno? Odkud přiletělo? A to nejdůležitější, kdo je postavil?

Rozhodnutím přesunout mrtvou kosmickou loď do civilizace Rada Vůdců v podstatě zaručila, že znepokojivá otázka jejího původu bude v myslích Kolonistů zaujímat nejvýznačnější místo. Tato bezuzdná honba za jakoukoli informací a za všemi informacemi opět vedla k destabilizaci kultury. Celá společnost byla plná údajných vysvětlení nezodpovězených a zneklidňujících otázek vyvolaných kosmickou lodí. Převládal názor, že plavidlo je prototyp vyrobený Kolonií, ale nasazený do produkce, který byl nějak vypuštěn z oficiální *Encyklo-*

pedie kosmických plavidel. Tento názor se shodoval s obecnou tendencí Kolonistů, kteří věřili, že jsou od přírody nadřazení všem ostatním formám života.

Všechny pochybnosti o neznámé kosmické lodi a obavy z ní by bylo možné ponechat, až se samy vytratí, Rada Vůdců však oživila kolektivní úzkosti oznámením v Proklamaci Cyklu 434, že největším novým projektem Kolonie bude návrh a eventuální rozmístění nové generace sítě přijímačů ve Vnější slupce. Účelem této sítě bude zachycovat a dešifrovat jakékoli souvislé poselství, které by mohlo být rádiem vysláno z Mezery. To jasně ukazovalo, že vedení je přesvědčeno o mimokoloniálním původu mlčenlivé kosmické lodi.

V Cyklech 435 a 436 ohromily Kolonii vlna za vlnou následující zneklidňující informace. První bylo předčasné oznámení, že se podařilo dešifrovat četná mimokoloniální poselství. Toto odhalení podpořilo kolující pověsti o mnoha Mocnostech v galaxii, z nichž některé jsou mnohem vyvinutější než Kolonie. Tato děsivá myšlenka se udržovala při životě polovinu cyklu, až Rada astronomů v odpovědi na tyto bující polopravdy konečně oznámila, že téměř všechna poselství až na malé výjimky lze připsat jedině mocnosti, Mocnosti 2. Předběžně udala, že centrum její aktivity leží ve vzdálenosti asi dvou set světelných milicyklů. Krátce nato v dalším překvapivém oznámení s určitostí uvedla, že vysílání Mocnosti 2 přicházejí ze zdrojů vzdálených mezi sebou sto padesát světelných milicyklů, tedy více než trojnásobek průměru soudní pravomoci celé Kolonie.

Mezi Cyklem 438 a příjmem Poselství Rada Vůdců ignorovala doporučení, že by Kolonie měla bedlivě pečovat o své zdroje a zatím analyzovat význam objevu podivné kosmické lodi. Je pravda, že byly ustaveny rychloprogramy ke složité kryptografii, především k utišení obav, že Mocnost 2 by mohla monitorovat všechna naše vysílání. Tomuto počínu se dostalo všeobecného uznání jako kroku správným směrem. Současně však došlo ke zintenzivnění průzkumu Vnější slupky, který vedl ke zjištění nové formy života typu E a k následnému průhledně zamaskovanému obkličování ohrožených druhů. Všechna doporučení, aby se výzkumný program omezil a zpomalil, byla ignorována. V Cyklu 422 vytvořil fakticky Zoologický komplex

několik umělých planet jen k provádění experimentů s genetickými schopnostmi druhů typu E.

Potom přišlo poselství od Mocnosti 2. Tak prosté, tak přímočaré, tak úděsné. Zakódováno v našem nejpokročilejším kryptografickém algoritmu. Uznalo, že si jeden druhého uvědomujeme, a navrhlo, aby se navázala oboustranná komunikace. Nic víc. Konec poselství...

...Naše námitky k pokračujícímu průzkumu ve Vnější slupce nemituje strach z nepřátelských akcí Mocnosti 2. Naopak. My jako historici si myslíme, že nově vznikající obava z možné agresivity Mocnosti 2 je neopodstatněná. Studie po studii ukázaly, že existuje významná kladná korelace mezi vysokým koeficientem agrese a neschopností vyvinout se do společnosti s intencí větší než jediná sluneční soustava. Pravděpodobnost, že společnost tak pokročilá jako naše by si mohla uchovat agresivitu a teritorialitu jako složky svého celkového psychologického obrazu, je fakticky zanedbatelně malá.

Nicméně, takové monumentální události, jako je příjem poselství od Mocnosti 2, volají po reflexi a syntéze, ne po zvýšení průzkumné činnosti. Měli bychom užívat své zdroje ke studiu a pochopení celé škály dopadů, které bude mít poselství na naši společnost, ne je promrhat na troufalých repatriačních schématech. Je to otázka priorit. A zastánci průkopnictví, kteří opět vyvyšují nové informace a technický rozvoj nad stabilitu společnosti, zůstávají slepí vůči možným rizikům svého úsilí...

PÁTEK

Kapitola první

Nick Williams se probudil v pět hodin ráno a už nemohl usnout. Mysl měl příliš aktivní, neustále se mu probírala událostmi předešlého dne a možnými výsledky dne, který měl před sebou. Ke stejnému jevu docházelo často ještě na střední škole ve Virginii, a pak několikrát později v Harvardu, obvykle vždy před velkou plaveckou soutěží. Když mu celým tělem probíhalo příliš mnoho vzruchů, mozek dostatečně nevypnul a nenechal ho spát.

Ležel v posteli skoro hodinu, střídavě se pokoušel opět usnout a představoval si, že to, co včera našel, je vlastně pouze první kousek z ohromné podvodní zásobárny cenného pokladu. Nick rád popouštěl uzdu své fantazii. Snadno si vždy v duchu dokázal představit všechny scény z románů, které tak rád četl. Teď si na okamžik představil titulky v *Miami Herald* oznamující, že našel u pobřeží Key West hromadu potopeného zlata.

Kolem šesté hodiny to Nick vzdal. Přestal se pokoušet o spánek a vylezl z postele. Malý sportovní pytel ležel vedle prádelníku. Vytáhl zlatý trojzubec, aby se na něj podíval, jak již předtím čtyřikrát nebo pětkrát včera večer. *K čemu tahle věc byla?* ptal se sám sebe. *Musela mít nějaké praktické využití, protože je zatraceně ošklivá, aby byla jen pro ozdobu.* Zavrtěl hlavou. *Amanda to bude vědět. Jestli mi někdo může říct, odkud tahle věc pochází, tak jenom ona.*

Přešel ložnici k posuvným skleněným dveřím a roztáhl závěsy. Už skorem vycházelo slunce. Venku za malým balkonem viděl pláž a oceán. Jeho kondominium bylo ve třetím podlaží, takže měl nerušený výhled na tichý pěnivý příboj. Nad vodou se vznášel v půvabné formaci párek hnědých pelikánů, který čekal na příležitost slétnout do vody a chytit nic netušící rybu plavoucí příliš blízko u povrchu. Nick pozoroval manžele, kterým bylo přes sedmdesát, jak se pomalu procházejí po pláži. Drželi se za ruce a tiše rozmlouvali. Dvakrát se žena

od muže oddělila, sebrala jednu či dvě lastury a dala je do malého vaku.

Nick se odtrhl od dveří a popadl džínu, které večer upustil na podlahu. Natáhl si je přes slipy a šel s vakem a trojzubcem do obývacího pokoje. Opatrně položil zlatý předmět na stůl, kde ho mohl studovat, a pak odešel do otevřené kuchyně, aby zapnul kávovar a pustil rádio.

Až na knihy vypadal Nickův obývací pokoj právě tak jako stovky kondominií na pobřeží Floridy. Pohovka a pohodlná křesla jasné, krémové barvy, se dvěma světle zelenými kapradinami v dekorativním vzoru. Dva malé obrazy vodních ptáků stojících na prázdné pláži zdobily jinak prázdné stěny. Světle béžové závěsy, které ladily s kobercem, rámovaly dlouhé posuvné skleněné dveře, které vedly na balkon s rákosovým venkovním nábytkem.

Jistou individualitu dodávaly bytu knihy. Podél stěny proti pohovce, mezi obývacím pokojem a ložnicí, stála velká dřevěná knihovna. Sahala téměř od posuvných skleněných dveří na balkon až ke dveřím do ložnice. Přestože byt působil celkově dojmem nepořádku (noviny a sportovní časopisy pohozeny tu a tam na kávovém stolku, šaty a ručníky v ložnici a koupelně na podlaze, špinavé nádoby v dřezu, myčka otevřená a napůl plná nádobí), plocha knihovny byla zřejmě dobře udržována. Ve čtyřech poličkách dlouhé knihovny muselo být celkem čtyři sta, možná pět set knih, samá brožovaná vydání, v podstatě samé romány a všechny pečlivě roztríděné podle kategorií.

Před každou skupinou byl na poličku zvenčí přilepen lepicí páskou lístek označující kategorii. Nick dočetl v úterý na člunu *Fanouškovy poznámky* a už je založil na správné místo na polici do kategorie „Americké, 20. století, A-G“, hned vedle nejméně tuctu děl Williama Faulknera. Potom si vybral na čtení před spaním francouzský román z devatenáctého století, *Paní Bovaryovou* od Gustava Flauberta. Nick už tu knihu jednou četl, ve druhém ročníku v Harvardu, a moc si o ní nemyslel. Nedávno ho však překvapilo, když ji našel na několika seznamech deseti nejlepších románů všech dob, hned vedle takových mistrovských děl jako Dostojevského *Zločin a trest*. *Hm. Možná jsem si poprvé něčeho nevšiml*, řekl si předchozího večera, než se rozhodl, že si ji přečte znovu.

Nick se však nedokázal soustředit na nádherný detailní popis života v provinciální Francii před sto padesáti lety. Když sledoval příběh půvabné Emy Bovaryové, ženy, pro niž otupující jednotvárnost života byla dostatečným důvodem, aby se oddala milostným pletkám, které nakonec vyvolají v její vesnici skandál, neustále se mu vtíralo do mysli, pro jednu, vzrušení jeho *vlastního* života. Nedokázal se do románu ponořit. Mysl se mu pořád vracela k možnostem, které nabízí zlatý předmět ve sportovním vaku.

Stále obracel předmět v rukou. I když pil ranní kávu. Pak dostal nápad. Šel do druhé ložnice, hned proti kuchyni, vedle prádelny, a otevřel dveře přístěnku. Nick jej používal z větší části jako skladiště. V koutě měl čtyři velké lepenkové krabice vyřazených věcí, které přivezl do kondominia před sedmi lety. Od té doby je ani jednou neotevřel. Vzpomněl si však, že v jedné z těch krabic je spousta fotografií předmětů, které vylovili z vraku *Santa Rosy*. *Možná podívám-li se na ty snímky*, myslel si, když se ve špatně osvětleném přístěnku snažil najít správnou krabici, *uvidím něco, co vypadá jako tahle věc*.

Nakonec tu správnou krabici našel a vytáhl ji doprostřed obývacího pokoje. Kdysi byl patrně její obsah dobře uspořádán, protože měl uvnitř urovnány papírové složky s označením. Ale téměř všechny papíry, fotografie a novinové výstřižky ze složek vypadly a teď ležely v krabici bez ladu a skladu. Sáhl tam a vytáhl výstřižek z *Miami Herald*. Byl zažloutlý a napěchovaný v jednom rohu. Na velké fotografii na první straně stálo pět lidí včetně Nicka.

Na okamžik se zastavil a hleděl na snímek a jeho popis. *Je to skutečně tak dlouho?* divil se. *Téměř osm let od doby, co jsme našli Santa Rosu*. Popis označoval pět osob jako posádku potápěčského a záchranného člunu *Neptun*, který našel starou španělskou loď *Santa Rosa*. Byla potopena v Mexickém zálivu, asi pětadvacet kilometrů severně od Dry Tortugas. Zlaté a stříbrné předměty v ceně více než dva miliony dolarů, které přinesli z lodi, ležely na kupě před šťastnou, usmívající se posádkou. Zleva doprava ji tvořili: Greta Erhardová, Jake Lewis, Homer Ashford, Ellen Ashfordová a Nick Williams.

To bylo ještě předtím, než začali hodně jíst, pomyslel si Nick. *Ellen jedla kvůli Gretě, protože si tím ospravedlňovala to, co se dělo s Homerem. A Homer jedl, protože si to mohl dovolit. Právě tak, jak dělá*

všechno ostatní. Pro některé lidi jsou různá omezení to jediné, co je zachraňuje. Dejte jim svobodu - a pomátnou se.

Nick sáhl hlouběji do krabice, hledal sadu asi dvaceti fotografií, které ukazovaly většinou velké zlaté předměty vylovené ze *Santa Rosy*. Nakonec některé obrázky postupně našel, ve shlucích po čtyřech či pěti, v různých částech beznadějně hromady na dně krabice. Pokaždé když objevil další snímky, vytáhl je, pozorně prohlédl a pak zavrtěl hlavou, aby si potvrdil, že zlatý trojzubec vůbec nevypadá jako předměty ze *Santa Rosy*.

Na dně krabice našel žlutou obálku pečlivě omotanou gumovou páskou. Nejdříve si myslel, že by mohla obsahovat zbytek fotografií ze *Santa Rosy*. Proto ji ve spěchu vytáhl a otevřel. Vyklouzl z ní obrázek 20 x 28 cm krásné třicetileté ženy a upadl na podlahu. Za ním následovaly rukou psané vzkazy, pohlednice, pár dopisů v obálkách a pak asi dvacet listů kvalitního psacího papíru pokrytých strojem psaným textem s řádkováním dvě. Nick si povzdechl. Jak je možné, že obálku nepoznal?

Žena na portrétu měla dlouhé černé vlasy, vpředu mírně ojínné. Měla na sobě tmavě červenou bavlněnou halenku, nahoře mírně rozevřenou, aby ukázala tři šňůry perel hned pod krkem. Modrým inkoustem, který kontrastoval s červenou barvou halenky, někdo nádherným, zjevně uměleckým rukopisem přes spodní pravou část fotografie napsal: „Mon Cher - Je t'aime, Monique.“

Nick si klekl, aby sebral rozházený obsah obálky. Pozorně si prohlédl portrét, srdce mu vynechalo několik úderů, když si vzpomněl, jak byla krásná. Začal skládat k sobě strojem psané stránky. V záhlaví jedné bylo velkým písmem napsáno „MONIQUE“, a pak, pod tím, „Nicholas C. Williams“. Začal číst.

„Zázrak života spočívá v jeho nepředvídatelnosti. Život každého z nás se nezvratně mění věcmi, které naprosto nemůžeme předpovědět. Vycházíme každé ráno ze dveří, abychom šli do práce nebo do školy, nebo dokonce do obchodu se smíšeným zbožím, a devětadevadesátkrát ze sta případů se vrátíme, aniž by se stalo něco, co si zapamatujeme třeba jen na měsíc. V těchto dnech jsou naše životy utopeny v banálnostižití, v základní nudné kadenci každodenní existence. Čekáme však na jiný, kouzelný den, pro nějž žijeme.

V tento magický den se vymezuje náš charakter, zrychluje náš růst, vytvářejí se naše citové vazby. Někdy, možná jednou za život, se vyskytne řetězec těchto magických dnů, jednoho po druhém, tak plných života, změn a výzev, že se tou zkušeností zcela proměníme a naše duše se zalíjí bezmeznou radostí. Během té doby nás často dojme prostý a neuvěřitelný zázrak, že jsme naživu. Tohle je příběh jednoho takového kouzelného období.

Ve Fort Lauderdale byly jarní prázdniny. Naše plavecká sezóna v Harvardu právě skončila a strýček mi nabídl jako dárek k jedenadvacátým narozeninám, že mě nechá na dva týdny užívat své kondominium na Floridě, abych si odpočinul od dvojité zátěže studia a plaveckého tréninku...”

Nick tento text neviděl téměř osm let. Když přečetl několik prvních odstavců, připamatoval si, velice živě, extázi, v níž tenkrát žil. *Bylo to dva večery před party. Ona byla ten večer na jakési společenské události, vrátí se příliš pozdě, přijde brzy ráno. Nemohl jsem usnout. Byla to první noc po týdnu, kdy jsem byl od ní odloučen.* Přestal na chvíli vzpomínat. Staré pocity se v něm bouřily, až ho jímala závrať. Opět si přečetl první odstavec. *Bylo to taky před bolestí. Před neuvěřitelnou ztracenou bolestí.*

Téměř třicet minut rádio vysílalo hudbu. Nick ji slyšel, věděl o ní, ale nedokázal poznat žádnou píseň. Bylo to jen hudební pozadí. Teď, právě v okamžiku, kdy jeho vzpomínky na Monique byly nejbolestnější, miamská „klasická rokenrolová stanice, WNIM, 99,9 FM,“ hrála velký hit Cyndi Lauperové z roku 1984 *Zas a zase*. Připadalo mu, že hudba znatelně zesílila. Musel se posadit a lapal po dechu. Až do téhle písničky se dokázal se svými vzpomínkami na Monique vyrovnat. Ale tahle píseň, kterou si přehrával na kazetovém magnetofonu v autě skoro každou noc, když jel z Fort Lauderdale do Palm Beach, aby se s ní setkal, nějak obsáhla veškerou mladistvou lásku, radost, strach a vztek, kterým se vyznačovala celá romance. Nicka to zmohlo. Jak seděl na pohovce a naslouchal písničce, horké slzy mu zaplavily oči a potom mu stékaly po tváři.

„...Ležím v posteli, slyším tikání, myslím na tě... Běhám dokola, zmatku jsem přivykl... Záblesk, horká noc, skoro ztracená... Ranec vzpomínek... *Zas a zase.*“

Kapitola druhá

„Říkáš, zpomal, já nestačím... Druhý se uvolní...“ Brenda se naklonila a ztlumila kazetový přehrávač. „To jsem já, pane Stubbsi, čestně. Brenda Goldtinová. Copak mě nepoznáváte?“ Křičela na starého muže v modré uniformě, který seděl na vysoké stoličce v kulaté věžičce uprostřed cesty. „A vzadu je Teresa Silverová. Necítí se moc dobře. Tak pojd'te, otevřte bránu a nechte nás projet.“

Hlídač slezl se stoličky a pomalu vyšel před Nickův starý pontiac. Napsal si do zápisníku poznávací značku a došel k Brendinu oknu. „Tak pro tentokrát dobrá, Brendo, ale není to podle pravidel. Všichni návštěvníci přijíždějící do Windsor Cove po desáté večer musí dostat povolení *předem*.“

Nakonec hlídač zvedl závory a Nick se rozjel. „Ten chlápek je doopravdy osina v zadku,“ poznamenala Brenda a stvrdila to prásknutím bubliny ze žvýkačky. „Panebože, člověk by si myslel, že mu tady patří jedna z parcel nebo co.“ Nick o Windsor Cove slyšel. Nebo o něm spíše četl. Jednou, když byl u strýčka v Potomaku, v Marylandu, leželo tam na stole číslo časopisu Town and Country a tam byl článek o „rozkošném životě ve Windsor Cove“. Teď, když projížděl kolem sídel v nejpřepychovější části Palm Beach, ohromilo ho vystavené osobní bohatství.

„Támhle. To je Teresin dům.“ Brenda ukázala na starobylý dům posazený asi dvě stě metrů od silnice. Nick vyjel na dlouhou půlkruhovou příjezdovou cestu a nakonec zastavil před chodníkem vedoucím k průčelí. Byla to působivá stavba. Plná dvě podlaží, šest bílých sloupů vysokých přes šest metrů, masivní dveře s horní částí vyklenutou do oblouku, okna s malovanými skly, na nichž se na modré obloze plné beránek vznášela bílá volavka.

Brenda se podívala na zadní sedadla, kde v bezvědomí ležela její přítelkyně. „Podívej, já to raději zařídím sama. Zajdu si promluvit s

paní Silverovou a vysvětlím jí, co se stalo, a všechno ostatní. Jinak bys mohl mít pěkný průser. Ona totiž někdy dělá ukvapený závěry.“

Než Brenda došla k hlavnímu vchodu, aby stiskla zvonek, dveře se otevřely samy. Ukázala se v nich půvabná žena v červené hedvábné halence a elegantních černých kalhotách. Nick odhadoval, že jí asi zavolal hlídač. Z rozhovoru moc nepochytil, ale viděl, že se Teresina matka vyptává. Po dvou minutách Brenda a žena přišly k autu. „Neřekla jsi mi, že se *ještě* neprobrala,“ slyšel překvapivě drsný hlas. V řeči se projevoval také jakýsi přízvuk, snad evropský. „Víš, Brendo, tohle bylo skutečně naposled, kdy s tebou někam šla. Ty ji prostě nezvládneš. Nejsem si ani jistá, že se o to snažíš.“ Hlas zněl rozzlobeně, ale nebyl pronikavý.

Nick otevřel dveře a vystoupil z auta. „To je ten kluk, co jsem vám o něm povídala, paní Silverová,“ řekla Brenda. „Bez něho by Teresa asi ještě ležela na pláži.“

Paní Silverová mu podala ruku. Nick ji uchopil, cítil se trochu neohrabaně. Nevěděl, jak si potrást rukou se ženou. „Chápu, že jsem vaším dlužníkem, mladý muži,“ řekla půvabně paní Silverová. „Brenda mi řekla, že jste Teresu zachránil před všemi možnými hrůzami.“ Světlo pouličních lamp si hrálo na její sošné tváři. Ruku měla měkkou, smyslnou. Nick cítil jenom stopu parfému, něco exotického. Dívala se mu do očí, přímo, neuhýbavě, zvědavě.

„Ano, paní,“ řekl nemotorně. „Chci říct, no, vypila toho přes míru a myslel jsem si, že skupina mladíků, s kterou tam byla, se trochu přestala ovládat.“ Zarazil se. Žena ho stále pozorovala, posuzovala. Začínal cítit vzrušení a nechápal proč. „Někdo jí musel pomoci a já jsem tam náhodou byl...“ Bezmocně se odmlčel.

Paní Silverová mu opět poděkovala a obrátila se k Brendě. „Čeká na tebe matka, drahousku. Počkáme venku, než dojdeš domů. Blikni světly, abychom věděli, že jsi tam.“ Brenda vypadala šťastně, že může odejít. Vydala se do noci směrem k nejbližšímu domu vzdálenému asi sto metrů.

Na chvíli se rozhostilo ticho, jak sledovali šestnáctiletou dívku mizet ve tmě. Nick si uvědomil, že vysílá kradmé pohledy na profil paní Silverové. Nejasně si uvědomoval, co cítí, a byl z toho nervózní.

Panebože, je tak krásná. A mladá. Jak to může být matka té holky? Potýkal se se záplavou myšlenek, když spatřil v dálce bliknout světla.

„Dobrá,“ otočila se s úsměvem k Nickovi, „Brenda je doma. Teď si můžeme dělat starosti o Teresu.“ Na okamžik se zarazila a zasmála se. „Ach, skoro jsem zapomněla. Ani jsme nebyli představeni. Já jsem Teresina matka, Monica Silverová.“

„Já jsem Nick Williams,“ odpověděl. Opět na něj upřela tmavé oči. V odraženém světle se zdálo, že výraz v nich se mění. V jednom okamžiku byla skřítkem, pak svůdnicí, pak velice spořádanou ženou ze společnosti v Palm Beach. Nebo si to všechno jen představoval? Už její upřený pohled nevydržel. Cítil, jak se červená, a uhnul očima.

„Musel jsem ji nést z pláže na parkoviště,“ vyhrkl náhle Nick, šel k zadním dveřím auta a otevřel je. Teresa se o ně opírala a málem vypadla ven. Nejevila známky vědomí. Vzal ji a hodil si ji přes rameno. „Není pro mě tedy problém, abych vám ji teď odnesl. Jsem na to zvyklý.“

Kráčeli tiše po pěšině k domu, Monica Silverová několik kroků vpředu. Nick pozoroval její chůzi. Pohybovala se lehce, bez úsilí, jako tanečnice, s téměř bezvadným držením těla. Tmavé vlasy měla smotané vzadu do uzlu. *Musí je mít velmi dlouhé*, pomyslel si s potěšením a představoval si, jak jí padají na krásná záda.

Večer v Palm Beach byl horký a vlhký, a než došli ke vchodu, zpořtil se. „Můžete mi prokázat ještě jednu laskavost, Nicku?“ zeptala se paní Silverová. „Zaneste ji, prosím, do jejího pokoje. Manžel není doma a služebnictvo už šlo spát. A vážně pochybuji, že by se v dohledné budoucnosti vzpamatovala natolik, aby vyšla po schodech, třeba i s mou pomocí.“

Nick plnil pokyny paní Silverové a nesl Teresu přes atrium, do obývacího pokoje, po vstupním schodišti na podestu, po levém schodišti do prvního patra a pak do její ložnice. Byla ohromná. Teresa měla ve svém pokoji dvojitou postel se čtyřmi sloupky, obří televizor, celou skříňku filmů na videokazetách a zvukový systém, za nějž by se nemusela stydět žádná rokenrolová kapela. Všude v pokoji bylo vidět plakáty a fotografie Bruce Springsteena. Položil Teresu jemně na postel. Zamumlala: „Děkuji ti,“ ukázala mu tím, že je aspoň částečně při vědomí. Matka se nad ní sklonila a políbila ji.

Nick je nechal o samotě a sešel po schodišti do obývacího pokoje. Nemohl uvěřit, že někdo opravdu může žít v takovém přepychovém domě. Vždyť jenom obývací pokoj je větší než dům ve Falls Church, kde vyrostl. Když sestoupil ze schodů, procházel pomalu pokoj. Na stěnách originály obrazů, ze stropů visely křišťálové lustry, umělecké předměty a antikvární drobnosti na stolech, v každém koutku, v každé škvíře. Bylo toho na něj moc. Ohromovalo to.

Ucítil ruku na rameni a bezděčně sebou trhl. Monica Silverová si ho dobírala: „Dobrotivé nebe, vy ale jste lekavý. To jsem jenom já.“ Otočil se, aby se na ni podíval. Představoval si to, nebo se v té chvíli, kdy se rozdělili, nějak stačila učesat a použít mejkap? Poprvé ji viděl v plném světle. Byla to nejkrásnější žena, kterou kdy viděl. Vzalo mu to dech a pokoušela se o něj závrat'. Venku neviděl jasně její pokožku. Teď si uvědomil, že zírá na její nahé paže, sleduje ladné obrysy krku. Kůži měla hladkou jako slonovinu. Lákala ho, aby se jí dotkl. *Dávej si pozor, Williamsi*, slyšel svůj vnitřní hlas, *nebo se z tebe stane hrubián*. Snažil se uklidnit.

Bylo to však k ničemu. Nedokázal od ní odtrhnout oči. Něco říkala. Na něco se ho zeptala. Dokonce to ani neslyšel, tak byl tumpachový z toho, co se s ním děje, kde vlastně je. Vedla ho kamsi v domě. Jeho představitost se utrhla z řetězu. Vzala ho do malého pokoje se stolem a vybídla, aby se posadil.

„To je to nejmenší, co můžu udělat,“ říkala, „abych vám odplatila to, co jste udělal pro Teresu. Víím, že musíte mít hlad. A nám zde ještě zůstaly nějaké lahůdky z dnešní party.“

Nick seděl v jídelním koutku naproti kuchyni. Po levici měl dveře, které vedly na vnitřní dvorek a pak dozadu za dům. Světla kolem obrovského plaveckého bazénu ještě svítila. Viděl pečlivě udržované záhony s kvetoucími růžemi, lehátka, barevné deštníky, bílé kovové stoly s kroucenými, krajkovanými nohami. Nemohl uvěřit, že je to všechno opravdové. Cítil se, jako by ho přenesli do jiného světa, světa, který existuje jen v knihách a ve filmech.

Monica Silverová vyložila na stůl jídlo. Uzený losos, cibulky, kapary, smetanový sýr, dva různé druhy chleba a talíř jakési ryby, kterou nepoznal. „To je marinovaný sled“, řekla s úsměvem, když si všimla Nickova tázavého výrazu. Podala mu skleničku na víno. Vzal si ji a

bezděčně jí pohlédl přímo do očí. Byl ohromen. Cítil se slabý a bezmocný, jako by byl do těch hlubokých hnědých, čarovných očí, do jejího světa bohatství, luxusu a krásy přitahován. Podlamovaly se mu nohy, srdce mu bilo jako splašené, cítil, jak se mu chvějí prsty.

Nalila do skleničky jemu a pak i sobě jakési bílé víno. „Tohle je vynikající burgundské, Clos des Mouches,“ řekla a s mírným cinknutím si s ním přitukla. „Připijme si.“

Ona zářila. On byl okouzlen. „Na štěstí,“ pronesla.

Povídali si přes tři hodiny. Nick se dozvěděl, že Monica Silverová vyrostla ve Francii, kde se její otec jen taktak protloukal jako malý obchodník s kožešinami, a že se setkala se svým mužem Aaronem (největším z velkých kožešníků z Montrealu), když pomáhala otci v obchodě. Bylo jí sedmnáct. Po bleskových námluvách požádal pan Silver o její ruku sedm dní ode dne, kdy ji spatřil poprvé. Ona nabídku okamžitě přijala, i když její nastávající byl o dvacet let starší. Odjela do Montrealu a tam se za něho v necelých osmnácti vdala. Teresa se narodila o devět měsíců později.

Nick jí řekl, že je druhým rokem na Harvardu, jako hlavní předměty si vybral angličtinu a francouzštinu, aby získal dobré vzdělání v literatuře a připravil se buď na práva, anebo další studium jazyků. Jakmile zjistila, že se už třetí rok učí francouzsky, přešla do svého rodného jazyka. Její jméno se změnilo na Monique. Nepochytil všechno, co řekla, ale na tom nezáleželo. Podstatu vystihl. A její dramatický hlas spolu se zněním cizího jazyka pouze umocnil kouzlo už vyvolané vínem a její krásou.

Nick se chvílemi také snažil mluvit francouzsky. Všechnu nesmělost, kterou by ze sebe normálně nesetřásl, odehnalo kouzlo situace a jejich rostoucí shoda. Bez rozpaků se spolu smáli jeho chybám. Byla přívětivá a milá, když ho opravovala. Na začátku večera vždy dodala: „Mais vous parlez francais très bien.“ Později se jejich rozhovor stočil víc osobním směrem. Nick vyprávěl o svých problémech s otcem, Monique nahlas uvažovala, jestli může matka dospívající dcery dělat víc než doufat, že jí vstúpila jisté základní hodnoty. Monique mu přitom začala ve francouzštině tykat. Tak mezi nimi vznikla rostoucí intimnost, která se v časných ranních hodinách významně prohloubila.

Vyprávěla o Paříži, o romantice ulic, bister, muzeí, historie. Nick si to všechno představoval a měl pocit, že se s ní přenesl do města světél. Řekla mu o svých snech z doby dospívání, o tom, jak se procházela v šestnáctém okrsku mezi bohatými a slibovala si, že někdy... Naslouchal pozorně, okouzlen, s téměř blaženým úsměvem na tváři. Nakonec mu Monique musela říct, že je čas jít, protože ona má brzy ráno tenisovou lekci. Bylo už po třetí hodině. Když šli ke dveřím, omluvil se. Zasmála se a prohlásila, že se pěkně pobavila. U dveří ho políbila na tvář. Při doteku jejích rtů mu málem vyskočilo srdce z těla. „Zavolej mi někdy,“ řekla s hravým úsměvem, když za ním zavírala dveře.

Přes třicet hodin nemyslel Nick na nic jiného než na Monique. V duchu s ní během dne mluvil, miloval se s ní v nočních snech. Volal jí jednou, dvakrát, třikrát, pokaždé mluvil s telefonním záznamníkem. Po třetí jí nechal své telefonní číslo a navrhl, aby se s ním spojila, až jí to časový rozvrh dovolí.

V poledne nazítří po večeru v sídle Silverových v Palm Beach se už pomalu uklidňoval. Uvědomoval si, že nemá smysl, aby pokračoval ve zbožňování představy ženy, s níž strávil jediný večer. Obzvláště ženy, která je provdaná za někoho jiného. Pozdě večer si vyšel na pláž zahrát odbíjenou se studenty z univerzity, s nimiž se seznámil brzy po příjezdu na Floridu. Podařil se mu právě bod přímo z podání, když uslyšel drsný hlas s cizím přízvukem, který nemohl nepoznat, jak ho volá jménem.

Na okamžik si myslel, že patrně sní. Na písku necelých deset metrů od něho stála Monique. Měla na sobě jasně červené bikiny s bílými pruhy a dlouhé černé vlasy jí padaly po zádech skoro až do pasu. Hra se přerušila. Jeho kamarádi hvízdali. Šel k ní, srdce mu bušilo ve spáncích a dech se usilovně snažil najít cestu ze sevřené hrudi. Monique se usmála a zavěsila se do něho. Vysvětlila, že přivezla Teresu do Lauderdale na malou party střední školy, a protože je tak horko...

Procházeli se po pláži a povídali si, když slunce zapadalo za kondominia. Nevšímali si mladých lidí kolem sebe. Jak šli, mírné vlny jim omývaly nohy. Monique trvala na tom, že se najedí v Nickově bytu, tak se zastavili pro tuňáka, rajčata, cibuli a majonézu, aby si udělali chlebíčky. Studené pivo, bramborové lupínky a chlebíčky na neprostřeném umakartovém stole, to byla večeře. Milování byl dezert. Nick

při prvním polibku skoro dosáhl orgasmu a v roztoužení se jí nemotorně a legračně snažil sundat bikiny. Monique ho zpomalila, pousmála se, pečlivě složila své bikiny i jeho plavky (zatímco on přirozeně přicházel o rozum) a pak se k němu v posteli připojila. Po dvou polibcích, které si tam nazí dali, se Nicka zmocnil záchvat touhy. Drsně se na Monique převálil a začal kroutit kyčlemi. Zprvu jí to trochu vylekalo, ale pak ho zpomalila a jemně ho do sebe zavedla.

Měla téměř perfektní tělo. Hezká, plná, pevná ňadra, po kojení Teresy samozřejmě operativně upravená, ale to Nick nemohl vědět, štíhlý pas, kulatý, ženský zadek (ne z těch chlapeckých zadků, které mají opravdu hubené ženy), perfektní svalnaté nohy udržované častým cvičením. Do extáze však Nicka přiváděla její pokožka, ta nádherná slovinová pokožka. Byla tak měkká a příjemná na dotek.

Zdálo se, že její ústa bezvadně padnou k jeho. Nick do té doby poznal dvě ženy. Drahou prostitutku nabízející své služby po telefonu, kterou dostal jako vánoční dar, když harvardský plavecký tým objevil, že je na konci prvního ročníku ještě panic. A Jennifer Barnesovou z Radcliffe, svou kdysi stálou partnerku během větší části druhého ročníku. Když se s Jennifer líbali, narážely její zuby zvonivě na jeho. Ale to nebyla jediná potíž ve vztahu s Jennifer. Studovala fyziku a k sexu přistupovala téměř laboratorně. Měřila velikosti, výdrže, frekvence a dokonce i množství spermatu. Po třech „naplánovaných výkonech“ s Jennifer se rozhodl, že to za to nestojí.

Nick zalapal po vzduchu, když vklouzl do Monique. Oba věděli, že to skončí brzy. Po deseti sekundách ukončil vyvrcholení a začal se stahovat. Ale Monique ho pevně přidržela rukama za pozadí, udržela ho na místě a obratně (jak to provedla?) se přetočila, takže byla nahore. Nick se teď dostal mimo svůj živel. Podle jeho omezené zkušenosti bylo dalším krokem po orgasmu stažení. Nevěděl, co Monique dělá. Velice pomalu, oči zpola zavřené, jak si pro sebe broukala jakýsi úryvek klasické hudby, se na něm houpala sem a tam, stěnami vaginy pevně držela jeho nyní ochablý penis. Po dvou minutách začala při houpání tlačit pánev vpřed, a jak se jí krátil dech, Nick ke svému úžasu zjistil, že je opět vzrušen. Nyní zcela zavřela oči, zrychlila rytmus, tlakem dopředného pohybu mu vyvolávala trochu bolesti v kostech. U

Nicka teď definitivně došlo k erekci. Začal sledovat její pohyb a lehce kroužil jako ona.

Naklonila se dopředu, soustředěně, ale s úsměvem, oči zavřené, připravovala se k vlastnímu vyvrcholení. Plně si uvědomovala, že Nick má opět erekci, a těšilo ji to. Perfektně si načasovala vlastní postup a zcela kontrolovala situaci. Hbitě a jemně sáhla dolů a začala v rytmu se svým dopředným tlakem jemně dráždit Nickovy prsní bradavky. Byl z toho v šoku, žádná žena se při milování jeho bradavek nedotýkala. Toto syrové vzrušení ho ohromilo. Vystupňovala svou hru, dokonce ho štípla, když viděla a cítila jeho odezvu. Jak jejím tělem probíhala vlna za vlnou rozkošného uvolnění, vydal Nick hlasitý, kvílivý výkřik a v patnácti minutách dospěl k druhému orgasmu. Ke konci vyvrcholení se úplně poddal potěšení, vydával zvířecí zvuky a z vyčerpávající nasycenosti se bezděčně trásl.

Byl trochu v rozpacích, že na její milování odpověděl tak hlučně a přestal se ovládat, ale Monique ho svou hravou a přátelskou dohrou ujistila, že je všechno v pořádku. Vzala si ze skříně jednu z jeho tří bílých košil a oblékla si ji. Sahala jí téměř ke kolenům (Monique měla jen metr pětadesát a Nick jen o chloupek méně než metr osmaosmdesát). Se svými dlouhými vlasy a úsměvem skřítko vypadala v pánské košili jako třestidlo. Nick začal proklamovat lásku, ale Monique přistoupila až k němu a dala mu prst na rty. Pak ho láskyplně políbila, řekla, že musí vyzvednout Teresu, skočila na necelou minutu do sprchy, oblékla se, opět ho políbila a opustila byt. Nick se celou tu dobu ani nepohnul. Hned jak odešla, spokojeně usnul. Nic se mu nezdálo.

Osm dalších dnů byl Nick jako v sedmém nebi. Viděl se s Monique každý den, většinou v jejím sídle v Palm Beach, ale někdy v strýčkově kondominiu. Při každé příležitosti se milovali a vždy to bylo jiné. Monique byla plná překvapení. Když například šel podruhé do jejího domu, našel ji za domem, jak plave nahá v bazénu. Řekla mu, že dala služebnictvu volno. Ve chvílce dováděli a smáli se na trávníku mezi zahradou a bazénem.

Mluvili spolu francouzsky. Monique ho učila o jídle a víně. Dělili se o své znalosti francouzské literatury. Jedné vášnivé noci se dohadovali o *Pastorální symfonii* André Gida jak před milováním, tak po

něm. Monique hájila kněze a smála se Nickovu vytrvalému tvrzení, že slepá Gertrude byla „nevinná“. Jiného večera, když požadovala, aby si na dlouhou francouzskou večeři oblékl černou masopustní masku a bílý taneční trikot, četli si jako předehtu k milování *Balkon* od Jeana Geneta.

Dny neúprosně ubíhaly, oděny do kouzla lásky a intimnosti. Jednou ho Monique ve svém sídle vítala oblečená do neuvěřitelného dlouhého kožichu z aljašského tuleně s lemováním z modré lišky kolem límce a na klopách a rukávů od ramen k zápěstí. Kožich byla ta nejměkčí věc, které se kdy dotkl, dokonce měkčí, než její dráždivá pokožka. Jeho hravá milenka nastavila klimatizaci na nejvyšší stupeň chlazení, aby si mohla vzít na sebe svůj oblíbený kožich. Pod ním neměla nic. Ten večer po milování oblékla nahého Nicka do jednoho z bobřích kožichů svého muže. To, že měli v Palm Beach půl tuctu kožichů, vysvětlila prostě: „Je to náš obchod a rádi máme nějaké věci, abychom je mohli ukázat přátelům a známým, pokud o ně mají zájem.“

Kdykoli se znovu setkali, vyznával jí Nick stále vášnivěji lásku. Monique reagovala obvyklým „je t'aime“, ale neodpovídala na jeho vytrvalé otázky o budoucnosti. A zvlášť se vyhýbala odpovědět na všechny dotazy o svém vztahu s panem Silverem. Řekla pouze, že je workoholik a že většinu roku přebývá v Montrealu. Koupil dům v Palm Beach hlavně proto, že ona nemá ráda zimu a že chtěla rušnější společenský život, než vedli v Montrealu. Monique trávila v Palm Beach obvykle období od Vánoc do Velikonoc. Teresa, která právě ukončila jarní prázdniny z exkluzivní soukromé školy a vrátila se do Kanady, přijíždí co nejčastěji, aby mohla být s matkou.

Monique dávala krátké, strohé odpovědi na otázky o svém nynějším životě. Pouštěla se však do dlouhých tirád o svém dětství v Paříži. Nikdy nekritizovala manžela ani si nestěžoval na soužití s ním. Přesto však Nickovi řekla, že dny s ním jsou nejšťastnější v jejím životě. Povíдалa také o svých přítelkyních, ale Nick žádnou z nich nepotkal. Byli vždy sami.

Jednoho dne ho naložila do svého cadillaku a zamířili ke Key Largo, aby se mohli potápět v rekreační oblasti Pennekamp. Jako vždy měla na ruce snubní prsten. Toho dne si Nick přísahal, že z ní dostane

jisté odpovědi o budoucnosti, a neustálá přítomnost snubního prstenu ho nazlobila. Požádal ji, aby jej sundala. Zdvořile odmítla, a když naléhal, rozzlobila se. V bažinaté krajině na sever od ostrovů Keys sjela z dálnice a vypnula motor.

„Je fakt, že jsem vdaná,“ řekla rozhodně, „a když sundám prsten, nic se tím nezmění. Jsem do tebe bezpochyby zamilovaná, ale ty jsi od začátku chápal mou situaci. Když se s ní už nedokážeš vyrovnat, tak bychom to snad měli skončit.“

Nicka její odezva šokovala. Myšlenka, že by žil bez ní, ho vyděsila. Omluvil se a vyznal jí lásku. Začal ji vášnivě líbat a pak skočil na zadní sedadlo. Řekl, že ji potřebuje hned teď, v tom okamžiku. Poněkud zdráhavě se k němu připojila a soulož provedli na zadních sedadlech cadillaku. Po zbytek dne byla tichá a zamyšlená.

V pátek, přesně za týden po jejich prvním setkání, vzala Nicka do obchodu se smokingy, aby ho vybavila na večeři ve společenském úboru s několika přáteli, kterou bude pořádát v sobotu večer ve svém domě. „A teď,“ myslel si Nick, „bude hovořit o naší budoucnosti.“ Měl být v pondělí ráno v Bostonu a rodiče ho očekávali v sobotu večer ve Falls Church, přesvědčil však sám sebe, že může jet celý den a celou noc, bude-li to nutné (tak byl svou láskou k Monique omámen), aby to stihl v pondělí ráno na přednášky.

Nick byl plný naděje a snů, když se v sobotu večer dostavil do sídla Silverových. Vypadal v letním smokingu elegantně a úsměv, jímž zdravil u dveří Monique, by mohl vyhrát cenu v jakékoli soutěži. I v přítomnosti vrátného jí podal tucet rudých růží, políbil ji a řekl, že ji miluje. „Ovšem že miluješ,“ odvětila žertem, „nemilují mě všichni?“ Vzala ho dovnitř a představila dalším čtyřem hostům, kteří přišli dříve, jako „mladého muže, který jednoho dne v Lauderdale zachránil Teresu.“ Pak se omluvila. Měla ve zvyku, jak se Nick dozvěděl později, pozvat několik vybraných přátel, aby přišli na party dřív, přivítat je v obyčejném oděvu a pak se vrátit asi za hodinu, když už tam dorazili všichni, s velkolepým nástupem. Když Monique vystupovala po schodišti, Nick ji sledoval pohledem, který nepochybně vyjadřoval zbožňování.

„Není nádherná?“ zeptal se ho uvolněný, opálený muž, asi padesátník, který mu nabídl martini. Jmenoval se Clayton. „Jednou jsem s ní

byl celý víkend na jejich jachtě, zatímco Aaron vyřizoval něco v Montrealu. Myslel jsem si, že mě pozvala pro malé rozptýlení.“ Zasmál se. „Ale mýlil jsem se. Jenom chtěla mít společnost a já jsem schopen zasvěceně mluvit o Francii a o Evropě. Pojd'te se mnou (zavěsil se do Nicka) a já vás představím vybrané skupince, která byla dnes pozvána dříve.“

Ostatní oblíbení hosté se k Nickovi chovali velice zdvořile, ale on byl velmi opatrný, když se ho vyptávali na Monique. Byl konec konců chlapec z jihu, a pokud se mělo něco říct o jejich vzájemném vztahu, bylo to na ní. Takže odpovídal zdvořile a umírněně a vůbec nic nerozváděl.

Jedna ze dvou dam u baru, která se představila jako Jane Kdosi, prohlásila, že je nejstarší přítelkyně Monique v Palm Beach. (Všichni jí říkali Monica. Nick jí nedokázal říkat jinak než Monique. Uvažoval, zda vytušili, co se děje, nebo jestli jim to Monique řekla.) Jane se blížila ke čtyřicítce, buclatá a chraptivá, hodně pila a připalovala si jednu cigaretu od druhé. Byla kdysi dost přitažlivá, příliš brzy však začala žít příliš naplno. Patřila k těm lidem, kteří se při rozhovoru dotknou každého. Nicka znervózňovala.

Přicházeli další hosté. Jane a Clayton (jmenoval se stejně jako Clayton Poindexter III. z New Portu a Palm Beach. Když se ho Nick zeptal, co dělá, Clayton odpověděl: „ŽZPP.“ Nick samozřejmě neměl ani potuchy, co to znamená. Clayton se zasmál. „ŽZPP - žádné zřejmé prostředky podpory - termín, který se používá pro všechny flákače.“) v nepřítomnosti Monique zjevně hráli roli hostitelky a hostitele. Představili ho všem ostatním. Během první hodiny v Silverově sídle vypil Nick tři nebo čtyři martini a alespoň sedmkrát vyprávěl, jak to bylo s Teresou.

Touto dobou už dostával pěknou špičku. Zpíval si pro sebe, když si bral další martini z podnosu nabízeného obsluhou. Alkohol ho povznesl na duchu a udělal dočasně přívětivým a bodrým. Nick stál na vnitřním dvorku a rozmlouval s příjemnou, asi pětadvacetiletou ženou, která se jmenovala Anne a uvedla se jako „jezdecký partner“ Monique, když zaslechl z obývacího pokoje pochvalný potlesk. „To je Monica,“ prohlásila Anne. „Pojďme se podívat.“

Ohromné schodiště Silverova honosného koloniálního sídla se zvedalo k odpočívadlu možná dva metry nad podlahu obývacího pokoje a pak se rozvětvovalo. Do prvního patra pokračovaly z odpočívadla dvojce schody. Monique stála na plošině, oblečená do jednoduchých pletených šatů barvy námořní modři, které jí seděly na nádherném těle jako ulité, a děkovala za potlesk. Šaty měly na zádech velký výstřih, téměř až tam, kam jí dosahovaly nádherné dlouhé vlasy. Otočila se, aby potěšila asi čtyřicet hostů. Vpředu jí vedly z ramen do pasu dva tenké kousky látky, které dostatečně kryly obě nadra, ale nechávaly přiměřený výstřih, aby bylo co obdivovat. Nick, uchvácený pohledem na svou královnu, se nadšeně připojil k ovacím a trochu příliš hlasitě křikl: „Bravo. Bravo.“ Zdálo se, že ho Monique neslyší. Otočila se a dívala se na schody.

Trvalo to možná celou minutu, než Nick pochopil, co vlastně sleduje. Po schodišti sestoupil muž, vypadající vznešeně, těsně po padesátce, oblečený v béžovém smokingu šitém na míru a s úžasným smaragdem na malíčku, a objal Monique kolem pasu. Ta vystoupila na špičky a políbila ho. Usmál se a zamával na hosty, kteří zdvořile tleskali. Manželé spolu sešli do obývacího pokoje.

Kdo to může být? dumal Nick. I přes džin, vermut a všechny neuvěřitelné pocity našel odpověď. *To je její manžel, Aaron. Co tady dělá? Proč mi to neřekla?* A pak velice rychle následovalo: *Jak mi to může dělat? Já miluju ji a ona mě. Tady musí být něco velmi špatného. To se přece nemůže dít.*

Snažil se nadechnout, měl však pocit, jako by mu prsa sevřely čelisti jakéhosi obrovského nakladače. Instinktivně odvrátil pohled od Monique a Aarona, kteří zavěšeni kráčeli po schodišti dolů. Přitom rozlil část martini Anne na rameno. Velice neohrabaně se omluvil. Vyvedlo ho to úplně z míry. Doklopýtal k baru, zoufale se snažil dýchat a zastavit bušení v hrudi. *Ne. Ne. Tohle mi přece nemůže dělat. To musí být nějaký omyl.* Jeho mysl nedokázala rozšifrovat zprávu, kterou jí předávaly oči. Rychle vypil další martini. Sotva si uvědomoval okolí a zmatené pocity, které mu drásaly duši.

„Tady je.“ Slyšel za sebou hlas, hlas, který pro něho znamenal všechno, co je v životě cenné a důležité, hlas lásky. Tentokrát byl však k smrti vyděšen. Otočil se a těsně před ním stáli Monique a Aaron.

„Tak konečně se můžu setkat s mladým mužem, o němž jsem tolik slyšel,“ řekl Aaron. Byl milý, přátelský, beze stopy čehokoli jiného než vděčnosti v hlase. Podával Nickovi ruku. Monique se usmívala. *Bože, je tak krásná. I teď, kdy bych ji měl nenávidět.* Nick si mechanicky potřásl s Aaronem rukou a mlčky přijal jeho poděkování za to, že „nabídl svou pomoc, když se Teresa ocitla v nesnázích“. Nick neřekl nic. Otočil se, aby se podíval na Monique. Ta ho políbila na tvář. *Ach, tyhle rty. Jak po nich ještě toužím. Proč? Proč? Co s námi teď bude?*

Znenadání si uvědomil, že má v očích slzy. *Panebože, já začnu brečet.* Nadmíru v rozpacích se náhle omluvil a vyšel na dvorek. Teď už mu slzy kanuly po tvářích. Měl strach, že si sedne na trávu a bude vzlykat jako nemluvně. Zmatený a plný otázek se s pochýlenou hlavou procházel zahradou a bez úspěchu se snažil pravidelně dýchat.

Ucítil na lokti něčí ruku. Byla to Jane, poslední osoba na světě, kterou chtěl v tomto okamžiku vidět. „Za pár minut za tebou přijde. Nejdříve musí s Aaronem obejít všechny hosty. Víš, jak to chodí na večírcích, když je člověk hostitel.“ Jane si zapálila cigaretu. Nick s určitostí věděl, že co nevidět začne zvracet. Rychle se otočil, chtěl ji požádat, aby zhasla cigaretu, a ztratil rovnováhu.

Možná to způsobilo pití, možná adrenalin, snad toho bylo jen na něho příliš moc. Roztočila se mu hlava a ne a ne se zastavit. Bezděčně se opřel o Jane, hledal oporu. Ta si to špatně vyložila a přitáhla si jeho hlavu k rameni. „No tak, no tak,“ utěšovala ho. „Neber si to tak k srdci. Ještě si s Monique najdete čas, abyste byli spolu. Aaron se tady zdrží jenom dva dny a pak se vrací do Montrealu, ke své práci. Kromě toho,“ řekla s gustem, „jestli jsi tak dobrý, jak Monica tvrdí, udělalo by mi potěšení postarat se o tebe, když ona je s Aaronem.“

Nick ji odstrčil a klopýtl dozadu. Cítil se, jako by ho právě udeřili do tváře perlíkem. Plný význam její poznámky se mu nořil do mysli pomalu a nekontrolovatelná směsice zlosti a bolesti vyvěřela na povrch. *Cože? Cože? Ona to ví. Tahle přežraná čubka to ví. Možná, že to vědí všichni. Tak co? K čertu s tím! K čertu s tím vším!* Téměř okamžitě potom, když mu myslí prolétly večerní události, to pokračovalo. *Jak se odsud dostanu? Kde je východ?* Jak obcházel dům k průčelí, už nechtěl jít dovnitř, vyšel mu z hloubi nitra zvuk, zvuk, který se prodral

na povrch a nedal se zadržet. Bylo to zakvilení vyvolané bolestí, neutišitelný a nepotlačitelný výkřik zvířete v naprostém zoufalství. Tisíceletí zkulturování vedla k tomu, že jen vzácně jsou takové výkřiky slyšet od lidí. Avšak tento hlasitý a nepříjemný křik, který zazněl do noci v Palm Beach jako siréna policejního auta, mu přinesl první úlevu. Zatímco se účastníci večírku snažili rozhodnout, co to zaslechli, Nick nastoupil do svého pontiaku model 1977 a ujížděl pryč.

Jel na jih k Fort Lauderdale, srdce mu stále bušilo jako splašené a vlivem adrenalinu se celý chvěl. Nemyslel na nic souvislé. Připadalo mu, že se mu obrazy generují v mysli náhodně, bez jakékoli jasné souvislosti. V ohnisku všech obrazů této fotomontáže byla Monique. Monique v kožichu z aljašského tuleně. Monique v červeně a bíle pruhovaných bikinách, Monique ve svých dnešních večerních šatech... Zamračil se, protože mimo hlavní záběr vlevo spatřil Aarona sestupujícího po schodišti. Bylo to všechno bezvýznamné? Byla to jenom hra? Nick byl příliš mladý na to, aby věděl o různých odstínech šedi v životě. Pro něho to byla prostě otázka černé či bílé. Buď to bylo nádherné, anebo to stálo za karas. Monique ho buď vášnivě milovala a chtěla se vzdát svého luxusního života a vzít si ho, anebo ho jenom využívala, aby uspokojila své sexuální potřeby a své ego. *Takže jsem byl jen další z jejích hraček*, usoudil. *Byl jsem pro ni jako její kožešiny, koně, jachty a šaty. Prostě se se mnou cítila dobře.*

Znechucen sám sebou, zoufalý až k nevěře, s bolestí hlavy z množství martini, které mu začínalo trhat mozek na cáry, si Nick rychle sbalil šaty. Nekoupal se ani nejedl. Vzal si dolů k autu dvě aktovky, nechal vypůjčený smoking u správce obytného komplexu a vyjel k mezistátní 95. Pár kilometrů před dálnicí zastavil na odpočívadle a povolil si několik slz. Nic víc. V tom okamžiku se zatvrdil a tak se bude navenek projevovat dalších deset let svého života. *Už nikdy*, řekl si. *Už nikdy žádné čubce nedovolím, aby ze mě udělala vola. V žádném případě, José!*

Po těch deseti letech si v časném březnovém ránu Nick Williams ve svém kondominiu v Key West bezmyšlenkovitě pohrával s kovově zlatým předmětem ležícím na kávovém stolku a opět zažíval hroznou bolest, kterou cítil, když spatřil Monique na tom večírku s jejím mužem. Zahloubaně, s jistou dospělou mrzutostí si také pamatoval, jak

dojel na I-95, jak se otočil doleva a na jih k Miami a k ostrovům Keys, ne doprava a na sever k Bostonu. Tehdy si nedokázal vysvětlit proč. Mohl by si říci, že Harvard je po Monique triviální, anebo že chce studovat život, ne knihy. Nechápal, že jeho potřeba začít *úplně* znovu vyplývá ze skutečnosti, že se sám sobě nemůže podívat do očí.

Vzpomínkami na Monique od začátku do konce neprocházel Nick už pět let. Tohoto rána byl poprvé schopen dívat se na vzpomenuté emoce s jistým, třebaže malým odstupem a vidět celou záležitost se ždibcem perspektivy. Uvědomil si, že mu jeho slepá mladická vášeň připravila muka, stále se však zdráhal připustit, že Monique na tom neunesla vinu. Vzpomínka ho už alespoň nedrásala. Uchopil trojzubec a šel k oknu. *Možná to teď všechno přichází dohromady*, řekl si. *Nový poklad. Konečné odvržení nedospělých obav*. Myslel na Carol Dawsonovou. Byla otravná, ale okouzlovala ho její vitalita a náruživost. Protože vždycky rád snil, představil si Carol ve svém náručí a vroucnost a něžnost jejího polibku.

Kapitola třetí

Carol uchváceně pozorovala, jak chobotnice dlouhými chapadly chytila kořist. „Představ si, jaké by to bylo, kdyby člověk měl osm rukou,“ řekl Oscar Burcham. „Jen pomysli na architekturu mozku nutnou k tomu, aby oddělil všechny vstupy, určil, který stimul přichází z které končetiny, a koordinoval všechna chapadla při obraně nebo získávání potravy.“

Zasmála se a obrátila se k svému společníkovi. Stáli před velkým oknem z průsvitného skla uvnitř matně osvětlené budovy. „Ach, Oscare,“ řekla starému muži s jasnými očima, „ty se nikdy nezměníš. Jenom ty můžeš myslet na všechny tyhle živé tvory jako na biologické systémy s architektonickou stavbou. Neuvažuješ někdy o jejich citech, jejich snech ve spánku, jejich chápání smrti?“

„Ale ano, uvažuji,“ odpověděl se zábleskem v oku. „Je však v podstatě nemožné, aby lidi, dokonce i ti s vyvinutým jazykem a rozvinutou schopností komunikace, pravdivě popsali jejich pocity. Jak bychom mohli poznat nebo pochopit například delfínův pocit osamělosti? Naším sentimentálním způsobem jim připisujeme lidské emoce, což je směšné.“ Na okamžik se odmlčel a přemýšlel. „Ne,“ pokračoval, „je užitečnější provádět vědecké zkoumání na úrovni, kde můžeme chápat odpovědi. Věřím, že budeme-li vědět, jak tato stvoření ve vědeckém smyslu toho slova fungují, přivede nás to s větší pravděpodobností k jejich emocionálním kvocientům, než provádění psychologických experimentů, jejichž výsledky nelze interpretovat.“

Carol se k němu naklonila a láskyplně ho políbila. „Ty bereš všechno, co říkám, tak vážně, Oscare. I když si dělám legraci, ty vždycky mým slovům věnuješ pozornost.“ Zmlkla a hleděla stranou. „Jsi jediný, kdo to dělá.“

Oscar se teatrálně odtáhl a položil jí obě ruce na pravé rameno. „Někde tady vězí střípek... Vím to určitě... Je téměř vždycky tady...

Ach, našel jsem ho.“ Pohlédl se na ni chápavě. „Nehodí se to, víš? Ty jsi přece úspěšná, dokonce slavná reportérka a pořád trpíš tím, co se dá označit jako extrémní nedostatek jistoty. Čeho se to týká? Pohádali jste se dneska ráno se šéfem?“

„Ne,“ odpověděla Carol, když přecházeli místnost k jiné části akvária. „No, jen tak trochu, řekla bych. Víš, jaký je. Chce řídit všechno sám. Já pracuju na téhle velké reportáži v Key West. Dale přijede na letiště, aby mě vyzvedl, vezme mě na snídani a pak mi dává přesné pokyny, co všechno bych měla dělat, abych splnila svůj úkol. Jeho doporučení jsou skoro všechna dobrá a já oceňuju jeho pomoc v technických záležitostech, ale štve mě *způsob*, jakým se mnou mluví. Jako kdyby si myslel, že jsem nána pitomá nebo co.“

Oscar se na ni pozorně díval. „Carol, drahoušku, mluví tak se všemi, mě nevyjímaje. Nic tím nemyslí. Je naprosto přesvědčen o své nadřazenosti a ještě se v jeho životě nestalo nic takového, co by ho nutilo svůj názor změnit. Ze svých patentů se stal milionářem, ještě než dostudoval MIT (Massachusetts Institute of Technology - Massachusettský technický institut).“

Odpověděla netrpělivě a zdrceně: „To všechno vím, Oscare, věř mi, vím to. Ale ty ho zase chráníš. Dale a já jsme už skorem rok milenci. Říká každému, jak je na mě hrdý, jak moc ho těší, že ho má mysl povzbuzuje. Ale když jsme spolu, jedná se mnou jako s idiotem. Dneska ráno jsme se dokonce dohadovali, co budu snídat. Proboha, nominovali mě na Pulitzerovu cenu, ale chlapík, který si mě chce vzít, si myslí, že si nedokážu sama objednat snídani.“

Stáli před velkou nádrží s křišťálově průzračnou vodou. Kroužilo v ní asi pět malých velryb, občas se vynořily na povrch pro vzduch. „Na začátku jsi přišla za mnou a chtěla jsi znát můj názor, mladá přítelkyně,“ řekl potichu. „A já jsem ti řekl, že si myslím, že vaše duše jsou neslučitelné. Pamatuješ si, cos mi odpověděla?“

„Ano,“ reagovala s pokorným úsměvem. „Zeptala jsem se tě, co hlavní vědecký pracovník MOI může vůbec vědět o duši. Mrzí mě to, Oscare. Mrzelo mě to už tenkrát. Byla jsem tak svéhlavá. Dale vypadal navenek, bez podrobného poznání ohromně a já jsem chtěla, abys mi to schválil...“

„Zapomeň na to,“ přerušil ji. „Víš, co k tobě cítím. Ale nikdy nepodceňuj vědce. Někteří z nich,“ řekl roztržitě, „chtějí znát fakta a koncepty, aby nakonec pochopili celkovou podstatu všeho. Včetně toho, čemu se říká duše.“

Podívej se na tyhle velryby,“ pokračoval Oscar, zrychlil a dovedně změnil téma. „Mapujeme jejich mozky už skoro deset let, izolujeme různé funkce v určitých místech a snažíme se najít korelaci jejich mozkové struktury s lidskou. Máme rozumné úspěchy. Odlišili jsme jazykovou funkci, která řídí jejich zpěv, a určili místa fyzické kontroly pro všechny části těla. Je fakt, že jsme v mozku velryby našli oblast, která odpovídá ekvivalentní funkci pro každou velkou schopnost v lidském mozku. Ale ještě existuje problém, záhada, chceš-li to tak nazvat.“

Jedna velryba se zastavila, přestala obeplouvat nádrž. Zdálo se, že je pozoruje. „V jejich mozku je velký úsek, kterému nejsme schopni přisoudit žádnou určitou funkci. Před léty jeden brilantní vědec naslouchal velrybím písním, když migrovaly, a pak tyto písně koreloval s jejich dalším chováním. Posléze postuloval, že tato velká, nezmapovaná část jejich mozku je mnohorozměrná matice paměti. Vyslovil hypotézu, že si velryby v této matici ukládají všechny události; co vidí, slyší, dokonce cítí. A že tyto události při migraci znovu prožívají, aby zahaly nudu. Naše testy začínají jeho teorii potvrzovat.“

Carol to zaujalo: „Chceš říct, že do té matice mohou uložit celou sadu smyslových vjemů z něčeho důležitého, jako je třeba porod, a pak si to vlastně naplno přehrát při obzvláště nudném úseku migrační cesty? Jú! To je úchvatné! Mě má paměť pořád dráždí. Bylo by nádherné, kdybych do ní nějak mohla záměrně vstoupit a vyvolat si, co chci. Kompletně, i s pocity.“ Zasmála se této myšlence. „Vždycky během léta se vyskytly časové úseky, kdy jsem si nedokázala přesně vzpomenout, jaký ohromný pocit má lyžař na sněhu, a skoro jsem zpanikařila, dělala jsem si starosti, jestli ten pocit v následující zimě ještě poznám.“

Oscar mávl na velrybu a ta odplula. „Bud' opatrná,“ řekl. „I jiní lidé si mysleli, že by bylo fantastické, kdybychom měli kompletnější paměť - jako počítač. Předpokládejme tedy, že bychom měli perfektní, mnohorozměrnou paměť jako ta, kterou hypoteticky přisuzujeme

velrybě. A předpokládejme, že by nám chybělo řízení vstupu do ní, právě tak, jak je tomu u lidí teď. Tedy, že nemůžeme rozhodnout, *co* si pamatujeme a *kdy* se nám to vybaví. To by vedlo k jistým problémům. Dokonce bychom mohli být jako druh nefunkční. Písňě, obraz, čichový vjem, dokonce i chuť koláče by nás mohla znenadání přinutit prožít nanovo plné pocity spojené se smrtí milované osoby. Mohli bychom opět vidět bolestnou hádku mezi našimi rodiči. Nebo i trauma našeho zrození.“

Oscar se na chvílku odmlčel. „Ne,“ řekl nakonec, „evoluce nám dobře posloužila. Nedokázala vyvinout mechanismus řízení vstupu do naší paměti. Aby nás chránila, zabránila nám tak zničit se chybami nebo minulými událostmi, zabudovala nám do paměti přirozený proces blednutí...“

„Carol Dawsonová. Carol Dawsonová. Dostavte se okamžitě do audiovizuální místnosti vedle ředitelovy kanceláře.“

Amplion přerušil klid v akváriu MOI. Carol Oscara objala. „Bylo to nádherné, Ozzie, jako vždycky,“ řekla a pozorovala, jak mrkl, když užila svůj mazlivý tvar jeho jména. „Vypadá to, že už dokončili vyvolávání obrázků. Mimochodem, myslím si, že ta věc o paměti velryb je úchvatná. Chci se sem vrátit a udělat o tom reportáž. Možná někdy příští týden. Pozdravuj ode mne svou dceru a vnuka.“

Carol se tak zabrala do hovoru s Oscarem, že na chvíli zapomněla, proč časně ráno do Miami přiletěla. Když se teď vracela z akvária do hlavní budovy MOI, opět ji uchvátil silný pocit vzrušení. Dale si byl u snídaně jistý, že zpracování infračervených snímků odhalí něco zajímavého. „Koneckonců,“ zdůvodňoval logicky, „poplach na neznámý předmět se ozval víckrát. A na obrazech ve viditelném spektru nebylo vidět nic. Takže poplach způsobily buď infračervené snímky, anebo algoritmus správně nefungoval. Druhá možnost je velice nepravděpodobná, protože jsem tok údajů navrhl sám a moji nejlepší programátoři jej po zakódování otestovali.“

Když Carol vstoupila do konferenční místnosti, Dale byl nezvykle vzrušený. Chtěla se ho zeptat, ale umlčel ji rázným zavrtěním hlavy, které následovalo hned po úsměvu na uvítanou. Mluvil ke dvěma technikům z Laboratoře pro zpracování zobrazení. „Dobrá, jsme tedy

dohodnutí. Ukazujte snímky v této sekvenci. Požádám o další použití voliče.“ Technici opustili místnost.

Přistoupil ke Carol a chytil ji za ruce. „Nebudeš tomu věřit,“ prohlásil, „jakou jsme objevili bonanzu. Ohromnou bonanzu!“ Trochu se zklidnil. „Ale pěkně po pořádku. Slíbil jsem si, že ti to nepokazím.“ Ukázal jí na židli u konferenčního stolu před velkou obrazovkou a posadil se vedle ní.

Stiskl tlačítko dálkového ovládání. Na velké obrazovce se objevila „mrtvolka“, jediný snímek tří velryb v oblasti útesu pod člunem. Vpravo pod velrybami byl jasně vidět otvor. Dale pohlédl na Carol. „Vidím,“ pokrčila rameny, „co je na tom? Udělala jsem pod vodou snímky, které jsou právě tak dobré.“

Otočil se k obrazovce a několikrát stiskl dálkové ovládání. Po sobě jdoucí scény se stále rostoucím zvětšením najížděly na díru v korálovém útesu, až izolovaly malý záblesk v dolní levé straně šterbiny a umístily ho do středu obrazovky. Dale opět pohlédl na Carol. „Mám podobný zvětšený snímek,“ řekla zamyšleně. „Ale nedá se říct, jestli tam skutečně něco je, nebo je to artefakt fotografického procesu.“ Zarážila se. „Ačkoli fakt, že dva naprosto různé postupy našly světlo na místě v podstatě stejném, naznačuje, že o zkreslení způsobené zpracováním nejde.“ Se zájmem se naklonila dopředu. „Tak co bude dál?“

Dale se už nedokázal ovládnout. Vyskočil a začal přecházet po místnosti. „Co bude dál?“ začal, „dál může být tvá vstupenka na Pulitzerovu večeři v New Yorku. Teď ti ukážu přesně stejnou sekvenci snímků, jenže tyhle byly získány v infračervené oblasti o zlomek sekundy později. Sleduj pozorně, obzvláště ve středu pukliny.“

První zpracovaný infračervený snímek zabíral stejnou oblast pod člunem, jakou ukázal první snímek ve viditelné části spektra. Infračervený obraz však předváděl teplotní změny v záběru. Při zpracování každý samostatný maticový prvek snímku dostal určitou teplotu, kterou určovalo infračervené záření pozorované v té části záběru. Blízké teploty se pak při počítačovém zpracování zařadily do skupin a dostaly stejnou barvu. Tento postup vytvářel izotermální oblasti, neboli oblasti přibližně stejné teploty, které byly vizuálně spojeny barvou. Výsledkem bylo, že na prvním snímku měly velryby červenou barvu, většina rostlin na útesu modrou a normalizovaná teplota vody vytvá-

řela našedlé pozadí. Carol to chvilku trvalo, než si na zobrazení zvykla. Dale se vítězoslavně usmíval. Než se Carol mohla soustředit na dvě malé oblasti uprostřed díry v útesu, jednu červenou a druhou hnědou, začal postupně obraz zvětšovat. Za několik sekund infračervené zvětšení štěrbinu jasně ukázalo, proč je tak vzrušený.

„Říkal jsem ti, že pod člunem něco bylo,“ prohlásil a šel k obrazovce, kde ukázal na hnědý podlouhlý předmět. Předmět měl na jednom konci válcový tvar, na druhém se zužoval do hrotu. Štěrba po zvětšení vyplňovala téměř celou obrazovku. I s takovým zvětšením měl infračervený snímek vynikající kvalitu. Uvnitř otvoru bylo vidět tři nebo čtyři různé barvy, avšak pouze dvě, hnědá a červená, se rozprostíraly spojitě přes významný počet maticových prvků obrazu.

„Panenko skákavá,“ vykřikla Carol, bezděčně se zvedla ze židle a připojila se k Dalemu, „ta hnědá věc musí být ztracená řízená střela. Byla celou tu dobu pod námi.“ Vzala ukazovátka a zamířila jím na obrazovku. „Ale co je tahle červená plocha? Vypadá to jako Čínská kočka z Alenčiných dobrodružství v říši divů.“

„Nejsem si zcela jist,“ odpověděl Dale, „ale není to asi nic, co by mělo velký význam. Mám však bláznivý nápad. Je vlastně založený na tom, co jsi mi řekla o podivném chování těch velryb. *Mohla* by to být hlava další velryby, schované před světlem a vykukující z jeskyně. Nebo co ten otvor vlastně je. Tady, podívej se na tohle. Když to trochu zmenšíme, dostaneme jeden obraz, který ukáže obě červené izotermální oblasti. Podívej se, jak červená oblast ve středu štěrbinu a červená tvých hlídacích velryb vypadají stejně. I při dalším zvětšení zůstávají obě oblasti v teplotě srovnatelné. Není to žádný důkaz, ale určitě to podporuje můj návrh.“

Carol už horečně uvažovala dál. Už plánovala další krok. Je nutné, aby vylovila řízenou střelu, dříve než někdo jiný zjistí, že tam je. Musí se co nejdříve vrátit do Key West. Vzala si kabelku a aktovku. „Prosím tě, Dale, může mě někdo odvézt na letiště? Okamžitě. Chci opět zavolat poručíku Toddovi a trochu ho vystrašit. Víš, aby byl poněkud opatrnější, abychom získali čas.“

Odmlčela se, přemýšlela najednou o milionu věcí. „Ale nemůžu volat odsud, aby nepojal podezření... A musím si na zítřek objednat

člun... Ach, mimochodem, předpokládám, že máš pro mě výtisky těchhle obrázků.“

Dale přikývl a dodal: „Mám. Ale nejdříve se posad', a na chvilku se uvolni. Chci ti ukázat ještě něco. Zatím nevím, jestli je to skutečný úkaz, ale pokud ano...“ Carol chtěla protestovat, z jeho vystupování však vyzařovalo něco, co jí signalizovalo, aby poslechla. Posadila se. Dale se pustil do přednášky o zvýrazňovacích algoritmech, vysvětloval, jak lze informaci obsaženou v obrazech roztáhnout, aby se zvýraznily vybrané rysy a usnadnila interpretace.

„Dobrá, dobrá,“ přerušila ho po chvíli. „Potřebuji jenom základ. Už vím, jak jste ty i tvoji inženýři chytří.“

Dale vyvolal na obrazovku první infračervený snímek, ten, který ukazoval celkový pohled na tři velryby pod člunem. „Tenhle obraz nemá velké teplotní rozlišení. Každý maticový prvek v oblasti zabarvené například červeně nemá přesně stejnou teplotu. Ve skutečnosti činí rozptýl teplot pro stejnou barvu přibližně pět stupňů. Když obraz roztáhneme a zvolíme izotermální oblast tak, aby pokrývala jen *dva* stupně, dostaneme tohle zobrazení.“

V novém zobrazení se objevilo deset barev. Bylo mnohem těžší vidět jednotlivé rysy a body nepravých údajů nesmírně ztěžovaly interpretaci obrazu. Část předku jedné velryby měla teď jinou barvu než její ostatní tělo.

„Mez přesnosti zařízení, kdy se syrová spektrální data převedou na teplotu, je asi jeden stupeň. Když stejný obraz ještě roztáhneme, aby spojené izotermální oblasti pokrývaly jen jeden stupeň, pak se ze zobrazení stane skoro patlanina. Ted' je v něm pro izotermální oblasti dvacet různých barev, a protože šum neboli chyba každého bodu má stejnou velikost jako rozsah izotermální oblasti, je v podstatě nemožné vidět známé předměty, třeba jako ty tři velryby. Říkám ti tohle všechno předem, abych měl jistotu, že si uvědomíš, že co ti teď ukážu, může být úplně nesprávné. Přesto však je to absolutně fascinující.“

Další obrázek vyvolaný na obrazovku byl zvětšený pohled na dno oceánu, přesně nad příkopem, který Carol sledovala, když se vracela, aby našla začátek stop. Znamé rovnoběžné čáry se na infračerveném snímku daly sotva rozeznat. Štěrbina byla vlevo, téměř mimo obraz. Po obou stranách příkopu označovala modrá barva, občas přerušovaná

zelenou, dva útesy. Carol pohlédla na Daleho s tázavým výrazem na tváři.

„Tenhle zvětšený obraz má stejnou barevnou škálu jako velký referenční, z něhož představuje výřez. Není na něm nic zajímavého.“ Ukázal další obraz. „Ani tady, kde jsme opět zvýšili počet barev na deset. Ale podívej se na tohle.“ Na obrazovku naskočilo další zobrazení. Dalo se velice obtížně sledovat, natožpak interpretovat. Dvacet různých barev spojovalo podivné oblasti, vypadalo to však, že zcela náhodně. Snad jediné, co bylo na snímku pravidelné, byly kameny, na nichž rostl korál a další mořský život. A Daleho tak vzrušovaly právě tyto kameny.

„Tohle je to, co jsem chtěl, abys viděla,“ prohlásil a ukázal na kameny na obou stranách příkopu. „Ty dva útesy nemají stejnou barvu. Z nějakého neznámého a naprosto nevysvětlitelného důvodu má každá ploška skály na *tomhle* útesu barvu šartréské zeleně. Na protější straně, jenom přes příkop široký necelý metr, je skála žlutá. Rozdíl jednoho stupně. Kdyby se nějaké žluté body objevily v zelených a naopak, pak bych řekl, že data zjevně nemají význam a že vlastně vidíme jenom šum. Ale tohle uspořádání si vynucuje pozornost.“

Carol nic nechápala. Viděla, že skála na jednom útesu je celá šartréská a na protějším žlutá. Ale nic jí to neříkalo. Zavrtěla hlavou. Potřebovala další vysvětlení.

„Nechápeš to?“ zeptal se Dale se závěrečným dramatickým důrazem. „Pokud jsou tyto údaje správné, tak jsme objevili něco velice důležitého. Buď je *uvnitř* jednoho útesu nějaký zdroj, který působí, že povrch je rovnoměrně teplejší, anebo, a já připouštím, že to zní opravdu neuvěřitelně, jeden z nich *není* útes, a je to něco jiného, co se jako útes maskuje.“

Kapitola čtvrtá

Najít uprostřed pracovního dne místo k parkování poblíž domu Amandy Winchesterové bylo téměř vždy nemožné. Hemingwayův přístav oživil starou část města, kde žila, ale jako obvykle všichni podcenili potřebu parkování. Všechna renovovaná a nově natřená sídla z devatenáctého století podél Eaton street a Caroline street měla podél silnice nápisy, které sdělovaly takové věci jako ANI NEUVAŽUJTE O TOM, ŽE BYSTE ZDE PARKOVALI, POKUD ZDE NESÍDLÍTE, ale nebylo to nic platné. Lidé, kteří pracovali v obchodech kolem přístavu, parkovali, kde se jim to hodilo, a drahému parkovišti v přístavu se vyhýbali.

Po bezúspěšném patnáctiminutovém hledání místa se Nick Williams rozhodl zaparkovat u obchodu se smíšeným zbožím a jít asi blok k Amandině domu pěšky. Cítil podivnou úzkost. Část nervozity vyvolalo jeho vzrušení, cítil však také trochu viny. Amanda byla hlavním sponzorem původní expedice k vraku *Santa Rosy*, a když našli poklad, strávil s ní Nick dost času. Amanda, Nick a Jake Lewis si mysleli, že Homer Ashford a jeho společníci část pokladu nějak ukryli a tak je ošidili o jejich podíly. Nick a Amanda spolupracovali, snažili se najít důkazy, že je Homer okradl. Nepodařilo se jim však nic prokázat.

Během této doby se Amanda a Nick hodně sblížili. Viděli se v podstatě každý týden a Nick na ni jistou dobu myslel jako na tetu nebo babičku. Avšak asi po roce ji přestal navštěvovat. Nechápal to tehdy, ale skutečný důvod, proč se jí začal vyhýbat, bylo to, že Amanda byla pro něj příliš náruživá. A byla také vždycy příliš osobní. Kladla mu plno nepříjemných otázek, co vlastně se svým životem dělá.

Tohoto rána však neměl jinou možnost. Amandu většina lidí považovala za experta na potopené poklady u ostrovů Keys. Svůj život zasvětila dvěma problematikám. Pokladům a divadlu. V obou měla encyklopedické znalosti. Nick jí předem nevolal, protože nechtěl mluvit

o trojzubci, pokud se s ním Amanda nebude chtít setkat. Tiskl tedy zvonek u dveří v průčelí jejího nádherného domu s jistým rozechvěním.

Dveře otevřela, vlastně jen pootevřela, mladá žena, málo přes dvacet. „Ano?“ řekla s tváří vklíněnou do škvíry a s ostražitým výrazem.

„Jmenuji se Nick Williams,“ řekl. Rád bych viděl paní Winchesterovou, jestli je to možné. Je doma?“ Nastala odmlka. „Jsem starý...”

„Má babička je dnes dopoledne velmi zaneprázdněná,“ přerušila ho úsečně dívka. „Snad byste mohl zavolat a sjednat si schůzku.“ Zavřela dveře a nechala Nicka stát na zápraží vedle sportovního pytle. Pak zaslechl další hlas, tlumený rozhovor a dveře se rozlétly.

„No tohle, dobrotivé nebe,“ pravila Amanda s rozevřenou náručí. „Přišel mě navštívit mladý pán. Pojď sem, Nikki, a dej mi pusu.“ Nick upadl do rozpaků. Popošel a formálně starší ženu objal.

Potom se začal omlouvat. „Mrzí mě to, že jsem k vám tak dlouho nezašel. Chtěl jsem, ale nějak mi to nevy...”

„To je v pořádku, Nikki, já to chápu,“ přerušila ho přívětivě Amanda. Oči měla tak ostré, že popíraly její věk. „Pojď dovnitř a řekni mi, co se s tebou dělo. Neviděla jsem tě od, má dobroto, už to budou jistě dva roky, co jsme si dali ten koňak po *Tramvaji do stanice Touha*.“ Vedla ho do místnosti, která sloužila jako obývací pokoj i studovna, a posadila ho vedle sebe na pohovku. „Víš, Nikki, považovala jsem tvé poznámky o herečce, která hrála Blanche DuBois, za nejvýstižnější z těch, co jsem během celé sezóny slyšela. Měl jsi pravdu. Nedokázala hrát Blanche jinak než jako úplně mentálně retardovaný případ. Ta žena prostě neměla vůbec pojem o ženské sexuální přitažlivosti.“

Nick se rozhlédl kolem. Pokoj se za osm let, kdy zde byl naposled, skoro nezměnil. Strop byl velmi vysoko, možná čtyři a půl metru. Podél stěn stály knihovny, jejichž plné police sahaly až ke stropu. Proti dveřím visel obrovský obraz na plátně, na němž Amanda a její muž stáli před svým domem na Cape Cod, a ten tvořil dominantu místnosti. V pozadí malby bylo částečně vidět nový ford, model 1955. Amanda byla na obraze zářivě krásná, bylo jí tehdy přes třicet, na sobě bílou večerní róbu s vyzývacým červeným lemem kolem zápěstí i kolem límce. Manžel měl oblečen černý smoking. Byl z větší části plešatý, krátké světlé vlasy na spáncích prošedivělé. Oči měl teplé a laskavé.

Amanda se Nicka zeptala, jestli chce čaj, a on přikývl. Vnučka Jennifer zmizela do haly. Amanda se otočila a vzala Nicka za ruce. „Jsem ráda, že jsi přišel, Nikki. Chyběl jsi mi. Čas od času slyším tu a tam nějaký útržek o tobě nebo tvém člunu, ale informace z druhé ruky jsou často úplně zkreslené. Co děláš? Ještě pořád čteš? Máš nějakou dívku?“

Nick se zasmál. Amanda se nezměnila. Nikdy si nepotrpěla na prázdné řeči. „Žádnou dívku,“ odpověděl, „stejný problém jako vždy. Ty, které jsou inteligentní, jsou buď arogantní, nebo citově nevhodné, anebo obé. Ty, které jsou citlivé a laskavé, nepřčetly ani jednu knihu.“ Z nějakého důvodu mu vytanula na mysli Carol Dawsonová a bez přemýšlení skoro řekl, „s výjimkou, *možná*,“ ale zarazil se. „Co potřebuju,“ řekl místo toho, „je někdo jako ty.“

„Ne, Nikki,“ odpověděla Amanda a náhle zvážněla. Složila ruce do klína a okamžik upřeně hleděla přes pokoj. „Ne,“ opakovala tiše. Potom, když se otočila zpět, aby se na něho dívala, jí hlas opět zesílil. „Ani já nejsem pro tebe dost perfektní. Pamatuji si dobře všechny tvé fantastické vize půvabných mladých bohyň. Nějak sis smíchal nejlepší části všech žen ze svých oblíbených románů se svými sny z doby dospívání. Vždy mi připadalo, že kladeš ženy na piedestal, musí to být královny nebo princezny. Ale v dívkách, s nimiž sis dával schůzky, jsi hledal nedostatky, znaky obyčejnosti a náznaky přízemního chování. Jako kdybys skoro doufal, že je shledáš nedokonalými, že najdeš puklinu v jejich brnění, abys mohl ospravedlnit svůj nedostatek zájmu.“

Jennifer dorazila s čajem. Nick se cítil nesvůj. Už zapomněl, jaké je to mluvit s Amandou. Její emocionální sondování i kritické postřehy ťaly teď přímo do živého. Nepřišel ji navštívit, aby rozebírala jeho postoje k ženám. Změnil téma.

„Když už hovoříme o pokladech mezi ženami,“ sehnul se a zvedl sportovní vak, „našel jsem včera při potápění něco velice zajímavého. Myslel jsem si, že jsi možná už něco podobného viděla.“ Vytáhl trojzubec a podal jej Amandě. Ta jej téměř upustila, protože nebyla připravena na to, jak je těžký.

„Dobrotivé nebe,“ prohlásila. Hubená ruka se jí třásla námahou, jak držela zlatý trojzubec před sebou. „Z čeho to může být? Je to příliš těžké, aby to bylo zlato!“

Nick se naklonil a předmět vzal. Držel jí ho, když přejížděla prsty po jeho mimořádně hladkém povrchu. „Nikdy jsem neviděla nic jako tohle, Nikki. Nepotřebuji se ani dívat do svých knih a na fotografie, abych to porovнала. Hladkost opracování neodpovídá výrobnímu postupu v Evropě za doby galeon nebo po ní. Musí to být něco moderního. Ale nemůžu ti říct nic jiného. Kde jsi to proboha našel?“

Naznačil jí příběh jen v hrubých obrysech, jako vždy opatrný, aby neprozradil klíčové údaje. Nešlo jen o dohodu, kterou uzavřel s Carol a Troyem. Hledači pokladů doopravdy nevěří nikdy nikomu. Podělil se však s Amandou o svou myšlenku, že snad někdo ukryl tento kousek, možná i další, aby si je později vyzvedl. Tvrdil, že tento předpoklad je perfektně přijatelným vysvětlením stop na dně oceánu.

„Zdá se mi to velice nepravděpodobné,“ namítla Amanda, „i když musím připustit, že si nevím rady a nemám lepší vysvětlení. Možná slečna Dawsonová má nějaké zdroje, které pomohou vrhnout světlo na původ téhle věci. Já jsem osobně viděla všechny významné kusy z pokladů vyzvednutých na ostrovech Keys v minulém století nebo prohlížela jejich zvětšené fotografie. Můžeš mi dnes ukázat nový kousek a já ti asi dokážu říct, v které evropské zemi ho udělali a v kterém desetiletí. Jestliže tenhle předmět pochází z potopené lodi, pak je to moderní loď, téměř určitě po druhé světové válce. Víc ti nepomůžu.“

Nick dal trojzubec do sportovního pytle a zvedal se k odchodu. „Počkej ještě chvíli, než odejdeš, Nikki,“ požádala ho Amanda, když vstal. „Pojď sem na chvíli.“ Vzala ho za ruku a vedla na místo před velkým obrazem. „Měl bys Waltera rád, Nikki. Byl také snílek. Moc rád hledal poklady. Každý rok jsme strávili týden nebo dva na jachtě v Karibském moři, na oko hledali poklad, ale většinou spolu jen sdíleli své sny. Čas od času jsme našli na dně oceánu předmět, který jsme nedokázali blíže pochopit. Popouštěli jsme uzdu fantazii a vymýšleli si, jak jej vysvětlit. Téměř vždy existovalo nějaké prozaické vysvětlení, které nedosahovalo kvality našich fantazií.“

Nick stál vedle Amandy se sportovním pytlem v pravé ruce. Amanda se k němu otočila a něžně mu položila ruku na levé předloktí. „Ale na tom nezáleželo. Dokonce ani nevadilo, že jsme většinou skončili s úplně prázdnýma rukama. Protože jsme vždy našli opravdový poklad, svou vzájemnou lásku. Vždycky jsme se vrátili domů osvěženi, plni

smíchu a vděční za to, že nám život dovolil sdílet spolu další týden či deset dnů, v nichž jsme vymýšleli fantastické představy a hledali spolu poklad.“

V očích měla něžný a láskyplný pohled. Mluvila tiše, ale vášnivě. „Nevím, kdy přijdeš znovu, nebo jestli vůbec přijdeš, Nikki. Ale mám na srdci něco, co jsem ti chtěla už nějakou dobu říct. Chceš-li, můžeš to zavrhnout jako blouznění sentimentální staré ženy, ale možná už nebudu mít příležitost, abych ti to zopakovala. Máš všechny vlastnosti, které jsem milovala u Waltera: inteligenci, představitivost, citlivost. Ale něco s tebou není v pořádku. Jsi pořád sám. Protože jsi sám tak volil. Své sny o pokladu, svou touhu po životě s nikým nesdílíš. Velice mě rmoutí, když to vidím.“ Na chvíli se odmlčela a zadívala se na obraz. Potom dokončila svou myšlenku, téměř jako by mluvila jen k sobě. „Protože když je ti sedmdesát a ohlédneš se za sebe, co život znamenal, nesoustředíš se na své samostatné činnosti. Budeš si pamatovat především případy doteku, doby, kdy tvůj život obohatil okamžik sdílení s přítelem nebo milovaným člověkem. Je nutné uvědomit si navzájem ten zázrak, jemuž se říká život. Až toto uvědomění nám dovoluje akceptovat naši smrtelnost.“

Nick nebyl na emocionální setkání s Amandou připraven. Myslel si, že se u ní zastaví jenom na chvíli, zeptá se jí na trojzubec a odejde. Až dodatečně si uvědomil, že se k ní choval, co ji zná, velmi necitelně. Ona mu nabídla opravdové přátelství a on je odvrhl, úplně ji vymazal ze svého života, když mu jejich vztah nevyhovoval. Posmutněl, když mu došlo, jak sobecky se choval.

Jak pomalu kráčel po ulici a bezcílně si prohlížel nádherné staré domy postavené před více než sto lety, zhluboka se nadechl. Zažil za jedno ráno příliš mnoho citového vzrušení. *Nejdříve Monique, pak Amanda. A vypadá to, že trojzubec všechny mé problémy nevyřeší. Je legrační, jak věci vždycky přicházejí ve skupinách.*

Přistihl se, jak uvažuje, že možná v tom, co Amanda říkala, je mnoho pravdivého. Uznal, že se v poslední době cítí osamělý. A kladl si otázku, zda nejasná osamělost byla skutečně spojena s vkrádajícím se vědomím vlastní smrtelnosti. S uplynutím té fáze života, kterou Thomas Wolfe uctil vyjádřením: „Protože jsme byli mladí a věděli jsme,

že nemůžeme nikdy zemřít.“ Nick se cítil hodně unavený, když přišel na konec chodníku a zabočil na parkoviště u obchodu se smíšeným zbožím.

Spatřil ji dřív než ona jeho. Stála u místa řidiče svého zbrusu nového červeného sportovního kupé mercedes. V ruce držela malou hnědou papírovou tašku a dívala se do okna auta, které stálo vedle jejího, do Nickova pontiaku z roku 1990. Nick pocítil rychlý vzestup adrenalinu v krvi a hned poté zlost a nedůvěru. Konečně ho zpozorovala, právě když spustil: „Ale, Greta, to je ale překvapení! Řekl bych, že je to jenom čirá náhoda, že jsme v této části Key West v přesně stejnou dobu.“

„Ja, Nicku, myslela jsem si, že je to tvoje auto. Jak se máš?“ Greta položila papírovou tašku na kapotu svého auta a šla přátelsky k Nickovi. Bud nepochopila ironii skrytou v jeho pozdravu, nebo ji ignorovala. Měla na sobě žluté tričko bez rukávů a těsně padnoucí modré šortky. Své blondáté vlasy měla staženy vzadu do dvou krátkých copů.

„Nehraj si přede mnou na neviňátko, fräulein,“ vybuchl Nick. „Vím, že jsi sem nepřišla nakupovat.“ Skoro křičel. Volnou rukou zdůrazňoval svá slova a bránil Gretě přistoupit blíž. „Tohle není zastávka na tvém okruhu. Přišlaš sem, abys mě našla. Tak ven s tím. Co chceš?“ Přestal gestikulovat. Dva kolemjdoucí se zastavili, aby pozorovali výstup.

Gretiny křišťálově jasné oči na něj chvilku zíraly. Neměla na sobě žádný mejkap. Až na vrásky v obličejí vypadala jako holčička. „Ty se ještě vztekáš, Nicku? Po všech těch letech?“ Došla až k němu a zchytale se mu smála do očí. „Vzpomínám si na jednu noc, už to bude skoro pět let,“ řekla rozverně, „kdy jsi nebyl tak vzteklý. Tehdy jsi mě viděl rád. Žádal jsi mě, jestli tě vezmu na tu jednu noc, bez jakýchkoli otázek, a já jsem souhlasila. Byl jsi vynikající.“

Nick si v okamžitém záblesku připamatoval deštivou noc, kdy zastavil Gretu, právě když opouštěla molo. Vzpomněl si také, jak právě tu noc zoufale potřeboval dotknout se někoho, kohokoli. „To bylo den po pohřbu mého otce,“ řekl hrubě, „a stejně to neznamenal ani kulový.“ Odvrátil zrak. Nechtěl se setkat s jejím pronikavým pohledem.

„To nebyl dojem, kterého jsem nabyla,“ pokračovala Greta stejně rozverným, ale jinak citově nezabarveným tónem. „Cítíla jsem tě v sobě, líbal jsi mě. Nemůžeš mi teď říkat...“

„Koukni se,“ přerušil ji Nick, zřetelně podrážděn. „Co chceš? Nemíním tady stát celé dopoledne a dohadovat se s tebou o nějaké pitomé noci před pěti lety. Já prostě vím, že jsi tady z nějakého konkrétního důvodu. Z jakého?“

Greta o krok ustoupila a tvář jí ztvrdla. „S tebou je to velmi těžké, Nicku. Mohlo by to být tak zábavné podnikat společně, kdybys nebyl takový, jak se to říká, taková osina v zadku.“ Na okamžik se odmlčela. „*Poslal* mě Homer. Má pro tebe návrh. Chce vidět, co jsi včera našel v oceánu, a možná projednat partnerství.“

Nick se vítězoslavně zasmál. „Tak jsem měl celou dobu pravdu. Poslal tě, abys mě našla. A teď ten bastard chce diskutovat o partnerství. Ha. Ani za nic. Podruhé už mě neokradete. Řekni svému zaměstnavateli nebo milenci nebo co vlastně je, ať si svůj návrh strčí do prdele. A teď, jestli dovolíš...“

Obešel Gretu a otvíral dveře svého auta. Chytila ho silnou paží za předloktí. „Děláš chybu, Nicku.“ Opět se do něj zavrtala očima. „Velkou chybu. Nemůžeš si to dovolit, dělat to sám. Co jsi našel, nemá asi žádnou cenu. Jestli je to tak, ať své peníze utrácí *on*.“ Její chameleoní oči se ještě jednou změnily. „A byla by to taková zábava pracovat zase spolu.“

Nick nastoupil do auta a nastartoval motor. „Ani náhodou, Greto. Mrháš svým časem. Teď musím jet.“ Vycouval a pak vyjel do úzké uličky. Opět se plně soustředil na poklad. Tím, co mu o trojzubci řekla Amanda, byl na chvíli rozčarován, avšak skutečnost, že se o něj zajímá Homer, mu dala pocit síly. *Ale, kladl si otázku, jak to, že to už ví? Kdo mluvil? Nebo nás někdo viděl?*

Kapitola pátá

Když se podplukovník Winters po naplánovaném setkání s oddělením pro vztahy s veřejností vrátil do své kanceláře, jeho sekretářka Dora si okatě četla v místních novinách. „Hm,“ řekla, aby záměrně přivolala jeho pozornost. „Je Vernon Winters, který dnes hraje hlavní roli v *Noci s leguánem* v divadle v Key West, někdo, koho znám? Nebojsou v tomto městě dvě osoby stejného jména?“

Zasmál se. Měl Doru rád. Bylo jí skoro šedesát, byla to černoška, více než desetinásobná babička a jedna z mála sekretářek na základně, které byly na svou práci hrdé. Jednala se všemi, včetně podplukovníka Winterse, jako se svými dětmi. „Tak proč jste mi nic neřek?“ tázala se s předstíraným rozhořčením, „Koneckonců, co kdybych si toho vůbec nevšimla? Řekla jsem vám už loni, abyste nám vždycky řekl, když hrajete.“

Vzal ji za ruku a mírně stiskl. „Chtěl jsem vám to říct, Doro, ale nějak mi to vypadlo. A víte, že má herecká aktivita není u námořnictva ve velké oblibě, takže se s tím ani moc nechlubím. Ale do čtrnácti dnů budu mít pro vás a manžela lístky.“ Podíval se na kupu vzkazů na jejím stole. „Tolik, jo? A byl jsem pryč jen o něco víc než dvě hodiny. Neštěstí nikdy nechodí samo.“

„Dva z nich prý jsou naléhavé.“ Dora se podívala na hodinky. „Slečna Dawsonová z *Miami Herald* zavolá asi za pět minut a poručík Todd otravoval celé dopoledne. Trvá na tom, že vás musí vidět ještě před obědem, anebo se nebude moct pořádně připravit na dnešní odpolední schůzi. Zjevně někdy ráno nechal dlouhý vzkaz ve vaší přísně tajné elektronické poště. Právě teď je na mě rozzuřený, protože jsem odmítla vyrušit vás ze schůzky, abych vám řekla o jeho vzkazu. Je to opravdu tak důležité?“

Podplukovník Winters pokrčil rameny a otevřel dveře do své kanceláře. *Rád bych věděl, co Todd chce, myslel si. Asi jsem se měl podí-*

vat do elektronické pošty, než jsem odešel na schůzku se šéfem. „Dala jste všechny ostatní vzkazy do počítače?“ zeptal se ještě Dory, než zavřel dveře. Přitakala. „Dobrá, promluvím si se slečnou Dawsonovou, až zavolá. Řekněte Toddovi, že ho přijmu za patnáct minut.“ Sedl si za stůl a zapnul počítač. Otevřel podadresář elektronické pošty a spatřil, že se dnes ráno objevily už tři nové vstupy, jeden ve frontě označené PŘÍSNĚ TAJNĚ. Podplukovník Winters se ohlásil, zadal příslušné kódové slovo a začal číst, co mu poručík Todd poslal.

Zazvonil telefon. Za několik sekund se ozvala bzučákem Dora a oznámila mu, že je to slečna Dawsonová. Než začali, podplukovník Winters souhlasil, že interview může probíhat po videotelefonu a že může být nahráváno. Poznal Carol okamžitě z jejích občasných vystoupení v televizi. Vysvětlila mu, že používá komunikační zařízení na Mezinárodním letišti v Miami.

„Podplukovníku Wintersi,“ začala a neztrácela čas, „máme nepotvrzenou zprávu, že se námořnictvo zabývá hledáním něčeho důležitého a tajného, a to v Mexickém zálivu mezi Key West a Everglades. Vaši tiskoví mluvčí i poručík Todd zprávu popřeli a odkázali nás se všemi otázkami na vás. Náš zdroj také uvedl, a my jsme si později obě tyto skutečnosti ověřili, že dnes pluje v zálivu velké množství lodí vybavených špičkovou technikou a že jste se snažili vypůjčit komplikované oceánské teleskopy z Miamského oceánografického institutu. Můžete k tomu něco říci?“

„Jistě, slečno Dawsonová.“ Podplukovník nasadil svůj nejlepší herecký úsměv. Při ranním setkání s admirálem si odpověď pečlivě nacvičil. „Je opravdu úžasné, jak rychle se šíří pověsti, obzvláště když někdo podezírá námořnictvo z nezákonných činů.“ Zachichl se. „Celá činnost je pouze příprava na běžné manévry, které proběhnou příští týden. Někteří námořníci na lodích s technikou vyšli ze cviku a chtěli se tento týden trochu procvičit. Co se týká teleskopů z MOI, chceme je použít při manévrech, abychom otestovali jejich hodnotu při vyhodnocování podvodních hrozeb.“ Pohlédl přímo do kamery. „Tak to je, slečno Dawsonová. Nic zvláštního se neděje.“

Carol sledovala podplukovníka na monitoru na letišti. Očekávala někoho s impozantním nádechem autority. Tomuto muži viděla v očích měkkost, jistou citlivost, která je u důstojníka z povolání neob-

vyklá. Dostala okamžitý nápad. Došla těsně ke své kameře. „Podplukovníku Wintersi,“ řekla příjemně, „dovolte, abych vám položila hypotetickou otázku. Kdyby námořnictvo testovalo nový typ řízené střely a jedna se při testovacím letu odchýlila, možná dokonce ohrozila obydlená střediska, nebylo by pravděpodobné, že by námořnictvo pod záminkou důvodů národní bezpečnosti popřelo, že k takové věci došlo?“

Na zlomek sekundy výraz v očích podplukovníka Winters zakolísal. Vypadal až šokovaně. Ale rychle se opět ovládl. „Je těžké odpovédět na takovou hypotetickou otázku,“ intonoval formálně, „ale můžu vám říct, že se námořnictvo přidržuje zásady informovat veřejnost o své činnosti. Jedině kdyby tok informací k veřejnosti mohl významně ohrozit naši národní bezpečnost, mohlo by dojít k jisté formě cenzury.“

Interview rychle skončilo. Carol dosáhla svého cíle. *Sakra, řekl si podplukovník Winters, když mu Dora oznámila, že poručík Todd čeká, aby ho navštívil. Měl jsem tu otázku čekat. Ale jak se to dozvěděla? Podařilo se jí nějak přelstít Todda nebo někoho z ostatních důstojníků? Nebo to vyzradil někdo ve Washingtonu?*

Winters otevřel dveře do své kanceláře a poručík Todd se téměř vrátil dovnitř. Přišel s ním další vysoký mladý poručík s širokými rameny a hustým knírem, jehož Todd představil jako poručíka Ramireze z námořní kontrarozvědky. „Četl jste můj vzkaz v elektronické poště? Co si o tom myslíte? Panebože, je skoro k nevíře, co si ti Rusové troufli. Neměl jsem ani potuchy, že by mohli být tak mazaní.“ Todd rozčileně přecházel po místnosti a skoro křičel.

Winters pozoroval, jak Todd rejdí po kanceláři jako fretka. *Tenhle mladý poručík, uvažoval, moc pospíchá, aby se někam dostal. Netrpělivost mu číší z každíčkého póru. Ale co to propánajána mele o Rusech? A proč má s sebou toho mexického svalovce?*

„Posaďte se, prosím,“ odvětil podplukovník a ukázal na dvě židle před stolem. Přísně se na poručíka Todda zadíval. „A začnete tím, že mi vysvětlíte, proč je tady poručík Ramirez. Znáte předpisy. Všichni jsme se s nimi znovu seznamovali minulý týden. Pouze důstojníci s hodností podplukovník nebo vyšší mohou povolit sdělení informací další osobě, a to na základě naléhavé potřeby, aby je znala.“

Todd se proti pokárání začal okamžitě hájit. „Podplukovníku Wintersi, pane,“ odpověděl, „jsem přesvědčen, že se tady jedná o velký mezinárodní incident, daleko větší, než aby se s ním vypořádali příslušníci speciálních projektů a systémového inženýrství sami. Nechal jsem dnes ráno v 0830 ve vaší elektronické poště vzkaz, abyste se při nejbližší možné příležitosti se mnou spojil, protože v projektu Zlomený šíp došlo k významnému novému pokroku. Když jsem od vás nedostal zprávu do 1000, přestože jsem se vás navíc několikrát snažil dosáhnout telefonicky, dělal jsem si starosti, že ztrácíme drahocenný čas. Potom jsem se spojil s poručíkem Ramirezem, aby on a jeho muži mohli zahájit činnost.“

Todd vstal. „Pane,“ spustil nanovo a hlas mu začal vzrušením vibrovat, „možná jsem to ve svém vzkazu v elektronické poště dost dobře neobjasnil. Máme pádné důkazy, že někdo dal střele Panther *příkaz*, aby se odchýlila hned poté, co se aktivoval APRS. Potvrdili jsme speciálním manuálním prohledáním přerušovaných telemetrických údajů, že počítač přijímače povelů *se zbláznil* během dvou sekund těsně před odchýlením řízené střely z její dráhy.“

„Uklidněte se, poručíku Todde, a znovu se posaďte.“ Winters byl podrážděn, nejen Toddovým nonšalantním přehlédnutím otázky dodržování předpisů, ale také neskrývaným obviněním, že on, Winters, zanedbal své povinnosti při odpovídání na Toddovy vzkazy. Podplukovníkův den začal setkáním s admirálem, který velel letecké základně. Admirál chtěl podrobnou zprávu o celé záležitosti kolem Zlomeného šípu. Takže se Winters ani nedostal do kanceláře, až na dvě minuty, dokud se nevrátil ze schůze s oddělením pro styk s veřejností.

Když se Todd opět usadil, Winters opatrně pokračoval: „A teď mě ušetřete hysterie a svých osobních závěrů. Chci, abyste mě seznámil s fakty, pouze s fakty, pomalu a bez předpojatosti. Obvinění, která jste před okamžikem učinil, jsou velice, velice vážná. Podle mého soudu, jestli jste příliš rychle dospěl k neopodstatněným závěrům, může být zpochybněna vaše důstojnická způsobilost. Tak tedy začněte od začátku.“

Poručíkovi se objevil v očích záblesk vzteku, a hned otevřel svůj notes. Když začal, mluvil monotónně a pečlivě se varoval všech pocitů. „Přesně v 0345 dnes ráno,“ začal, „mě probudil kadet Andrews,

který téměř celou noc pracoval na telemetrických údajích, které jsme získali ze stanice Canaveral a ze sledovací lodi poblíž Bimini. Měl za úkol projít plánovanou sekvencí událostí na palubě řízené střely Panther a určit, pokud možno z telemetrických údajů, jestli těsně předtím, než střela opustila svou dráhu, nedošlo na palubě k nějaké anomální události. Mysleli jsme si, že tak bychom mohli dokázat izolovat problém.

Kadet Andrews pracoval v podstatě jako detektiv. Jak víte, systém dat je hodně zúžen omezenou šířkou pásma, které má k dispozici pro jejich vysílání. Takže balíky telemetrických údajů vycházejí poněkud uměle. To znamená, že mnoho hodnot údajů ovlivňujících chování střely v době, kdy změnila směr, bylo odesláno k zemi až po několika minutách, až *potom*, co se střela odchýlila a sledovací stanice ji dvakrát ztratily a zase zachytily.

Kadet Andrews mi ukázal, že v přerušovaných datech byly čtyři diskrétní údaje z počítače příjmu povelů, jednoduché vyrovnávací paměti v software, jejíž obsah se zvětší o jedničku pokaždé, když střela správně přijme nový povel. Zpočátku jsme nevěřili tomu, co jsme viděli. Mysleli jsme si, že možná někdo udělal chybu, nebo že rekonstruované mapy jsou nesprávné. Ale v 0700 jsme překontrolovali údaje ze dvou sledovacích míst a ověřili, že skutečně sledujeme správný kanál. Podplukovníku, v 1,7 sekundy po aktivaci APRS počítač povelů zaregistroval více než *tři sta* nových povelů. A pak se řízená střela odchýlila od svého určeného terče.“

Během Toddova proslovu si podplukovník psal do malého poznámkového bloku. Trvalo mu skoro půl minuty, než dopsal své poznámky. Pak vzhlédl na Todda a Ramireze. „Mám tedy uvěřit,“ začal hlasem plným ironie, „že tohle je *úplný* soubor údajů, na nichž chcete založit své obvinění Sovětského svazu a vzburcovat celou naši námořní kontrašpionáž? Nebo máte ještě něco?“

Todd vypadal zmateně. „Myslíte si, že je pravděpodobnější,“ pokračoval podplukovník Winters a zvýšil hlas, „že Rusové znali kód pro testovací přijímač povelů a vyslali tři sta povelů za necelé dvě sekundy, přesně ve správném čase a odněkud daleko od pobřeží Floridy, než že je někde v software systému 4.2 chyba, která nesprávně přičítá do počítače příjmu povelů? Bože můj, poručíku, myslete hla-

vou. Nevidíte náhodou v noci bubáky? Máme přece rok 1994. Na mezinárodním poli není žádné napětí. Věříte tomu, že Rusové jsou tak kolosálně stupidní, že by riskovali uvolnění napětí a vyslali povely na odklonění řízené střely námořnictva z kursu, zatímco ještě probíhají testy? I kdyby nějak dokázali odvelet řízenou střelu na určité místo a pak se jí zmocnit a podrobně pochopit její konstrukci, proč by tak ohromně riskovali kvůli takovému poměrně malému zisku?“

Todd a Ramirez neřekli v průběhu podplukovníkova proslovu vůbec nic. Ramirez vypadal ke konci celý nesvůj. Toddova chlapecká sebedůvěra se také vytratila a mnul si ruce a roztržitě lupal, jak si natahoval prsty. Po dlouhé pauze Winters pokračoval, rázně, ale méně podrážděně než na počátku.

„Včera jsme zadali jisté pracovní úkoly, poručíku. Mělo se o nich jednat dnes. Podívejte se znovu na software 4.2, obzvláště na to, jestli se během modulového nebo celkového testování nevyskytly nějaké chyby v propojení s testovacím přijímačem povelů. Třeba v podprogramu počítače příjmu povelů došlo k chybě, která nebyla v nové verzi opravená. A na odpolední jednání chci mít seznam možných závad, které by vysvětlili telemetrické údaje, *jiných než* povely vyslané zahraniční mocností. A pak mi ukážete, co plánujete udělat, aby se dala analyzovat každá možná závada a snížit délka seznamu.“

Ramirez se zvedl k odchodu. „Za těchto okolností, podplukovníku, mám pocit, že má přítomnost zde je poněkud, ehm, nepatřičná. Už jsem poučil dva své muže a rozjel jisté vyšetřování, aby se zjistilo, jestli v daném prostoru je nebo nedávno byla nějaká ruská vojenská nebo civilní aktivita. Dal jsem tomu úsilí nejvyšší prioritu. Mám pocit, že vzhledem k tomuto rozhovoru bych měl zastavit...“

„To není nutné,“ přerušil ho podplukovník Winters. „Mohlo by se to velice obtížně vysvětlovat.“ Díval se na oba svíjející se mladé poručíky. „Nechci se mstít a uvádět vás oba do hlášení, přestože si myslím, že jste oba jednali ukvapeně a nepředpisově. Ne, poručíku, pokračujte ve shromažďování zpráv, může to nakonec mít jistý význam. Jenom z toho nedělejte velkou záležitost. Beru za to zodpovědnost.“

Ramirez vykročil ke dveřím. Cítil zjevnou úlevu a vděk. „Děkuji vám, podplukovníku,“ řekl upřímně, „na chvíli jsem si myslel, že jsem to možná pořádně pohnožil. Je to pro mě velmi cenné poučení.“

Winters zasalutoval zpravodajskému důstojníkovi a pokynul Toddovi, který se zjevně také chystal odejít, aby ještě zůstal. Podplukovník šel před Renoirův obraz a zdálo se, že jej studuje. Mluvil tiše, k poručíkovi se ani neotočil. „Řekl jste něco té reportérce, slečně Dawsonové, o řízené střele? Nebo se o ní zmínila sama, když jste spolu mluvili?“

„Ne, pane, o ničem takovém nebyla řeč,“ odpověděl rozhodně Todd. „Byla dokonce neurčitá, když jsem se jí zeptal, co slyšela.“

„Buď má nějaké důvěrné informace, anebo má hodně velké štěstí,“ řekl zamyšleně, téměř pro sebe podplukovník. Přistoupil ještě blíž k obrazu a představoval si, že slyší klavír, na nějž hraje mladší ze sester. Dnes slyšel Mozartovu sonátu. Na poslouchání však nebyla správná doba. *Tento mladík potřebuje z toho všeho pořádnou lekci*, myslel si Winters, když se otáčel.

„Kouříte, poručíku?“ zeptal se, nabídl Toddovi cigaretu a sám si dal jednu do úst. Mladší muž zavrtěl hlavou. „Já ano,“ řekl Winters a zapálil si pelmelku, „přestože existuje tisíc důvodů, proč bych neměl. Ale téměř nikdy to nedělám, když jsou poblíž lidé, kteří nekouří. Je to otázka ohleduplnosti.“

Winters šel k oknu, vyhlédl z něj a pomalu vyfukoval kouř z úst. Todd vypadal zmateně. „A právě teď,“ pokračoval Winters, „kouřím, i když je to hodně podivné, také z ohleduplnosti. K vám. Abyste věděl, poručíku,“ řekl a dramaticky se obrátil, „když kouřím, jsem klidnější. To znamená, že se dovedu lépe vypořádat se svým vztekem.“

Přešel až k němu. „Protože jsem kvůli téhle patálii *zatraceně vztekem bez sebe*, mladý muži. Na to vezměte jed. Mám skoro chuť vás exemplárně potrestat, možná dokonce postavit před vojenský soud za to, že jste nedodržel předpisy. Jste příliš domýšlivý, přehnaně si jistý vlastními závěry. Jste nebezpečný. Kdybyste si nedal pozor před tou reportérkou a řekl jí něco z toho, co jste říkal tady, pak byste bručel v base. Ale,“ Winters šel ke svému stolu a zamáchl oharek cigarety, „vždycky jsem zastával názor, že za jednu chybu by lidé neměli být ukřižováni.“

Podplukovník si sedl a pohodlně se opřel. „Jenom mezi námi chlapy, poručíku, máte u mě podmínku. Nechci slyšet žádné další nesmysly o mezinárodním incidentu. Tohle je prostý případ selhání řízené

střely. Dělejte svou práci důkladně a pečlivě. Buďte bez obav, všimnou si vás, jestli uděláte práci pořádně. Systém není slepý k vašim ambicím ani k vašemu talentu. Ale jestli se při tomto problému ještě jednou takhle zfanfrníte, sám dohlédnu, aby se všechno dostalo do vašich osobních spisů.“

Todd pochopil, že dostal odchod. Byl ještě vzteklý, teď víc na sebe, ale byl dost chytrý, aby to nedal najevo. Považoval podplukovníka Winterse za nepříliš kompetentního starého prd'olu a šťvalo ho, že mu čte levity. *Ale od teďka nemám na vybranou. Musím to spolknout*, říkal si po odchodu z podplukovníkovy kanceláře.

Kapitola šestá

Když Nick po setkání s Amandou a srážkou s Gretou vešel do svého bytu, kontrolka na záznamníku blikala. Pytel s trojzubcem odložil do přístěnku a zapnul záznamník. Na malém třípalcovém monitoru se objevila Julianne. Nick se usmál. Julianne vždycky nechávala všechny vzkazy, byť byly sebekratší, na videu.

„Je mi líto, Nicku, ale tví zákazníci z Tamy, kteří si chtěli pronajmout loď na zítřek a neděli, právě volali a zrušili to. Říkali, že slyšeli předpověď počasí a že mají být bouřky. Ale všechno není ztraceno, protože ti zůstává jejich záloha.“ Na dvě sekundy se odmlčela. „Mimochodem, Linda, Corinne a já jdeme večer do Sloppy Joe, poslechnout si Angie Leatherwoodovou. Co kdyby ses zastavil a řekl aspoň ahoj? Mohla bych ti dokonce koupit drink.“

Do prdele, ulevil si Nick. *Potřeboval jsem ty prachy. A Troy taky.* Automaticky natákal na malé klávesnici blízko telefonu Troyovo jméno a čekal, až Troy zvedne telefon a zapne video.

„Ale, nazdar, profesore. Co děláte za takového krásného dne v tropech?“ Troy měl jako obvykle dobrou náladu. Nick nedokázal pochopit, jak někdo může mít dobrou náladu nepřetržitě.

„Mám dvě zprávy, příteli. Špatnou a špatnou,“ odpověděl Nick. „Za prvé, Amanda Winchesterová říká, že náš trojzubec je moderní a téměř určitě nepochází z žádného starého pokladu. Co se mě týká, úplně mě nepřesvědčila. Ale nevypadá to slibně. Za druhé, a pro teď asi důležitější, naši zákazníci to zrušili. Jsme na víkend bez práce.“

„Ach ouvej,“ ozval se Troy a na chvíli se zamračil. „To *opravdu* vyvolává jisté problémy.“ Na okamžik se zdálo, že neví, co by řekl dál. Téměř hned se však vzchopil a už se bodře usmíval. „Hele, profesore, mám nápad. Protože oba nemáme dnes odpoledne nic na práci, co kdybyste přišel sem do Jeffersonova sanatoria na nějaké brambůrky a pár piv? Stejně vám chci něco ukázat.“ V očích mu zablesklo.

Za jiných okolností by Nick Troyovu nabídku odmítl a strávil zbytek dne čtením *Paní Bovaryové*. Ale dopoledne bylo už přesycené emocemi a on si naléhavě uvědomoval, že potřebuje trochu rozptýlení. V duchu se usmál. Troy je velice legrační. Odpolední flám a legrace ho lákaly. Kromě toho pro něj Troy pracuje už čtyři měsíce a ještě si ani nenašli čas na sblížení. I když spolu strávili mnoho hodin prací na člunu, Nick ani jednou nebyl v Troyově bytu. „Dobrá,“ slyšel se, jak odpovídá, „beru to. Přinesu jídlo a ty sežeň pivo. Za dvacet až třicet minut jsem tam.“

Když zaparkoval před malým dvojdomkem v jedné z nejstarších částí Key West, Troy se právě vracel. Zřejmě zašel do blízkého obchodu, protože nesl velkou hnědou papírovou tašku obsahující tři balíčky po šesti plechovkách piva. „To by nám mělo stačit na celé odpoledne.“ Zamrkal, pozdravil Nicka a vedl ho po chodníku ke vchodu. Na dveřích byl přilepený vzkaz. Stálo na něm: PROF - VRÁTÍM SE ZA CHVILKU - TROY. Troy vzkaz sundal a sáhl na malou plošinku nade dveřmi pro klíč.

Nick nikdy nepřemýšlel, jak asi Troyův byt vypadá. Ale určitě by si nepředstavil obývací pokoj, který spatřil, když šel teď za Troyem dovnitř. Pokoj byl pěkně uklizen a zařízen stylem, který by se dal nazvat jediné raný babybovský. Různorodá směs starých pohovek a křesel zakoupených ve výprodeji (žádné z nich nemělo stejnou barvu, což pro Troye nebylo důležité, protože o nábytku uvažoval jen s ohledem na jeho funkci, ne jako o dekorativním prvku) tvořila obdélník, v jehož středu stál dlouhý dřevěný kávový stolek. Na stole ležely úhledně složené časopisy o elektronice a videotechnice. Pokoji však vévodila nejnovější zvuková souprava, jejíž čtyři vysoké reproduktory stály v koutech tak, aby se zvuk sbíhal do středu místnosti. Jakmile vešli dovnitř, přistoupil Troy k přehrávači kompaktních disků na horní polici stojanu se stereosoupravou a spustil jej. Nádherně bohatý černošský ženský hlas doprovázený klavírem a kytarou vyplnil celý pokoj.

„To je nové Angiino album,“ řekl a podal Nickovi otevřené pivo. Odebral se do kuchyně, zatímco Nick se rozhlížel po pokoji. „Její agent si myslí, že tohle dostane zlatou desku. Albu *Love Letters* scházelo málo, ale stejně na něm vydělala víc než čtvrt milionu. Když se nepočítají peníze z koncertního turné.“

„Vzpomínám si, žes mi říkal, že jsi ji znal,“ poznamenal Nick a dal si pořádný lok. Přistoupil ke krabici u stojanu se stereosoupravou, v níž bylo úhledně složeno šedesát až sedmdesát kompaktních disků. Přední stranu otevřeného pouzdra ležícího na krabici zabírala fotografie krásné mladé černošky. Měla na sobě dlouhé černé koktejlové šaty. Název alba zněl *Vzpomínky na rozkošné noci*. „Má příběh o slečně Leatherwoodové nějaké pokračování?“ zeptal se Nick a vzhlédl k Troyovi. „Je to nádherná žena, chceš-li znát můj názor.“

Troy pokročil až k němu. Naprogramoval přehrávač, aby skočil na albu na číslo osm. „Už jsem si myslel, že se na to nikdy nezeptáte,“ zazubil se široce. „Tahle píseň to asi říká nejlíp.“ Nick si sedl do jednoho z podivných křesel a naslouchal tiché baladě s pomalou rytmičkou v pozadí. Píseň se jmenovala: „Nech mě, abych se o tebe postarala, bejby.“ Vyprávěla příběh nadaného milence, který dokázal zpěvačku doma i v posteli rozesmát. Hodili se k sobě, byli přátelé. Ale on nechtěl mluvit o závazcích, protože ještě v životě nic nedokázal. Proto ho v poslední sloce žena, která píseň zpívá, prosí, aby spolkl svou pýchu a nechal ji, ať se o něho postará.

Nick se podíval na Troye, zakoulel očima, zavrtěl hlavou a prohlásil: „Jeffersone, ty jsi ale číslo. Nikdy nevím, kdy říkáš pravdu a kdy si cucáš z prstu a kecáš.“

Troy se zasmál a zvedl se z pohovky. „Ale profesore,“ protestoval, „tím je to právě zajímavější.“ Šel k Nickovi a vzal od něho prázdnou plechovku. „Je těžké uvěřit tomu,“ smál se a hleděl přímo na něj, „že možná váš legrační černý první důstojník má pár vlastností, které jste vůbec netušil.“

Otočil se a šel do kuchyně. Nick slyšel, jak otvírá plechovky s pivem a sype do mísy brambůrky. „No tak,“ zavolal Nick, „čekám. Jaký je ten sólokapr?“

„Známe se s Angií pět let,“ odpověděl Troy z kuchyně. „Když jsme měli první schůzku, bylo jí devatenáct a měla o životě úplně naivní představy. Jednou večer jsme byli tady, těsně potom, co jsem se sem nastěhoval. Poslouchali jsme album Whitney Houstonové. Angie začala zpívat.“

Troy se vrátil do obývacího pokoje. Položil mísu s roztříděnými druhy brambůrků na nízký dřevěný kávový stůl a sedl si do křesla

vedle Nicka. „To ostatní, jak říkají v Hollywoodu, je historie.“ Mával rukou. „Představil jsem ji majiteli místního nočního klubu. Za rok měla nahrávací smlouvu a já problém. Byla to moje holka. Ale já jsem si nemohl dovolit držet s ní krok.“ Chvilí byl nezvykle tichý. „Stojí to opravdu za pendrek, když ti hrdost stojí v cestě citům k jediné ženě, kterou jsi kdy miloval.“

Nick s překvapením zjistil, že ho Troyova intimní zpověď dojala. Naklonil se v křesle dopředu a jako gesto porozumění mu jemně položil ruku na rameno. Troy rychle změnil téma. „A co vy, profesore? Kolik zlomených srdcí máte na svědomí? Všiml jsem si, jak se na vás Julianne, Corinne a dokonce i Greta dívají. Proč jste se neoženil?“

Nick se zasmál a lokl si piva. „Panebože, dnes musí být můj šťastný den. Víš, Jeffersone, že jsi druhý člověk, který se mě dnes ptá na můj milostný život? První byla sedmdesátiletá dáma.“

Nick se opět napil. „Když mluvíme o Gretě,“ pokračoval, „narazil jsem na ni dopoledne - a nebyla to náhoda. Čekala na mě, zatímco jsem mluvil s Amandou. Věděla, že jsme včera něco našli, a chtěla hovořit o uzavření partnerství. Víš o tom něco?“

„Jistě,“ odvětil nenuceně Troy. „Homer jí musel říct, aby nás špehovala. Když jsem včera skončil na člunu, čekala na mě, aby ze mě něco vytáhla. Pozorovala vás, jak odcházíte se sportovním pytle, a buď uhodla, anebo věděla, že jsme něco našli. Neřekl jsem jí nic, i když jsem to ani nepopřel. Nezapomeňte, že Ellen viděla Carol a mě v kanceláři přístavu se vším tím hogofogo zařízením.“

„Jo, já vím,“ přisvědčil Nick, „a ani jsem nečekal, že se nám to podaří ututlat napořád. Jenom bych rád, abychom našli víc z pokladu, jestli existuje, než ti vlezlouni začnou sledovat každý náš krok.“

Oba muži mlčky popíjeli. „Ale vám se povedlo vyhnout se mé otázce,“ začal znova s nezbedným úsměvem Troy. „Téma bylo ženy. Jak je možné, že chlapík jako vy, hezký, vzdělaný, zjevně ne teplouš, nemá stálou přítelkyni?“

Nick chvilku přemýšlel. Studoval Troyovu přátelskou, bezelstnou tvář a rozhodl se, že to riskne. „Nevím to jistě, Troyi,“ řekl vážně, „ale myslím, že je možná všechny odháním. Na každé najdu něco špatného, abych měl záminku.“ Vplížil se mu do mysli nový nápad. „Možná se jistým způsobem i mstím. Ptal ses mě na zlomená srdce. Největ-

ší z nich, které ukrývám, je moje vlastní. Roztrhala mi je na cucky, když jsem byl ještě kluk, jedna žena, která si mě asi ani nepamatuje.“

Troy vstal z křesla a šel k přehrávači kompaktních disků, aby změnil hudbu. „Kdyby nás tak někdo poslouchal,“ řekl zlehčujícím tónem, „oba se pereme s nekonečnou složitostí ženského plemene. Ať zůstanou navěky bláznivé, záhadné a úžasné. A mimochodem, profesore,“ na tvář se mu vrátilo charakteristické zazubení, „zavedl jsem řeč na tohle téma, abych vás varoval. Ledaže bych se mýlil, ta reportérka se na vás zaměřila. Potrpí si na výzvy. A vy jste zatím jenom vysílal záporné signály. Když to vyjádřím umírněně.“

Nick vyskočil energicky z křesla. „Jdu si pro další pivo, dobrý muži. Až do tohohle okamžiku jsem si myslel, že mluvím s někým, kdo má přehled a pochopení. Ale zjistil jsem, že místo toho mám co dělat s jakýmsi hloupým černochem, který si myslí, že ‘sráč’ je výraz užívaný jako lichotka.“ Po cestě do kuchyně se krátce zastavil, vzal si bramborové lupínky. „Mimochodem,“ křičel na Troye mezi chroupáním, „do telefonu jsi říkal, že mi chceš něco ukázat. Bylo to album Angie Leatherwoodové, nebo něco jiného?“

Troy se s ním setkal v hale, když se už vracel s pivem. „Ne,“ řekl vážně, „jde o něco jiného. Ale chtěl jsem si s vámi nejdřív trochu popovídat, abych se ujistil... no, vlastně nevím proč, možná, abych získal trochu odvahy, že mě neodmítnete.“

„O čem to mluvíš?“ zeptal se trochu zmatený Nick.

„Je to tady,“ odpověděl Troy a zaťukal na zavřené dveře vedoucí z haly opačným směrem, než byl obývací pokoj. „Je to moje hračka. Pracoval jsem na tom přes dva roky, většinou sám, i když Angiin mladší bratr Lanny, který má umělecké sklony, mi s něčím pomohl. A teď chci, abyste to zkusil.“ Usmál se. „Budete můj první alfa prubíř.“

„K čertu... nevím, o čem mluvíš. Co je to alfa prubíř?“ Nick se mračil, snažil se sledovat hovor. Dvě piva vypitá rychle na lačný žaludek mu vyvolala malý a neočekávaný bzukot v hlavě.

„Můj vynález,“ řekl Troy pomalu, aby každé slovo vyznělo, „je počítačová hra. Pracoval jsem na ní dva roky. A vy budete úplně první, kdo ji bude hrát. Takový prubířský kámen.“

Nick zkřivil tvář, jako by právě snědl zvlášť odporný kousek grapefruitu. „Cože? Já?“ vykřikl. „Ty chceš, abych hrál počítačovou

hru? Já? Víš, že téměř nemám koordinaci mezi rukou a okem, i když jsem úplně střizlivý, a já si mám sednout a střílet nepřátele, nebo uhýbat bombám, nebo hrát kuličky v bláznivém tempu, které dokážou vychutnat jenom pubert'áci? Jeffersone, neztratil jsi rozum? Já jsem Nick Williams, chlapík, kterému říkáš profesor a který si čte *knihy* pro zábavu!“

„Velice, převelice dobře,“ odvětil Troy a srdečně se smál Nickovu výbuchu. „Jste jako alfa prubír perfektní. Moje hra nepatří k těm, které zkouší reflexy, i když je v ní pár míst, kde to jde docela rychle. Můj výtvar je dobrodružná hra. Je to tak trochu jako román, ale hráč určuje výsledek hry. Mírím na široké publikum a použil jsem spoustu neobvyklých technických triků. Proto bych rád viděl, jak budete reagovat.“

Troy si vysvětlil Nickovo pokrčení ramen jako souhlas a otevřel dveře do místnosti, kde by normálně byla velká ložnice. Místo toho se Nickovým očím naskytl pohled na téměř fantasmagorickou sbírku elektronického zařízení, které vyplňovalo každý koutek dost velké místnosti. První dojem mu říkal, že je to naprostý zmatek, když však zavrtěl hlavou a dvakrát mrkl, objevil ve změti osciloskopů, monitorů, kabelů, počítačů a různých nepřipojených dílů jistý řád. Na jedné straně pokoje, asi tři metry před obrovskou obrazovkou, stála židle. Mezi židlí a obrazovkou byl nízký stůl, na něm klávesnice. Troy pokynul Nickovi, aby se posadil.

„Moje hra se jmenuje *Mimozemské dobrodružství*,“ řekl vzrušeně, „a začne, jakmile zavedu disk a vy budete připraven u klávesnice. Ale než začnete, musím vám něco říct.“ Klekl si vedle Nicka a ukazoval na klávesnici. „Při hře jsou kriticky důležité tři klávesy. První je X, která zastavuje hodiny. Od okamžiku, kdy začnete hrát, běží hodiny. Pokud běží, spotřebovávají se životně důležité zdroje. Existuje tenhle jediný způsob, jak zastavit hodiny a sebrat rozum do hrsti, aniž by to něco stálo. Stisknutí X vám dovolí zastavit a přemýšlet.“

Ještě důležitější než X je klávesa S. Ta dává možnost větvení, nebo, jak byste asi řekl vy, uložení hry. Ted' nemůžete rozumět tomu, co říkám, protože jste ještě žádnou složitou počítačovou hru nehrál, ale věrte mi, musíte se naučit pravidelně hru ukládat. Když stisknete S, všechny parametry hry se zapíší do speciální databáze, která má jedinečný identifikátor. Pak můžete kdykoliv později tento identifikátor

vyvolat a hra opět začne tam, kde jste ji uložil. Tento rys vám může zachránit život. Když si vyberete riskantní cestu a vaše postava zahyne, tak vás uložení zachrání, abyste se nemusel vracet na úplný začátek.“

Nick žasl. Tohle byl jiný Troy, než jakého kdy viděl. Je pravda, že schopnost jeho prvního důstojníka opravit v podstatě každý kousek elektronického zařízení na čunu ho trochu překvapila a udělala na něho značný dojem, ale ani v nejdivočejším snu by si nepředstavil, že Troy odejde ze čunu a doma pracuje s podobnými součástkami daleko tvořivějším způsobem. Teď ho tentýž usměvavý černoch posadil do židle před obrovskou obrazovku a trpělivě poučoval jako dítě. Nick se nemohl dočkat, až uvidí, co se stane dál.

„A konečně,“ Troy se dotázal očima, jestli ho Nick ještě sleduje, „máme klávesu H, tedy nápověda nebo pomoc. Když vám prostě dojde představivost a nevíte, co dělat, stiskněte H. Hra vám pak naznačí, jak můžete pokračovat. Musím vás však varovat. Když se díváte na nápovědu, hodiny vám běží. A ve hře jsou jistá místa, například během bitvy, kde stisknutí H může vést ke katastrofě. Během doby, kdy hra zpracovává vaši žádost o pomoc, jste totiž v podstatě bezbranný. H je nejužitečnější tehdy, když jste na přátelském místě a snažíte se vymyslet celkovou strategii.“

Troy ještě klečící vedle Nicka mu podal malý poznámkový blok se spirálou a pokynul, aby jej otevřel. Na první stránce stálo: „Slovník příkazů.“ Každá stránka obsahovala jediný zápis, psaný čitelně rukou, který vysvětloval, jaký příkaz se provede, stiskne-li se klávesa uvedená v záhlaví strany. „Tady je zbytek příkazů, celkem padesát,“ řekl Troy. „Ale nemusíte se je učit nazpaměť. Pomůžu vám. Některé se naučíte, až budete chvíli hrát. Nejdůležitější příkazy se spouštějí jedinou klávesou, ale některé vyžadují dvě.“

Nick listoval blokem. Všiml si, že klávesa L vyvolá příkaz Hled'. Ale byla nutná další klávesa, aby určila, *jakým* přístrojem se dívat. Například L následované jedničkou znamenalo dívat se očima. L8 znamenalo dívat se ultrafialovým spektrometrem, cokoliv to vlastně je. Nicka už to všechno ohromilo. Pohlédl na svého přítele, který se věnoval konečné kontrole jakéhosi zařízení.

Troy se vrátil k židli, díval se na Nicka a řekl: „Myslím, že teď jste připraven. Nějaké otázky?“

„Jenom jednu, můj pane a průvodce,“ odvětil Nick s ironickou pokorou. „Můžu, prosím dostat další pivo, než vystavím svou mužnost všanc v nějakém podivném světě, který jsi stvořil?“

Ve skutečnosti Nick ještě nebyl připraven hrát. I poté, co Troy zavedl tři diskety, následovaly předběžné činnosti, než mohl Nick začít. Musel jako odpověď na otázky, které se objevily na obrovské obrazovce, zapsat své jméno, rasu, věk a pohlaví. Pohlédl na Troye s podivně nakloněnou hlavou a tázavým výrazem na tváři. „Teď se na nic neptejte,“ řekl mu Troy, „brzy bude všechno jasné.“

Obrazovku pak vyplnila krásná planeta s prstenci, která vypadala jako to, co by umělec, který dával přednost fialové barvě, mohl udělat ze Saturnu. Pohled ukazoval planetu z pólu, prstence vypadaly jako různá pole terče na házení šipkami. Z prstenců přerušovaně vyzařovaly světelné skvrnky, což naznačovalo, že slunce, nebo hvězda, nebo co vlastně bylo zdrojem odraženého světla, bylo v blízkosti diváka. Byl to hezký obraz. Na tři nebo čtyři sekundy se přes planetu s prstenci objevil název hry a jméno autora *Mimozemské dobrodružství*, *Troy Jefferson*, a v místnosti bylo slyšet tichou klasickou hudbu. Nick odolal nutkání zachichnout se, když z jednoho reproduktoru zaslechl Troyův hlas, zjevně vážný a sebevědomý.

Troyův nahraný hlas vysvětloval počáteční podmínky hry. Dobrodruh dlí na kosmické stanici, která je na polární orbitální dráze kolem planety Gunna, největší planetě z jiné sluneční soustavy, jejímž centrálním tělesem je hvězda typu G, kterou my nazýváme Tau Ceti, vzdálená od země pouze deset světelných let. „Tau Ceti má ve své soustavě osm primárních těles,“ pokračoval Troyův hlas, „šest planet a dva měsíce.“

Mapy soustavy jsou k dispozici v kanceláři na kosmické stanici, i když některé oblasti nejsou zcela zmapovány. Na počátku svého dobrodružství spíte na palubě stanice. Na vašem osobním přijímači se rozezná poplach...”

Hlas se vytratil a bylo slyšet poplach. Na obří obrazovce se objevil vnitřek kajuty na kosmické lodi, téměř určitě převzatý z některého z

mnoha úspěšných sci-fi filmů. Digitální hodiny v pravém horním rohu obrazovky se měnily o jednotku vždy asi po čtyřech sekundách. Nick bezmocně pohlédl na Troye. Ten mu navrhl, aby stiskl klávesu L. Ve chvílce Nick zjistil, že může použít šipky na klávesnici, aby se podíval na určité věci ve své kajutě. Pokaždé když stiskl šipku, obraz se změnil, aby odpovídal jinému pohledu. Všiml si, že se na malém televizoru v kajutě ukazuje rozmazaný obraz a na Troyův pokyn jej zaostřil.

Pak spatřil mladou ženu v dlouhých červených šatech sahajících skoro až k podlaze. Stála, poněkud nepřiměřeně, v malé prázdné místnosti s postelí, stolkem a židlí. Do místnosti dopadalo jediným oknem u stropu za stolem světlo. Okenní sklo mělo v sobě zabudované tlusté svislé tyče.

Kamera najížděla na ženin obličej. Nick se naklonil dopředu. „No tohle... Vždyť je to Julianne,“ řekl užasle, právě když žena začala mluvit.

„Kapitáne Nicku Williamsi,“ řekla a velice ho tím překvapila, „nikdy jsme se nesetkali, ale vaše odvaha a smysl pro spravedlnost jsou pověstné v celé Federaci a nemají obdoby. Já jsem princezna Heather z Otheny. Když jsem se účastnila velkého plesu při inauguraci místokrále Toomu, unesli mě zlotřilci a vzali do své pevnosti na planetu Acentar. Mému otci, králi Mersonovi, sdělili, že mě nepustí, pokud jim nepostoupí všechny asteroidy v oblasti Endelva, bohaté na rudu.

Nesmí to udělat, Nicku,“ pokračovala naléhavě princezna, zatímco jí kamera najížděla na obličej, „připravil by naše lidi o jediný zdroj *hanny*, která je klíčem k naší nesmrtelnosti. Dověděla jsem se, že otec je ze starostí nad svou bezvýchodnou situací už celý sešlý. Má sestra Samantha prchla z Otheny s klíčovou divizí našich nejlepších vojáků a velkou zásobou *hanny*. Není jasné, jestli má v úmyslu pokusit se mě vysvobodit, nebo se vzbouřit proti otcově vládě, pokud by se rozhodl vzdát asteroidů výměnou za můj život. Nikdy se nedalo předpovědět, co udělá.

Včera zlotřilci doručili otci ultimátum. Musí se rozhodnout do měsíce, jinak mi setnou hlavu. Kapitáne Williamsi, prosím vás o pomoc. Nechci zemřít. Jestli přijdete a zachráníte mě, budeme spolu v Otheny vládnout a dovíte se tajemství naší nesmrtelnosti. Můžeme spolu žít jako král a královna navěky.“

Vysílání náhle přestalo a obraz zmizel. Velká obrazovka opět ukazovala Nickovu kajutu na palubě kosmické stanice. Odolal nutkání zatleskat nadšením a seděl bez hnutí. Troy nějak udělal z Julianne velice překrásnou princeznu Heather. *Ale jak dostal do textu mé jméno?* divil se. Chtěl se zeptat, ale na obří obrazovce se objevilo varovné upozornění, že čas ubíhá a dobrodruh nic nepodniká. Nick našel X a digitální hodiny na obrazovce se zastavily. Otočil se k Troyovi: „Co mám teď udělat?“

S Troyovou občasnou pomocí se vybavil na cestu, dostal se do kosmického přístavu a nastoupil do malého raketoplánu. Přes Troyovy náznaky, že pokud nestráví více času zkoumáním dalších zařízení na kosmické stanici, bude mít malou naději na přežití, odstartoval. Bylo to velice zábavné. Příkazy na klávesnici měnil rychlost i směr letu. Co viděl na obrazovce, to se bezvadně shodovalo s jeho povely a vytvářelo iluzi, že vlastně letí v kosmickém prostoru. Jak manévroval k planetě Gunně, viděl na obrazovce mnoho jiných plavidel, ale žádné se nepřiblížilo k jeho raketoplánu. Avšak těsně u sféry vlivu Gunny k němu rychle přiletěl stroj s jehlovitou přídí a bez varování proti němu vyslal celou skupinu řízených střel. Nick nedokázal uniknout. Obrazovka se vyplnila ohněm z výbuchů, které roztrhaly jeho raketoplán. Pak monitor pohasl a na černém pozadí se objevil prostý bílý nápis: „Hra skončila.“

„Je čas na další pivo?“ zeptal se Nick. Překvapilo ho, že je smrtí své postavy skutečně zklamán.

„Přesně tak, kapitáne,“ odpověděl Troy.

Přešli spolu do kuchyně. Troy otevřel lednici a vyndal z ní další dvě plechovky. Jednu podal Nickovi. Profesor stále ještě přemýšlel o hře. „Pokud si to správně pamatuju, na mapě kosmické stanice byly označeny čtyři úseky,“ řekl nahlas Nick. „Já jsem navštívil jenom dva. Řekl bys mi o těch zbývajících?“

„Přišel jste o samoobslužnou jídelnu a o knihovnu,“ vysvětlil Troy. Těšilo ho, že Nicka hra tak zaujala. „Jídelna není tak důležitá,“ dodal se smíchem, „přestože se člověk nevydá nikam, dokud se nenají. Ale knihovna...“

„Neříkej mi,“ přerušil ho Nick. „Pokusím se na to přijít. V knihovně můžu zjistit informace o zlotřilcích a obyvatelích planety Othenu,

nebo jak se jmenuje, kteří žijí věčně, a dovědět se, kdo přesně je místokrál Toomu.“ Zavrtěl hlavou. „No tohle, Troyi, musím říct, že to na mě docela dělá dojem. Nemám potuchy, jak někdo může vytvořit něco takového. A přitom mám pocit, že jsem zatím jenom na povrchu.“

„Znamená to, že jste připraven pokračovat, profesore?“ zeptal se Troy a křenil se nad pochvalou. „Dám vám jednu radu. Až budete v knihovně, podívejte se do *Encyklopedie kosmických plavidel*, abyste aspoň poznal nepřátelskou loď, když se objeví. Jinak se nikdy nedostanete do vzrušujících částí hry.“

Odpoledne ubíhalo rychle. Nick zjistil, že únik do světa představ Troyovy hry je nádherně uvolňující, právě lék, který potřebuje po ranních vzpomínkách na Monique. Troy věděl, že Nickovi se hra líbí, a to ho naplnilo vzrušením. Cítil nával tvořivé hrdosti a znovuzrození své víry, že Mimoszemské dobrodružství mu otevře cestu k úspěchu.

V marném úsilí najít princeznu Heather Nick ještě dvakrát zemřel. Jednou, když přistál na nezmapované planetě, která nesla jméno Thénia, k němu přišel černoš s hlavou ještěrky a řekl mu, ať odletí, protože na této planetě jsou jenom samé potíže. Nick varování ignoroval a nasedl do terénního vozidla. Jen taktak unikl výbuchu sopky, ale chytila ho a pohltila gigantická slizká houba, která vykukovala z povrchu planety blízko místa, kde přistál.

V dalším životě se setkal se Samanthou, sestrou princezny Heather, kterou ve dvou scénách hrála Juliannina buclatá přítelkyně Corinne. Troy vlastně Corinne upravil, aby vypadala jako Susie Q, známá královna pornografických filmů z počátku devadesátých let, a většinu scén, které se objevily na obrazovce, přebral z její klasické sprostárny *Potěšení až k bolesti*. Obratné prolínání nově natočených výstupů s vypůjčenými způsobilo iluzi, že se hráč dostal do filmu se Susie Q, zatímco ona nabízí sexuální rozkoše, kterým nelze odolat.

Samantha alias Susie Q alias Corinne Nicka svedla, a když pak ležel nahý a plný očekávání na posteli, jej krátkou dýkou usmrtila. V této chvíli už popíjeli z posledního balení šesti piv a kombinace pornografických scén a alkoholu vedla k tomu, že se jejich rozhovor zvrhl a zhrubl. „Kurva,“ zvolal Nick a žádal Troye, aby přehrál scénu, v níž nahá Samantha alias Susie Q přichází ke kameře, aby vzala jeho zto-

pořený penis do úst. „Nikdy jsem, ne, nikdy, ani neslyšel o počítačové hře, kde se skoro uděláš. Člověče, ty jsi zkřivenej. Génus, to ano, souhlasím. Ale úplně zkurveně zkřivenej. Co tě propánajána vedlo k tomu, abys dal do hry sexuální scény?“

„Člověče,“ zasmál se Troy a dal ruku kolem Nicka, jak na půl vklopýtali do obývacího pokoje, „jde přece o kšeft. A přímo tady, v *Zábavném softwaru* (vzal časopis ze stolu), se uvádí, že dvaasedmdesát procent, dvaasedmdesát podělanejch procent, kámo, ze všech lidí, kteří kupují počítačové hry, jsou muži ve věku šestnáct až čtyřia dvacet let. A víš, co se téhle skupině líbí, *mimo* počítačové hry a science fiction? Sex, člověče. Copak nevidíš, jak se nějaký uhrovatý, zakomplexovaný, adolescentní neohrabanec vytratí do svého pokoje, aby si zahrál tuhle hru, a buch ho? Á, *ju!*“ Troy padl do křesla a bušil se do prsou.

„Ty jsi blázen, Jeffersone,“ prohlásil Nick, když pozoroval, jak Troy vyvádí. „Nevím, jestli ještě někdy můžu být s tebou sám na čluunu. Jsi prostě cvok. Chci říct, jenom si představ, jak o tom budou psát. Mimozemské dobrodružství obsahuje setkání se Susie Q, královnou pornografie, v podzemním zámku Vitt. Což mi připomíná, jak jsi tam proboha dostal všechny ty kousky filmů?“

„Spousta výzkumu a tvrdé práce, profesore,“ odpověděl Troy a už se začal uklidňovat. „Lanny a tři jeho kamarádi strávili možná tisíc hodin sledováním filmů, snažili se pro mě najít ty správné záběry. Nic z toho by samozřejmě nebylo možné bez nových metod ukládání dat. Teď se dají uložit výborné digitální verze všech filmů natočených ve Spojených státech ve skladišti, které není o moc větší než tenhle dvoj domek. Využil jsem možnosti databáze naplno.“

Nick zmačkal prázdnou pivní plechovku. „Je to báječné. Opravdu. Ale nevím, co s tím sexem. A proč musí hráč na začátku hry uvést rasu? Nemyslíš si, že to někoho urazí? Neviděl jsem ve hře nic, co by bylo založeno na informaci o rase.“

Přestože byl Troy podroušený, okamžitě zvažněl a skoro vystřízlivěl. „Podívej, člověče,“ začal rázně, „sex a rasa jsou součástí života. Může být pravda, že lidé hrají počítačové hry především pro zábavu a že by dali přednost tomu, aby se při tom s některými tématy nesetkali.

Ale já musím mít jistou tvůrčí volnost. Rasa je s námi každý den a ignorovat ji, jak se mi to jeví, jenom přispívá k problémům.“

Troy se rozjařil. „Hele, profesore. Ten ještěřčí muž, který vás na Thenii varoval, byl černý. Nebral jste jeho varování vážně a pokračoval jste. Co kdyby byl bílý? Obrátil byste se a nastoupil do raketoplánu? Černoch, který hraje hru, se setká na Thenii s *bílým* ještěřčím mužem. Je to část představení, člověče. Ve scénáři je asi dvacet změn, které vycházejí z údajů o rase.“

Nickův výraz jasně ukazoval nedůvěru. „Skutečně,“ vstal Troy, aby se vrátili do pokoje, kde hráli jeho hru, „ukážu vám to. Pozorujte, jak hra začne, když uvedete, že jste muž a černochoch.“

Nick ho následoval do místnosti s počítačem. Zjevně se v něm probudila zvědavost. Troy zapnul hru a Nick uvedl údaje o sobě, ale změnil rasu. Tentokrát, když se televizní obraz v jeho kajutě zaostřil, byla princezna Heather černoška! Princeznou byla tentokrát opravdu Angie Leatherwoodová. „No to mě sakra podrž,“ prohlásil Nick a ohlédl se na zářícího Troye. „Vy jste chytrý chlapík, pane Jeffersone.“ Nick vyšel z pokoje, pohvizdoval si a opět kroutil hlavou. Troy vypnul hru a následoval ho.

„Dobrá,“ začal Nick, když se usadili na pohovce v obývacím pokoji, „poslední otázka a potom pro dnešek na hru zapomeneme. Jak jsi tam dostal mé jméno? Udělalo to na mě dojem, považuju to za velice působivé.“

„To byl původně Lannyho nápad, který vycházel z filmu o logopedovi. Lanny nechal všechny vedlejší postavy celý den vyslovovat všechny samohlásky a souhlásky. Pak jsme jenom zvuky spojili. Pomocí takzvané techniky audioanalytického pokračování.“ Troy se zasmál. Překypoval štěstím a vyhříval se v poklonách. „Ale má to své nedostatky. Náš program umí vyslovovat jenom jednoduché anglické výrazy. Jestli prodáme hru do zahraničí, budeme možná muset tento rys potlačit.“

Nick se zvedl. „No, už jsem vyčerpal všechny superlativy. Mimochodem, je vás doma víc, máš bratry, sestry? Myslím, že bych měl varovat zbytek světa.“

„Ted' už jsem sám,“ odpověděl Troy a po tváři mu přeběhl vzdálený výraz. „Měl jsem bratra, Jamieho, o šest let staršího. Byli jsme si velice blízcí. Zahynul při autonehodě, když mi bylo čtrnáct.“

Rozhostilo se trapné ticho. „Je mi to líto,“ řekl Nick, Troyova otevřenost ho opět dojala. Troy pokrčil rameny a potýkal se s nenadálou vzpomínkou.

Nick změnil téma. Chvíli mluvili o člunu, pak o Homerovi a jeho posádce. Nick náhle mrkl na hodinky. „Panebože. Už jsou čtyři pryč. Neměli jsme se setkat ve čtyři s Carol Dawsonovou?“

Troy vyskočil z křesla. „Měli. My jsme ale partáci,“ zase se zubil, „trávíme celé odpoledne pitím piva a hraním.“ Muži se krátce objali, odhodili prázdné plechovky do odpadků a vyšli ven k Nickovu autu.

Kapitola sedmá

Carol seděla v komunikační místnosti hotelu Mariott a jevila jasné známky podrážděnosti. Ťukala prsty do stolu a poslouchala, jak telefon vyzvání. Ozvalo se klapnutí a pak Nickův hlas: „Nejsem právě teď doma. Ale jestli...“ spěšně zavěsila a dokončila větu, ironickou mimikou dala částečně průchod svému zklamání. „Ale jestli necháte své jméno, číslo a čas, kdy jste volal, ozvu se, jakmile se vrátím. *Krucinál*. Krucinál. Já věděla, že jsem měla zavolat, než jsem opustila Miami.“

Vytočila jiné číslo. Odpověděla Bernice a hned ji přepojila (na videu) na doktora Daleho Michaelse. Carol se neobtěžovala s pozdravem. „Můžeš uvěřit, že nemůžu toho stupidního bastarda ani najít? Na člunu není, doma není. Nikdo neví, kde je. Mohla jsem zůstat v Miami a dát si dvacet.“

Carol toho doktoru Dalemu o Nickovi a Troyovi moc neřekla. A co řekla o Nickovi, to nebylo lichotivé. „No a? Co jsi čekala?“ reagoval Dale. „Chtěla jsi jet s amatéry, abys nebyla nápadná. Proč si myslíš, že ho snadno najdeš, když jste si smluvili schůzku až na čtyři odpoledne? Člověk toho druhu zůstává v posteli s dámou pro ten den, dokud nemá nějaký důvod pozdravit svět.“ Dale se pro sebe uchichtl.

Carol si uvědomila, že ji Daleho pohrdlivá poznámka o Nickově milostném životě podivně rozladila. Chtěla něco říct, ale rozmyslela si to. Místo toho pokračovala: „Řekni mi, Dale, je tahle linka zcela bezpečná? Chtěla bych s tebou probrat dvě choulostivé věci.“

Usmál se. „Nemusíš si dělat starosti. Mám senzory, které se rozsvítí, když dojde kdekoliv na lince k nejmenšímu nevysvětlenému přerušení. I na tvém konci.“

„Dobrá,“ odušila. Vytáhla poznámkový blok a projížděla rukou psaný seznam. „Pokud Arnie Weber ví,“ podívala se do videokamery, „neexistují žádné zákony, které by zakazovaly zachránit vlastnictví

vlády Spojených států, za předpokladu, že bude brzy po získání vráceno právoplatnému vlastníkovi. Takže technicky se nedopustím zločinu, jestli řízenou střelu vylovím.“ Odškrtnula si první bod ze seznamu.

„Ale, Dale, při letu z Miami jsem přemýšlela o něčem jiném. Jde přece jen o jakousi řízenou střelu. Co když vybuchne? Jsem blázen, když si s tím dělám starosti? Nebo je nějak vyřazena z provozu nebo co, když několik dnů leží tam dole v písku a ve slané vodě?“

Dale se rozesmál. „Někdy jsi božská, Carol. Mám skoro jistotu, že nová střela je navržena tak, aby mohla fungovat buď ve vzduchu, nebo ve vodě. A myslím, že písek nedokáže za tak krátkou dobu narušit její důležité součásti. Ale skutečnost, že ještě nevybuchla, naznačuje, že asi nebyla vůbec vyzbrojena. Možná měla nanejvýš malé destrukční zařízení, které mohlo, ale nemuselo selhat. Při jejím vylovení na sebe bereš jisté riziko. Já pořád silně doporučuji, aby ses potopila, udělala fotografie a potom příběh zveřejnila. Lovit střelu, abys ji mohla vystavit, mi připadá spíš jako odvážný pokus o senzační výkon než žurnalistika. A navíc je to nebezpečné.“

Reagovala stroze. „Jak jsem řekla v autě, máš právo na svůj názor. Námořnictvo by mohlo tvrdit, že jsem fotografie nějak zfalšovala. Ale nemůžou se přít s řízenou střelou, která je fyzicky přítomná a kterou můžou jasně vidět televizní diváci v celé zemi. Chci, aby reportáž maximálně zapůsobila.“

Škrtnula si další bod ze seznamu v zápisníku. „Ach, ano, zapomněla jsem se ráno zmínit, že jsem se v přístavu setkala s dalším kapitánem člunu. Byl to tak trochu oplzlý dotěra, starší tlustý muž, jakýsi Homer. Zdálo se, že mě skoro okamžitě poznal. Bohatý, velká jachta a tak dále. Divná posádka...“

„Nebyl to Ashford? Homer Ashford?“ přerušil ji Dale.

Přikývla. „Takže ty ho znáš?“ zeptala se.

„Jistě,“ přisvědčil. „Vedl výpravu, která v roce 1986 našla poklad ze *Santa Rosy*. Setkala ses s ním také, i když je zřejmé, žeš na to zapomněla. On a jeho žena byli hosty na banketu u příležitosti udělování cen MOI začátkem roku 1993.“ Odmlčel se a přemýšlel. „Je to tak. Teď si vzpomínám, ty jsi přišla hodně pozdě, kvůli té hrozbě od Juana Salvadora. Ale překvapuje mě, že jsi zapomněla, obzvláště na tu jeho

ženu. Takovou velkou, tlustou. Myslela si, že ty jsi přesně to pravé ořechové.“

Pomalů, ale jistě se to Carol v paměti vybavilo. Připomněla si zvláštní večer, hned poté, co začala chodit s Dalem. Otiskla v *Miami Herald* článek o rozšiřování kokainu, a tam naznačila, že člen městské rady Kubánc Juan Salvador záměrně maří policejní vyšetřování. V poledne toho dne volal obvykle spolehlivý zdroj šéfredaktorovi listu a řekl mu, že señor Salvador právě uzavřel kontrakt na Carolin život. *Herald* jí přidělil osobního strážce a doporučil, ať změní svůj normální rozvrh, aby se nevědělo, kde právě je.

Večer na banketu pořádaném MOI měla v mlze. Osobní strážce ji provázal jen tři hodiny a už se cítila uvězněná a omezovaná. Ale výhrůžka ji opravdově vyděsila. Na banketu pečlivě zkoumala každou tvář, hledala vraha, čekala, že se někdo o něco pokusí. Když o čtrnáct měsíců později seděla v hotelové komunikační místnosti, matně si vzpomněla, že se setkala s Homerem (byl ve smokingu) a jakousi veselou tlustou ženou, která ji asi dvacet minut sledovala. *K čertu, pomyslela si Carol. Zase mi vynechala paměť. Měla jsem ho okamžitě poznat. Bylo to ode mne pitomé.*

„Dobrá, už jsem si vzpomněla,“ ozvala se. „Ale proč byli na banketu pořádaném MOI?“

„Ten večer jsme pořádali na počest našich hlavních dobrodinců,“ odpověděl Dale. „Homer a Ellen výrazně podporují naše výzkumy podvodního strážního systému. Homer ve svém zařízení v Key West fakticky testoval v terénu mnoho z našich prototypů. Dodal nejlepší souhrn odezev hlídka-vetřelec, jaký kdy kdo shromáždil. Ach, byl to právě Ashford, kdo nám ukázal, jak se dá oklamat MQ-6...“

„Dobrá, dobrá,“ přerušila ho Carol, která si uvědomila, že její toleranční práh je ještě nesmírně nízký. „Díky za informace. Je teď už tři čtvrtě na čtyři. Musím do přístavu na schůzku s Nickem Williamsem a dohodnout se na zítřek. Pokud se přihodí něco nového, zavolám ti večer domů.“

„Čao,“ Dale Michaels se neúspěšně snažil, aby zněl svěťácky, „a dej na sebe pozor.“

Carol zavěsila a povzdechla si. Zvažovala, zda má strávit nějakou dobu přemýšlením, kam ona a Dale směřují. *Nebo nesměřují. Což je*

také možné. Myslela na všechny věci, které potřebuje udělat. Zavřela notes a vstala. Ted' ne, řekla si. Ted' nemám čas přemýšlet o Daleovi. Ale udělám to, jakmile se mi v mém bláznivém životě naskytne přestávka.

Když Carol vešla do kanceláře přístavu podruhé, opravdu překypovala vztekem. K informačnímu pultu se blížila s ohněm v očích. „Slečno,“ řekla protivně Julianne, „jak jsem vám řekla před patnácti minutami, měla jsem se tady ve čtyři sejít s Nickem Williamsem a Troyem Jeffersonem. A teď už je, jak můžete vidět, po půl páté.“

Netrpělivým máchnutím, které velelo Julianne, aby se podívala, ukázala na digitální hodiny. „Obě jsme se nezávisle přesvědčily, že pan Williams není doma,“ pokračovala Carol. „Dáte mi teď číslo na pana Jeffersona, nebo tady mám udělat výstup?“

Julianne se nelíbila ani Carol ani její zjevně nadřazené chování. Trvala na svém. „Jak jsem vám už řekla, slečno Dawsonová,“ odpověděla zdvořile, ale s kousavým podtónem, „směrnice vedení přístavu zakazují, abychom dávali telefonní čísla nezávislých majitelů člunů nebo členů jejich posádky. Je to otázka jejich soukromí. Kdybyste měla uzavřený formální pronájem prostřednictvím přístavu,“ pokračovala Julianne a vychutnávala svůj okamžik slávy, „pak bychom vám byli k službám. Ale jak jste už řekla dřív, nemáme žádný záznam...“

„Ksaku, to já vím,“ přerušila ji zuřivě Carol. Práskla obálkou s fotografiemi, kterou držela v ruce, na Juliannin pult. „Nejsem imbecil. Už jsme to jednou prošly. Řekla jsem vám, že jsem se s nimi měla setkat tady ve čtyři. Pokud mi hned nepomůžete, tak chci mluvit s vaším nadřízeným, zástupcem vedoucího, nebo kdo to je.“

„Fajn,“ řekla Julianne a očima metala na Carol blesky pohrdání. „Když se na chvilku posadíte, pokusím se najít...“

„Já se neposadím,“ vykřikla podrážděně Carol. „Chci ho vidět hned. Jde o věc, která velice spěchá. Ted' se chopte telefonu a...“

„Je tady něco v nepořádku? Možná bych mohl pomoci.“ Carol se v mžiku otočila. Těsně za ní stál Homer Ashford. Hned vpravo směrem k brance mířící k molům stála Greta a velká masivní žena (*To je Ellen. Ted' si na ni vzpomínám*, pomyslela si Carol) a potichu spolu hovořily. Ellen se na Carol usmála. Greta hleděla skrze ni.

„No, nazdar, kapitáne Homere,“ řekla sladce Julianne, „je od vás hezké, že se ptáte. Ale myslím si, že všechno je v pořádku. Slečna Dawsonová právě naznačila, že nechce přijmout mé vysvětlení zásad a pokynů přístavu. Počká na...“

„Možná *můžete* pomoci,“ přerušila Carol vzdorovitě Julianne. „Měla jsem zde ve čtyři schůzku s Nickem Williamsem a Troyem Jeffersonem. Neukázali se. Neznáte náhodou Troyovo telefonní číslo?“

Kapitán Homer na ni podezíravě pohlédl a vyměnil si vědoucí pohledy s Ellen a Gretou. Otočil se zase ke Carol. „No to je ale určitě překvapení, slečno Dawsonová, že vás tady zase vidíme. Mluvili jsme o vás právě dneska ráno. Říkali jsme si, že jste snad svůj volný den v Key West prožila hezky.“ Pro efekt udělal pauzu. „A teď se divím, proč jste se tady objevila znovu, hned následující den. A slyšel jsem správně, že potřebujete Williamse a Jeffersona v záležitosti, která velice spěchá? Nemohlo by to možná mít něco společného se vším tím zařízením, které jste si včera přivezla? Nebo s malým šedým sportovním pytle, který si Williams od včerejšího večera hlídá?“

Ach, ach, myslela si Carol, když ji Ellen a Greta obklopily. *Jsem obklíčena*. Kapitán Homer sahal po zalepené obálce na Juliannině stole, ale Carol ho zarazila.

„Když dovolíte, kapitáne Ashforde,“ řekla rázně, odsunula mu ruku z obálky a dala si ji do podpaží. Ztišila hlas. „Ráda bych s vámi mluvila soukromě.“ Pokynula hlavou na dvě ženy. „Můžeme spolu na chvíli vyjít na parkoviště?“

Homer na ni svýma vystouplýma očima zašilhal. Pak se mu na tváři rozhostil stejný odpudivý, smilný úsměv, který Carol viděla na *Ambrosii*. „Jistě, milá dámo,“ řekl. Když vycházel s Carol ze dveří, křikl na Gretu a Ellen: „Počkejte tady. Zdržím se jenom chvilku.“

Nouze naučila Dalibora housti, myslela si Carol, když vedla Homera Ashforda ze dveří. *Tak hud', čubko. A hned. Právě v tomto okamžiku*.

Šli po schodech nahoru k parkovišti. Nahoře se Carol se spiklencským úsměvem na tváři otočila k Homerovi. „Je mi jasné, že jste přišel na to, proč tady jsem,“ řekla. „Nechtěla jsem to takhle, myslela jsem si, že z toho bude lepší příběh, když nikdo nebude vědět, co dělám. Ale vy jste na mě zjevně moc chytrý.“ Homer se hloupě zakřenil.

„Žádám vás však, aby to zůstalo mezi co nejmenším počtem lidí. Můžete to sdělit své ženě a Gretě, ale nikomu dalšímu. *Herald* chce, aby to bylo překvapení.“

Homer vypadal zmateně. Carol se k němu naklonila a skoro mu šeptala do ucha: „*Celá* nedělní příloha čtvrtý týden v dubnu. Není to neuvěřitelné? Pracovní název, *Sny o tom, jak se stát bohatým*, povídání o lidech jako vy, Mel Fisher, jako čtyři obyvatelé Floridy, kteří všichni vyhráli přes milion dolarů v loterii. O tom, jak náhlé zbohatnutí změnilo váš život. Já to píšu celé. Začínám pohledem na poklad, protože o ten je všeobecný zájem.“

Carol viděla, že se kapitán Homer na vějičku chytil. Věděla, že zapomněl na obezřetnost. „Včera jsem chtěla jenom rychle zkontrolovat váš člun, vidět, jak žijete a jak to bude vypadat na fotografiích. Trošku jsem zazmatkovala, když jste mě tak rychle poznal. Ale vždycky jsem měla v plánu jet nejdříve s Williamsem.“ Zasmála se. „Má výbava na hledání pokladu z MOI ho napálila. Pořád si myslí, že jsem skutečný hledač pokladů. Včera jsem s ním skoro skončila. Dnes jsem se vrátila jenom proto, abych dodělala dvě malé věci.“

Když Carol hovořila o tom, jak napálila Nicka Williamse, zazněl Homerovi tělem poplašný signál. Nebyl si ani teď jistý, že věří tomu, co ta výmluvná reportérka tvrdí. Uvažoval, že její povídání zní přijatelně, ale zůstávala ještě velká nezodpovězená otázka. „Co tedy Williams nosí s sebou v tom pytli?“ zeptal se.

Carol vycítila jeho nedůvěru. „To není nic.“ Zvedla obočí a opět se zasmála. „Nebo vlastně skoro nic. Vytáhli jsme včera odpoledne bezcennou starou tretku, abych mohla pro reportáž vyfotografovat, jak se to zachraňuje. Řekla jsem mu, aby to dnes nechal odhadnout. Myslí si, že jsem výstřední. Určitě to schovává v pytli, protože je v rozpacích a nechce, aby ho s tím někdo viděl.“

Carol lehce dloubla kapitánu Homerovi loktem do žeber. Zavrtěl hlavou. V koutku vědomí se mu mihlo, že se mu dostává velice chytré lži. Ale dost z toho dávalo smysl, takže nedokázal podvod odhalit. Na okamžik se zamračil. „Takže až skončíte s těma dvěma, budete chtít mluvit s námi...“

Právě v tom okamžiku, aniž to Carol věděla, vjeli na parkoviště přístavu Nick a Troy. Byli ještě trochu opilí a chovali se pošetile. „Pa-

nečku, panečku,“ řekl Troy, když spatřil Carol a kapitána Homera, jak spolu mluví. „Myslím, že mě šálí oči. Vysílají mi do mozku obraz krásky a zvířete. Je to slečna Carol Dawsonová a náš oblíbený tlustý kapitán. Řekni, o čem myslíš, že si povídají?“

„To nevím,“ vzkypěl okamžitě Nick, „ale sakra rychle to zjistím. Jestli nás chce podvést...“ Vjel rychle na parkovací místo a chtěl vyskočit. Troy ho rukou zadržel.

„Proč mě nenecháte, abych to vyřídil já?“ pravil. „Tohle by mohlo jít nejlépe s trochou humoru.“

Nick se na okamžik zamyslel. „Možná máš pravdu,“ uznal. „Nechám tě, abys šel první.“

Troy došel na dohled, právě když Carol a kapitán Homer končili rozhovor. „Ahoj, ahoj, anděli,“ zvolal asi ze čtyřiceti metrů, „co se děje?“

Carol zvedla ruku, že ho slyší, ale neotočila se, aby ho pozdravila. „Takže Columbia 2748, hned za lázněmi Pelican, zítra večer v půl deváté?“

„Správně,“ odvětil Homer Ashford. Pokynul hlavou směrem k Troyovi a měl se k odchodu. „Budeme na vás připraveni. Přineste si hodně pásky, je to dlouhé povídání.“ Vydal ústy podivný kvokavý zvuk. „A připravte se, ať můžete zůstat na malou party.“

Homer byl už v polovině schodů, když ke Carol došel Troy. „Ahoj, kapitáne Homere. Sbohem, kapitáne Homere, řekl potichu. Ještě hrál komika. Naklonil se ke Carol, aby ji políbil na tvář. „Ahoj, anděli...“

„Brr,“ odtáhla tvář. „Táhne z tebe jako z pivovaru. Není divu, že jsem vás dva musela hledat po celém městě.“ Spatřila Nicka přicházejícího k nim přes parkoviště. Nesl sportovní pytel. Zvedla hlas: „No, pane Williamsi, to je ale příjemné překvapení. Je od vás milé, že jste vy i váš bratr tady dokázali sešplhat z barových stoliček na tak dlouho, abyste to stihli na schůzku.“ Podívala se na hodinky. „Ale, ale,“ řekla svým nejironičtější hlasem, „to jsme se parádně zpozдили. Podívejme se na to, když člověk čeká patnáct minut na vysokoškolského profesora, jak dlouho čeká na jeho imitaci?“

„Přestaňte s těmi kecy, slečno Vznešená a Mocná,“ reagoval zlostně Nick na její popichování. Dorazil ke Carol a Troyovi a pak chytil

dech. „Máte u nás taky pár vroubků,“ pokračoval. „Co jste to dělala, když jste mluvila s tím ksindlem Ashfordem?“

Nickův hlas zněl výhrůžně. Carol sebou trhla a odvětila: „Poslouchejte ho, typický nadřazený muž. Vždycky přeneseme vinu na ženskou. ‘Hej, čubko,’ říká, ‘zapomeň, že jsem se opozdil, zapomeň, že jsem arogantní bastard, stejně je to tvoje vina...‘“

„Hej, hej... *hej*,“ zasáhl Troy. Carol a Nick se zachmuřeně měřili. Začali oba mluvit, ale Troy je opět přerušil: „Děti, děti, prosím vás, mám něco důležitého, co vám chci říct.“ Oba na něho pohlédli. Troy zvedl ruce, aby si vyžádal ticho. Pak zaujal strnulý postoj a předstíral, že čte. „Před osmdesáti a sedmi roky naši předkové vytvořili na tomto světě nový národ...“

Carol podlehla první. „Troyi,“ usmívala se, přestože se zlobila, „ty jsi něco jiného. Jsi taky směšný.“

Zubící se Troy plácl Nicka po rameni. „Jaké to bylo, profesore? Byl by ze mě dobrý Lincoln? Může hezký mladý černoš hrát Lincoln pro bílé?“

Nick se zdráhavě usmál a díval se do asfaltu, zatímco Troy pokračoval. Když skončil, Nickův tón ke Carol zněl smířlivě. „Omlouvám se, že jsme se zpozдили,“ řekl odměřeně, „zapomněli jsme na čas. Tady je trojzubec.“

Carol pochopila, jak těžké pro Nicka bylo, aby vyslovil omluvu. Přijala ji půvabně, s letmým úsměvem a gestem rukama. „Zatím si trojzubec ještě chvíli nechte,“ řekla po krátkém mlčení. „Musíme si promluvit o spoustě věcí.“ Rozhlédla se kolem. „Ale tohle je špatné místo a nevhodná doba.“

Nick i Troy na ni tázavě hleděli. „Mám jisté velmi vzrušující zprávy,“ vysvětlovala. „Něco z nich je tady na vašich kopiích obrázků, které jsem ráno vyvolala. Nejdůležitější je, že teleskop zachytil infračervený signál, který vychází z pukliny, od nějakého velkého předmětu, nebo předmětů.“ Otočila se k Nickovi. „Možná je to další poklad. Z obrázků se to nedá s jistotou určit.“

Nick sáhl po obálce. Carol ji odtáhla. „Ne tady a ne teď. Teď si to musíme naplánovat. Můžete se mnou vy dva zítra brzy ráno vyjet a připravit se vylovit předměty, které budou možná až sto kilogramů těžké? Samozřejmě mám v úmyslu zase zaplatit pronájem člunu.“

„Skvělé,“ hvízdal Nick, „sto kilogramů! Nemůžu se dočkat, až uvidím ty snímky.“ Rychle střízlivěl. „Budeme si muset půjčit plovoucí rypadlo a...“

„Ještě máme teleskop, takže ho můžeme zase použít,“ dodala Carol. Mrkla na hodinky. „Teď je skoro pět. Kolik času potřebujete na přípravu?“

„Tři hodiny, nanejvýš čtyři,“ odpověděl po rychlém výpočtu Nick. „S Troyovou pomocí, samozřejmě,“ dodal.

„Velmi rád, přítelé,“ ozval se Troy. „A protože Angie pro mě dnes večer rezervovala na svoje vystoupení v půl jedenácté v podniku Sloppy Joe’s celý stůl můžeme se tam sejít a probrat si podrobnosti na zítřek.“

„Angie Leatherwoodová je tvá přítelkyně?“ zeptala se Carol, na niž to zřejmě udělalo dojem. „Neviděla jsem ji od té doby, co se z ní stala hvězda.“ Na chvilku se odmlčela a dala Nickovi obálku. „Podívejte se na ně v soukromí. Všechny pocházejí z míst pod člunem, kde jsme se potápěli. Některé jsou zjevně zvětšeniny z jiných. Může to chvilku trvat, než oči přivyknou všem barvám. Ale zajímá nás ten hnědý předmět.“ Bylo jí jasné, že oba muži dychtí vidět snímky. Šla s nimi k Nickovu autu. „Sejdu se s vámi tedy večer ve Sloppy Joe’s, asi ve čtvrt na jedenáct.“ Otočila se, aby se vydala ke svému autu.

„Ehm, Carol, ještě okamžik,“ zastavil ji Nick. Čekala, zatímco Nick, náhle v rozpacích, se snažil vymyslet, jak by se mohl zdvořile zeptat. „Nevadilo by vám, kdybych se zeptal, proč jste mluvila s kapitánem Ashfordem?“ řekl nakonec taktně.

Carol chvíli na něj a Troye hleděla a pak se zasmála. „Narazila jsem na něho v kanceláři, když jsem se snažila volat vám, pánové. Chtěl vědět o tom kousku, který jsme včera vylovili. Svedla jsem ho ze stopy a řekla mu, že dělám velký článek o všech členech posádky, která našla před osmi lety poklad ze *Santa Rosy*.“

Nick pohlédl s hraným znechucením na Troye. „Vidíš, Jeffersone,“ přehnaně zdůraznil, „tvrdil jsem ti, že existuje rozumné vysvětlení.“ Když se Carol vydala ke svému autu, oba jí mávali.

Kapitola osmá

„Poručíku Todde,“ řekl podrážděně podplukovník Winters, „začínám si myslet, že Námořnictvo Spojených států přecenilo vaši inteligenci, nebo zkušenost, nebo obé. Nedokážu pochopit, jak můžete pořád ještě uvažovat o možnosti, že Panther dostal *povel* odchýlit se od Rusů, obzvláště ve světle nových informací; které jste dnes odpoledne přednesl.“

„Ale pane,“ zarputile odporoval mladší muž, „je to pořád přijatelná hypotéza. A vy sám jste na poradě řekl, že dobrá analýza selhání nevyloučí žádnou rozumnou možnost.“

Dva muži spolu hovořili v podplukovníkově kanceláři. Winters se šel podívat z okna. Venku byla skorem tma. Vzduch těžký, klidný a vlhký. Nad oceánem k jihu se schylovalo k bouři. Základna byla skoro prázdná. Nakonec se Winters podíval na hodinky, zhluboka vzdechl a vrátil se k poručíku Toddovi. Usmíval se jen maloučko.

„Poslouchal jste dobře, poručíku. Ale důraz je na slově ‘rozumná’. Shrňme si fakta. Slyšel jsem správně, nebo ne, že vaše jednotka analyzující telemetrické údaje dnes odpoledne zjistila, že počítač odmítnutých povelů na střele během letu také registroval nárůst, a to už u pobřeží u New Brunswick? A že zjevně více než jeden *tisíc* povelů střela odmítla provést, když letěla podél pobřeží Atlantiku? Jak chcete ve svém scénáři tohle všechno vysvětlit? Rozmístili snad Rusové podél dráhy letu celou flotilu lodí jen proto, aby zmátli jedinou testovací řízenou střelu námořnictva a získali ji?“

Podplukovník Winters teď stál přímo před mladým vyšším poručíkem. „Nebo možná věříte,“ pokračoval ironicky, než Todd stačil odpovédět, „že Rusové mají novou tajnou zbraň, která letí podél řízené střely letící rychlostí Mach 6 a po cestě k ní mluví? Tak povídejte, poručíku, na jakých rozumných základech považujete tuhle svou bizarní ruskou hypotézu pořád za přijatelnou?“

Poručík Todd se nevzdával. „Pane,“ odpověděl, „žádné jiné možné vysvětlení chování řízené střely nedává v této fázi větší smysl. Vy teď říkáte, že si myslíte, že jde o problém softwaru. Avšak naši nejbystřejší programátoři si nedovedou představit, jak by se velké selhání softwaru, na úrovni systému, mohlo navenek projevit tím, že se dva, a pouze dva, počítače povelů zfamfrní. Překontrolovali všechny údaje vnitřní diagnostiky softwaru, které byly telemetricky vyslány na zem, a nenašli žádný problém. Kromě toho kontrola před vypuštěním ukazuje, že všechny software pracoval správně, jen několik sekund před letem.

A víme ještě něco jiného. Ramirez zjistil ve Washingtonu, že v posledních osmačtyřiceti hodinách došlo k podivným přesunům ruské ponorkové flotily u pobřeží Floridy. Neříkám, že ruská hypotéza, jak ji nazýváte, je ta správná odpověď. Pouze to, že dokud nemáme uspokojivější vysvětlení mechanismu selhání, který mohl způsobit, že oba počítače povelů zvětšovaly svůj obsah, dává smysl ponechat si možnost, která předpokládá, že Panther skutečně dostal povel odchýlit se.“

Winters vrtěl hlavou. „Dobrá, poručíku,“ řekl nakonec. „Nenařídím vám škrtnout ji ze seznamu. Ale nařídím vám, abyste se tenhle víkend soustředil na nalezení řízené střely někde v oceánu a určil problém v hardwaru nebo v softwaru, nebo v obou, který mohl způsobit buď anomálii v chování počítačů povelů, nebo změnu dráhy letu, nebo obojí. Musí existovat vysvětlení, které nebude vyžadovat operaci v obrovském měřítku ze strany Rusů.“

Todd vykročil kolem Winterse, aby odešel. „Ještě chvíli,“ řekl podplukovník a oči se mu zúžily. „Věřím, že není nutné, poručíku, abych vám připomínal, kdo bude zodpovědný, jestli tahle ruská záležitost pronikne ven?“

„Ne, podplukovníku... pane,“ zněla odpověď.

„Tak pokračujte,“ řekl Winters, „a dejte mi vědět, jestli dojdete k něčemu významnému.“

Podplukovník Winters spěchal. Jakmile Todd odešel, zavolal do divadla a oznámil Melvinu Burtonovi, že přijde později. Zajel rychle ke stánku s hamburgry, shltl jeden se smaženými bramborami a zamířil do čtvrti kolem přístavu.

Dorazil do divadla, když byla většina ostatních herců už oblečena. Melvin na něho čekal u dveří. „Rychle, podplukovníku, nemáme času nazbyt. Nalíčení musí vyjít hned napoprvé.“ Pohlédl na hodinky. „Jste v kazatelně přesně za dvaadvacet minut.“ Podplukovník vešel do pánské šatny, odložil námořní uniformu a oblékl si chmurně černé šaty a bílé insignie episkopálního kněze. Před dveřmi šatny přecházel sem a tam Melvin a v duchu prováděl poslední kontrolu.

Když šla opona nahoru, byl podplukovník Winters v kazatelně. Trpěl silným nápořem normální premiérové nervozity. Pohlédl přes tři řady své herecké kongregace do plného hlediště. V druhé řadě spatřil svou ženu Betty a syna Hapa. Než ustal potlesk, rychle se na ně usmál. Potom, když se pustil do Shannonova kázání, nervozita z něho spadla.

Krátký prolog ubíhal rychle. Světla podruhé na patnáct sekund pohasla, scéna se automaticky změnila a on se octl v závěrečném výstupu. Přecházel po svém pokoji v hotelu v Mexiku a ještě si mumlal věty ze svého dopisu. Shannon/Winters usedl na postel. Slyšel šramot v koutě pokoje a vzhlédl tam. Byla to Charlotte/Tiffani. Nádherné kaštanové vlasy měla rozpuštěny přes ramena. Měla na sobě světle modrou hedvábnou košili s velkým výstřihem, který její plná a pevná ňadra zcela zaplnila. Slyšel ji, jak říká: „Lary, ach Lary, konečně jsme spolu sami,“ a posadila se na postel vedle něho. Její parfém mu vyplnil nozdry. Položila mu ruku za hlavu. Na jeho rty přitiskla své, důrazné, tvrdé, hledající. Odtáhl se. Její rty ho sledovaly, pak její tělo. Padl zády na postel. Vylezla na něho, pokračovala v líbání, ňadra přitisknutá k jeho bušící hrudi. Objal ji, nejdříve pomalu a zdráhavě, a pak, stále na zádech, ji k sobě pevně přivinul.

Světla po několik sekund blikala. Charlotte/Tiffani sklouzla z Winterse a ležela na posteli vedle něho. Slyšel její zrychlený dech. Ozval se hlas: „Charlotte.“ Pak s hlasitým klepáním na dveře opět: „Charlotte, já vím, že jsi tam.“ Dveře se rozletěly. Dva milenci si zpola sedli. Světla zhasla a opona spadla. Z hlediště se nesl hlasitý a dlouhý potlesk.

Podplukovník Winters otevřel dveře a vyklopýtal z bočního vchodu divadla ven. Dveře, osvětlené seshora jedinou žárovkou pokrytou hmyzem, vedly na malý dřevěný stupínek několik kroků nad chodní-

kem. Winters sešel po třech schodech a stál vedle červené cihlové zdi divadla. Vytáhl cigaretu a zapálil si.

Pozoroval kouř vinoucí se po červených cihlách nahoru. V dálce se zablýsklo a po krátké odmlce zahřmělo. Opět zhluboka vdechl kouř a snažil se pochopit, co během těch pěti či deseti sekund s Tiffani cítil. *Zajímalo by mě, jestli to poznali*, pomyslel si. *Rád bych věděl, jestli to bylo zřejmé všem*. Když se převlékal na první dějství hry, všiml si příznačných stop na spodním prádle. Vyfoukl kouř a zamračil se. *A to mladé děvče, můj Bože. Ta to jistě ví. Musela to cítit, když na mně ležela*.

Mimoděk na okamžik opět zachytil své vzrušení, jak se k němu Tiffani tiskla. Zrychlil se mu dech. Začal se projevovat první náznak viny. *Můj Bože*, myslel si opět. *Co vlastně jsem? Jsem ohavný sprostý stařec*. Přistihl se, že z nějakého důvodu myslí na Joannu Carrovou, na noc před téměř pětadvaceti roky. Vzpomněl si na okamžik, kdy se jí zmocnil...

„Podplukovníku,“ zaslechl hlas. Otočil se. Na stupínku stála Tiffani, v tričku a džínách, dlouhé vlasy rozpuštěné přes rameno. Teď sestupovala po schodech k němu. „Podplukovníku,“ zopakovala se záhadným úsměvem, „můžu dostat cigaretu?“

Stál ohromen, omráčen. Neschopen slova. Sáhl automaticky do kapsy a vytáhl balíček pallmallek. Dívka si jednu vzala, přejela ji prsty a dala do úst. Čekala sekundu, možná dvě. Pak se na něho opět usmála. Winters nakonec procitl a vytáhl levný zapalovač ze supermarketu. Přidržela jeho třesoucí se ruku a silně zatáhla z cigarety.

Fascinovaně ji pozoroval, jak vtáhla kouř do plic. Studoval její ústa, bílý krk, vzedmutou hrud', jak zadržovala dech. Se stejným zaujetím sledoval, jak bránice povolila a kouř se vinul z našpulených rtů.

Stáli tam spolu, tiše kouřili, nikdo nepromluvil. Nad oceánem se opět zablýsklo a zahřmělo. Pokaždé když Tiffani dala cigaretu do úst, hypnotizovaný Winters sledoval každý její pohyb. Vdechovala zhluboka, záměrně, silně vtahovala nikotin, který její tělo zjevně potřebovalo. Jen nejasně si uvědomoval vlastní zmatené myšlenky.

Je krásná, tak krásná. Mladá, svěží a plná života. Jak by se mi líbilo objímat ji... Ale není děvčátko. Je to mladá žena. Musí jí být zřejmé,

co cítím, jak mě přitahuje... Kouří jako já. S naprostým soustředěním. Laská...

„Miluju bouřlivé noci,“ Tiffani přerušila mlčení, když další vzdálený záblesk osvětlil oblohu. Pohnula se blíž k němu a pak natáhla krk, aby viděla kolem skupiny stromů, které jí bránily ve výhledu na mračky, v nichž se blýskalo. Velice jemně se o podplukovníka Winterse otřela. Zelektrizovalo ho to.

V ústech mu vyschlo. Celé tělo mu zachvátila touha, touha, již sotva poznával. Nedokázal odpovědět na její poznámku. Místo toho upřeně hleděl na sílící bouři a naposled zatáhl z cigarety.

Ona už také nepromluvila a odhodila nedopalek na chodník. Když se k němu otočila a jejich oči se setkaly, poslední chomáčky kouře jí hravě bloudily na rtech. Rychle, koketně ústy vyfoukla a Winters cítil výbuch chťiče ve slabinách. Zachoval si však sebekontrolu a do divadla vstoupili mlčky.

Potlesk neustával. Podplukovník Winters přivedl ženy, které hrály Maxine a Hannah, sám uprostřed, k poslednímu poděkování, přesně jak před premiérou naplánovali. Potlesk zesílil. Opět zíral na prázdná sedadla, na nichž před přestávkou seděla Betty s Hapem. Zaslechl hlas z obecenstva, který vykřikl „Charlotte Goodalovou“, a zaimprovizoval. Odvedl obě ženy zpět do řady shromážděných herců a šel k Tiffani. Na okamžik nechápala. Pak se jí na tváři rozhostil zářivý úsměv a vzala ho za ruku.

Kráčel s ní na přední okraj jeviště, pevně se drželi za ruce. Tohle byl její velký okamžik. Měla slzy na krajíčku, když slyšela, jak potlesk opět sílí. Stál stranou a Tiffani se půvabně uklonila obecenstvu. Skončila úklonu; vzala ho opět za ruku, rozkošně ji stiskla a vrátili se do řady k ostatním.

Melvin, Marc a Amanda se dostavili za jeviště, když se herci oblékali. Všude se ozývala nadšená blahopřání. Obzvláště Melvin byl u vytržení. Přiznal, že měl při zkouškách jisté pochyby, ale při premiéře byli všichni úžasní. Režisér se svěřil Wintersovi, že ložnicový výstup s Tiffani byl „báječný - nemohl být lepší,“ a potom doslova odtančil ze šatny.

Winterse přemohly myriády emocí. Těšil ho jeho výkon ve hře i to, jak ho obecenstvo přijalo, ale musel myslet na další osobní věci. Co se stalo s Betty a Hapem? Proč o přestávce odešli? Představoval si, jak Betty sleduje jeho milostný výstup s Tiffani. Přepadla ho na okamžik panika, když sám sebe přesvědčil, že věděla, i z hlediště, že její manžel vůbec nehraje, že je naprosto stejně vzrušený jako postava, kterou představuje.

Co se přihodilo s Tiffani, to nemohl vůbec chápat. A nemohl o tom ani přemýšlet bez vtírajícího se pocitu viny. Zatímco si oblékal námořnickou uniformu, v myšlenkách opět vychutnával její polibky na posteli ve hře a procíťoval sexuální napětí, když kouřili za divadlem. Uvědomoval si své vzrušení ale víc si nesmí dovolit. Pocit viny vyvolává depresi a on nechťel být po úspěšné premiéře rozmrzelý.

Když podplukovník Winters vyšel ze společné pánské šatny, čekala na něho Tiffani. Vlasy měla opět stažené v copech, obličej zbavený mejkapu. Vypadala jako holčička. „Podplukovníku,“ řekla téměř podlézavě, „můžete mi projevít laskavost?“ Usmál se na souhlas. Pokynula mu a on ji sledoval do haly, která přiléhala k zákulisí.

V hale nervózně přecházel a kouřil rusovlasý muž přibližně stejného věku jako Winters. Bylo zřejmé, že se cítí jako ryba na suchu. Poblíž něho stála nafintěná bruneta, snad něco přes třicet, žvýkala a šeptem k němu mluvila. Muž se zřetelně uvolnil když spatřil podplukovníka v uniformě.

„No, pane,“ řekl Wintersovi, když ho Tiffani představila jako svého otce, „rád vás osobně poznávám. Nevím toho moc o herectví, ale dělám si starosti, že pro dceru je to někdy nezdravé.“ Zamrkal na svou ženu, Tiffaninu nevlastní matku, a ztišil hlas. „Víte pane, na všechny ty zženštilé slabochy, poskoky, homosexuály a další praštěné herce si musí člověk dávat sakra pozor. Ale Tiff mi řekla, že mezi herci je skutečný námořní důstojník, opravdický podplukovník. Ze začátku jsem jí ani nevěřil.“

Pan Thomas nepochybně dostával znamení od Tiffani i od své ženy, že moc povídá. Když Winters mlčel, vychrlil ze sebe: „Já sám jsem příslušníkem námořnictva, skoro pětadvacet let. Podepsal jsem to, když jsem byl ještě kluk, v osmnácti. S Tiffaninou matkou jsem se poznal o dva roky později...“

„Tati,“ přerušila ho Tiffani, „slíbils, že mě nebudeš uvádět do rozpaků. Proším, jenom ho požádej. Má asi ještě další program.“

Podplukovník jistě nečekal, že se setká s Tiffaniným otcem a její nevlastní matkou. Ve skutečnosti nikdy ani na okamžik na její rodiče nemyslel, ačkoli jak zde stál a naslouchal panu Thomasovi, to všechno dávalo smysl. Tiffani je konec konců pouze ve třetím ročníku střední školy. *Takže samozřejmě žije doma*, pomyslel si. *Se svými rodiči*. Pan Thomas vypadal velice seriózně. Winters na chvíli pocítil strach a počátek paniky. *Ne, ne*, řekl si rychle, *nemohla jim nic říct. To by bylo ještě příliš brzy*.

„Má žena a já hrajeme bridž,“ říkal teď pan Thomas, „soutěžní bridž, účastníme se turnajů. A tenhle víkend je jeden oblastní v Miami. Odjedeme zítra ráno a vrátíme se v neděli pozdě večer.“

Winters z toho byl janek. Nedokázal se v projevu pana Thomase orientovat. Proč by mu mělo záležet na tom, co Thomasovi dělají se svým volným časem? Konečně se pan Thomas dostal k věci. „Tak jsme volali sestřenici mé ženy v Marathonu a žádali ji, jestli by zítra po představení dceru nevyzvedla. Ale to by znamenalo, že by se Tiff nemohla zúčastnit herecké oslavy. Tiff navrhla, že byste se možná postaral, aby se po party dostala bezpečně domů a také,“ usmál se příjemně pan Thomas, „na ni otcovsky dohlédl, zatímco já budu pryč na bridžovém turnaji.“

Winters instinktivně vrhl rychlý pohled na Tiffani. Jen na několik milisekund spatřil v jejích očích světaznalý výraz, který jím projel jak kulový blesk. Pak to bylo opět děvčátko, které žadonilo u otce, aby ji pustil na večírek.

Podplukovník zvládl svou roli dobře. „Dobrá, pane Thomasi,“ odvětil. „Rád vám pomůžu.“ Shovívavě Tiffani poklepal na záda. „Zaslouží si jít na oslavu, tvrdě pracovala.“ Na okamžik se odmlčel. „Ale mám dvě otázky. Bude tam určitě šampaňské a asi se to opravdu protáhne. Má večerku? A jaký máte názor...“

„Posuďte to sám, podplukovníku,“ zarazil ho pan Thomas. „Mae a já vám plně důvěřujeme.“ Potřásl si s Wintersem rukou. „A mockrát vám děkuju. Mimochodem,“ dodal, když už se otáčel k odchodu, „byl jste výborný, i když musím přiznat, že jsem si dělal starosti, když jste

se objímal s mou dcerou. Teplouš, který napsal tu hru, musel být trochu mešuge.“

Tiffanina nevlastní matka zamumlala přes žvýkačku díky a dívka sama řekla: „Uvidíme se zítra.“ Pak všichni tři odcházeli. Podplukovník sáhl do kapsy pro další cigaretu.

Když podplukovník Winters konečně kolem jedenácté dorazil domů, Betty a Hap už oba spali, jak předpokládal. Přešel potichu kolem synova pokoje, ale pak se zastavil u Bettina. Winters, v podstatě rozvázný muž, strávil chvíli zvažováním jejího spánku proti své potřebě znát vysvětlení. Rozhodl se jít dovnitř a Betty vzbudit. Když si potmě sedl na okraj její postele, s překvapením zjistil, že je z toho nervózní.

Spala na zádech, prostěradlo a tenkou přikrývku přitažené až na pět centimetrů k ramenům. Lehce s ní zatřásl. „Betty, drahoušku,“ pravil. „Jsem doma. Chtěl bych s tebou mluvit.“ Zavrtěla sebou. Zatřásl s ní ještě jednou. „To jsem já, Vernon,“ řekl potichu.

Posadila se v posteli a rozsvítila lampu na nočním stolku. Pod světlem měla na stolku malý obrázek Ježíše, muže vypadajícího na třicátníka velice moudře, s vousy, vážným výrazem a světlým pruhem kolem hlavy, který zastupoval svatozář. „Svatá dobroto,“ pravila. Mračila se a protírala si oči. „Co se děje? Je všechno v pořádku?“ Betty nikdy nebyla obzvláště hezká. Ale posledních deset let úplně ignorovala, jak vypadá, a přibrala deset kilogramů, a to ji dělalo neohrabanou.

„Ano,“ odpověděl. „Chtěl jsem s tebou jenom mluvit. A zjistit, proč jste s Hapem odešli z představení hned po přestávce.“

Betty se mu dívala přímo do očí. Byla to žena, která vůbec neznala úskočnost, dokonce ani nuance. Život byl pro ni prostý a přímočarý. Když člověk opravdově věří v Boha a Ježíše Krista, pak nemá žádných pochyb. O ničem. „Vernone,“ začala, „často jsem si kladla otázku, proč účinkuješ v takových divných hrách. Ale nikdy jsem si na to nestěžovala. Především proto, že je to zřejmě jediná věc, která tě od Libye a od toho hrozného výstupu na pláži dokáže opravdu vzrušit.“ Svrážila čelo a na okamžik jí přeběhl po tváři mrak. Pak svým věčným způsobem pokračovala dál: „Ale Hap už není dítě. Stává se z něho mladý muž. A poslouchat vlastního otce, byť i jen ve hře, jak se zmiňuje o Bohu jako o ‘nedůtklivém starci‘ a ‘senilním delikventovi‘

asi neposílí jeho víru.“ Odvrátila zrak. „A myslela jsem si, že je pro něho stejně znepokojivé pozorovat, jak se muchláš s tou mladou dívkou. Sečteno a podtrženo,“ vrátila se pohledem ke svému muži a dělala závěr, „myslela jsem si, že hra nemá hodnoty, morálku, nic, co by stálo za to, abychom tam zůstali.“

Winters cítil, jak v něm narůstá vztek, ale bojoval s ním, jak činil vždy. Záviděl Betty její pevnou víru, její schopnost vidět Boha zcela jasně v každé denní činnosti. On sám se cítil od Boha svého dětství odtržen a jeho neúspěšné hledání ještě nevyústilo v jasnější pojem o NĚm. Dvě věci však věděl jistě. Jeho Bůh by se s postavami Tennesseeho Williamse smál a měl by pro ně pochopení. Netěšily by Ho však bomby padající na malé děti.

Podplukovník se s Betty nepřel. Políbil ji bratrsky na tvář a ona zhasla světlo. Pouze na okamžik uvažoval. *Jak dlouho to je? Tři týdny?* Nedokázal si však přesně vzpomenout. Dokonce ani na to, jestli to bylo dobré, nebo ne. Šaškovali, jak tomu Betty říkala, kdykoliv si uvědomila jeho potřebu natolik, že překonala svůj obvyklý nedostatek zájmu. Asi *normální u páru v našem věku*, myslel si poněkud defenzivně, když se ve svém pokoji svlékal.

Tiše ležel ve tmě pod prostěradlem, spánek však nepřicházel. Fyzický pocit vzrušení, který byl tak silný, nejdříve při představení a pak znovu venku před divadlem, se mu neustále vracel. I s obrazy. Když zavřel oči, opět viděl Tiffaniny měkké a koketní rty, jak vyfukují poslední kouř, který měla hluboko v plících. Na ústech stále cítil ty vášnivé polibky, které mu vnutila během ložnicového výstupu. A pak ještě ten zvláštní letmý pohled, když ho její otec žádal, aby se o ni postaral na party. Nebo si to jenom představoval?

Podplukovník Winters několikrát změnil polohu, snažil se zahnat obrazy ve své mysli a nervozitu, které mu nedovolovaly usnout. Nepovedlo se. Nakonec, když ležel na zádech, si uvědomil, že existuje jedno možné uvolnění z tohoto druhu napětí. Nejdříve cítil vinu, dokonce rozpaky, ale vlny obrazů Tiffani mu neustále zaplavovaly mozek.

Dotkl se sebe. Obrazy ze dne se zaostřily a začaly se rozvíjet do fantazií. Ležela na něm, jak tomu bylo při představení, a on reagoval na její polibky. Na okamžik se vyděsil a ovládl. Avšak zoufalé

vzednutí touhy odstranilo poslední zábrany. Stal se opět adolescentem, osamoceným ve své bohaté představivosti.

Scéna v mysli se změnila. Ležel nahý na ohromné posteli ve velkém pokoji s vysokým stropem. Tiffani se k němu blížila z osvětlené koupelny, také nahá, dlouhé kaštanové vlasy jí padaly přes ramena a kryly bradavky ňader. Naposled slabě potáhla z cigarety, zahasila ji na popelníku vedle postele a s očima upřenýma do jeho pomalu, téměř láskyplně vyfoukla zbytek kouře z úst. Vlezla k němu do postele. Cítil měkkost její pokožky, její dlouhé vlasy ho šimraly na krku a na hrudi.

Líbala ho něžně, ale vášnivě a ruce měla za jeho hlavou. Cítil její jazyk, jak mu lákavě přejíždí po rtech. Položila se vedle něj a přitiskla svou pánev do jeho. Cítil, jak se topoří. Vzala jeho penis do ruky a lehce stiskla. Došlo u něj k plné erekci. Stiskla opět, pak půvabně zvedla své tělo a vsunula ho hluboko do sebe. Ucítil kouzelné vlhké teplo a pak téměř okamžitě explodoval.

Síla a intenzita jeho fantazie ho ohromila. Kdesi uvnitř se ozýval hlas, který volal po opatrnosti a varoval před hroznými důsledky, jestli dovolí své fantazii, aby se stala příliš skutečnou. Avšak jak ležel vyčerpán a sám ve svém předměstském domě, odsunul svou vinu i obavy stranou a oddal se blaženosti spánku po orgasmu, blaženosti, jíž není rovno.

Kapitola devátá

Sloppy Joe's představovalo v Key West instituci. Oblíbený Hemingwayův bar a jeho různorodý personál se dokázal rychle přizpůsobit mnohotvarému vývoji města, jehož se stal symbolem. Mnozí občané starého města z toho byli skoro na mrtvici, když bar opustil své historické místo ve vnitřním městě a přesunul se do obrovského obchodního komplexu obklopujícího nový přístav. Když však klub znovu otevřel v dobře větrané místnosti s prostorným jevištěm a výbornou akustikou, i oni zdráhavě připustili, že lampy od Tiffanyho, dlouhé dřevěné bary, úzká zrcadla od stropu k podlaze a různá memorabilia z Key West pocházející z uplynulých sta let jsou vkusně a nově uspořádány tak, že zůstal zachován duch starého baru.

Všechno to do sebe pěkně zapadalo, že Angie Leatherwoodová za krátkých a nečetných návratů do rodného města vystupuje jako hlavní hvězda ve Sloppy Joe's. Troyův hbitý jazyk původně přemluvil majitele, padesátiletého přistěhovalce z New Yorku Tonyho Palazza, aby si ji poslechl, když jí bylo devatenáct. Tony ji poslouchal pět minut a pak za doprovodu divoké gestikulace vykřikl: „Nestačí, že mi přivedeš černošku, která je tak krásná, až se z toho tají dech. Ne, ty mi přivedeš takovou, která taky zpívá jako slavík. Mamma mia. Život není fér. Má dcera Carla by zabila, aby měla takový hlas.“ Z Tonyho se stal Angiin největší fanoušek a nezištně jí pomáhal v životní dráze. Angie nezapomněla, co pro ni Tony udělal, a když přijela do města, vždycky zpívala ve Sloppy Joe's. Byla prostě taková.

Troy měl rezervován stůl vpředu uprostřed, asi tři metry od hrany jeviště. Nick a Troy už seděli u malého kulatého stolu a dopili první skleničku, když Carol asi pět minut před půl jedenáctou dorazila. Omluvila se a mumlala něco o parkování na Sibíři. Jakmile přišla, Nick vytáhl obálku se snímky a oba jí řekli, že obrázky je uchvátily. Zatímco Troy přivolával číšníka, Nick se začal na fotografie vyptávat.

Když se na stole objevily nové drinky, Nick a Carol už zaníceně diskutovali o předmětech v puklině. Nick se právě zmínil, že jeden vypadá jako moderní řízená střela. Bylo deset třicet pět. Světla několikrát blikla, oznámení, že vystoupení začíná.

Angie Leatherwoodová předváděla dokonalý výkon. Jako mnoho z těch nejlepších bavičů nikdy nezapomněla, že posluchači jsou jejími zákazníky a že to jsou oni, kdo vytvářejí její obraz a zvyšují její záhadnost. Začala titulní písní ze svého nového alba *Vzpomínky na kouzelné noci*. Potom zpívala směs písní Whitney Houstonové, vzdala tím hold té brilantní zpěvačce, jejíž talent zažehl Angiinou touhu zpívat. Dále předvedla svou univerzálnost čtyřmi písněmi v různém rytmu: jamajským reggae, něžnou baladou ze svého prvního alba *Milostné dopisy*, téměř dokonalou imitací Diany Rossovové v písni *Kam zmizela naše láska?* a emocionálně silným, melodickým hymnem věnovaným slepému otci nazvaným *Muž s vizí*.

Hromový potlesk se ozýval při závěru každé písně. Sloppy Joe's byl vyprodán včetně všech míst k stání podél třicetimetového baru. Sedm ohromných videoobrazovek rozmístěných po celém prostorném klubu přivádělo Angii blíž těm, kteří se nedostali blízko k jevišti. Bylo to její obecenstvo, byli to její přátelé. Dvakrát téměř upadla do rozpaků, protože potlesk a volání „výborně“ neustávaly. U Troyova stolu se toho během vystoupení řeklo velice málo. Trojice poukázala na písně, které se jim obzvláště líbí (Carolinou oblíbenou byla píseň Whitney Houstonové *Největší láska ze všech*), ale nebyl čas k hovoru. Angie věnovala svou předposlední píseň *Nech mě postarat se o tebe, bejby*, svému „nejdražšímu příteli“ (Nick pod stolem kopl Troye) a pak končila nejoblíbenějšími pasážemi z *Milostných dopisů*. Posluchači povstali a zahrnuli ji neutuchajícími ovacemi a hlučně se dožadovali přídavku. Nick si vestoje všiml, že se ze dvou silných drinků trochu motá a že je podivně naměkko, možná v důsledku podvědomých asociací vytvořených milostnými písněmi, které zpívala Angie.

Zpěvačka se vrátila na jeviště. Když hluk utichl, slyšeli její měkký a mazlivý hlas: „Všichni víte, že Key West je mi velice milé místo. Zde jsem vyrůstala a chodila do školy. Většina vzpomínek mě sem stále vrací.“ Odmlčela se a propátrávala posluchače. „Existuje mnoho písní, které vyvolávají vzpomínky a city, jež jsou s nimi spojené: Ale

z nich všech je mou nejoblíbenější píseň na toto téma z muzikálu *Kočky*. Takže, tohle je pro tebe, Key West.“

Ozval se sporadický potlesk, když hudební syntetizátory, které ji doprovázely, hrály předeheru ke *Vzpomínkám*. Posluchači zůstali stát, když její líbezný hlas spustil překrásnou píseň. Jakmile začala zpívat, přenesl se Nick okamžitě do Kennedyho centra ve Washingtonu v červnu 1984, když sledoval provedení muzikálu *Kočky* se svou matkou a otcem. Konečně přijel domů, aby jim vysvětlil, proč se nedokázal po jarních prázdninách na Floridě vrátit do Harvardu. Avšak ať se snažil, seč mohl, nedokázal začít, aby vypověděl zklamanému otci a matce se zlomeným srdcem celý příběh. Vypravil ze sebe jen jediné: „Byla to žena...“ A pak upadl v mlčení.

Bylo to smutné shledání. Když navštívil domov ve Falls Church, objevili a odstranili otci první maligní polypy na tlustém střevě. Doktorů optimisticky předpovídali dalších několik roků života, ale zdůraznili, že rakovina tlustého střeva se často vrací a metastázuje do jiných částí těla. V dlouhém rozhovoru se svým náhle zesláblým otcem Nick slíbil, že dostuduje v Miami. To však byla pro staršího pána malá útěcha. Snil o tom, že uvidí, jak syn promuje na Harvardu.

Provedení *Koček* v Kennedyho centru nebylo pro Nicka moc zábavné. Uprostřed představení zjistil, že uvažuje o tom, kolik lidí v obecnstvu opravdu zná autora, jehož dílo sloužilo jako prameny pro písně, toho básníka T. S. Eliota, který nejen obdivoval zvláštnosti citění koček a těšil se z nich, ale také jednou začal báseň popisem večera „roztaženého pod oblohou jako narkotizovaný pacient na stole.“ Když však do středu jeviště vešla stará kočka, jejíž krása uvadla a změnila se ve vrásky, a začala píseň o svých „dnech na slunci“, dojalo to Nicka stejně jako všechny diváky. Z nějakých důvodů, které nikdy nepochopil, viděl Monique, jak po letech zpívá tuto píseň. A ve Washingtonu plakal, tiché slzy narychlo skryté před rodiči, když bolestně čistý soprán dosáhl vyvrcholení písně.

„Hlad' mě... Je tak snadné nechat mě... samotnou se vzpomínkami... Na mé dny na slunci... Pohládíš-li mě... pochopíš, co je to štěstí...“

Angiin hlas ve Sloppy Joe's nebyl zdaleka tak bodavý jako soprán ve Washingtonu, ale zpívala se stejným zanícením, evokovala veškerý

smutek někoho, pro nějž všechny radosti života leží už v minulosti. Koutky očí se mu zalily slzami a jedna přetekla na tvář.

V místě, kde stála Carol, se světla z jeviště odrážela od Nickovy tváře. Spatřila slzu, okno zranitelnosti, a sama se také dojala. Poprvé cítila hluboké vzrušení, téměř náklonnost k tomuto vzdálenému, osamocенému, leč podivně přitažlivému muži.

Ach, Carol, jak jiné to mohlo být, kdybys, pro jednou v životě, nedjedala impulzivně. Kdybys prostě nechala muže, ať si prožije svůj okamžik opuštěnosti, nebo zlomeného srdce, nebo něhy, nebo co to vlastně cítí, pak ses o tom mohla zmínit později, v klidnější době, ku svému prospěchu. Sdílení tohoto okamžiku by se mohlo nakonec stát částí pouta mezi vámi. Ale tys musela Nickovi poklepat na rameno, ještě než píseň skončila, ještě než si sám uvědomil, že má oči plné slzí, a zničit jeho drahocenné spojení s vlastním nitrem. Stala ses vetřelcem. Ještě hůř, jak se tak často stává, vyložil si tvůj úsměv jako posměch, nikoliv sympatii, a jako vystrašená želva se z večera úplně vytratil. Všechny následné ouvertury přátelství jistě zavrhne jako nepřimné.

Troy si mezihry mezi Carol a Nickem nevšiml. Proto ho překvapilo, když se po závěrečném potlesku otočil a sedl si, že z Nickova držení ramen neomylně vyčetl nepřátelskou pózu. „Nebyla nádherná, anděli?“ obrátil se ke Carol. „A co vy, profesore? Bylo to dnes poprvé, co jste ji slyšel zpívat?“

Nick přikývl. „Byla velkolepá,“ řekl téměř s nechutí. „A já mám žízeň. Může tady člověk dostat něco k pití?“

Troy, mírně dotčen, odpověděl: „Tak nám promiňte, lituju, že vystoupení trvalo tak dlouho.“ Snažil se dát znamení číšníkovi. „Co ho žere, anděli?“ zeptal se Carol.

Carol pokrčila rameny. Pak se pokusila zmírnit napětí. Naklonila se k Nickovi, dotkla se mu předloktí a zeptala se: „Hej, Nicku, neužíval jsi zlostné pilulky.“

Nick rychle ruku stáhl a místo odpovědi zamumlal něco nesrozumitelného. Odvrátil se od svých společníků a spatřil Angii, jak se blíží ke stolu. Automaticky vstal a Carol a Troy se k němu připojili. „Byla jste fantastická,“ prohlásila Carol, trochu moc hlasitě, jakmile Angie došla na doslech.

„Díky... Ahoj,“ odvětila Angie. Přišla ke stolu a uchopila židli, kterou pro ni Troy odsunul. Chvilku půvabně kvitovala pochvalu od osazenstva okolních stolů. Pak si sedla a usmála se. „Vy musíte být Carol Dawsonová,“ řekla nenuceně a naklonila se přes stůl k reportérce.

Angie byla ve skutečnosti ještě krásnější než na fotografii na obálce kompaktního disku. Měla tmavě hnědé zbarvení, ne zcela černé. Svůj mejkap včetně světle růžové rtěnky volila tlumený, aby nechala vyniknout své přirozené půvaby, především v podstatě bezvadné bílé zuby, které při úsměvu zvláště přitahovaly pozornost. Avšak krásu převyšovala žena sama. Žádná fotografie nedokázala zachytit přirozenou vřelost, která z Angie vyzařovala. Zalíbila se vám okamžitě.

„A vy musíte být Nick Williams,“ řekla a podala ruku Nickovi. Ten vypadal nesvůj a nejistý a ještě pořád stál, přestože se Troy už posadil. „Troy mi během posledních pár dnů řekl o vás tolik věcí, že mám pocit, jako bychom už byli přátelé. Tvrdí, že jste přečetl všechny kdy napsané romány, které stojí za to číst.“

„To je samozřejmě nadsazené,“ odpověděl Nick, zjevně potěšen, že ho poznala. Zdálo se, že se trochu uvolnil, a konečně se posadil. Chtěl ještě něco dodat, ale Carol skočila do hovoru a zarazila ho.

„Tu nádhernou píseň o slepci jste napsala sama?“ zeptala se ještě dřív, než Angie měla čas usadit se a vzpamatovat. „Zdálo se mi, že je to velice osobní.“

„Ano,“ odpověděla zpěvačka mile, bez stopy podráždění nad Caroliným agresivním chováním. „Většina mých písní pochází z jiných zdrojů, ale občas napíšu píseň sama. Když je mi téma velice blízké.“ Než pokračovala, usmála se krátce na Troye. „Můj otec je pozoruhodný, milující člověk, slepý od narození, ale s tajuplným chápáním světa na všech úrovních. Bez jeho trpělivosti a vedení bych asi jako malá holka nikdy nenašla odvahu začít zpívat. Byla jsem příliš stydlivá a plachá. Ale otec nás všechny nějak přesvědčil, když jsme byli malí, že jsme v něčem neobvyklí. Řekl nám, že Bůh dal každému z nás něco zvláštního, něco jedinečně našeho a že jednou z největších radostí života je objevit tohle zvláštní nadání a pak je rozvíjet.“

„A tu píseň *Nechej mě postarat se o tebe, bejby*, jste skutečně napsala pro Troye?“ Nick vypálil otázku, než Angie dokončila větu. Zničil tak příjemnou náladu, kterou navodila svým láskyplným popi-

sem otce. Nick seděl na kraji židle a zdálo se, že je z nějakého důvodu rozrušen a vyveden z míry. Troy opět uvažoval, co se mezi Carol a Nickem událo, že to u jeho přítele vyvolalo takové napětí.

Angie se dívala na Troye. „Myslím, že ano,“ řekla se zasněným úsměvem, „i když to původně měla být hravá píseň, lehce míněné narážky na milostnou hru.“ Na okamžik se odmlčela. „Ale hovoří o skutečném problému. Někdy je velice těžké, když patříte mezi úspěšné ženy. Zasahuje to...“

„Ámen. Ámen,“ přerušila ji Carol a nenechala ji dokončit myšlenku. Šlo o jedno z Caroliných oblíbených témat a nedala si ujít příležitost. „Většina mužů se nedokáže vyrovnat s ženou, která je alespoň trochu úspěšná, tím méně s tou, která je slavná.“ Podívala se přímo na Nicka a pak pokračovala: „I nyní, v roce 1994, existují jistá nepsaná pravidla, která se musí dodržovat. Když chcete mít stálý vztah s mužem, musíte se vyvarovat tří věcí: nesmíte dopustit, aby si myslel, že jste chytřejší než on, nesmíte navrhnout první pohlavní styk a vydělávat víc peněz než on. Tohle jsou tři klíčové oblasti, kde je jejich ego ohromně křehké. A podkopete-li ego kteréhokoli muže, i když s ním jenom žertujete, pak je to ztracený případ.“

„Zní to, jako byste byla expert,“ zasáhl sarkasticky Nick. Dával jasně najevo své nepřátelství. „Zajímalo by mě, jestli někdy některou z vás osvobozených žen napadlo, že muže neodpuzuje váš úspěch, ale spíš způsob, jakým se s ním vypořádáváte. Čeho dosáhnete v životě, to na osobní úrovni neznamena ani prdlačku. Většina ambiciózních agresivních žen, s nimiž jsem se setkal (a nyní se díval přímo na Carol), se může přetrhnout, aby převedla vzájemný vztah muže a ženy na jakousi soutěž. Nenechají muži ani na okamžik iluzi, že žije v patriarchální společnosti. Myslím si, že některé z nich záměrně vykleští...“

„Tady to je,“ skočila mu Carol vítězoslavně do řeči. Strčila do Angie, která se usmívala, ale byla nad škodolibostí této výměny názorů ještě trochu v rozpacích. „To je to kouzelné slovo. Kdykoli se chce žena přít a ne přijímat jistou hlubokou mužskou pravdu jako slovo boží, snaží se ‘kastrovat’ nebo ‘vykleštit’...“

„Dobrá, vy dva,“ zasáhl důrazně Troy a vrtěl hlavou. „Už je toho dost. Změňme téma. Myslel jsem si, že byste se mohli spolu dobře bavit, ale určitě to tak nebude, když to začne tímto způsobem.“

„Problém je v tom,“ pokračovala Carol, ignorujíc Troyovu žádost o změnu tématu, a dívala se teď na Angie, „že muži jsou vystrašení. Jejich hegemonii v západním světě ohrožuje nástup žen, kterým nestačí být jen bosé a těhotné. Když jsem byla ve Stanfordu...“

Zarazila se a otočila, když zaslechla zvuk židle tažené po podlaze. „Se vši patričnou úctou, slečno Leatherwoodová,“ Nick zase stál a držel židli v rukou, „mám pocit, že se teď omluvím. Velice se mi líbilo vaše vystoupení, ale nechci vás nadále vystavovat dalším špatným způsobům. Přeji vám i nadále štěstí v kariéře a doufám, že někdy budete moct strávit nějakou dobu na člunu s Troyem a se mnou.“ Nick se otočil na Troye. „Uvidíme se ráno v osm v přístavu.“ Nakonec se podíval na Carol. „S vámi taky, pokud ještě chcete jet. Můžete nám povídat o třasořítkách ve Stanfordu, když budeme uprostřed zálivu.“

Nečekal na odpověď. Vzal si obálku a odcházel davem k východu. Když se blížil ke dveřím, zaslechl, jak ho kdosi volá: „Nicku. Ach, Nicku. Tady jsme.“ Byla to Julianne, mávala na něho od blízkého stolu plného sklenic a popelníků. Ji, Corinne a Lindu obklopovalo půl tuctu mužů, ale Julianne je přesadila a sehnala prázdnou židli. Nick šel k jejímu stolu.

O půl hodiny později byl Nick hodně opilý. Protože se mu Julianne občas otřela o nohu, protože se mu vracelo pomýšlení na Corinnina obrovská prsa (měla je nyní zakrytá, ale pamatoval si je z Troyovy hry z odpoledne) a poněvadž střídavě skrze cigaretový kouř zahlédl Carol, byl také velice nadřžený. *K čertu, Williamsi*, řekl si, když si sedal k Juliannině stolu. *Zase jsi to pohnojil. Měls perfektní příležitost na ni zapůsobit. Možná i něčeho dosáhnout.* Ale po půl hodině a po dalším pití jeho myšlenky připomínaly Ezopovu lišku. *Stejně je pro mě příliš agresivní. Slavná. Ctižádostivá. Pravděpodobně vespod příliš tvrdá. A v posteli frigidka. Další železná panna.* Přesto ji však přes místnost stále pozoroval.

Dodatečné židle, které přinesli na Angiino vystoupení, odnášeli, aby uvolnili místo na tanec. Zbytek večera obstarával hudbu diskžokej z budky vedle jeviště. Dalo se tančit na výběr moderních hudebních skladeb, sledovat na velkých obrazovkách nesnesitelně přehnané hudební videoklipy, nebo si jenom povídat, protože hudba nebyla příliš

hlasitá. Většina lidí kolem Nicka byla z přístavu. Během přestávky v hudbě, když Nick do sebe rychle hodil další tequilu, se k němu přes stůl naklonila Linda Quinlanová. „No tak, Nicku, poděl se s námi o svoje tajemství. Copak jste s Troyem včera našli?“

„Nic zvláštního,“ odpověděl, vzpomněl si na úmluvu, ale překvapilo ho, že o tom chtěl mluvit.

„Povídá se něco jiného,“ skočil mu do řeči jeden z mužů u stolu. „Všichni vědí, že jsi dnes ráno něco nesl Amandě Winchesterové. No tak, řekni nám, co to bylo. Našli jste novou loď s pokladem?“

„Možná,“ řekl Nick s opileckým zakřivením, „jenom možná.“ Zase ho něco nutkalo, aby jim o tom pověděl a ukázal obrázky, ale zarazil se. „Nemůžu o tom mluvit,“ víc neřekl.

V tom okamžiku se z druhé strany parketu vydali k jejich stolu dva statní mladíci s krátce sestřiženými vlasy, námořnické typy v důstojnických uniformách. Jeden byl tmavý, zřejmě španělského původu. Přibližovali se sebevědomě, dokonce arogantně a jejich příchod zarazil veškerý hovor. Bílý důstojník položil ruku Julianne na rameno. „Hele, krasavice, námořnictvo je tady. Pojd'te si vy a vaše přítelkyně,“ pokývl ke Corinne, za níž stál Ramirez, „s námi zatancovat.“

Julianne řekla velmi zdvořile: „Ne, děkuji,“ a usmála se. Todd se na ni podíval. Trochu se potácel a na očích mu bylo vidět, že toho hodně vypil.

„Chcete mi říct,“ řekl, „že dáte přednost tomu sedět tady s místními kejklíři, než tančit s budoucími admirály?“ Julianne cítila, jak jeho stisk sílí. Dívala se kolem stolu a snažila se ho ignorovat.

Toddovi se odmítnutí nelíbilo. Sundal ruku z Juliannina ramene a ukázal na Corinnina prsa. „Kristepane, Ramirez, měl jsi pravdu. *Jsou* to monstra. Nelíbilo by se ti popadnout jedno z nich?“ Oba důstojníci se vulgárně zasmáli. Corinne se rozpačitě vrtěla.

Stálý přítel Lindy Quinlanové se zvedl ze židle. Kromě Nicka byl jediný muž u stolu, přibližně tak velký jako Todd a Ramirez. „Podívejte se, chlapci,“ řekl mírně, „dáma řekla velice hezky ne. Nemusíte urážet její přítelkyně...“

„Poslouchej ho, Ramirez,“ přerušil ho Todd, „tenhle chlápek říká, že jsme někoho urazili. Odkdy je obdivování něčích koz urážka?“ Po-

chechtával se vlastní chytrosti. Ramirez mu dával znamení, aby odešli, ale Todd jen mávl rukou.

Opilý Nick byl celý večer připraven vybuchnout. „Táhni odsud, sráči,“ řekl sice potichu, ale rozhodně. Ještě stále seděl vedle Julianne.

„Komu říkáš sráči, ty čuráku?“ odsekl nažhavený Todd. Otočil se k Ramirezovi. „Myslím, že budu muset tomuhle drzounskému bastardovi jednu ubalit.“

Nick ho však předešel. Rychle vstal a dal Toddovi přímo do tváře silnou ránu pěstí, která ho poslala klopýtavě vzad, kde narazil do dalšího stolu plného nápojů. Spadl i se stolem na zem a Nick šel po něm. Ramirez Nicka od svého kolegy důstojníka odtáhl. Když se však Nick otočil a máchl po něm, Ramirez ho odstrčil. Nicka vratké nohy neudržely. Upadl na Julianne a na podlahu se převrátil další plný stůl.

Carol, Angie a Troy si na druhé straně místnosti všimli mely a poznali, že se Nick do ní zapletl. „Ach, ach,“ pomyslel si Troy a vyskočil, aby se vydal příteli na pomoc. Carol šla těsně za ním. Než dorazili na druhou stranu místnosti, už tam byli dva místní vyhazovači. Mezitím se Nick a Julianne stále snažili sebrat z podlahy a Todd se už také pomalu zvedal.

Při šarvátce vypadla Nickovi obálka s fotografiemi a dvě se částečně vysunuly. Ramirez zvedl obálku z podlahy, a protože ho zaujaly výrazné barvy, prohlížel si snímky. Na horní fotografii byla jasně vidět zvětšenina hnědé řízené střely v prasklině. „Hej,“ křikl na otřeseného Todda, „podívej se na tohle. Co myslíš, že to asi je?“

Carol okamžitě jednala. Šla kolem Ramireze, vytrhla mu obálku a snímky, a než stačil otevřít ústa, zavřískla: „To snad ne, Nicku, nemůžu tomu uvěřit. Jak ses mohl zase tak opít?“ Klekla si vedle něho a objala mu volnou rukou hlavu. „Ach, miláčku,“ řekla, zatímco na ni v naprosté nevěře zíral, „slíbil jsi, že toho necháš.“

Užaslý dav sledoval, jak políbila Nicka na ústa, aby mu zabránila promluvit. Troyovi to vyrazilo dech. „Troyi,“ vykřikla za okamžik, když se Nick snažil přijít k sobě. „Troyi, kde jsi? Pomoz mi s ním.“ Troy přispěchal a pomohl Nickovi na nohy. „Vezmeme ho teď domů,“ oznámila přihlížejícím. Vzali ho každý za jednu ruku a klopýtali k východu z nočního klubu. Ve dveřích minuli manažera. Carol mu řekla,

že se příští den vrátí vyrovnat účty. S Troyem zpola nesli Nicka na ulici.

Když odcházeli od Sloppy Joe's, Carol se otočila a viděla, že část davu je sledovala ke dveřím. Ramirez a Todd, který si ještě třel tvář, stáli vpředu, na tvářích výraz - jsem z toho jelen. „Kam ho vedeme, anděli?“ zeptal se Troy, když se dostali z doslechu. „Ani nevíme, kde zaparkoval auto.“

„Na tom nesejde,“ odvětila, „hlavně abychom se dostali z dohledu klubu.“

Neohrabaná trojice zabočila doprava, do ulice, která vedla za divadlem, kde před hodinou skončila *Noc s leguánem*. Hned za divadlem byla na levé straně malá prázdná parcela. Carol zastavila na jejím okraji, proti skupince stromů a ohlédla se, aby se ujistila, že je nikdo nesleduje. Oddechla si a pustila Nicka. Podvědomě si ovívala zpočnou tvář obálkou, kterou vzala Ramirezovi.

Nick se skoro vzpamatoval. „Netušil jsem,“ zamumlal k ní, uvolnil ruku z Troyova sevření a snažil se Carol obejmout, „že ke mně chováš takové city.“

„To tedy ne,“ ozvala se důrazně. Odstrčila mu ruce a ustoupila do prázdné parcely. Nick nepochopil a pokračoval v postupu. Zlostně na něho vykřikla: „Přestaň! Přestaň, ty ožralý bastarde!“

Snažila se odrazit jeho pokusy rukama. Ale on se nenechal odradit. Těsně než se ho Troy pokusil zastavit, mu Carol dala volnou rukou silnou facku. Nick se na okamžik lekl, ztratil rovnováhu a spadl na břicho do trávy.

Carol, ještě dštící oheň a síru, se k němu sklonila, přetočila ho na záda a křičela na něho: „Nikdy, *nikdy*, se neopovaž použít proti mně sílu. *Za žádných* okolností.“ Hodila mu obálku na břicho a rychle se zvedla. Podívala se na Troye, znechuceně zavrtěla hlavou a odešla uličkou.

Montáž a test

Pod skenovacím elektronovým mikroskopem vypadají jako těsně svinuté spirály s ocáskem. Když se dají do vody nebo nějaké jiné kapaliny, zdá se, že se spirála roztáhne a z ocásku se několik angströmů vysunou řasovité přívěsky, které umožňují pohyb.

Ve směsi velikosti kapky vody jsou jich soustředěny miliony a pečlivě je kontroluje laserový přístroj, který je také počítá a třídí, jak osvětluje mikroskopické části směsi. Když je sčítání hotovo, vypustí se menší část oddělené směsi z kovové nádoby kanálkem do další kapaliny, tentokrát smaragdově zelené, která je v kádince tvarované jako láhev. Pružiny se roztáhnou a při pohybu v kádince sledují náhodné dráhy.

Vnější mechanická zařízení smaragdově zelenou kapalinu pravidelně promíchávají. Maličké senzory rozmístěné v kádince registrují tlak, teplotu a přesné chemické a elektrické charakteristiky kapaliny.

Nemá-li některý parametr žádanou hodnotu, otevře se v základně kádinky ventil a do zeleného roztoku se vstříkne nová chemikálie. Difuze této nové složky se sleduje spojitým měřením. Nakonec se dosáhne žádané změny a nového rovnovážného stavu.

Nyní je vše připraveno. Seshora spadne do nádoby několik tisíc malých kuliček. Některé plavou po povrchu, ale většina se ponoří do různých hloubek. Každá kulička má v sobě zabudován složitý systém v úžasně miniaturizovaném měřítku. Vnější povrch kuličky obsahuje senzory, které propátrávají blízké oblasti kapaliny a vyhledávají spirálovité terče. U senzorů zabudovaný vysokofrekvenční vysílač vyšle spirálám speciální signál, kterým je přiláká ke kuličce. Kolem každé kuličky se vytvoří shluky spirál.

A nyní malé nástroje uvnitř vnější houbovité části kuličky jednu po druhé tyto pružinky sklízí a ukládají do nosičů, které jsou elektricky vystřeleny do dutiny ve středu kuličky. Uvnitř v dutině sedí jediná

amorfni skvrna, jejíž matný materiál se pod vlivem neznámých podnětů přesouvá. Tuto skvrnu obklopuje žlutá lepkavá hmota, která vyplňuje zbytek dutiny.

První pružinka vyklouzne z nosiče, potom nalézá skvrnu a pronikne do ní. Na mžik lze spatřit, jak se pohybuje k jejímu středu. Avšak během několika milisekund se láme a je zničena. V pravidelných intervalech jsou do dutiny vystřelovány další pružinky a všechny se snaží dosáhnout jistou speciální oblast ve skvrně. Konečně jedna z nich uspěje a celá skvrna změní barvu na jasnou červeně.

V rychlém sledu se do žluté lepkavé hmoty dostává z vnější houbovité části jakýsi enzym, který mění její barvu trochu k zelené, a všechny ostatní pružinky mizí, zjevně je absorbuje struktura kuličky. Celá kulička pak změní tvar na podlouhlý a vysune do smaragdové kapaliny miniaturní hnací systém. Když se pečlivě vyhne mnoha nebezpečím, připojí se do fronty oplodněných kuliček, které jedna po druhé procházejí kruhovou průsvitnou membránou ve dně kádinky.

Kapalina zahuštěná kuličkami protéká úzkou trubičkou, až dosáhne částečně uzavřené nádoby, přibližně stejně velké jako kádinka. Uvnitř této průhledné nádobky sahají do proudu protékající kapaliny nástroje podobné mechanické lžici a kuličky loví. Pak je vyzvednou a na okamžik vysunou do těžkého plynu, který je v nádobce. Za chvíli se každá kulička rozštěpí a její krunýř se zjevně rozpustí. Kuličky po sobě v nádobce zanechají jen malé červené skvrnky obklopené nažloutlou lepkavou hmotou a zavěšené v neviditelném plynu.

Lepkáva hmota se pomalu rozlévá celou nádobkou nad proudící kapalinou, až vyplní celý prostor mezi červenými skvrnkami. Když se smaragdový proud dole změní na crčku a pak úplně zmizí, lepkavá hmota se přemění v želatinu a vyplní otvory, jimiž kapalina vtékala a odtékala. V nádobce je několik tisíc červených skvrnek uzavřených do žlutozelené želatiny. Skvrnky nepodstupují při celém procesu žádnou viditelnou změnu.

Čas plyne. Činnost v nádobce ustává. Občas se do nádobky zasunou mechanické sondy, aby otestovaly tuhost želatiny v původních otvorech. Nakonec něco, co vypadá jako robotický zdvižný vozík, odstraní průhlednou nádobku z místa. Uloží ji na běžící pás, který ji nese s několika tucty dalších nádobek, obsahujících odlišné předměty

(modré tužky, purpurové hvězdice, červené krychličky) také ponořené ve žlutozelené želatině, k velké kruhové peci o průměru větším než dva centimetry. Zde se všechny nádobky spečou dohromady. Molekuly materiálu nádobky se v peci okamžitě vypaří. Potom dvě ruky manipulátoru obalí kolem všech želatinových struktur neuvěřitelně tenkou vrstvičku pojivových vláken. Po jisté době se takto uzavřený celek automaticky vysune z pece a je zabalen do zlatě kovové obálky, jejíchž několik vrstev má zajistit veškerou dodatečnou ochranu vůči vnějšímu prostředí.

Hypergolické pohonné látky se smísí a okamžitě vzplanou, jejich plamen šlehá tryskou rakety. Útlý dopravní prostředek stoupá, nejdříve pomalu, ale později úžasnou rychlostí. Než dosáhne raketový stupeň pod podivným paraboloidním nákladem zenitu svého letu, odpojí se a na spodní straně letícího bumerangu se zapálí miniaturní motorky. Ve vrcholu dráhy celý balík náhle vybuchne a zjevně se rozpadne. Stovky kousků původního nákladu padají zdánlivě náhodnými směry k povrchu planety.

Bližší prohlídka odhalí, že každý jednotlivý kousek vzniklý následkem výbuchu je ze zlatě kovového materiálu uzavřeného v obalu z umělé hmoty. K obalu je připojena malá jednotka tvořená senzorem a pohonem. Ta dodává během sestupu po řízeném výbuchu potřebné korekce. Trosky v umělé hmotě dopadají na podivnou hybridní planetu, zjevně umělou, jak lze usoudit z celé škály nesouměřitelných povrchů a seskupení oblak, které se dá rozeznat z výšky desítek kilometrů. Jsou v ní semtam rozseta jezera různých odstínů a mezi nimi oblasti pouští, pastvin a rovněž holé hory a kaňony. Souvislou čtvrtinu planety kryjí oblaka. Na jednom místě jsou bílá a beránkovitá, na druhém hnědá a tlustá. Některé mraky jsou plné pohybu, vytvářejí se a mění s náznakem turbulence. Další části oblačné oblasti jsou stálé, malé bílé chomáče táhnoucí se beze změny po obloze.

Jeden z umělohmotných dopravních prostředků projde mlžně modravými mraky a dopadne do smaragdového moře. Umělá hmota zůstane na povrchu, ale zapouzdřený zlatistě kovový předmět se potopí deset metrů na mořské dno. Den či dva nejeví žádnou změnu. Pak se na zlaté kouli, která leží na dně oceánu, v její severní polární oblasti, za-

číná tvořit výčnělek. Výrůstek se pomalu zvětšuje, až to vyhlíží, že kulovitý útvar má na horní části velký vřed. Nyní dochází k metamorfóze. Na vnější straně výčnělku tvrdý kovový povrch měkne a začíná připomínat organickou membránu. Přestože membrána je tlustá a hustá, občas se vyboulí, což naznačuje na druhé straně zlaté přepážky jistý pohyb.

Nakonec povrchem do smaragdového oceánu prorazí tenká černá tyč, jakási sonda. Je vidět druhou sondu, pak třetí. Obě další dlouhé černé tyče se podobají první, ale každá je podél své délky vybavena nápadně odlišným zařízením. Na membránu tlačí něco většího. Jednou, dvakrát, pak proráží. Jaká divná vymyšlenost! Má aerodynamický tvar, měří asi osm centimetrů a tvoří ji dvě části spojené kloubem. Přední část je hlavice. Zadní část je dlouhá, tenká a zužuje se do hrotu. Kromě tří sond na přední části hlavice má ještě čtyři svinovatelné přívesky či ramena, dvě připojená na bocích obou částí.

Pluje k blízké podvodní rostlině, ramena přitažena k hladkému tělu. Tam rozvine mnohofasetové přívěsky a začne rostlinu zkoumat. Úžasná sada miniaturních přístrojů rostlinu chvilí studuje a pak tvor odplouvá. Stejný proces se opakuje u každé nové rostliny. Nakonec věc nalézá rostlinu, která se jí „líbí“, a pinzetou z ní odtrhne velký list. Úhledně ho složí a přenese k předmětu se zlatou membránou.

K podivnému sklízeči píce se připojí partner, který je jeho přesnou kopií, a dvě tlusté ryby s mnoha rameny a nohami. Ty odkvapí stranou a začnou upravovat mořské dno. Dny ubíhají. Věci opatřené sondami pracují bez ustání, přinášejí k domovské základně více a více různých rostlin. Mezitím nohaté ryby postavily na mořském dně z písku, kamenů, lastur a živých tvorů téměř tisíc maličkých uzavřených pravoúhlých domečků. I tito tvorové pracují bez přestávek. Jejich dalším úkolem je přenést červené skvrnky jednu po druhé ze zlaté kolébky do jejich nových domů.

Kdyby byl k dispozici mikroskop, ukázal by, že uvnitř červených skvrn se v době, kdy je ryby přinášejí, už začala vyvíjet jistá struktura, takže dostávají určitost a rozličnost. Jsou však ještě velmi, velmi malé. Jakmile se ukončí pečlivá implantace červených skvrnek s želatinovou ochranou do miniaturních domečků, sklízeči dělají při každé cestě rutinní zastávky, aby v nich uložili část své sklizně. V té době

nohaté ryby, architekti a stavitelé pravoúhlých domečků, začnou pracovat na průhledných domech ve tvaru iglů pro zárodky dalšího živočišného druhu.

O rok později dopadá na smaragdové jezero měsíční svit. Několik stovek netrpělivých, vzrušených, vrtících se krků, některé v barvě berlínské modři, jiné světle modré, se dere nahoru a hledá měsíc. Otáčejí hlavami do všech směrů a na tváři každého z nich lze vidět možná dva tucty oddělených prohlubní a otvorů. Krky se natahují jedním směrem, potom druhým. Mlčenliví hadi něco hledají.

Ze směru od měsíce se po vodě blíží bizarní loď. Ve srovnání s malými hady je velká, její dvojité věže vyčnívají z vody asi dva a půl metru a v průměru asi metr osmdesát nad čtvercovou plošinou o straně čtyři a půl metru, která tvoří dno člunu. Horní povrch plošiny je nepravidelný, zvlněný a s prohlubněmi. Plošina hladce klouže po vodě.

Loď dorazí doprostřed skupiny hadů a zastaví. Hady se podle barvy krků rozdělí do dvou skupin a pak se na obou stranách lodi seřadí do úhledných řad a sloupců. Z lodi se ozve jediný hudební tón, bé s flétnovým zbarvením. Každý had po řadách a sloupcích na obou stranách lodi tón rychle opakuje. Pak se z lodi ozve další tón, který také zní jako flétna, a celý proces se též opakuje. Hudební lekce pokračuje celé hodiny, pokrývá široký rozsah tónů a akordů, až někteří hadi na každé straně ztratí hlas. Cvičení končí pokusem o sborový výstup hadů s krky barvy berlínské modři. Výsledkem je však bolestná kakofonie.

Uvnitř lodi je pečlivě sledován a zaznamenáván každý tón, každý pohyb, každá odezva mladistvých hadů na hudební lekci. Důvtipný návrh člunu je založen na klíčovém řídicím prvcích původní kolébky. Avšak, přestože se v počítači, který řídí loď, objevují segmenty zlatě kovového materiálu (a rovněž dlouhé černé tyče a dokonce i části tlustých nohatých ryb), převážná část jeho hmotnosti je odvozena z velkého množství místní skály a organické hmoty získaných ze dna smaragdového jezera. Loď je dokonalý učitel hudby, v podstatě perfektní syntetizátor vybavený mikroprocesory, které nejen ukládají všechny odezvy žáků, ale také obsahují software, který dovoluje experimentovat s celou škálou individualizovaných metod výuky.

Avšak tento komplikovaný a dokonalý robot, který zhotovila umělá inteligence napěchovaná kolem hadích zygot a vyrobila téměř zcela z chemických sloučenin získaných z materiálu nalezeného v blízkosti místa přistání, také sledují a studují z velké dálky zkušební inženýři. Probíhající test je v počátečních fázích a pokračuje výtečně. Jde o třetí odlišnou konfiguraci zkoušenou pro učitele hudby, nejobtížnější část návrhu kolébky, která ponese hadí zygoty zpět na Canthor. První návrh znamenal propastný neúspěch. Embrya se vyvinula do dospívajících hadů správně, ale učitel je nedokázal dost dobře naučit, aby zapěli svatební píseň a reprodukovali se. Druhý návrh byl lepší. Naučil hady provést symfonii dvoření a vznikla nová generace živočišného druhu. Avšak tato nová skupina dospělých hadů nedokázala naučit zpěvu své potomky.

Ke studiu tohoto problému byli přizváni nejlepší bioinženýři v Kolonii. Po zpracování více než trilionu bitů shromážděných údajů o vývoji hadů a dalších příbuzných druhů bylo zjištěno, že existuje kuriózní korelace mezi stupněm výchovy, který věnují rodiče, a výslednou schopností tohoto mláďete, když dospěje, učit své potomky. Pak byl změněn návrh umělé inteligence zodpovědné za prvních šest měsíců života hada, aby obsahoval náhradní matku, jejímž jediným úkolem bylo v pravidelných intervalech malé hady držet a mazlit se s nimi. Následující testy byly úspěšné. Tato malá změna počátečního postupu výchovy vedla k dospělým hadům, kteří dokázali naučit své děti zpívat.

Tento předváděcí test trvá déle než čtyři milicykly. Na konci období je prohlášen za naprosto úspěšný. Silná a plodná hadí populace blížící se pětadvaceti tisícům zaplňuje umělé jezero. Omezení na její další růst jsou dána pouze testem. Nakonec jsou přežívající jedinci přesunuti do jiných míst v Zoologickém komplexu a hadi z Canthoru jsou další položkou na seznamu živočišných druhů připravených k repatriaci zygot.

SOBOTA

Kapitola první

Měsíc v úplňku stoupá nad klidný oceán. Troy upřeně pozoruje měsíční paprsky, sleduje jejich tetelivý třpyt na tiché vodě. Objeví se Angie a stojí před ním ve vodě. Na sobě má těsně padnoucí jednoduché bílé plavky a je po pás ponořena.

Pokyne mu a on kráčí po vlhkém písku k vodě. Je bos a má také bílé plavky. Voda je překvapivě teplá. Angie začíná zpívat. Jak se k ní v lehkém příboji blíží, její nádherný hlas ho obejmě.

Dotknou se a políbí. Angie se odtáhne a povzbudivě se na něho usměje. Troy cítí, že začíná být sexuálně vzrušený. Znenadání protne vzduch siréna a zruší noční poklid. Troy se poplašeně otočí a pohlédne k břehu. Nevidí nic zvláštního. Podívá se zase na oceán. Angie zmizela. Troy si myslí, že v dálce blízko obzoru je vidět začátek přílivové vlny. Siréna zaječí nanovo a Troy spatří v měsíčním světle na blízku vlně velkou beztvárovou masu.

Vykročí k neznámému předmětu. Přílivová vlna v dálce je už určitá, vyplňuje mu polovinu snové obrazovky. Velký předmět poblíž je černé tělo oblečené do červeného trička a modrých džín. Siréna zní hlasitěji. Troy přetočí tělo a podívá se na obličej. Je to jeho bratr Jamie.

Troy Jefferson se v posteli prudce vzpřímil, srdce mu divoce bušilo, mysl se ze světa snů vracela do skutečnosti. Venku se ozývala siréna. Ze změny jejího kmitočtu usoudil, že se kolem dvojdomku právě prohnalo policejní auto nebo sanitka. Otrásl se a vylezl z postele. Digitální hodiny na nočním stolku ukazovaly 3:03.

Prošel do kuchyně. Z ledničky si nalil sklenici grapefruitového džusu. Naslouchal siréně v dálce, dokud se její zvuk úplně nevytratil. Pak se vydal zpět do malé ložnice, kde spal. V hale ho zarazil zvuk druhé sirény, tentokrát ještě hlasitější. Zdálo se, že se přibližuje. Na

okamžik mu připadalo, že siréna zní právě před jeho předními dveřmi, a živě si připomněl jinou sirénu uprostřed jiné noci. Srdce se mu znovu rozbušilo. „Jamie,“ zašeptal téměř bezděčně, „Jamie. Proč jsi musel zemřít?“

Troy si ještě dokázal naprosto jasně vybavit události té noci. Nic z první dramatické situace ani trochu nevybledlo. V počáteční vzpomínce byli tři, Jamie, Troy a jejich matka, seděli mlčky u večeře, jedli smažené kuře a bramborovou kaši. Jamie se to odpoledne právě vrátil domů na jarní prázdniny z Gainesville, a než usedl k jídlu, strávil téměř hodinu tím, že obšťastňoval svého patnáctiletého bratra historií o fotbale a životě na univerzitě. Byl pro Troye po celou dobu dětství idolem. Hezký, inteligentní, výřečný a navíc obdařený neuvěřitelnými fyzickými vlastnostmi. V důsledku toho v druhém roce na univerzitě hrál záložníka v mužstvu Florida Gators a hovořilo se o něm jako o možném držiteli titulu nejlepšího záložníka celé Ameriky v příští sezoně. Když Jamie poprvé odešel na univerzitu, Troy ho trpce postrádal, ale v uplynulých osmnácti měsících se naučil přijímat bratrovu nepřítomnost a těšit se na jeho prázdninové návštěvy.

„Tak, brácho,“ usmál se Jamie, když dojedl večeři a odstrčil talíř, „a co ty? Už jsi ukončil další čtvrtletí. Získal jsi známky budoucího astronauta?“

„Vedl jsem si dobře,“ odpověděl Troy a skrýval svou pýchu. „Dostal jsem dvě plus ve společenských vědách, protože si učitel myslel, že jsem ve své úvaze o Panamském kanálu zaujal protiamerický postoj.“

„Myslím, že občasná dvě plus je přijatelná,“ smál se Jamie s neskrývanou náklonností k mladšímu bratrovi. „Ale vsadím se, že Burford neměl mockrát dvě plus, když byl v deváté třídě.“

Kdykoli si Troy vzpomněl na ten osudný večer, kdy byl jeho bratr zabit, vždy si připomněl zmínku Guiona Burforda, prvního amerického černého astronauta. Protože bylo tak bolestné pokračovat ihned k hrozným vzpomínkám na bratra umírajícího v jeho náručí, většinou se jeho paměť rozhodla odbočit k šťastnějším chvilčkám, k připomenutí bratra, které bylo téměř tak živé jako výjev jeho smrti, ale šťastné a posilující, ne drásavé a skličující.

Během léta před svou smrtí, v horký a vlhký den koncem srpna, si Jamie Jefferson smluvil třetí osobní schůzku se svým fotbalovým trenérem na Floridě, aby požádal o svolení dva dny z tréninku vysadit. Chtěl vzít mladšího bratra Troye na start raketoplánu. Při prvních dvou schůzkách se Jamieho trenér stavěl silně proti tomu, aby Jamie vynechal důležité tréninky, ale výslovně to neodmítl.

„Pořád to nechápete, trenére,“ řekl Jamie rozhodně na začátku třetí a poslední schůzky na toto téma. „Můj bráška nemá tátu. A je génius v matematice a ve vědě. Zdaleka překračuje maximální hodnoty v těch standardizovaných zkouškách způsobilosti. Potřebuje nějaký vzor. Potřebuje vědět, že černí můžou dělat i něco významnějšího než sporty.“ Trenér nakonec ustoupil a dal mu svolení, ale jen proto, že si domyslel, že to Jamie udělá tak jako tak.

Jamie jel ve svém potlučeném chevroletu bez zastávky napříč Floridou, vyzvedl bratra v Miami a beze spánku pokračoval na sever, další čtyři hodiny do Cocoa Beach. Dorazili tam uprostřed noci. Vysílený Jamie zaparkoval v zóně s přístupem na pláž vedle sedmipodlažního činžovního domu u nejhezčí části pláže. „Dobrá, bratříčku,“ prohlásil, „teď se trochu prospíme.“

Troy však nemohl usnout. Příliš ho vzrušovalo pomyšlení na start raketoplánu plánovaný na příští večer, celkově osmý, ale první, k němuž dojde v noci. Přečetl všechno, co dokázal najít, o astronautu Burfordovi a o letových plánech. Stále si představoval, že se dostal do budoucnosti a že on, Troy Jefferson, je astronautem, který má být vyslán do kosmu. Koneckonců byl Burford živým důkazem, že to skutečně jde, aby černý Američan dosáhl horních vrstev společnosti a stal se populárním hrdinou na základě své inteligence, osobnosti a tvrdé práce.

O východu slunce Troy vylezl z auta a šel několik metrů na pláž. Byla velice tichá. Jeho společnost se omezila na několik chodců, běžců a párek těch bizarních písečných krabů, jejichž oči se míhaly sem a tam na konci divných stopek, když bočním pohybem prchali do svých děr v písku. Severním směrem viděl některé z odpalovacích ramp pro rakety bez posádky na základně leteckých sil v Cape Canaveral, ale představoval si je jako odpalovací zařízení pro raketoplán. Přemýšlel,

co právě dělá astronaut Burford. Snídá? Je s rodinou, nebo s posádkou astronautů?

Jamie se probudil kolem poledne a bratři spolu strávili odpoledne na pláži, smáli se a hráli si v příboji. Pak si koupili hamburgery a jeli poslední půlhodinu ke Kennedyho kosmickému středisku. Jamie přesvědčil nadšeného fanouška mužstva Florida Gators, vysokého úředníka leteckého a kosmického programu, který žil v Melbourne, aby jim dal lístky do oblasti pro významné diváky. Dorazili tam právě před setměním. Impozantní odpalovací konfigurace raketoplánu, kterou tvořil orbitální modul připojený na horní části vnější nádrže se dvěma pomocnými raketami na tuhé palivo po stranách, stála vzpřímená u odpalovací věže ve vzdálenosti šest a půl kilometru. A pak započalo konečné odpočítávání.

Žádný zážitek z podívané se nikdy ani nepřiblíží tomu, když té noci pozoroval start kosmického raketoplánu. Když v prostoru vyhrazeném pro významné návštěvníky naslouchal z reproduktorů odpočítávání, zmocnila se ho dychtivost a očekávání, ale ještě ne strach smíšený s obdivem. Avšak v okamžiku, kdy se motory zažehly a vyplnily noc na Floridě načervenalé oranžovým plamenem a hustými bílými oblaky vzdouvajícího se kouře, málem mu vypadly oči z důlků. Ovšem až po spojení zrakového vjemu, v němž se ohromná kosmická loď pomalu a majestátně zvedala do nebe a zanechávala za sebou dlouhý štíhlý plamen, s poslechem úžasného zvuku, stálého řevu oddělovaného nevysvětlenými explozemi (které, přestože vzdálené pouhých šest a půl kilometru, dorážely asi dvacet sekund po zahlédnutí zážehu motorů) mu skutečně naskočila husí kůže, vhrkly do očí slzy a celý se roztrásl. Troyovo hluboké vzrušení z těchto dojmů trvalo hodně přes minutu. Stál vedle bratra, pevně se ho držel za ruku, záda prohnutá, jak se namáhal, aby sledoval plamen, který stoupal výš a výš a nakonec v noční obloze nad ním zmizel.

Po odpálení zase spali v autě. Jamie potom vysadil Troye na stanici autobusu v Orlandu a zamířil do Gainesville na fotbalový trénink. Mladý Troy měl pocit, že se z něho stal nový člověk, v něhož se svým zážitkem proměnil. Příští týden sledoval jako posedlý průběh letu. Burford se pro něho stal hrdinou, snad idolem. Během prvních dvou

čtvrtletí dalšího roku se horlivě věnoval učení. Měl cíl. Stane se astronautem.

Troy netušil, že jedné březnové noci, pouze o sedm měsíců později, se mu dostane dalšího zážitku, tentokrát zničujícího a hluboce rozrušujícího, který zcela zastíní uchvácení, jež cítil při startu raketoplánu. Toho březnového večera se jeho bratr Jamie kolem osmé, než odejde z domu, zastaví v jeho pokoji. „Jedu za Marií, brácho,“ řekne. „Asi půjdeme do kina.“

Marii Alvarezové bylo osmnáct a chodila do posledního ročníku střední školy. Dva roky byla Jamieho stálou přítelkyní. Žila se svou kubánskou rodinou a osmi sourozenci ve čtvrti Little Havana.

Troy bratra objal. „Jsem rád, že jsi tady, Jamie. Chci ti ukázat moc věcí. Udělal jsem ti ve škole sluchátko...“

„Chci se na všechno podívat,“ přerušil ho bratr. „Ale zítra, hned ráno. Nezůstávej dlouho vzhůru. Astronauti potřebují hodně spát, aby měli rychlou reakci.“ Jamie se usmál a vyšel z jeho pokoje. To bylo to poslední, co Troy od něho slyšel.

Troy si nikdy nedokázal vzpomenout, co poprvé uslyšel, když se uprostřed té noci probudil. Matčino divoké kvílení se mísilo s ječením blížkých sirén a vytvořilo změt zvuků, která se mu vryla do paměti a naplnila ho hrůzou. Oblečený jen v pyžamových kalhotách utíkal ke dveřím a před dům. Zvuk sirény sanitky se blížil. Matka se na konci krátkého chodníku před domem skláněla nad tmavým tělem ležícím zčásti na ulici před Jamieho chevroletem a zčásti v jejich dvorku. Kolem matky položené bolesti stáli tři policisté a šest zvědavých sousedů.

Když se panikou zachvácený Troy snažil pochopit, co se stalo, slyšel jednoho policistu: „Nějak dokázal dojet domů. Je to k nevíře, s takovou ztrátou krve! Museli ho střelit čtyřikrát do břicha...“

Matčin pláč opět zesílil a v tom okamžiku si to Troy dal všechno dohromady a poznal tělo, které leželo na zádech. Zamrazilo ho, zalapal po dechu a klesl na kolena vedle bratrovy hlavy. Jamie se pokoušel dýchat. Oči měl otevřené, ale zdálo se, že nedokáže na nic zaostřit.

Troy uchopil bratrovu hlavu. Pohlédl na jeho břicho. Červenou košili měl zaplavenou krví. Zdálo se, že teče spojitým proudem z míst nad genitáliemi. Krev měl i na džínách, byla na zemi, všude. Troy cítil, jak

mu zadrhlo v hrdle, pak se mu zvedl žaludek. Nic nevyšlo. Horké slzy mu zalily oči.

„Myslíme si, že šlo o gangsterské střelení, paní Jeffersonová,“ drmolil policista. „Asi nějaký omyl. Všichni vědí, že Jamie se s nimi nikdy nezapletl.“ Dorazili reportéři. Blikaly blesky fotografů. Blížily se další houkačky.

Jamiemu se vytratil pohled z očí. Už nejevil známky dýchání. Troy si přitáhl bratrovu hlavu na prsa. Instinktivně věděl, že je Jamie mrtvý. Začal nekontrolovatelně vzlykat. „Ne,“ mumlal. „Ne. Ne můj bratr. Ne Jamie. Ten nikdy nikomu neublížil.“

Kdosi se ho snažil utěšit, poklepat mu na rameno. Troy všechny prudce odstrčil. „Nechte mě na pokoji,“ vykřikoval mezi vzlyky. „Byl to můj bratr. Byl to můj jediný bratr.“ Po chvílce něžně položil Jamieho hlavu na zem. Pak se v naprostém zoufalství zhroutil vedle něho.

Skoro v půl čtvrté ráno o deset let později, v březnu roku 1994, bdlí Troy doma, sám ve svém bytě, se vzpomínkou na ten hrozný okamžik, kdy Jamie zemřel. Znovu procitňuje nad touto ztrátou bolest v srdci. A opět si uvědomuje, velice jasně, že většina jeho nedospělých snů zemřela zároveň s bratrem, že se vzdal svých snů o studiu na univerzitě a o tom, že se stane astronautem, protože se nerozlučně vázaly na jeho vzpomínky na Jamieho.

V těch třech letech, které následovaly po Jamieho smrti, nějak proklopýtal střední školou. Vyžadovalo to však spojené úsilí jeho matky, školy a městských úřadů, aby úplně školu neopustil. Pak, jakmile udělal maturitu, odešel z Miami. Nebo spíše utekl. Pryč od toho, co se stalo a co se mohlo stát. Více než dva roky se pak přelétavě toulal křížem krážem Severní Amerikou, mladý, osamocený černý muž, připravený o lásku a přátelství. Hledal něco, co by překonalo pocit prázdnoty, který mu dělal stálého společníka.

A tak jsem nakonec dorazil do Key West, pomyslel si Troy, po letech, když uprostřed noci opět uléhal do postele na další dvě hodiny spánku. A z nějakého důvodu jsem si tady udělal domov. Možná to způsobil jenom čas. Nebo jsem se možná naučil dost, abych pochopil, že život jde dál. Ale přestože se rána nikdy nezacelila, nějak jsem se dostal za Jamieho. A našel toho ztraceného Troye. Alespoň v to doufám.

Znenadání si opět připomenul sen, který přerušila siréna. Angie vypadala v bílých plavkách v měsíčním světle nádherně. *A teď se musím věnovat nedokončené záležitosti*, zasmál se pro sebe. Soustředil se na představu Angie a usnul.

Kapitola druhá

„Dobré jitro, anděli,“ zdravil s velkým úsměvem Troy, když se Carol blížila k *Florida Queen*. „Připravená na rybaření?“ Vyskočil ze člunu a zavolal na Nicka, který byl vzadu na druhé straně plachtovinového přístřešku. „Už je tady, profesore,“ křikl. „Jdu na parkoviště pro její věci.“ Carol mu dala klíč od auta a on vyrazil směrem ke kanceláři ředitelství přístavu.

Carol chvilku přecházela po molu, než Nick vyšel z přístřešku. „Pojďte na člun,“ vyzval ji a trochu se mračil, když otíral jakýsi těžký vlečný řetěz tmavou látkou. Cítil se po ránu hrozně. Měl ošklivou kocovinu. A pořád ho trápily události předešlého večera. Carol z počátku nic neříkala. Přestal čistit řetěz a čekal, až promluví.

„Já přesně nevím, jak to říct,“ začala rozhodným, ale příjemným tónem, „ale je pro mě důležité, abych to řekla dřív, než vstoupím na člun.“ Carol si pročistila krk. „Nicku,“ řekla rozvážně, „nechci se dnes potápět s tebou. Chci se potápět s Troyem.“

Nick na ni tázavě pohlédl. Stál na slunci a bolela ho hlava. „Ale Troy...“ začal.

„Vím, co chceš říct,“ přerušila ho. „Troy nemá moc zkušeností a mohlo by to být nebezpečné.“ Dívala se upřeně přímo na Nicka. „To prostě nehraje roli. Mám dost zkušeností s potápěním pro nás oba. Dávám přednost potápění s Troyem.“ Chvilku počkala. „A teď, jestli nechceš...“

Tentokrát Nick přerušil ji. „Tak dobrá, dobrá,“ prohlásil a otočil se. S překvapením zjistil, že se cítí dotčeně i rozzlobeně. *Tahle ženská je ještě naštvaná*, řekl si. *A já jsem si myslel, že možná...* Odešel od Carol a vrátil se na druhou stranu přístřešku, aby dokončil přípravu malého pronajatého záchranného jeřábu, který s Troyem instalovali včera večer. Protože použili toto staré zařízení už několikrát při jiných plavbách, montáž proběhla rychle a bez větších problémů.

Carol vstoupila do člunu a položila své kopie fotografií na pult vedle kormidelního kola. „Kde je trojzubec?“ zavolala na Nicka. „Ráda bych se na něj dnes ráno znova podívala.“

„Spodní levá zásuvka pod navigačními přístroji,“ ozvala se rychlá a ostrá odpověď. Vyndala ze zásuvky šedý sportovní pytel, otevřela jej a vytáhla zlatý trojzubec. Držela jej za dlouhou střední tyč. Z nějakého důvodu v ní vyvolával divný pocit. Dala předmět zpět do vaku a hned zase vytáhla podruhé. Opět držela těžký trojzubec v rukou. Pořád to nebylo ono. Připomněla si, jak se dotkla tyče ve vodě pod převísem a pomalu jej uchopila za prostřední tyč. *V tom to je*, řekla si. *Je tlustší.*

Otáčela předmět v rukou. *Co se to se mnou děje? uvažovala. Přišla jsem o rozum? Jak by ta věc mohla být tlustší?* Prohlédla si jej ještě jednou, velice pečlivě. Tentokrát si myslela, že se jednotlivé zuby vidlice prodloužily a že se projevil poznatelný nárůst celkové váhy. *Proboha! Je to vůbec možné?* přemýšlela.

Carol vytáhla fotografie, které si přinesla s sebou. Všechny snímky trojzubce, které si vzala, pořídila pod vodou. Byla si však jistá, že od doby, kdy je vyfotografovala, může najít dvě malé změny. Střední tyč vypadala tlustší a zuby vidlice se opravdu zdály delší.

„Nicku,“ zvolala. „Nicku, můžeš sem přijít?“

„Právě mám něco rozdělané,“ odpověděl nevlídný hlas z druhé strany přístřešku. „Je to důležité?“

„Ne. Chci říct ano.“ odpověděla Carol. „Ale může to počkat, až budeš mít volnou chvíli.“

Carolina mysl uháněla jako splašená. *Jsou jenom dvě možnosti*, řekla si s logickou přesností, *bud' se trojzubec změnil, anebo ne. Pokud se nezměnil, pak musím vidět bubáky. Protože se určitě zdá tlustší. Ale jak se mohl změnit? Bud' sám od sebe, nebo jej někdo změnil. Ale kdo? Nick? Ale jak by on mohl...?*

Nick k ní přišel. „Ano?“ řekl vzdáleným, skoro nepřátelským tónem. Byl zjevně podrážděný.

Podala mu trojzubec. „No?“ usmívala se a hleděla na něho s očekáváním.

„No, co?“ zeptal se, naprosto zmaten tím, co se dělo, a ještě rozzloben předchozím rozhovorem.

„Můžeš říct, v čem se liší?“ pokračovala Carol a pokývla na trojzubec v jeho ruku.

Nick jej otočil vzhůru nohama, jako to udělala předtím ona. Slunce se odráželo od zlatého povrchu a dráždilo mu oči. Zašilhal. Potom přehodil předmět z jedné ruky do druhé a díval se na něj z mnoha různých úhlů. „Myslím, že jsem to dobře nepochopil,“ řekl nakonec. „Snažíte se mi říct, že se tahleta věc nějak změnila?“

Držel trojzubec v natažené ruce mezi nimi. „Ano,“ přisvědčila. „Necítíte to? Střední tyč je tlustší než byla ve čtvrtek, a zuby, nebo jednotlivé prvky té vidlice na jednom konci jsou trochu delší. A nemyslíte si, že celá ta věc je těžší?“

Nickovi stále pulzovala bolest v hlavě. Díval se střídavě na Carol a na trojzubec. Domníval se, že se předmět nezměnil. „Ne, myslím, že ne. Mně připadá pořád stejný.“

„Vy jste jenom svéhlavý,“ nevzdávala se Carol a vzala si trojzubec. „Podívejte se na tyhle snímky. Zkontrolujte délku vidlice ve srovnání s celou délkou tyče a pak se podívejte znovu na tohle. Je to jiné.“

V jejím celkovém přístupu bylo něco, co Nicka opravdu dráždilo. Zdálo se mu, že Carol vždycky vychází z předpokladu, že ona má pravdu a všichni ostatní se mylí. „To je blbost,“ zvýšil hlas, až skoro křičel, „a já mám ještě spoustu práce.“ Na okamžik se odmlčel a potom pokračoval: „Jak se to sakra mohlo změnit? Je to kovový předmět proboha. Co si myslíte? Že to nějak vyrostlo? Hovno!“

Zavrtěl hlavou a odcházel. Po několika krocích se otočil. „Snímekům se stejně nedá věřit,“ řekl už mírněji. „Fotky získané pod vodou vždycky předměty zkreslují...“

Troy se blížil s vozíkem, na němž vezl Carolino zařízení. Z držení těl, třebaže neslyšel slova, mu bylo jasné, že jeho partneři už jsou zase v sobě. „Ale, ale,“ spustil konejšivě, „nemůžu vás dva nechat ani chvilku samotné. Kvůli čemu dneska ráno zase válčíte, profesore?“

„Tahle domněle inteligentní reportérka a tvá přítelkyně,“ odpověděl Nick, díval se na Carol a mluvil povýšeně, „trvá na tom, že náš trojzubec změnil tvar. Přes noc, řekl bych. Ačkoliv ještě ani nezačala vysvětlovat jak. Vysvětli jí, prosím tě, protože mně neuvěří, jak je to s indexem lomu, nebo co to vlastně je, co mrší fotografie pod vodou.“

Carol se obrátila na Troye. „Ale změnil se. Na mou duši. Pamatuji si jasně, jaký dával pocit poprvé, a teď působí jinak.“

Troy vykládal vozík a dával na *Florida Queen* systém oceánského teleskopu. „Anděli,“ pravil, když se zastavil, aby se podíval na trojzubec, který k němu natahovala oběma rukama, „nedokážu říct, jestli se změnil, nebo ne, ale můžu říct jedno. Když jste ho našli, byla jsi velice rozrušená a navíc pod vodou. V takovém případě bych nevěřil své paměti, jaký něco dávalo pocit.“

Carol se dívala na oba muže. Chtěla pokračovat v diskuzi, ale Nick náhle změnil téma. „Věděl jste, pane Jeffersone, že naše zákaznice slečna Dawsonová požaduje dnes vaše služby jako partnera při potápění? Nechce se potápět se mnou.“ Jeho tón byl nyní zatrpklý.

Troy s překvapením pohlédl na Carol. „To je opravdu milé, anděli,“ řekl klidně, „ale Nick je skutečný expert. Já jsem jenom o málo víc než začátečník.“

„To já vím,“ zareagovala příkře Carol, ještě podrážděná výsledkem předchozí rozmluvy. „Ale já se chci potápět s někým, komu můžu věřit. S někým, kdo se chová zodpovědně. Víم toho o potápění dost pro nás oba.“

Nick na ni vrhl zlostný pohled a pak se otočil a odešel pryč. Byl nakrknutý. „No tak, Jeffersone,“ pravil, „já jsem už souhlasil s tím, aby slečna Vysoká a Mocná prosadila svou. *Tentokrát*. Připravíme člun a dokončíme zase montáž toho jejího teleskopu.“

„Když mi bylo deset, otec se nakonec s matkou rozvedl,“ říkala Carol Troyovi. Seděli spolu na lehátkách na přídi člunu. Dvakrát si prošli postupy při potápění a pak se Carol zmínila o svém prvním zážitku s člunem, o oslavě narozenin na rybářské lodi s otcem, když jí bylo šest, a potom se nenuceně dali do hovoru o svém dětství. „Rozchod byl hrozný.“ Vrátila Troyovi plechovku kokakoly. „Myslím si, že jsi byl možná v jistých ohledech šťastnější, když jsi svého otce vůbec nepoznal.“

„Pochybuju,“ reagoval vážně Troy. „Od nejútlejšího dětství mi bylo protivné, že některé děti měly oba rodiče. Můj bratr Jamie se mi samozřejmě snažil pomáhat, ale na všechno nestačil. Schválně jsem si vybíral kamarády, kteří měli otce doma.“ Zasmál se. „Pamatuju si na

jednoho tmavého černošského kluka. Jmenoval se Willie Adams. Jeho táta byl pořád doma, ale byl rodně na obtíž. Byl už starší, šlo mu k šedesátce, a nepracoval. Celý den jenom seděl v houpacím křesle na zápraží a popíjel pivo.

Kdykoli jsem si šel k Williemu domů hrát, vždycky jsem si našel nějakou záminku, abych mohl strávit chvilku na zápraží a sedět u pana Adamse. Willie se vždycky rozpačitě vrtěl, nedokázal pochopit, proč chci poslouchat, jak jeho táta vypráví všelijaké staré a nudné historky. Pan Adams byl ve válce v Koreji a moc rád se vracel ve vzpomínkách ke svým kamarádům, bitvám a především ke korejským ženám a jejich, jak tomu říkal, trikům.

Zkrátka a dobře, dalo se vždycky říct, kdy se pan Adams pustí do jedné ze svých historek. Zahleděl se upřeně před sebe, jako kdyby se záměrně díval na něco hodně vzdáleného, a řekl, stejně tak k sobě jako k někomu jinému: ‘Kápní božskou, milá Božko.’

Pak začal přednášet historku, skorem jako by citoval z nějaké knihy: ‘Zatlačili jsme Severokorejce zpátky k řece Amnoku a náš velitel praporu nám řekl, že jsou připraveni se vzdát. Cítili jsme se dobře, povídali jsme si, co budeme dělat, až se vrátíme do Států. Ale pak se z Číny vyřítila velká žlutá horda...’“

Troy se odmlčel. Cívil na oceán. Carol si ho snadno představila jako malého kluka, jak sedí na zápraží s rozpačitým kamarádem Williem a poslouchá historky vyprávěné mužem, jenž žil beznadějně v minulosti, ale přesto představoval otce, kterého Troy nikdy neměl. Naklonila se k němu a dotkla se jeho předloktí. „Je to hezký obrázek,“ řekla. „Asi sis nikdy neuvědomil, jak jsi udělal toho muže šťastným, když jsi poslouchal jeho vyprávění.“

Na druhé straně přístřešku seděl Nick Williams sám v dalším lehátku. Četl si *Paní Bovaryovou* a neúspěšně se snažil ignorovat jak svou doznívající kocovinu, tak útržky rozhovoru, které k němu doléhaly. Naprogramoval navigační systém, aby se automaticky vrátil na místo čtvrtčního potápění, takže nemusel při řízení člunu dělat nic. Nick by se téměř jistě s potěšením zapojil do hovoru s Carol a Troyem, ale po dřívějším konfliktu s ní, v němž mu dala jasně najevo, jak to aspoň cítil, že s ním nechce mít nic společného, se rozhodl, že se k nim nepři-

pojí. Musel ji teď ignorovat. Jinak Carol usoudí, že Nick je jenom další zženštilý slaboch.

Kromě toho se mu kniha líbila. Četl právě úsek, kde se Ema Bovaryová zcela oddá milostnému vztahu s Rudolfem Boulangerem. Představoval si, jak se Ema potají vykrádá ze svého domu v malém francouzském Zapadákovu a běží přes pole do náruče svého milence. Když v minulosti četl román o krásné tmavovlasé hrdince, většinou si představoval Monique. Avšak Ema Bovaryová, kterou si vybavil při čtení na člunu, vzala na sebe podobu Carol Dawsonové. A víckrát toho rána, když četl Flaubertův popis vášnivého vztahu mezi Emou a Rudolfem, si představoval v roli svobodného mládence z francouzské šlechty sebe, jak se miluje s Emou/Carol.

Automatický navigační systém, který řídil člun, když si Nick četl, tvořila jednoduchá sestava vysílač/přijímač a malý miniprocessor. Software v procesoru využíval soustavu synchronních satelitů po celém světě k velice přesnému určení polohy člunu a pak sledoval předprogramovaný algoritmus ovládání kormidla k požadovanému místu. Obousměrné spojení s družicí nad nimi dávalo cestou informace nutné k tomu, aby se dráha v oceánu upravovala.

Když se *Florida Queen* přiblížila k místu, kde se potápěli, na vzdálenost jedné míle, navigační systém to oznámil zvukovým signálem. Nick pak šel k řízení a přepnul je na manuální. Carol a Troy se zvedli z lehátek. „Nezapomeň,“ řekla, „že hlavním účelem naší výpravy je vyfotografovat a vyzvednout to, co jsme ve čtvrtek viděli v puklině, ať je to cokoli. Budeme-li mít potom dost času, vrátíme se k převisu, kde jsme našli trojzubec.“

Šla k monitoru připojenému k oceánskému teleskopu a spustila jej. Stála necelý metr od Nicka. Od té doby, co vypluli z Key West, k sobě nepromluvili. „Hodně štěstí,“ popřál jí tiše.

Podívala se na něho, aby zjistila, zda to míní vážně, anebo ironicky. Nepoznala to. „Děkuju,“ odvětila klidně.

Troy se k ní přidal u monitoru. Carol vytáhla z obálky fotografie, aby podle nich určila přesné místo k zakotvení. Podle toho, co viděla na obrazovce, dávala dvě minuty pokyny Nickovi, aby opravil polohu člunu. Nakonec dno oceánu pod nimi vypadalo téměř přesně tak jako ve čtvrtek, kdy viděli velryby. Až na jednu velkou odchylku.

„Kde je ta díra v útesu?“ zeptal se nevinně Troy. „Zdá se mi, že ji na monitoru nemůžu najít.“

Carol se rozbušilo srdce, když přelétala pohledem z obrazovky teleskopu na fotografie a zase zpět. *Kde je ta puklina?* uvažovala. *Přece nemohla zmizet.* Člun se odchýlil z místa potápění a Nick ho navedl zpět. Tentokrát Troy hodil z paluby kotvu. Carol však pořád neviděla žádné známky pukliny. Nechápala to.

„Nicku,“ požádala nakonec, „můžeš nám poradit? Byli jsme tam dole spolu a oba jsme viděli tu díru. Jsme já a Troy jenom nějak zmateni?“

Nick přešel od kormidla pod přístřešek a zíral na monitor. Byl také v rozpacích. Myslel si však, že vidí i jiné věci na dně oceánu, které také vypadají odlišně. „Ani já tu díru nevidím,“ prohlásil, „ale možná je to jenom jiným osvětlením. Minule jsme tady byli odpoledne, a teď je dopoledne.“

„Možná by s tebou měl jít dolů Nick,“ obrátil se k ní Troy. „Už tam byl, viděl puklinu a ví, jak najít převis. Já to znám všechno jenom z obrázků.“

„Ne,“ řekla rychle Carol. „Chci se potápět š tebou. Nick má asi pravdu. Nemůžeme puklinu zahlédnout pro odlišné osvětlení.“ Vzala si svou podvodní kameru a šla kolem přístřešku na před člunu. „Dáme se do toho. Půjde nám to dobře.“

Troy mlčky pokrčil rameny, jako by chtěl říct: „Snažil jsem se,“ a vydal se za Carol.

Kapitola třetí

„Ale Richarde,“ odporoval Ramirez, „mohli bychom se dostat do velkého maléru.“

„Nevím jak,“ odvětil poručík Todd. „Nebo proč by se to měl někdo vůbec dozvědět. Koneckonců, námořnictvo vybudovalo ten systém především pro své vlastní lodi. My jenom dovolujeme všem ostatním, aby ho používali. Úplně nám stačí nahlédnout do hlavního registru a vytáhnout pro jejich identifikační kód časový průběh Dopplera a vzdálenosti. Pak z toho určíme, kde jsou. Pro naše plavidla to děláme pořád.“

„Ale podepsali jsme námořní konvenci, která omezuje náš přístup do soukromých registrů jenom na případy, kdy je to otázka života a smrti, nebo kdy jde o národní bezpečnost,“ pokračoval Ramirez. „Nemůžu se napojit do záznamů ze satelitu jenom proto, že ty a já máme podezření, že jistý člun je na ilegální výpravě. Potřebujeme vyšší pověření.“

„Podívej, Roberto,“ přesvědčoval ho vehementně Todd, „kdo nám podle tebe dá povolení? Nemáme fotografie. Máme jenom tvoje slovo. Ne. Musíme jednat na vlastní pěst. Jestli se mylíme, nikdo se o tom nemusí dozvědět. Jestli máme pravdu, pak toho bastarda skřípneme, budeme oba hrdiny a nikdo nám nebude dávat kapky za to, co jsme udělali.“

Ramirez chvilku mlčel. „Nemyslíš si, že bychom měli aspoň informovat podplukovníka Winterse? On je konec konců pověřen vedením vyšetřování kolem střely Panther.“

„V žádném případě ne,“ řekl rychle poručík Todd. „Slyšel jsi ho včera na schůzi. Myslí si, že už jsme beztak překročili meze. Nic by se mu nelíbilo víc, než nás pěkně posrat. Je podezíravý.“ Todd viděl, že Ramirez ještě pořád váhá. „Víš co?“ řekl, „zavoláme mu *potom*, až zjistíme, kde ten člun je.“

Poručík Ramirez zavrtěl hlavou. „Tím se nic nespraví. Stejně překročíme svou pravomoc.“

„Do řiti,“ začal se vztekat Todd. „Řekni mi, co se musí udělat, a já to udělám. Bez tebe. Vezmu na sebe celé riziko.“ Díval se přímo na Ramireze a pokračoval: „Nedokážu to pochopit. Řekl bych, že vy Mexikánci jste zbabělci. Ty jsi vlastně viděl řízenou střelu na fotografii, ale...“

Ramirezovi se zúžily oči. Hlas mu ztvrdl. „To stačilo, Todde. Vytáhneme si ty údaje. Ale jestli z toho bude malér, já osobně ti vlastníma rukama zakroutím krkem.“

„Věděl jsem, že na to budeš mít stejný názor jako já,“ uklidňoval ho poručík Todd. Následoval Ramireze k řídícímu pultu a usmíval se.

Podplukovník Winters dal další balení šesti kokakol na led a pak zavřel přenosný chladicí box. „Ještě něco,“ zavolal za dveřmi na svou ženu a syna, „než odtáhnu tohle do auta?“

„Ne, pane, to je všechno,“ ozvala se odpověď z příjezdu do garáže. Winters vzal chladicí box a prošel s ním síťovými dveřmi. „Joj,“ řekl, když jej uložil do kufru auta, „máte tady dost jídla a pití pro tucet lidí.“

„Byl bych rád, kdybyste jel s námi, pane,“ řekl Hap. „Většina ostatních otců tam bude.“

„Já vím, já vím,“ odpověděl Winters. „Ale jde s tebou máma. A já si potřebuji na večer něco nazkoušet.“ Krátce syna objal. „Kromě toho, Hape, už jsme o tom mluvili. V poslední době jsem se na akcích pořádaných církví necítil dobře. Myslím si, že náboženství je mezi Bohem a jednotlivcem.“

„Vždycky jsi to tak necítil,“ vmísila se do hovoru Betty z druhé strany auta. „Ve skutečnosti jsi měl pikniky pořádané církví velice rád. Hrával jsi softbal a plaval a smáli jsme se celý večer.“ V jejím hlase se ozývala stopa hořkosti. „Pojď, Hape,“ řekla za okamžik. „Ať nepřijdeme pozdě. Poděkuj otci, že nám pomohl sbalit.“

„Díky, tati.“ Hap nastoupil do auta a Winters za ním zavřel dveře. Když pontiac couval na ulici, zamávali si. Při jejich odjezdu Winters uvažoval: *Musím mu věnovat víc času. Právě teď mě potřebuje. Když to neudělám, brzy už bude příliš pozdě.*

Otočil se a vrátil se do domu. Zastavil se u ledničky a nalil si sklenici pomerančového džusu. Zatímco jej pil, rozhlížel se bezděčně po kuchyni. Betty už sklídila nádobí po snídani a dala je do myčky. Setřela pulty. Ranní noviny ležely úhledně složeny na stole. Kuchyň vypadala úhledně a uspořádaně. Jako jeho žena. Nenáviděla jakýkoli nepořádek a zmatek. Winters si vzpomněl na jedno ráno, když Hap ještě nosil plenky a rodina žila v Norfolku ve Virginii. Chlapec nevázaně bušil do kuchyňského stolu a znenadání rozhodil rukama a shodil Bettin kávový šálek a konvici s mlékem na podlahu. Betty rázem přestala jíst. Když se vrátila ke studeným míchaným vajíčkům, nezbyl nikde ani nejmenší náznak, že došlo k nehodě. Ani na podlaze, na dolní části kredence, a dokonce ani v odpadkovém koši. Všechny úlomky sesbírala do sáčku na odpadky a odnesla do popelnice před domem.

Hned vpravo vedle ledničky visela v kuchyni na stěně ozdobná destička s prostým písmem, na níž stálo: *Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Jan 3,16.* Winters viděl tuhle destičku v kuchyni každý den, ale nepřečetl si slova už celé měsíce, možná i roky. Tohoto sobotního rána si je přečetl a pocítil dojetí. Myslel na Bettina Boha, Boha velice podobného tomu, kterého zbožňoval v dětství a dospívání v Indianě, tichého, klidného, moudrého starce, který sedí někde na nebesích, všechno sleduje, všechno ví, čeká na to, aby přijal naše modlitby a vyplnil je. Byla to taková prostá, krásná představa. „Otče náš, jenž jsi v nebesích,“ řekl a připomněl si stovky, možná tisíce příležitostí, kdy se modlil v kostele, „buď posvěceno tvé jméno. Přijď tvé království. Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi.“

A co je Tvá vůle pro mne, starý muži, uvažoval Winters, trochu překvapen svým vlastním nedostatkem úcty. *Osm let jsi mě nechal tápat. Ignoroval jsi mě. Zkoušels mě jako Joba. Nebo mě možná trestal.* Šel ke kuchyňskému stolu a posadil se. Usrkl pomerančového džusu. *Dostalo se mi však odpuštění? To ještě nevím. Ani jednou po celou tu dobu jsi mi nedal jasné znamení. Navzdory mým modlitbám a slzám. Jednou, pomyslel si, hned po Libyi, jsem si říkal, že možná...*

Vzpomněl si, jak ležel na zádech s očima zavřenýma na velkém pohodlném ručníku napůl spící na pláži. V dálce slyšel příboj a dětské hlasy, občas dokonce rozeznal Hapův nebo Bettin. Letní slunce hrálo

a dodávalo uvolnění. Na vnitřní stranu víček ho začalo bodat světlo. Otevřel oči. Neviděl toho moc, protože sluneční světlo bylo příliš jasné a k němu se přidávala záře, třpyt nějakého kovu. Zastínil si rukou čelo. Stálo nad ním malé děvčátko s dlouhými vlasy, asi rok staré. Záře přicházela z dlouhého kovového hřebenu, který mělo ve vlasech.

Winters zavřel oči a opět je otevřel. Teď ji viděl lépe. Hnula trochu hlavou, takže záře zmizela. Stále však na něj upřeně hleděla s naprosto bezvýraznou tváří. Měla na sobě jenom plenkové kalhotky. Dalo se odhadnout, že je cizinka. *Snad Arabka*, pomyslel si tehdy, když se jí díval do tmavě hnědých mandlových očí. Nehýbala se ani nic neříkala. Jen ho pozorovala, zvědavě, neoblomně, zdálo se, že si nevšímá ničeho, co dělal.

„Nazdar,“ řekl Winters tiše. „Kdo jsi?“

Arabská holčička nedala najevo, že něco slyší. Za chvíli však na něho náhle ukázala prstem a v tváři se jí objevila zlost. Otrásl se a náhle se posadil. Jeho rychlý pohyb ji vystrašil a rozplakala se. Vztáhl po ní ruce, ale ona ustupovala, uklouzla, ztratila rovnováhu a upadla do písku. Hlavou udeřila o něco ostrého a po hlavě a na rameno jí začala téct krev. Vyděšená, nejdříve pádem a pak pohledem na svou vlastní krev, malá holčička začala kvílet.

Winters se nad ní tyčil a bojoval se svou vlastní panikou, když pozoroval, jak její krev cáká do písku. Něco nepoznaného mu problesklo myslí a rozhodl se vzít arabskou holčičku do náruče a ukonejšit ji. Zuřivě se mu bránila, bez ohledu na nebezpečí, s překvapivou silou batolete, a vytrhla se mu. Opět upadla do písku, na bok, krev z rány na hlavě vytvářela na světle hnědém písku rudé kapky. Propadla už zcela hysterii, křičela tak úsilně, že několikrát zalapala po dechu, tvář zalitou strachem a hněvem. Opět na Winterse ukázala.

V okamžiku se z oblohy snesly tmavě hnědé paže a uchopily ji. Winters si poprvé všiml, že kolem jsou další lidé, fakticky hodně lidí. Holčičku zvedl muž, musel to být její otec, malý, zavalitý Arab, kolem pětadvaceti, oblečený do jasně modrých plavek. Držel dcerku, jako by ji chtěl chránit před nastávajícím bojem, a utěšoval vzrušenou mladou ženu, jejíž vzlyky se mísily s posedlým pláčem děvčátka. Oba rodiče se dívali na Winterse s obviněním v očích. Matka otírala holčičce krvácející hlavu ručníkem.

„Nechtěl jsem jí ublížit,“ řekl, a jakmile promluvil, uvědomil si, že co řekl, bude mylně pochopeno. „Upadla, uhodila se o něco hlavou a já...“ Arabský pár pomalu ustupoval. Winters se otočil k ostatním, možná deseti lidem, kteří se shromáždili v odezvě na pláč holčičky. Také se na něho dívali divně. „Nechtěl jsem jí ublížit,“ opakoval hlasitě. „Já jsem jenom...“ Zarazil se. Velké slzy mu stékaly po tváři a padaly do písku. *Můj Bože, pomyslel si, já pláču. Není divu, že tihle lidé...*

Uslyšel jiný pláč. Betty a Hap zjevně právě přišli za jeho zády, když se arabský pár se svou krvácející dcerou vzdaloval. Pětiletý Hap spatřil krev na rukou svého otce, propukl v pláč a zabořil tvář matce do boku. Vzlykal a vzlykal. Winters se podíval na své ruce, pak na lidi stojící kolem. Bez rozmyslu se sehnul a snažil se očistit si ruce v písku. Jeho marný pokus zbavit se krve na svých rukou přerušovalo synovo vzlykání.

Jak podplukovník Winters klečel na písku, pohlédl poprvé od začátku celého výstupu na Betty. Na její tváři spatřil nejhlubší hrůzu. Žadonil očima, aby ho podpořila, ale její oči místo toho dostaly skelný lesk a ona také padla na kolena, opatrně, aby nevyrušila plačícího syna, který se jí stále ještě držel. A Betty zavřela oči a začala se modlit: „Drahý Bože...“

Skupina se pomalu rozešla, několik lidí šlo k arabské rodině, aby zjistili, zda jim nějak mohou pomoci. Winters zůstal klečet v písku, otřesen svým vlastním jednáním. Nakonec se Betty zvedla. „No tak, no tak,“ utěšovala chlapce, „všechno bude v pořádku.“ Bez dalšího slova pečlivě sebrala své ručníky a plážový pytel a vydala se k parkovišti. Podplukovník Winters šel za ní.

Odjeli z pláže a vrátili se do Norfolku, kde žili. *A ona se na to nikdy nezeptala*, pomyslel si Winters, když o osm let později seděl u kuchyňského stolu. *Ani mě o tom nenechala mluvit. Aspoň tři roky. Chovala se, jako by se to nikdy nestalo. Ted' se o tom zmíní jednou za uherský rok. Ale ještě jsme si to nikdy nerozebrali.*

Dopil pomerančový džus a zapálil si cigaretu. Přitom si okamžitě připomněl Tiffani a včerejší události. Když pomyslel na nadcházející večer, probudil se v něm současně strach i sexuální vzrušení. Zjistil také, že má podivnou touhu modlit se. *A ted', drahý Bože*, řekl jakoby

na zkoušku, *mě zase zkoušíš?* Znenadání si uvědomil, že ho zaplavil vztek. *Nebo se mi vysmíváš? Možná Ti nestačilo odpustit mi, nechat mě napospas osudu. Možná nebudeš spokojen, dokud nebudu ponížen.*

Zase měl chuť plakat. Ale odolal. Zamáčkl cigaretu a vstal od stolu. Šel k ledničce a sundal destičku s citátem z Bible ze stěny. Chtěl ji hodit do koše, ale po okamžiku váhání se rozhodl jinak a dal ji do jedné kuchyňské zásuvky.

Kapitola čtvrtá

Carol rychle plavala asi dva metry nad příkopem, když se blížili ke konečnému úseku. Udělala několik snímků a čekala, až ji Troy dožene. Pak ukázala pod sebe, kde se stopy otáčely doleva, a zase plavala dál, ovšem tentokrát pomaleji. Sledovala koleje v úzké puklině směrem k převisu. Nic se tam nezměnilo. Pokynula Troyovi, aby zůstal vzadu, a plavala do příkopu, stejně opatrně, jako to dělala předtím, když tam byla s Nickem. Pátrala velice důkladně pod převisem. Nenašla nic.

Gestem ukázala Troyovi, že tam nic není, udělala rychlý sled fotografií a pak se oba potápěči začali vracet podél kolejí k oblasti pod člunem, kde už předtím strávili patnáct minut bezúspěšným hledáním praskliny, kterou viděli ve čtvrtek. Ta záhadně zmizela. Všechny stopy, přestože trochu zahlazené, se stále sbíhaly před útesem, kde jenom před dvěma dny zel otvor. Carol do útesu šťouchala a rýpala, dokonce jej na několika místech poškodila (což jako ochránce životního prostředí dělala velice nerada, ale byla si jistá, že otvor tam *musí* být), ale prasklinu nenašla. Kdyby ji Troy tak jasně neviděl, nejprve na monitoru oceánského teleskopu a posléze na snímcích, myslel by si, že byla pouze výplodem Nickovy a Caroliny společné představivosti.

Když hluboce zamyšlená Carol opustila vedlejší cestu, která vedla k převisu, a zabočila doprava nad hlavní příkop, neopatrně lehce zavadila o výhonek korálu vyčnívající z útesu. Ucítila bodnutí v ruce. Podívala se na ni a spatřila, že krvácí. *To je divné*, pomyslela si, *sotva jsem se jej dotkla*. V mysli se bleskově vrátila o deset minut zpět, kdy při hledání pukliny hrubě odtlačovala korál a mořské řasy. *A vůbec jsem se nepoškrábala...*

V mysli se jí rodil divoký, nehotový nápad. Tak ji vzrušil, že zrychlila plavání nad dlouhým kanálem k místu, kde původně byla puklina. Troy jejímu tempu nestačil. Byla to dlouhá trasa, ale Carol ji urazila

za necelých pět minut. Při čekání na svého partnera si překontrolovala regulátor tlaku. Když dorazil, dali si znamení vztyčenými palci a Carol se mu pomocí signálů rukama bezúspěšně snažila vysvětlit svůj nápad. Nakonec srdnatě natáhla ruku a uchopila kus korálu. Spatřila, jak Troy za maskou doširoka otevřel oči a udělal grimasu. Rozevřela ruku. Neměla na ní řezné rány ani krev, ba ani škrábnutí. Užaslý Troy k ní připlaval, aby si prohlédl kolonii korálu, kterou právě narušila. I on se mohl tohoto podivného korálu dotknout, dokonce jej držet, aniž by si pořezal ruku. Co se to dělo?

Carol nyní začala korál a mořské řasy od útesu odtahovat. Troy s úžasem pozoroval, jak se ohromná část struktury útesu odloupla, téměř jako překryvný koberec...

Zaslechli silný svist pouze několik milisekund předtím, než ucítili tah. V útesu za nimi se rozevřel obrovský jícen a všechno ve svém okolí, Troye, Carol, hejna ryb, různé rostliny a ohromný objem vody do sebe vsál. Proud je táhl velmi rychle nepříliš širokým kanálem, oba dvakrát narazili do jeho stěn, které vyvolávaly pocit kovu. Na přemýšlení nebyl čas. Proud je unášel, jako kdyby jeli po vodní skluzavce, a museli prostě čekat, až jízda skončí.

Temnota ustoupila hlubokému šeru a proud se značně zpomalil. Carol a Troy, vzdálení od sebe asi šest metrů, se každý sám snažili vzít rozum do hrsti a přijít na kloub tomu, co se to děje. Zdálo se jim, že jsou ve vnějším prstenci velké kruhové nádrže a procházejí jím stále dokola. Po každých devadesáti stupních otočky prošli nějakými vraty. Voda v nádrži byla asi tři metry hluboká. Carol se převrátila na záda a vzhlédla nahoru. Nad sebou spatřila spoustu různě velkých konstrukcí. Vypadaly jako vyrobené z umělé hmoty nebo z kovu. Některé se pohybovaly. Troye nikde nezahlédla. Snažila se chytit stěny nádrže, aby se zastavila a podívala se po něm. Bylo to marné. Nedokázala odolat síle proudu.

Proud je nesl po kruhové dráze třikrát nebo čtyřikrát, aniž se spatřili. Troy si povšiml, že z prstence zmizely všechny ryby i rostliny, což ukazovalo, že dochází k jistému třidicímu procesu. Znenadání proud zesílil a vrhl ho vpřed a dolů, pod vodu a pak zpola otevřenými vraty opět do temnoty. Právě když se nad vodou objevila stopa světla a rychlost proudu opět poklesla, ucítil, jak mu něco sevřelo pravou paži.

Vyzvedlo ho to asi třicet centimetrů z vody. V kalném světle nerozeznal, co ho zachytilo, ale podle stisku to muselo být něco velice silného. Drželo ho to v naprostém klidu. Díval se do proudu za sebe a spatřil, jak se k němu blíží zmítající se Carol. Volnou levou rukou po ní chmátl. Carol jeho ruku ucítila okamžitě se kolem ní obtočila. Uklidnila se, zvedla hlavu z vody a snažila se dosáhnout k jeho trupu. Uspěla alespoň v tom, že se uprostřed řítícího proudu pevně držela těsně u Troye. Popadla dech a jen na okamžik se jejich oči za potápěčskými maskami setkaly.

Pak sevření nevysvětlitelně ustalo. Když se zase dostali do vody, nepřipadal jim proud tak silný jako předtím. Dokázali se bez větších obtíží vzájemně držet. Asi po patnácti sekundách tok vody úplně ustal. Zůstali v bazénu v jakési velké místnosti a vody ubývalo. Vytékala nějakým neviditelným otvorem na vzdáleném konci místnosti, až zcela zmizela. Carol a Troy, otřesení a vyčerpaní, se v potápěčské výstroji pokusili vstát.

Carol dělalo velké potíže, aby se postavila na nohy. Troy jí pomohl a pak ukázal na svůj regulátor. Velice pomalu vysunul náustek a zkoušel okolní prostředí. Nadechl se jednou, podruhé. Pokud si mohl být jist, dýchal normální vzduch. Pokrčil na Carol rameny a v záchvatu hrané statečnosti si sundal i masku. „Haló,“ zakřičel nervózně, „je tady někdo? Máte hosty.“

Carol si pomalu sundala masku i regulátor. Na tváři měla výraz naprostého ohromení. Oba se rozhlíželi kolem. Strop byl asi tři metry nad nimi. Celkové rozměry komory přibližně odpovídaly velkému obývacímu pokoji v přepychové předměstské vile. Avšak stěny vypadaly zcela nezvykle. Nebyly to roviny, které vytvářejí ve svých průsečnicích hezké pravé úhly. Skládaly se z velkých zakřivených ploch, některých vypuklých a jiných vydutých, jež měly střídavě červené a modré zabarvení. Carol bez přemýšlení vykročila, samozřejmě kvůli objemné potápěčské výstroji pomalu, a pustila se do fotografování.

„Ehm, jenom okamžik, slečno Dawsonová,“ začal s váhavým úsměvem Troy. Sundal si ploutve a vydal se za ní. „Než budete pokračovat, anděli, vysvětlíte laskavě tomuhle prostému černému chlapci, kde sakra je? Chci říct, poslední, co vím, je to, že jsem se potápěl pod člunem, abych našel otvor. Myslím si, že jsem jej našel, ale musím

říct, že mě trošku enervuje být u někoho na návštěvě a nevědět, kdo to vlastně je. Mohla byste tedy na chvílku přestat dělat reportáž a říct mi, proč jste tak klidná?“

Carol stála před jedním z vydutých modrých panelů tvořících stěny. Asi v úrovni očí na něm byly dvě či tři prohloubeniny, které tvořily kružnice nebo elipsy. „A co je tohle, co myslíš?“ uvažovala nahlas. Její hlas zněl mdle, jako by byla hodně daleko.

„Carol!“ Troy téměř vykřikl. „Nech toho. Okamžitě přestaň. Nemůžeme se tady jen tak blaženě procházet, jako by to byla normální odpolední procházka v nějakém supermoderním domě. Musíme si promluvit. Kde to jsme? Jak se odsud dostaneme, abychom se vrátili domů? Domů! Pamatujete si, kde to je? Zaručím vám, že to není pod oceánem dvě hodiny od pobřeží.“ Chytil ji za ramena a zatřásl s ní.

Začala se ze svého omámení probírat. Pomalu se rozhlédla po místnosti a pak se vrátila pohledem k Troyovi. „Panebože,“ vyjekla. „A do paroma.“ Spatřil, že se trochu třese, a popošel k ní, aby ji objal. Naznačila mu, aby ji nechal samotnou. „Jsem v pořádku. Alespoň skoro v pořádku.“ Dvakrát se zhluboka nadechla a usmála se. „V každém případě tady tutově mám parádní trhák.“ Opět se rozhlédla po místnosti. „Ach, Troyi,“ svařtila čelo, „jak jsme se sem dostali? Nevidím žádné dveře ani otvor, vůbec nic.“

„Dobrá otázka,“ odvětil. „Velice dobrá otázka, na kterou bych mohl mít odpověď. Myslím že tyhle bláznivé barevné stěny jsou pohyblivé. Myslím, že když jsem byl pod vodou, viděl jsem, jak do sebe zapadají. Takže vše, co musíme udělat, je roztáhnout je a najít cestu ven.“ Snažil se vklínit ruku do škvíry, která tvořila spojení mezi červeným a modrým panelem. Nepodařilo se mu to.

Carol Troye opustila a začala v neforemné potápěčské výstroji přecházet po obvodu místnosti. Brzy se zastavila a sundala si všechno kromě plavek. Zdálo se, že má v úmyslu prozkoumat a vyfotografovat jeden panel ve stěně po druhém. Troy si také sundal vzduchové nádrže a vztlakovou vestu a s cinknutím je upustil na kovovou podlahu. Chvilí Carol pozoroval.

„Carol, ó, Carol,“ řekl přes celou místnost s velkým hraným úsměvem. „Řekla bys mi laskavě, co teď děláš? Myslím, anděli, že bych ti konec konců mohl nějak pomoci.“

„Hledám něco, co říká Sněž mě nebo Vypij mě,“ odvětila s nervózním smíchem.

„Samozřejmě,“ zamumlal si Troy pro sebe, „to bylo naprosto zřejmé.“

„Vzpomínáš si na *Alenku v říši divů*?“ ptala se Carol z opačné strany místnosti. Našla dlouhý tenký výčnělek, který vypadal jako držadlo a vystupoval ze středu jednoho z červených panelů. Pokynula mu a on k ní přistoupil. Oba se snažili držadlem pohnout. Nic se nestalo. Carol začala při bezvýsledné snaze propadat zoufalství.

Troyovi se zdálo, že na ní pozoruje první známky paniky, jak očima divoce zkoumala zbytek místnosti. Narovnal se a postavil do pozoru jako voják. „Promluv ostře k svému děcku... A bij je, když ti kýchá... Ono plodí zlobu všecku... Je to jen jeho pýcha.“

Carolina hluboce svraštěná tvář ukazovala, že si myslí, že se Troy přechodně pominul. „To byla Srdcová královna, myslím,“ zasmál se. „Nejsem si úplně jistý. Ale musel jsem se to v páté třídě naučit na školní představení.“ Carol se uvolnila a navzdory svému strachu se také rozesmála. Vystoupila na špičky a políbila Troye na tvář. „Opatrně, opatrně,“ varoval se zábleskem v oku. „My černoši se snadno vzrušíme.“

Carol se do Troye zavěsila a obešli spolu zbývající část místnosti a pátrali na stěnách po nějaké známce východu. Troyovo škádlení ji příjemně naladilo. „Když jsem byl v osmé třídě, můj černý učitel mi řekl, že *Alenka* je rasistická pohádka. Tvrdil, že je velice významné, že *Alenka* sledovala *bílého* králíka. Řekl, že žádné slušné bílé děvčátko by se nikdy nevydalo do díry za *černým* králíkem.“ Zastavil se před dalším červeným panelem a dodal: „Ale, ale. Copak to tady máme?“

Z dálky tento červený panel vypadal právě tak jako ostatní. Ale zblízka, ze vzdálenosti asi půl metru, bylo na červené barvě vidět různé vzory udělané z malých bílých teček. Střed panelu zvýrazňovala matice sousedících obdélníkových výřezů. „Hej, anděli,“ zvolal Troy a náhodně výřezy stlačoval, „nevypadá to podezřele jako klávesnice? Co říkáš?“ Pokračoval v náhodném tisknutí tlačítek. Carol se k němu přidala. Stala se z toho hra. Oba stáli před panelem téměř minutu, dávali prsty na každý ohraničený výřez a silně tlačili.

Carol znenadání od panelu odstoupila, obrátila se a vydala se na příč místností. „Kam jdeš?“ zakřičel za ní Troy. Carol se otočila, aby odpověděla, a skoro zakopla o svou potápěčskou výstroj ležící na podlaze.

„Dostala jsem bláznivý nápad,“ zvolala. „Můžeš tomu říkat ženská intuice. Nebo jasnozřivost.“ Dorazila k červenému panelu, kde zápasili s držadlem. Teď jej snadno stlačila dolů a okamžitě zaslechla vrznutí. S úlekem odskočila, když se celý panel sklopil směrem ven a odhalil tmavý otvor dost velký, aby pojal nákladní auto. Troy se k ní připojil a oba zírali do černého prázdna.

„Do prdele na sardele,“ vyjekl Troy. „Čeká se od nás, že tam půjdeme?“

Carol přikývla. „Jsem si tím jistá.“

Troy na ni tázavě pohlédl. „A jak to víš?“

„Protože je to jediná cesta odsud,“ odvětila Carol.

Troy se naposled rozhlédl po divné místnosti se zakřivenými strakatými stěnami. V tom, co Carol řekla, byla neoddiskutovatelná logika. Zhluboka se nadechl, chytil ji za ruku a vstoupili do černého tunelu.

Za sebou sotva viděli malý paprsek světla vycházející z místnosti, kde zanechali svou potápěčskou výstroj. Uvnitř průchodu, v němž byla tma jako v pytli, se pohybovali velmi pomalu a opatrně. Troy držel jednu ruku na stěně a druhou svíral Carolinu ruku. Zvuk jejich namáhavého dechu, zvýšený neustálým strachem a obavami, se odrážel od zaoblených stěn. Nemluvili. Troy dvakrát začal zpívat několik veršů populární písně, aby v sobě utišil neklid, ale Carol ho pokaždé zarazila. Chtěla si uchovat možnost zaslechnout nějaké zvuky, kdyby se ozvaly.

V jednom místě mu stiskla ruku a zastavila se. „Poslouchej,“ zašepkala. Troy zadržel dech. Bylo naprosté ticho, kromě něčeho slaboučkého kdesi hodně daleko, co nedokázal určit. „Hudba,“ řekla. „Myslím, že slyším hudbu.“

Troy napínal uši, aby rozeznal zvuk, který byl těsně pod jeho prahem slyšitelnosti. Bylo to k ničemu. Zatáhl Carol za ruku. „Asi ti zvučí v hlavě,“ poznamenal. „Půjdeme.“

Zašli za zatačku a světlo za nimi zmizelo. Celkem už strávili v tunelu asi deset minut. Carol si začínala zoufat. „Co když ten tunel nikam nevede?“ zeptala se.

„To nedává smysl,“ odpověděl rychle. „Někdo jej za nějakým účelem postavil. Jde zjevně o spojovací průchod.“ Odmlčel se.

„Kdo jej postavil?“ Carol položila dotaz, který je během dlouhé napjaté chůze temným průchodem oba trápil.

„Další dobrá otázka,“ potvrdil Troy. Chvilí váhal, než pokračoval v odpovědi: „Řekl bych, že Námořnictvo Spojených států. Myslím, že jsme se dostali do jakési přísně tajné podmořské laboratoře, o níž nikdo neví.“ *Ovšem, myslel si, ale neřekl to nahlas, protože Carol nechtěl znepokojovat, mohla by také být ruská. V kterémžto případě jsme ve velkém průseru. Jestli Rusové mají velkou tajnou laboratoř tak blízko u Key West, nebudou rádi...*

„Podívej, Troyi,“ vykřikla vzrušeně Carol. „Vidím světlo. Tak na konec tady někdo je.“ Tunel se právě rozvětvoval do dvou částí. Na konci jedné větve, té zabočující ostře vlevo, se jasně jevila světelná skvrna. Stále se drželi za ruce a svižně postupovali ke světlu. Troy si uvědomoval, jak mu zrychleně bije srdce.

Carol téměř vběhla do nové místnosti. Očekávala, že brzy zjistí, že toto záhadné dobrodružství už končí a všechno se vysvětlí. Jak se však kolem sebe v malé oválné komnatě se stejnými bizarními panely místo stěn (zde však vyvedenými v bílé a hnědé místo červené a modré jako v předchozí místnosti) rozhlížela, pocítila strašlivé rozčarování a zmatek. „Co je tohle za místo?“ ptala se Troye. „A jak se odsud dostaneme?“

Troy stál uprostřed místnosti s hlavou zvrácenou vzad, jak to jen šlo. Zíral na rozlehlý strop klenoucí se devět až deset metrů nad nimi. „Joj,“ vykřikl, „tohle je ohromné místo.“ Tlumené světlo přicházelo z vrstev částečně průhledného materiálu, možná skleněných krystalů, které byly zabudovány ve stropě.

Hnědé a bílé panely, které tvořily stěny místnosti, do níž vstoupili, sahaly jen do výšky tří metrů, byly však dost vysoké, aby návštěvníci neviděli ven. Měli podivný pocit volnosti v uvěznění. Na jedné straně nejdříve tunel a teď tato malá místnost, velká asi jako dětský pokoj v

domku, v nich vyvolávaly pocit klaustrofobie, avšak pocit prostoru dodávaný stropem jako v katedrále byl osvobozující.

„No?“ naléhala poněkud netrpělivě Carol, která chvíli čekala, když Troy přecházel a prohlížel si místnost. Zjistil, že hnědé a bílé panely stěn se zakřivují pouze nepatrně a blíží se tak mnohem více normálním stěnám než panely v předchozí místnosti.

„Strašně mě to mrzí, anděli,“ odpověděl, „ale zapomněl jsem otázku.“

Zavrtěla hlavou. „Jde jen o jednu otázku, pane Jeffersone. Myslím, že jste mi ji položil při naší poslední zastávce.“

Pohlédla na hodinky. „Asi za patnáct minut překročíme maximální dobu pro svou zásobu vzduchu. Ledaže se mýlím, váš přítel Nick si už teď začíná dělat starosti. Ale my pořád ještě nemáme ani potuchu... Co to děláš?“

Zarazila se, když se Troy sehnul, aby zatáhl za malý knoflík na jednom z hnědých panelů v rohu místnosti. „Tohle jsou zásuvky, anděli,“ pravil, když se spodní část panelu vysunula několik centimetrů ze stěny. „Jako v příborníku.“ Otevřel druhou zásuvku nad první. „A něco v nich je.“

Carol se přispěchala podívat. Sáhla do druhé zásuvky, kterou Troy otevřel, a vyndala z ní rezavě zbarvenou kouli velkou asi jako tenisový míček. Povrch míčku vypadal velice podivně. Místo aby byl hladký a pravidelný, měl v sobě vyřezané drážky, většinou na jedné straně, a kolem drážek maličké hrbolky jako na okurce nakládačce. Na jiných místech byly patrné ještě špatně definovatelné prohloubeniny. Carol kouli ve slabém světle zkoumala. „Už jsem něco podobného viděla,“ prohlásila. „Ale kde?“ Chvilku přemýšlela. „Už to mám,“ oznámila s potěšením, že si vzpomněla, „vypadá to přesně jako model Marsu v Národním leteckém a kosmickém muzeu.“

„Potom já musím mít Zemi,“ odpověděl Troy a ukázal jí z větší části modrou kouli velkou asi jako softbalový míček, kterou vzal z horní zásuvky. Stáli tam spolu v kalném světle a přelétali očima z jedné koule na druhou. „Do řiti,“ vykřikl Troy nakonec, otočil se a zahleděl se do stropu. „A ještě tuplovaně do řiti. Ať jste kdokoli, už toho máme dost! Vyjděte konečně a nechte se poznat.“

Zaslechli částečnou ozvěnu jeho hlasu, jinak nic. Carol z úzkosti, aby něco dělala, pokračovala v prohledávání místnosti. V blízkém hnědém panelu našla další skupinu tří zásuvek. Zatímco otvírala první z nich, Troy hravě hodil svůj modrý míček do temného otvoru mezi panely na protější straně místnosti, který vypadal jako východ. Koule s žuchnutím narazila na bílý panel vedle východu a začala padat k podlaze. Než se jí však dotkla, zvedla se, jako by ji něco seshora přitáhlo, a zastavila se uprostřed místnosti, asi půldruha metru nad podlahou. Začala rotovat.

Troy údivem vytřeštil oči. Šel ke kouli a strčil mezi ni a strop ruku, snažil se najít nit. Nic se nestalo! Zemská koule pokračovala v pomalém otáčení a opisovala ve vzduchu uprostřed místnosti kružnici. Troy do míčku lehce zatlačil. Ten se jeho tlaku poddal, avšak jakmile vnější síla přestala působit, koule se vrátila do předchozí polohy a pokračovala v dřívějším pohybu. Troy se obrátil. Carol k němu stála obrácena zády a neúspěšně hledala další zásuvky. Míček Marsu stále držela v levé ruce.

„Ehm, Carol,“ řekl pomalu Troy, „přišla bys sem na okamžik?“

„Jistě,“ odpověděla, aniž se ohlédla. „Panebože, Troyi, tyhle zásuvky jsou plné všelijakých...“ Otočila se a všimla si zemské koule vznášející se ve vzduchu poblíž středu místnosti. Svrážila čelo. „To je roztomilé,“ řekla zkusmo, „doopravdy roztomilé. Nevěděla jsem, že jsi taky iluzionista.“ Umlkla. Spatřila zmatený výraz na jeho tváři. Došla k němu, aby se podívala zblízka.

Oba stáli mlčky alespoň deset sekund a pozorovali modrý softbalový míček, jak pomalu rotuje ve vzduchu. Pak Troy vzal od Carol kouli Marsu a hodil ji zespodu k vysokému stropu. Koule dosáhla vrcholu dráhy a padala normálně, dokud se nedostala těsně nad podlahu. Pak míč Marsu jako modrá koule před ním získal svůj vlastní smysl pro směr a hybnost. Vznesl se asi půldruha metru nad podlahu, začal pomalu rotovat a vznášel se ve vzduchu vedle modré koule představující Zemi.

Carol popadla Troye za ruku. Trásla se, ale pak se ovládla. „Je v tom něco, nad čím mi rozum zůstává stát,“ pravila. „Celkem vzato bych se lépe vypořádala s housenkou, která se mě zeptá, ‘Kdo jste?’ V takovém případě bych aspoň měla představu, před čím stojím.“

Troy se otočil a vedl Carol zpět k částečně otevřeným zásuvkám. „Narazil jsem na toho starého vousatého frajera, když jsem stopoval,“ začal a vytáhl basketbalový míč, který pokrývaly podélné pásy a pruhy v odstínech rudé a oranžové. Bez míření hodil velký míč Jupiteru oběma rukama přes hlavu. Carol jej stále v úžasu pozorovala, jak se připojil ke dvěma koulím obíhajícím kolem prázdného ohniska uprostřed místnosti.

„Řídil starou dobitou otevřenou dodávku a kouřil cigaretu z marihuany. Zprvu jsme si trochu povídali. Něco se mě zeptal a já jsem začal odpovídat. Ale po jedné či dvou větách mě přerušil a řekl: ‘Nevíš ani hovno, člověče.’ Tak reagoval na všechno.“

Troy během vyprávění vyprázdnil postupně všech šest zásuvek. Všechny předměty, které našel, hodil do středu místnosti. Pár z nich jen tak mimochodem pozoroval, jako by byl svědkem každodenního výjevu. Všechny nové koule zopakovaly předešlé schéma. Ve výšce kolem půldruha metru nad podlahou se vytvářel téměř úplný fungující model Sluneční soustavy.

„Nakonec mě jeho hra unavila a držel jsem jazyk za zuby. Jeli jsme hodně kilometrů mlčky. Noc byla jasná a nádherná a on pořád vystrkoval hlavu z okna, aby se mohl dívat na hvězdy. Jednou, když zase vtáhl hlavu dovnitř, si zapálil další žváro, podal mi ho a ukázal zadním oknem na hvězdy. ‘*Ony* vědí, člověče, *ony* vědí,’ prohlásil. Po dalších kilometrech, když mě vysazoval z dodávky, se ke mně naklonil a v očích mu divoce svítilo. ‘Pamatuj si, člověče, ty nevíš ani hovno. Ale *ony* vědí,’ zašeptal.“

Když Troy skončil vyprávění, Carol k němu došla a vytáhla z poslední zásuvky dvě hrsti malých úlomků. Byly na dotek trochu lepivé. Setřásla je z rukou a ony zázračně obletěly místnost a splynuly do kruhových soustav Saturnu a Uranu. V úděsu pohlédla na Troye.

„Má tenhle podivný příběh pointu?“ zeptala se. „Musím přiznat, že žasnu, jak bezstarostně bereš celou tuhle zatracenou záležitost. Co se mě týká, už mi moc nechybí, abych z toho zešilela. Úplně.“

Troy ukázal na miniaturní planety vznášející se ve vzduchu. „Co vidíme, nemá pomocí pojmů naší zkušenosti žádné vysvětlení. Buď to jsme my dva zemřeli, nebo jsme se přenesli do nového rozměru, anebo si někdo s námi hraje myšlenkové hry.“ Usmál se na Carol. „Když

to musíš vědět, anděli, jsem od strachu podělanej až za ušima. Ale jako ten starý zfetovaný hippie si pořád říkám: ‘*Ony vědí.*’ A to mě nějak utěšuje.“

Zaslechli tichý klouzavý zvuk a z otvoru, který se vytvořil mezi dvěma panely, jedním hnědým a druhým bílým, hned vpravo od východu, do místnosti vnikl paprsek jasného světla. Carol automaticky ustoupila a na mžik si zakryla oči. Troy také zprvu uskočil, ale pak si zastínil oči a pozoroval. Panely stále klouzaly od sebe, až vznikla mezera široká asi půl metru. Místnost se plnila světlem. Troy spatřil velký osvětlený míč procházející pomalu mezerou. „Slunce stoupá... Duau-du-du, du... Slunce stoupá,“ zpíval úzkostlivě, „a já řku... v pořádku...“ Zabroukal ještě pár dalších taktů písničky, až Carol otevřela oči.

„Panebože,“ vyjekla. Jasné nebeské těleso, velké jako ohromný plázevový míč, se vzneslo na své správné místo do planetária a zaplavilo svou září celou místnost. Rotující, po oběžných drahách se pohybující planety svítily odraženým světlem ze stran obrácených ke Slunci. Carol stála jako solný sloup, tiché slzy se jí řinuly po tváři. Pohled ji tak zkrušil, že nebyla schopna slova ani pohybu.

Troy se také vylekal, ale ne natolik, aby to narušilo jeho schopnosti reagovat. Avšak o mžik později spatřil ve východu něco, z čeho jím projel blesk hrůzy. Srdce se mu splašilo, když zamrkal a pak zašilhal, aby se ujistil, že to není jen přelud z předchozího pohledu do jasného světla modelu Slunce. Instinktivně se otočil, aby chránil Carol a zastínil ji před tím, co právě spatřil.

„Ted’ se nedívej,“ zašeptal, „ale máme návštěvu.“

„Cože?“ zeptala se zmatená a ještě ohromená Carol.

Troy ji držel za paže a společně udělali několik kroků vpravo. Ohlédl se přes rameno a opět spatřil tu věc.

„Tam u východu,“ řekl a otočil se, už dále neschopen skrýt svou paniku.

Caroliny oči naznačily, že našla zdroj Troyovy hrůzy. Neměla potuchy, co to je, ale viděla, že je to velké, zřejmě hrozivé a naprosto odlišné od čehokoli, co kdy spatřila nebo si představila. Také to vstoupilo do místnosti. Slyšela Troyovy šílené, nesouvislé výkřiky, ale neregistrovala jejich význam. Podívala se na tu věc znovu a mysl jí vysadila. Otevřela ústa, aby zaječela. Zprvu nic nevyšlo. Padla na kolena.

Slyšela zvuk výkřiků, ale zdály se jí velice, velice vzdálené. Mozek jí vysílal vzkaz, který říkal: „To ječíš ty,“ ale z nějakého důvodu se to zdálo nemožné. Musel to být někdo jiný.

Podivná věc se blížila k ní. Její hlavní tělo bylo v tom okamžiku asi dva a půl metru vysoké, ale jak se vlnilo napříč místností, spojitě měnilo svůj tvar a velikost. Ať to bylo cokoli, Troy a Carol mohli vidět dovnitř a dokonce i skrze části jeho stavby. Průhledná vnější ohraničující membrána uzavírala neustále kypící, z převážné části průhlednou tekutou látku, která se každým pohybem vzdouvala a přelévала. Věc se pohybovala jako měňavka, ale úžasnou rychlostí. Hned za všemi vnějšími povrchy se nacházely maličké černé tečky kmitající všemi směry, zřejmě řídící spojitě změny tvaru, které vyvolávaly pohyb. Blízko středu hlavního těla bylo uloženo šest kusů šedivé, neprůhledné látky, předmětů velkých asi decimetr čtverečný.

Avšak hlavní tělo nebylo tak hrůzné. Z jeho horních částí vystupovala hrozivá sada tuctu přívěsků, většinou dlouhého a štíhlého tvaru. Zdálo se, že jsou zapíchnuty v hlavním těle jako ostré předměty v polštářku na špendlíky. Vypadalo to, jako by velká, průhledná, měňavkovitá stavba představovala univerzální dopravní systém, který může nést v podstatě všechno, a že nákladem, alespoň pro tentokrát, je tento soubor neustále aktivních tyčí. Všechny vypadaly hrozivě, protože jejich zakončení připomínala jehly, ruce, kartáče, zuby a dokonce kordy a hlavně zbraní. Carol si představovala, že na ni útočí těžce obrněný tank, který může v okamžiku změnit svou velikost a pohybovat se na neviditelných nitkách v libovolném směru.

Troy uhnul stranou a snažil se utišit svůj strach a popadnout dech, když pozoroval, jak se věc zaměřuje na Carol. Její nejdelší přívěsek, načervenalý tvárný nástroj, který se asi třicet centimetrů od hlavního těla rozštěpoval na dva krátké zuby, se náhle vysunul o další metr a zastavil asi patnáct centimetrů před Carolinými očima. Ta zaječela a silou jej odstrčila, ale nástroj se ihned vrátil do stejné polohy. Troy uchopil ze vzduchu míč Jupiteru a vši silou hodil kouli doprostřed měňavky. Beztvará masa při nárazu ustoupila a ihned stáhla vysunutý přívěsky. Avšak v okamžiku věc nějak změnila konfiguraci a upravila svou látku tak, že sebou nechala míč úplně projít. Než Jupiter dopadl

na druhé straně na podlahu, zvedl se do vzduchu a vrátil se na správné místo v modelu Sluneční soustavy.

Věc teď přestala postupovat ke Carol. Usadila se uprostřed místnosti, její vytažené přívěsky vlály všemi směry. Zdálo se, že se rozhoduje. Troy statečně uchopil tyč zakončenou jako kartáč a snažil se ji odtáhnout od hlavního těla. Materiál jádra okamžitě přetekl do kloubu, v němž byla tato tyč upevněna a zesílil spoj. Po Troyově akci však věc definitivně změnila svůj postup. Vydala se po něm. Když se ujistil, že ho bude následovat, sunul se velice obezřetně k východu, čekal přitom na další rychlé vytažení načervenalého nástroje se dvěma zuby. Když se k němu věc neustále přibližovala, pokynul Carol, aby ustoupila. Pak se vydal ke dveřím a cestou ven trochu zakopl o nataženou tyč.

Věc příliš neváhala. Překvapivě rychle se změnila na nízku a zavalitou. Největší plochu povrchu nyní měla na podlaze a dokázala se pohybovat rychle a efektivně. Rozvinuté přívěsky si stáhla do jakési kompaktní cestovní polohy a vyřítla se ze dveří.

Carol zůstala na kolenou na podlaze sama. Model Sluneční soustavy měla nad sebou a vpravo. Více než minutu se ani nepohnula. Jenom roztržitě pozorovala rotující planety a naslouchala občasnému zvuku Troyových kroků v dálce. Nakonec nastalo dlouhé období ticha a Carol se postavila na nohy. Udělala několik malých, pomalých kroků, aby se ujistila, že je v pořádku, a potom přešla k východu mezi panely. Východ ústil do chodby, která vedla na obě strany.

Když Troy opustil místnost, vydal se vpravo. Carol si vzpomněla na fotoaparát a vrátila se udělat rychle pár snímků. Potom sledovala Troyův postup a zamířila také chodbou doprava. Šla temným průcho-dem pomalu, často se otáčela, aby zahlédla světlo z místnosti, kterou právě opustila. Strop měla teď nízko nad hlavou. Průchod se větvil. V obou směrech v něm byla tma. Carol naslouchala. Opět jí připadalo, že slyší hudbu, nedokázala však určit, odkud přichází.

Tentokrát se rozhodla jít vlevo. Průchod se brzy zúžil a zdálo se, že se vrací ve směru, odkud právě přišla. Už se chtěla vrátit, když vpravo před sebou jasně zaslechla dva zvuky, nějaké žuchnutí a potom škrábání. Pomalu se nadechla, snažila se překonat strach a ve tmě postupovala vpřed. Asi po šesti metrech došla k nízkým dveřím, které vedly vpravo. Trochu se sklonila a nakoukla dovnitř. V kalném světle spatři-

la další malou místnost se stěnami z nyní už známých zakřivených a barevných panelů a v ní neobvyklé tvary a struktury. Prolezla dveřmi a narovнала se.

Měkká světla umístěná v několika stěnových panelech se rozsvítila, jakmile se Carol nohama dotkla podlahy v místnosti. Svým příchodem také vyvolala dva či tři tóny z jakéhosi hudebního nástroje. Zněl jako varhany a zjevně byl umístěn ve vzdálené části katedrály uzavřené obrovským klenutým stropem, který opět viděla nad sebou. Překvapeně se zastavila. Chvilku tiše stála. Potom bez hnutí pečlivě přehlédla nové prostředí.

Velice jasné stěnové panely v této místnosti, střídavě nachové a zlaté, měly extrémní zakřivení. V místnosti se spolu s Carol vyskytovaly tři předměty neznámého účelu. Jeden vypadal jako psací stůl, druhý jako dlouhá nízká lavice, na jednom konci široká, na druhém zúžená do hrotu, a třetí připomínal velmi vysoký telefonní sloup, jehož hořejšek a spodek spojovalo šestnáct tenkých strun natažených kolem širokého prstence umístěného asi v jedné třetině délky sloupu.

Carol mohla mezi tenkými strunami procházet. Prstenec ze zlatého kovového materiálu měla asi půl metru nad hlavou, téměř v úrovni hořejšku stěnových panelů. Uchopila jednu strunu a cítila, jak vibruje. Vydávala tlumený nízký tón. Ustoupila od struny a snažila se na ni brknout. Zazněl tón, velice lyrický, jako z velké harfy. Carol si uvědomila, že stojí uvnitř hudebního nástroje. Jak se však na něj hraje? Strávila několik minut přecházením kolem místnosti a bezúspěšným hledáním něčeho, co by mohlo sloužit jako smyčec. Věděla, že by nemohla hrát na harfu, když by jí musela obíhat a sama brknat na jednotlivé struny.

Přešla k psacímu stolu. Rychle zjistila, že je to také hudební nástroj. Vypadal mnohem slibněji. Povrch stolu narušovaly prohloubeniny, celkem čtyřiašedesát, uspořádané do osmi řad a osmi sloupců. Stisknutí každé klávesy vydalo odlišný tón. Přestože se jako dítě učila pět let hrát na klavír, s velkými obtížemi zpočátku zahrála na podivném psacím stole i Tichou noc. Musela k sobě přiřadit zvuky vydávané stiskem jednotlivých kláves a noty a akordy, které si pamatovala z dětství. Zatímco se učila na nástroj hrát, často se zastavovala a naslou-

chala jemnému, křišťálově jasnému zvuku, který vydával. Nejvíc jí připomínal xylofon.

Carol zůstala u stolu několik minut. Nakonec zahrála Tichou noc bez jediné chybičky. S uspokojením se usmála a na chvilku se uvolnila. Během této přestávky znenadání začaly v dálce hrát velké varhany, které krátce zaslechla, když vstoupila do místnosti, a které nyní dokázala situovat někam do horní části katedrály. Naskočila jí na rukou husí kůže, jednak z krásy té hudby a jednak z toho, že jí připomněla, do jakého podivného světa vstoupila. *Co to ty varhany hrají? uvažovala. Zní to jako předehra. Chvilku naslouchala. Ale... vždyť je to předehra. K Tiché noci! Velice vynalézavé.*

Ke zvuku varhan se připojily zvuky dalších nástrojů. Všechny společně hrály složitou verzi Tiché noci, kterou Carol před chvílí vytřukala na psacím stole. Překrásná hudba zalila katedrálu. Carol vzhledla nahoru a zavřela oči. Začala se otáčet, tančila. Když oči opět otevřela, měla před oběma ve vzdálenosti dvou centimetrů něco, co vypadalo jako maličký optický přístroj. Carol ztuhla hrůzou.

Věc přišla nehlučně za ní, když seděla u psacího stolu, a trpělivě čekala a připravovala své přívěsky, až se Carol otočí. Měla nyní přibližně stejnou výšku jako ona a nejbližší část průhledného hlavního těla se ocitla na dosah paže. Jak tam Carol bez hnutí stála a stěží se odvažovala dýchat, věc vysunula pět z šesti přívěsků, aby se jí dotkla. Malý ostrý nástroj jí seškrábl kousíček kůže z nahého ramene. Meč jí usekl trochu vlasů. Malá šňůra připojená k jedné dlouhé tyči se jí omotala kolem zápěstí. Sada štětín velikosti zubního kartáčku jí přešla přes hrud', lechtala ji přes plavky na bradavkách a přešla přes fotoaparát, který měla zavěšen na krku. Zažívala současně tolik různých pocitů, že ztratila přehled o všech stimulech. Zavřela oči a snažila se soustředit na něco jiného. Na čele ucítila vpich jehly.

Skončilo to velice rychle, netrvalo to ani minutu. Věc zatáhla přívěsky, ustoupila asi půl metru a pozorovala Carol z odstupu. Carol čekala. Po dalších dvaceti sekundách se přívěsky uložily k tělu, jak se stalo, když se věc vydala za Troyem, a nakonec ta podivnost opustila místnost.

Carol naslouchala, zda neuslyší nějaký zvuk. Opět se rozhostilo naprosté ticho. Ustoupila od psacího stolu a snažila se soustředit. Asi

po minutě se nachové a zlaté panely začaly samy od sebe pohybovat do stran. Složily se na sebe a vytvořily malé sloupce. Pak se zhroutily chodby kolem hudebního pokoje a automaticky poskládaly své části do úhledných kupek. Carol zjistila, že stojí v jediné velké místnosti pod stropem katedrály. Její hrůzostrašný protivník s vlajícími přívěšky vcházel do dveří vzdálených asi dvacet metrů a rychle mizel z dohledu.

Carol se rozhlédla. Po Troyovi nikde ani stopy. Stěny měly krémově bílou barvu a nevyznačovaly se ničím zvláštním. Po barevných panelech v dřívějších místnostech působily nudným dojmem. Kromě hudebních nástrojů, které teď vypadaly, že tam jejich shluk na konci obrovské místnosti vůbec nepatří, viděla pouze jediný předmět. Byl to malý koberec u stěny vlevo. Před ní, u odlehlejší stěny, ve vzdálenosti asi pětáctřiceti metrů, se objevilo něco, co vypadalo jako velké okno do oceánu. I z této dálky rozeznala některé druhy ryb, jež plavaly kolem.

Carol zprvu spěchala k oknu. Když byla asi v polovině cesty a na úrovni dveří, zastavila se na okamžik a udělala pár snímků spíše nevýrazné místnosti. Kupodivu malý koberec nebyl tam, kde si jej pamatovala. Zatímco šla, musel se nějak přesunout. Blížila se k němu velice pomalu. Divoké zážitky od chvíle, kdy ji a Troye oceán vsál, ji pochopitelně naučily opatrnosti. Jak postoupila dál, viděla, že předmět, který leží na zemi, určitě není koberec. Seshora dokázala rozeznat složitý vnitřní vzor, který připomínal komplikovanou síť sofistikovaných elektronických čipů. Na jeho povrchu viděla podivné spirály a geometrické vzory. Neměly pro ni žádný smysl, ale připomínaly jí fraktálové obrazy, které jí jednou večer ukazoval ve svém bytě doktor Dale. Symetrie předmětu se nedaly přehlédnout. Ve skutečnosti byly čtyři kvadranty koberce zcela totožné.

Koberec byl asi dva metry dlouhý, metr široký a pět centimetrů tlustý. Přestože se v něm projevovaly významné barevné variace, převládala břidlicově šedá. Některé z větších jednotlivých složek musely být barevně kódovány podle nějakého vzoru. Carol dokázala objevit seskupení podobných prvků v červené, žluté, modré a bílé. Celkové sladění barev se nedalo přehlédnout, naznačovalo, že návrháři museli přihlížet i k estetickým hlediskům.

Klekla si vedle koberce a studovala jej pozorněji. Jeho povrch byl přehuštěný. Z čím kratší vzdálenosti se dívala, tím více detailů objevovala. *Mimořádné*, pomyslela si. *Ale co to proboha je? A jak se to přesunulo? Nebo je možné, abych si to jen představovala?* Položila ruku na povrch. Ucítla mírné pálení jako slabý elektrický šok. Vsunula jednu ruku pod okraj a zlehka jej nadzvedla. Byl těžký. Uhnula rukou.

Touha uniknout z tohoto podivného světa nyní převládla nad zvědavostí. Carol udělala snímek koberce shora a vydala se směrem k oknu. Po několika krocích se rychle otočila doleva, aby se ještě jednou na koberec podívala. Opět se hnul a byl stále na její úrovni. Pokračovala v chůzi k oknu, ale koutkem oka přitom koberec stále pozorovala. Když ušla další tři metry, periferním viděním zahlédla, jak se podle čáry procházející středem rychle prohnul do oblouku a přitáhl zadní část dopředu. Po půl sekundě se přední část vymrštila dopředu a střed opět lehl na podlahu. Tento postup koberec zopakoval rychle za sebou asi sedmkrát, až se dostal na Carolinu úroveň.

Navzdory nezáviděníhodné situaci se Carol zasmála. Byla ještě plná adrenalinu a napjatá jako struna, ale na pestrobarevném koberci, který se plazí jako píďalka, bylo určitě něco směšného. „Ha,“ vykřikla, „přistihla jsem tě. Teď mi dlužíš vysvětlení.“

Carol samozřejmě na svou poznámku neočekávala odpověď. Avšak po malém zpoždění se chování koberce změnilo. Nejdříve začal na povrchu tvořit malé vlnové pulzy, se čtyřmi nebo pěti vrcholy orientované zřepředu dozadu. Když několikrát svižně obrátil směr pohybu vln, předvedl další trik. Nechal celý přední konec na podlaze, jako by jej tam držely přísavky, a zvedl zadní část úplně nahoru. V této poloze se tyčil do výšky asi dvou metrů. Carol se zdálo, že se na ni dívá.

Ohromilo ji to. „No dobrá, říkala jsem si o to,“ prohodila hlasitě, stále pobavena vylomeninami, jež koberec předváděl. Nyní to vypadalo, že ji láká k oknu. *Přišla jsem o rozum*, pomyslela si. *Úplně. Troy měl pravdu. Možná jsme zemřeli.* Koberec se na podlaze prohnul a začal poskakovat k oknu, kácel se v přemetech jako vratká hračka. Carol jej následovala. *To je cvokařina*, myslela si, když pozorovala, jak koberec nějak prošel oknem a do oceánu. *A Alenka si myslela, že je v říši divů.*

Koberec dováděl ve vodě, uhýbal rybám, které plavaly v hejnech, a škádlil mořského ježka pevně přísátého k útesu. Nakonec se vrátil do místnosti a vztyčil se. Když v sobě vyvolal řadu rychlých simultánních vln, a to jak příčných, tak podélných, které z jeho povrchu účinně setřásly zbytek tekutiny, skáplo na podlahu trochu vody. Pak se postavil proti Carol a jasně jí pokynul, aby prošla oknem do oceánu.

„Podívej se, placatý chlapíku,“ řekla a pochichtávala se pro sebe, když se snažila vymyslet, co říct. *Ted’ vím, že jsem šílená, problesklo jí hlavou. Stojím tady a mluvím s kobercem. Ještě tak schází, aby odpovídala.* „Nejsem praštěná,“ pokračovala. „Chápu, že se mě snažíš dostat do oceánu. Ale existuje pár věcí, které ty ne...“

Koberec přerušil její proslov tím, že opět rychle prošel oknem do oceánu. Provedl dva přemety a vrátil se k ní do místnosti. Ještě jednou se oklepal a pak stál strnule vzpřímen jako předtím, jako by říkal: „Podívej se, jak je to snadné.“

„Jak jsem říkala,“ začala opět Carol, „možná jsem se zbláznila, ale jsem ochotná uvěřit, že opravdu můžu nějakým zázračným způsobem projít oknem. Můj problém je ale v tom, že tam venku je voda. Nemůžu ve vodě dýchat. Bez svého potápěčského vybavení, které jsem nechala kdesi v tomhle bludišti, zemřu.“

Koberec se nepohnul. Carol zopakovala své prohlášení, používala složitých gest rukama, aby zdůraznila klíčové body. Pak zmlkla. Po krátkém čekání se koberec dal do pohybu. Přiblížil se opatrně k ní a podivuhodně se natáhl ve všech směrech, takže dosáhl téměř dvojnásobné velikosti. Na Carol to neudělalo významnější dojem. V této chvíli by už asi nezasla nad ničím. Ani nad roztahovacím kobercem, který se jí nad hlavou v horní části svinul a vytvořil tak kužel.

Carol od obřího koberce dva kroky couvla. „Aha,“ řekla, „myslím, že chápu. Ty pro mě vytvoříš vzduchovou kapsu, abych mohla dýchat.“ Okamžik stála tiše, přemýšlela a vrtěla hlavou. „Proč ne?“ prohlásila nakonec, „není to o nic podivnější než všechno ostatní, co se stalo.“

S kobercem, který se jí vznášel nad hlavou a kolem hlavy, a se zavřenýma očima se vydala přímo k oknu. Když ucítila na různých částech těla měkký plastický dotek, zhluboka se nadechla. Znenadání byla všude kolem ní voda, až na malou kapsu od krku nahoru. Bylo těž-

ké udržet potápěčskou kázeň, ale podařilo se jí při výstupu každých dva až dva půl metru vyrovnávat tlak. Naposled se nadechla a vyrazila k povrchu. Koberec odpadl v posledních třiceti centimetrech, než se vynořila.

Florida Queen byla necelých padesát metrů daleko. „Nicku,“ vykřikla ze všech sil, „Nicku, tady.“ Zuřivě plavala k člunu. Přes hlavu se jí přelila vlna. Opět zahlédla člun a na něm postavu z profilu. Dívala se přes bok člunu. „Nicku,“ zavolala znovu, když sebrala sílu. Tentokrát ji zaslechl a otočil se. Zamávala mu.

Kapitola pátá

Nick sledoval Carol a Troye na monitoru, hned jak sestoupili, dokud byli přímo pod člunem a hledali puklinu. Brzy ho však unavilo pozorovat, jak plavou v kruzích kolem, vrátil se tedy do lehátka a četl si román. Později několikrát zašel k obrazovce, aby je vyhledal, ale neviděl nic. Carol a Troy už odpluli zkoumat oblast pod převisem.

Nick opět zkontroloval monitor, když dočetl *Paní Bovaryovou*. Poněkud ho překvapilo, že puklina pod *Florida Queen* je zase jasně vidět. Pak si řekl, že musel mít pravdu, že to bylo jenom špatným osvětlením, poněvadž se sluncem přímo nad hlavou mu díra v útesu připadala mnohem menší než před dvěma dny. Zaměstnával se pak různou činností na člunu, dokud mu na hodinkách nezazněl budík, který ukazoval, že Carol a Troyovi zbývá vzduch asi na pět minut.

Šel k obrazovce a díval se na snímky, které pořizoval a v reálném čase zobrazoval oceánský teleskop. Pod člunem nebylo po Carol ani po Troyovi ani památky. Nick začínal ztrácet klid. *Doufám, že dávají pozor*, myslel si. Uvědomil si, že jsou už dlouho z dohledu a že je vlastně vůbec nespatriil propátrávat puklinu, jejich hlavní cíl. Jak čas vyprchával, zmocňoval se ho neustále narůstající neklid.

Existuje jenom jedno vysvětlení, uvažoval a bojoval s černými myšlenkami, které se mu vnucovaly. *Jsou pryč hodně dlouho, museli tedy najít něco zajímavého u převisu. Nebo někde jinde*. Na okamžik si představil, že našli zlatou žílu, místo pokladu, plné předmětů vypadajících jako podivný trojzubec, jež vylovili ve čtvrtce.

Zdálo se mu, že sekundová ručička na hodinkách pádí jako splašená. Do vyčerpání vzduchu jim chybě la pouze minuta. Nick opět nervózně zkontroloval monitor. Nic. Cítil, jak se mu zrychluje tep. *Musí být už v červeném poli*, myslel si. *I když si vzduch pečlivě šetřili, musí být už v červeném poli*. Na okamžik si dělal starost s možností poruchy měřidla, brzy si však vzpomněl, že obě sám kontroloval, když rá-

no přišel na člun. *Kromě toho, je hrozně nepravděpodobné, že by se lhala obě... Takže musely nastat nějaké potíže.*

Uplynula další minuta a Nick si uvědomil, že se nepřipravil na eventualitu, kdyby se Carol a Troy neobjevil. Rychle probíral své možnosti. Měl v podstatě dvě. Velmi rozdílné. Mohl si vzít potápěčskou výstroj a hledat je podél příkopu mezi puklinou a převisem. Nebo mohl předpokládat, že ve vzrušení prostě zapomněli pravidelně kontrolovat ukazatel zásoby vzduchu, a když jim někde došel, museli se na tom místě vynořit.

Jestli půjdu za nimi dolů, uvažoval, asi se k nim nedostanu včas. Na okamžik se sám obviňoval, protože se na tuto eventualitu řádně nepřipravil. Trvalo by mu několik drahocenných minut, než by si nasadil a překontroloval potápěčský přístroj. *Tím je to vyřízeno. Musím předpokládat, že jsou někde jinde. Plavou na povrchu.* Podíval se krátce ještě jednou na obrazovku a pak šel k boku člunu. Propátrával oceán. Byl teď trochu rozbouřený. Nespátřil žádnou známku, která by ukazovala jejich přítomnost.

Šel k motoru a zvedl kotvu. Rychle odhadl přibližný směr k převisu a s motorem ve velmi nízkých otáčkách začal kormidlovat. Od kormidla bohužel neviděl na monitor teleskopu a plachtovinový přístřešek mu bránil ve výhledu dozadu. Nick neustále kmital, od kormidla k monitoru, k bokům člunu a zase zpět. Jak rostl jeho strach a zoufalství, tak v něm vzrůstal i vztek. Bylo už pět minut po čase, kdy museli vyčerpat zásobu vzduchu.

Zatraceně, myslel si, ještě nedovolil mozku, aby se zabýval představou katastrofy. Jak mohli být tak neopatrní? Věděl jsem, že je nemám nechat jít spolu jako pár. Pokračoval v sebeobviňování a pak se v duchu vrhl na Carol. *Nechal jsem tu ženskou, aby se mnou zamávala. Až je najdu, tak ji sakra postavím do latě.* Zabočil ostře vlevo.

Zdálo se mu, že slyší hlas. Běžel k boku člunu. Neměl vůbec potuchy, z kterého směru výkřik přišel. Po dvou či třech sekundách jej zaslechl opět. Otočil se a spatřil postavu, jak mává. Odpověděl rovněž zamáváním, šel ke kormidelnímu kolu a změnil směr plavby. Ze zásuvky vytáhl silné lano a přivázal je ke sloupku vedle žebříku. Když člun doplul ke Carol, hodil jí lano a pak snížil otáčky motoru na volnoběh.

Bez potíží se lana chytila. Když ji Nick přitahoval, propátrával očima okolní vodu po Troyovi. Nezahlédl ho. Carol právě dosáhla žebříku. „Neuvěříte...“ začala, jakmile dala nohu na žebřík, a snažila se popadnout dech.

„Kde je Troy?“ přerušil ji a gestem ukázal na oceán.

Carol udělala další krok na žebříku. Bylo zřejmé, že je vyčerpaná. Nick ji vzal za ruku a pomohl jí do člunu. Nohy ji nechtěly poslouchat.

„Kde je Troy?“ zeptal se opět, tentokrát důrazněji. Pohlédl na ni. „A co se stalo se vši vaší výstrojí?“

Carol se zhluboka nadechla. „Já... nevím... kde je Troy,“ zakoktala. „Vtáhlo nás to dovnitř...“

„Vy *nevíte!*“ křičel Nick a divoce se rozhlížel po hladině. „Jdete se potápět, vrátíte se bez výstroje a *nevíte*, kde je váš partner. Co jste to...“

Člun zasáhla malá vlna. Carol v protestu proti Nickovu jízlivému výpadu zvedla ruku, ale pohyb člunu jí podrazil nohy. Dopadla tvrdě na kolena a svíjela se bolestí. Nick se nad ní tyčil a dál křičel: „No, slečno Bezvadná, teď si zatraceně pospěšte s odpovědí. Jestli brzy nenajdeme Troye, bude mrtvý. A jestli bude mrtvý, bude to vaše vina.“

Carol se před rozzlobeným velkým mužem instinktivně přikrčila. Bolela ji kolena, byla vysílená a on jí křičel do tváře. Znenadání jí pod tlakem emocí povolily nervy. „Drž hubu!“ zaječela. „Drž hubu, ty sráči. A klid se ode mě!“ Mlátila kolem sebe rukama a bušila Nickovi do nohou a do břicha. „Nevíš vůbec nic,“ řekla, když se nadechla. „Nevíš ani hovno.“

Carol si skryla hlavu do dlaní a začala brečet. V tom okamžiku jí myslí probleskla dlouho pohřbená vzpomínka. Její pětiletý bratr hystericky vzlykal a útočil na ni, bušil do ní pěstmi. Měla zdvižené ruce, aby se chránila. „Je to tvoje vina, Carol,“ křičel, „odešel kvůli tobě.“ Vzpomněla si na horké slzy ve svých očích. „To není pravda, Richie, to není pravda. Nebyla to moje vina.“

Na člunu Carol usazenýma očima vzhlédla na Nicka. Ten ustoupil a vypadal provinile. Otřela si oči, zhluboka se nadechla a řekla důrazně: „*Nebyla* to moje vina.“ Nick natáhl ruku, aby jí pomohl na nohy, a ona ji odstrčila. Když konečně sama vstala, jen zamumlal: „Mrzí mě to.“

Carol pokračovala: „A teď, jestli budete držet zobák a dokážete poslouchat, řeknu vám, co se stalo. Útes pod člunem vůbec nebyl útes... Ach, panebože... Je to tady.“

Nick uviděl, že se Carol tváří, jako by zahlédla přízrak. Ohromeně ukázala za něho, na opačný konec člunu. Otočil se, aby se podíval. Zprvu si ničeho nevšiml, ale vzápětí spatřil podivný plochý předmět, který vypadal jako koberec, jak se sune podél člunu k monitoru teleskopu. Zkřivil tvář a obrátil se se zmateným výrazem ke Carol.

Zatímco mluvila, koberec nějak vylezl po boku člunu nahoru a převrátil se dovnitř. Když začala vysvětlovat, stál už před televizním monitorem a sledoval snímky, které teleskop pořizoval z mořského dna pod člunem. Nebyl čas na dlouhé vysvětlování. „Co to sakra znamená?“ zvolal Nick a šel se postavit nezvanému návštěvníkovi. Když měl ruku necelé tři centimetry od koberce, ucítil v konečcích prstů silný elektrický výboj. „Au!“ Uskočil zpět. Trásl rukou a užasle se na ni díval. Koberec i nadále zůstal před obrazovkou.

Nick pohlédl na Carol, jako by očekával nějakou pomoc. Ale jí se celý výjev zdál zábavný. „*Tahle* věc je jenom jedním z důvodů, proč bylo potápění tak podivné,“ pravila a vůbec se mu nesnažila svou pomoc nabídnout. „Ale myslím, že ti neublíží. Patrně mi zachránil život.“

Nick uchopil malou rybářskou síť, která visela na boku kostry držící plachtovinu, a pomalu se blížil k nezvanému koberci. Když se dostal blízko, zdálo se mu, že se koberec otočil a hledí na něho. Nick skočil se sítí dopředu. Koberec hbitě uhnul a Nick ztratil rovnováhu. S rukama u těla upadl k monitoru. Carol si vzpomněla, jak se poprvé setkali, a hlasitě se rozesmála. Koberec se přehodil na datový systém teleskopu a těsně se obalil kolem celé soustavy elektronického zařízení.

Ze dna člunu Nick pozoroval, jak koberec zkoumá datový systém, a v nevíře vrtěl hlavou. „Co k čertu tahle věc je zač?“ křičel na Carol.

Přišla k němu a půvabně mu nabídla ruku, aby mu pomohla vstát. Tímto způsobem se omlouvala za předchozí výbuch. „Nemám nejmenší potuchy,“ odpověděla. „Zprvu jsem si myslela, že by to mohl být nejnovější robot námořnictva. Ale je příliš pokročilý, příliš inteligentní.“ Volnou levou rukou ukázala na oblohu. „*Ony* vědí,“ dodala s úsměvem.

Tato poznámka jí připomněla Troye. Zvážněla. Šla k boku člunu a dívala se na oceán. Nick teď stál u monitoru na vzdálenost délky paže od koberce a datového systému. Vypadalo to, jako by se koberec nějak zčásti zasunul do vnitřní elektroniky. Nick chvilku fascinovaně pozoroval, jak se různé digitální diagnostické údaje na horní části datového systému zbláznily. „Hej, Carol,“ zvolal. „Pojď se podívat na tohle. Ta zatracená věc je snad tvárná nebo co.“

Okamžik trvalo, než se otočila. Potom mu pohlédla do tváře a tiše se zeptala: „Nicku, co uděláme ohledně Troye?“

„Jakmile odsud vystrnadíme tohoto zatraceného vetřelce,“ odpověděl Nick zpod plachtoviny, kde něco hledal mezi kuchyňskými potřebami, „prohlédáme systematicky celé okolí. Snad se i potopím a zkusím ho najít.“

Nick sebral velkou kuchyňskou vidličku s držadlem z umělé hmoty a chtěl se pokusit odehnat koberec od datového systému. „Nedělala bych to, kdybych byla tebou,“ varovala ho Carol. „Odejde, až bude hotov.“

Bylo však už příliš pozdě. Nick zabodl vidličku do koberce a přes něj do nejvyšší přihrádky elektroniky. Zapraskalo to a po vidličce přeběhl malý modrý oblouk, který Nicka mocným kopnutím odstrčil dozadu. Rozezněly se poplachy, digitální displeje datového systému se zatměly a z monitoru oceánského teleskopu se začalo kouřit. Koberec spadl na dno člunu a začal dělat malé vlnky, jaké předváděl Carol ve velké místnosti s oknem do oceánu. Okamžik nato se ozvaly dva poplachy z navigačního systému, které ukazovaly, že došlo nejen ke ztrátě nynější polohy člunu, ale že se také vymazala stálá paměť, v níž byly uloženy všechny parametry, které dovoľovaly spojení se satelitem.

V hluku a kouři stál Nick se zmateným výrazem na tváři. Třel si pravou ruku od zápěstí k rameni. „Jsem ochromený,“ řekl s úžasem v hlase. „Vůbec nic v ruce necítím.“

Koberec pokračoval ve svém vlnění na dně člunu. Carol mezitím vzala vědro, naklonila se přes zábradlí, nabrala vodu a uhasila monitor. Nick se nehnul. Pořád tam stál, vypadal bezmocně a třel si ruku. Carol na něho vychrstla zbytek vody. „Do hajzlu,“ vyprskl a bezděčně ustoupil, „proč jste to udělala?“

„Protože musíme najít Troye,“ řekla a vydala se ke kormidlu. „A nemůžeme čekat celý den. Nevšímejte si zatraceného koberece... a své ruky. V sázce je lidský život.“

Zvýšila rychlost člunu. Jak to udělala, koberec se opět postavil, otočil se a pospíchal k boku člunu. Nick se jej snažil zastavit, ale koberec se smekl do vody. Carol vedla člun ve větších a větších kruzích. Nick stál na boku *Florida Queen* a pátral po Troyovi.

Po hodině se oba shodli, že je už naprosto zbytečné v pátrání pokračovat. Projeli celou oblastí oceánu několikrát, s jistou námahou a potížemi, protože navigační systém nefungoval, ale po Troyovi nebylo ani stopy. Když se Nick přesvědčil, že má ruku v pořádku, nasadil si jako poslední možnost potápěčskou výstroj a prošel dráhu od pukliny k převisu a zpět. Stále marně, nenašel nic. Trochu ho nutkalo, aby prozkoumal puklinu, ale Carolino divoké vyprávění mu připadalo vzdáleně věrohodné a pomyšlení, že by ho něco vsálo do jakési bizarní podzemní laboratoře, se mu věru nezamlouvalo. Věděl také, že kdyby zmizel, Carol by v podstatě nemohla dovést člun bez činného navigačního systému zpět do Key West.

Carol mu podrobně vylíčila celý příběh svého dobrodružství, když spolu propátrávali široké okolí. Byl si jist, že jej štědře vyšperkovává v podrobnostech, ale nedokázal v jejím příběhu najít žádné podstatné logické nedostatky. A on sám se koneckonců na palubě *Florida Queen* musel s tím podivným kobercem utkat. Tak v duchu uznal, že Carol a Troy opravdu měli v jakémsi druhu podvodní budovy zážitky, při nichž jim hrůzou vstávaly vlasy na hlavě, a že technika, s níž se setkali, byla nepochybně pokročilejší než cokoli, co kdy předtím viděli.

Nick se však zdráhal přijmout Carolino bezstarostné vysvětlení, že se všichni tři setkali s nějakými mimozemšťany. Považoval za nepravděpodobné, že by k prvnímu kontaktu došlo za tak pozemských okolností. Přestože ochotně připustil, že koberec měl zázračné schopnosti daleko přesahující jeho chápání, nepovažoval se za technicky zdatného a nemohl tudíž kategoricky prohlásit, že koberec nemohl vytvořit lidé.

Fakticky, uvažoval Nick, zatímco bedlivě propátrával dalekohledem obzor, aby našel nějaký význačný bod na souši, než se vydá zpět

do Key West, *to by byl bezvadný podvod. Předpokládejme, že Rusové, nebo i naše námořnictvo, chtěli oklamat...* Zarazil se uprostřed myšlenky a uvědomil si, že kdyby měl pravdu a setkali se s lidskými výtvory, pak by mohli být ještě v nebezpečí. *Ale proč dovolili Carol odejít? A proč nezabavili můj člun?* Nick našel v dálce malý ostrov, který poznal, a změnil orientaci člunu. Zavrtěl hlavou. Všechno to bylo příliš zmatené.

„Nesouhlasíte se mnou, že jsme se právě setkali s mimozemšťany?“ škádlila ho mírně svou otázkou Carol, která se k němu připojila.

„Nevím,“ rozvažoval. „Zdá se mi to moc velký skok. Koneckonců, pokud by vody Mexického zálivu byly zamořené mimozemšťany, už by to někdo zjistil. Ponorky a jiné čluny s činnými sonary musí touto oblastí proplouvat alespoň jednou nebo dvakrát ročně.“ Usmál se na ni. „Četla jste příliš moc vědeckofantastické literatury.“

„Naopak,“ odpověděla a upřeně na něho hleděla, „moje zkušenost s nejnovějšími technickými vymoženostmi je téměř jistě rozsáhlejší než vaše. Napsala jsem řadu článků o Miamském oceánografickém institutu a viděla jsem, jaké vynikající nové myšlenky rozvíjejí. A nic, absolutně nic se neblíží koberci ani té velké měňavkovité věci. Pravděpodobnost, že pro tohle všechno existuje nějaké nefantastické vysvětlení, je mizivě malá.“ Na okamžik se odmlčela. „Kromě toho,“ pokračovala, „možná tam ta laboratoř není dlouho. Možná ji teprve nedávno dokončili, anebo ji tam dokonce dopravili.“

Nick cítil, jak se v něm všechno bouří, když Carol začala odpovídat. *Už zase jede, myslel si. Tak sebejistá. Tak pyšná a plná touhy soutěžit. Skorem jako muž.* Přiznal si, že sám někdy také vystupuje autoritativně. A určitě má pravdu v tom, že je více než on ve styku s nejmodernější technikou. Rozhodl se, že jí nebude odporovat. Pro tentokrát.

V hovoru nastala chvilková odmlka. Carol začínala být na dynamiku jejich vzájemného působení také citlivější. Okamžitě si povšimla, jak Nickovi ztuhla tvář, když naznačila, že ví o technice víc než on. *Ach ouvej, problesklo jí myslí. Nech toho, Carol. Bud' trochu taktnější a ber jisté ohledy.* Rozhodla se změnit téma.

„Jak dlouho nám to bude trvat, než dorazíme do přístavu?“ zeptala se. Ve čtvrtek odpoledne, jak byla rozrušena, nevěnovala při zpáteční cestě příliš pozornosti času.

„Necelé dvě hodiny,“ odpověděl Nick. Zasmál se. „Pokud neza-bloudím. Nepoužíval jsem v těchto vodách obyčejnou navigaci už víc než pět let.“

„A co řeknete, až se tam dostaneme?“

Nick na ni hleděl a zeptal se: „Komu? O čem?“

„Však víte. O našem potápění. O Troyovi.“

Upřeně se na sebe dívali. Nick konečně přerušil mlčení. „Nejradši bych o tom neříkal nic... dokud... dokud nebudeme mít jistotu,“ dokončil klidně. „Potom, jestli se Troy objeví, bude to v suchu.“

„A neobjeví-li se nikdy...“ hlas jí skončil do ztracena, „pak jsme oba, pane Williamsi, ve velkém průseru.“ Oběma se začala jasně rýsovat závažnost situace.

„Ale kdo kdy podle vás uvěří takové neuvěřitelné historce?“ zeptal se za okamžik. „Ani s vašimi fotografiemi nemáme žádné opravdu pádné důkazy, které by podpořily naši verzi. Dneska může člověk vytvořit na počítači fotografii, jakou si zamane. Vzpomínáte si na ten případ vraždy loni v Miami, kde nabídli fotografii dokazující alibi a soud ji přijal jako úřední důkaz? A pak se později objevil ten, kdo data zpracoval, a všechno píchl?“ Odmlčel se. Carol pozorně naslouchala. „A kdokoli to místo zbudoval, může jej právě teď rozebírat,“ pokračoval. „Proč nás jinak nechali odplout? Ne. Já říkám, abychom chvíli počkali. Aspoň čtyřiaadvacet hodin. A pečlivě si promysleli, co budeme dělat.“

Carol souhlasně přikývla. „Myslím, že s vámi souhlasím, ačkoliv ne ze zcela stejných důvodů.“ Uvědomovala si, že se v jejím nitru ozývá hlas novinářky, která chce chránit informace pro senzačního sólokapra. Doufala, že její ambice nebudou překážet, aby dospěli ke správnému rozhodnutí pro Troye. „Ale Nicku,“ uvažovala, „neohrozíme nějak Troye, když se nespojíme s úřady?“

„Ne,“ reagoval okamžitě. „Myslím, že kdyby ho chtěli zabít, už to udělali. Nebo brzy udělají.“

Tato část rozhovoru se Carol zdála příliš černá. Šla k boku člunu a opět se zahleděla na moře. Myslela na Troye a jejich divoké dobro-

družství, když je to vtáhlo do pukliny. Pomohl jí, aby se vzchopila. O tom není pochyb. Svou dobrou náladou a duchapřítomností zabránil jejímu zhroucení. A možná jí dokonce zachránil život, když od ní odvrátil pozornost té věci.

Pod tím legračním zevnějškem je v něm vřelý, citlivý člověk, myslěla si. Velice pozorný. Zdálo se také, že v sobě ukrývá hodně bolesti. Odněkud. Na okamžik sama sebe přesvědčila, že je Troy v pořádku. Koneckonců, jí pomohli, aby unikla. Proč jsem se s ním tedy dole nikde nesetkala? napadlo ji opět. Zárodek pochyb v mysli začal klíčit. Zmítala se nevolí. *Krucí. Opravdu nevíme, jak to ve skutečnosti je. Zase ta nejistota. Nenávidím nejistotu. Není to fér.*

Probudil se v ní hluboký zármutek, mocný a znepokojující pocit z minulosti. Cítila se bezmocná, zbavená možnosti ovlivnit svou situaci. Slzy jí vhrkly do očí. Nick se beze slova postavil vedle ní. Spatřil její slzy, ale tvářil se jakoby nic. Pouze jí na okamžik položil ruce na její a pak je opět odtáhl.

„Z Troye se stával dobrý přítel,“ řekla Carol a neprozradila, co skutečně cítí. Potřeba podělit se o své skutečné emoce náhle přemohla normální ochranné mechanismy. Pohlédla dolů do vody. „Ale to není pravý důvod, proč jsem teď rozrušená a proč pláču. Trápí mě nejistota. Nesnáším, když nevím.“ Odmlčela se a otřela si oči.

Nick také mlčel. Docela nechápal, co Carol říká, ale vytušil, že se mezi nimi děje něco zvláštního. Na bok člunu narážely mírné vlny. „Připomíná mi to dětství, hned jak nás otec opustil,“ pokračovala mírně. „Pořád jsem věřila, že se vrátí. Všichni tři, Richie, máma i já jsme si vzájemně říkali, že je to jen dočasné odloučení, že se jednoho dne objeví ve dveřích a řekne: ‘Jsem doma.’ V noci jsem ležela v posteli a čekala, až uslyším, jak jeho auto přijíždí k našemu domu.“

Slzy se jí teď řinuly, velké kapky stékaly po tvářích a padaly do obrovského oceánu. „Když si nás přicházel vyzvednout na večeri nebo v sobotu, pomáhala jsem mámě, aby se upravila, vybrala jsem jí šaty, učesala ji.“ Carol se zajíkla. „Když jsem ho u dveří objala, vždycky jsem ho zavedla k mámě a zeptala se ho: ‘Není krásná?’“

Pokračovalo to šest měsíců. Nikdy jsem nevěděla, co budu ze dne na den cítit. Nejistota mě drtila, dělalo se mi z ní špatně. Prosila jsem otce, aby dal mámě ještě jednu možnost. Richie dokonce navrhl, že by

si mohl koupit vedlejší dům, kdyby se s mámou neshodli. Abychom aspoň měli k sobě blízko.“ Smutně se usmála a zhluboka nadechla.

„Pak otec vzal matku na víkend do San Franciska. Moc mě to rozrušilo. Šestatřicet hodin mi srdce přímo létalo, budoucnost mi připadala jistá. Byla jsem tou nejšťastnější desetiletou holčičkou v údolí San Fernando. Ale když se v neděli v noci vrátili domů, matka byla hodně opilá. Měla napuchlé oči, rozteklou maskaru, vypadala hrozně. Prošla kolem Richieho a kolem mě do svého pokoje. Táta, Richie a já jsme stáli v obývacím pokoji, objímali se a společně brečeli. V tom okamžiku jsem věděla, že všechno skončilo.“

Carol se už zklidňovala, ale ještě slzela. Pohlédla prosebně na Nicka. „Bylo by to mnohem snadnější, kdybych se mohla vyplakat jednou a provždycky. Ale ne. Dokud trvala nejistota, zbývala naděje. Takže každý den, každý zatracený den, se mi srdíčko zase zlomilo.“ Ještě jednou si otřela oči. Pak se zadívala na oceán a vši silou zakřičela: „Chci vědět hned teď, nebo aspoň co nejdřív, co se stalo s Troyem! Nenechte mě čekat věčně. Nevydržím to.“

Otočila se k Nickovi. Ten rozevřel náruč. Beze slova mu položila tvář na hrud'. Objal ji.

Kapitola šestá

Nick sáhl nade dveře Troyova domku a našel na římse klíč. Opět zaklepal na dveře a opatrně je otevřel. „Haló,“ zvolal, „je tady někdo?“

Carol ho následovala do obývacího pokoje. „Nevěděla jsem, že jste tak blízcí přátelé,“ prohlásila, když se pobaveně rozhlédla po Troyově strakaté sbírce nábytku. „Myslím, že jsem nikdy nikomu neřekla, kde nechávám svůj klíč.“

Co Nick hledal, nebylo v obývacím pokoji. Prošel halou, kolem velké ložnice, kde bylo skladiště elektronického zařízení, a do menší ložnice, kde Troy spával. „Vlastně,“ volal na Carol, která se zastavila u první ložnice a civěla na změt elektroniky vyplňující každý myslitelný koutek, „přišel jsem sem poprvé teprve včera. Takže ani nevím, kde... Ach, dobrá, myslím, že jsem něco našel.“ Vzal list s výpisem z tiskárny počítače, který ležel pod těžítkem na nočním stolku vedle Troyovy postele. Nesl datum 15. ledna 1994 a obsahoval asi dvacet jmen, adres a telefonních čísel.

Potkal Carol v hale. Rychle přelétl stránku a ukázal ji Carol. „Není toho tady moc. Telefonní čísla a adresy dodavatelů elektroniky a softwaru. Několik čísel na Angii Leatherwoodovou, asi když byla na zájezdě.“ Ukázal na jednu adresu. „Tohle musí být jeho matka, Kathryn Jeffersonová, Coral Gables na Floridě. Ale u adresy není číslo telefonu.“

Carol od něho vzala list se záznamy a sama jej prošla. „Nikdy se nezmínil o nikom jiném než o Angii, matce a bratru Jamiem. Žádní další přátelé ani příbuzní. A nějak jsem nabyla dojmu, že se teď s matkou moc nestýká. Slyšel jsi ho někdy říct něco o dalších příbuzných?“

„Ne,“ odvětil Nick. Vešli spolu do místnosti, kde předtím hrál Troyovu hru, a Nick bezmyšlenkovitě otáčel knoflíky a vypínači, jak

šel kolem elektronických sestav. Zastavil se a chvílku přemýšlel. „Takže to znamená, že Angie je ta pravá. Hned jí to řekneme a pak počkáme...”

Oba ztuhli, když zřetelně zaslechli, jak se otevřely a zase zavřely hlavní dveře. Po chvílce Nick hlasitě, ale nejistým hlasem zvolal: „Haló, ať jste kdokoli, jsme tady v ložnici.“ Neozvala se žádná odpověď. Slyšeli tiché kroky na chodbě. Nick se instinktivně postavil tak, aby mohl chránit Carol. Okamžik nato se za rohem vynořil Troy a vstoupil do pokoje.

„Ale, ale,“ pravil a široce se zubil, „jako že pořád žiju a dýchám, přistihl jsem u sebe doma dva zloděje.“

Carol se k němu rozběhla a vrhla se mu kolem krku. „Troyi,“ vyrazila ze sebe rychle a přerývaně, „jsem tak ráda, že tě vidím. Kde jsi byl? Setsakra jsi nás vylekal. Mysleli jsme, že už nežijesh.“

Troy Carol také objal a zamrkal na Nicka. „Ale tohle. Takové přivítání. Měl jsem zmizet už dřív.“ Přijal ruku, kterou mu podával Nick. Na okamžik zvažněl. „Ale když se nad tím zamyslím, jeden takový zážitek mi úplně stačí.“

Carol ustoupila a Troy spatřil výtisk z počítače, který držela v ruce. „Chtěli jsme uvědomit tvé příbuzné...” Troy sáhl po listu a Carol si všimla, že má na pravém zápěstí náramek, který nikdy předtím nespatriila. Hodně široký, skoro čtyři centimetry, a vypadal, jako by jeho asi dvacet článků bylo ze zploštělých zlatých valounů. „Kde jsi k tomu přišel?“ zeptala se a zvedla mu zápěstí, aby náramek lépe viděla.

Nick se už dále nedokázal ovládat. Než mohl Troy na Carolinu otázku odpovědět, skočil do hovoru: „Podle toho, co říkala Carol, jsi zmizel v chodbě v podvodní laboratoři s dvoumetrovou měňavkou v patách. Jak jsi kruci utekl? Prohledali jsme celé okolí místa...”

Troy zvedl ruce. Dělal mu dobře, že je středem pozornosti. „Přátelé, přátelé. Počkejte laskavě chvíli. Řeknu vám všechno, jakmile se postarám o životní nezbytnosti.“ Odešel do koupelny. Nick a Carol zaslechli známý zvuk. „Vyndejte z ledničky pivo a běžte do obývacího pokoje,“ křikl Troy za zavřenými dveřmi. „Můžeme si stejně dobře tuhle fázi přijemnit.“

Dvě minuty nato seděli Carol a Nick spolu na velké pohovce v obývacím pokoji. Troy zapadl do křesla naproti, právě když si Nick dal

pořádný lok piva. „Za onoho času,“ začal Troy se čtveráckým úsměvem, „žil černý mladík jménem Troy Jefferson, který při potápění se svou přítelkyní zmizel skoro na dvě hodiny v podivné budově pod oceánem. Když se z toho podvodního dobrodružství vynořil, zachránili ho potápěči Námořnictva Spojených států, kteří se právě tehdy v těch místech náhodou vyskytli. Brzy nato převezla mladého Troye vojenská helikoptéra do Key West. Tam ho dlouze vyslýchali, proč plaval sám v Mexickém zálivu, šestnáct kilometrů od nejbližšího ostrova. Po hodině ho propustili, i když nikdo neuvěřil zhora ničemu z jeho vyprávění.“ Troy pohlédl z Nicka na Carol a pak zase před sebe. „Samozřejmě,“ dodal, nyní už vážněji, „že jsem neřekl nic o tom, co se opravdu stalo. Pravdě by totiž v žádném případě neuvěřili.“

Carol se na pohovce naklonila dopředu. „Takže tě vyzvedlo námořnictvo. Hned jak jsme odpluli.“ Obrátila se k Nickovi. „Museli nás z nějakého důvodu sledovat.“ *Ta řízená střela tam přece jenom musela být*, myslela si. *Ale kam zmizela? Našlo ji námořnictvo? A co mají společného s tou bláznivou laboratoří? Nic z toho nedává smysl...*

„Přes hodinu jsme tě hledali,“ říkal Nick. Cítil výčitky svědomí, že to předčasně vzdali. „Nenapadlo mě, že ještě můžeš být dole v tom místě, ať to bylo cokoli, a samozřejmě jsme tam nemohli zůstat napořád. Celou naši elektroniku odpráskla ta podivná kobercovitá věc, která vystoupila z moře. Tak jsme přišli o naviga...“ Zarazil se uprostřed věty a pohlédl na Troye. „Je mi to moc líto, kamaráde.“

„Nedělejte si s tím starosti,“ odvětil Troy a pokrčil rameny. „Udělal bych to samý. Aspoň teď vím, že jste se setkali s jednou z bizarních postav mého příběhu. Nepotkali jste náhodou taky jednoho z hlídačů? Ohromně velké kopce průhledné huspeniny, podobné měňavce, s malými krabičkami uprostřed a stahovatelnými tyčkami, které visí všude nahoře?“

Nick zavrtěl hlavou. „Hlídač?“ zeptala se rychle Carol a svažila obočí. „Proč říkáš té věci hlídač?“

„Hlídač, dozorce, cokoli,“ odvětil Troy. „Oni mi řekli, že věci - hlídači chrání hlavní náklad lodi.“ Narazil na nechápavé pohledy svých přátel. „Což mě přivádí zpátky k první otázce,“ pokračoval. „Oni mi dali tenhle náramek. Je to jakýsi dvoucestný komunikační

přístroj. Nedovedu vysvětlit, jak pracuje, ale vím, že *oni* naslouchají, pozorují a taky mi posílají vzkazy. Jenom některé z nich chápu.“

Carol se opět začínala cítit jako Alenka v říši divů. K této beztak složité situaci jí v mysli přibyl nový rozměr. Stovky otázek se jí rojily v mozku a nedokázala se rozhodnout, kterou položit jako první. Mezitím Nick povstal. „Počkej chvíli,“ řekl a vypadal pochybovačně a trochu zmateně. „Zaslechl jsem to správně? Říkal jsi, že ti mimozemšťané dali komunikační náramek a potom tě pustili do oceánu? A pak tě vylovilo námořnictvo a dopravilo tě zpátky do Key West? Panebože, Jeffersone, ty máš ale představitivost. Šetři si vynalézavost na tu svou počítačovou hru. Řekni nám, prosím tě, čistou pravdu.“

„Přesně to dělám,“ bránil se Troy. „Skutečně...“

„Jak vypadali?“ přerušila ho Carol, u níž převážil novinářský zájem. Vytáhla z kabelky malý magnetofon, velký asi jako plnicí pero. Troy se po něm natáhl a vypnul jej. „Zatím, anděli,“ pravil, „je to výlučně mezi námi... Stejně si myslím, že jsem nikoho z nich neviděl. Jenom hlídače a koberce. A řekl bych, že to jsou jenom roboti, prostě jakési stroje. Inteligentní, to jo, ale řízení někým jiným...“

„Propánajána,“ přerušil ho Nick, „ty to myslíš vážně.“ Narůstala v něm podrážděnost. „Tohle je nejneuvěřitelnější historka, jakou jsem kdy slyšel. Hlídači, koberce, roboti. Vůbec se v tom nevyznám. Kdo jsou *oni*? Co dělají v oceánu? A proč *oni* dali ten náramek právě *to-bě*?“ Popadl na pohovce malý polštářek a hodil jej přes pokoj.

Carol se nervózně zasmála. „Nick není jediný, kdo se cítí jako ztroskotanec, Troyi. Já jsem byla tam dole s tebou a musím přiznat, že mi dělá potíže sledovat tvůj příběh. Možná bychom měli přestat s přerušováním a nechat tě mluvit. Já jsem Nickovi řekla, co se stalo v té místnosti se Sluneční soustavou až do té doby, kdy jsi uprchl a ta věc či hlídač se vydal za tebou. Začni laskavě odtud a pověz nám to v logickém sledu.“

„Nejsem si jistý, že existuje něco takového, jako je logický sled, anděli,“ prohlásil Troy a zopakoval jako ozvěna Carolin smích. „Celá epizoda logiku zcela popírá. Věc-hlídač mě dostihla ve slepé chodbě a jednou ze svých tyčí mě jakoby anestetizovala. Cítil jsem se jako ve snu, ale sny byly skutečné. Vzpomínám si na podobný pocit, když jsem jako kluk utřil v bitce pořádnou ránu pěstí. Měl jsem tehdy sla-

bý otřes mozku. Věděl jsem, že jsem naživu, ale moje reakce byly hodně zpomalené. Skutečnost mi připadala ztlumená, jakoby kdesi v dálce.

Zkrátka a dobře, ukázal se další hlídač, stejné tělo, ale jiné přívěsky zabodnuté v rosolu, a odnesl mě někam, co podle mě byla ošetrovna. Nevím přesně, jak dlouho jsem tam byl. Ležel jsem na podlaze a dotýkaly se mě různé nástroje. Měl jsem pocit, že mi mozek pracuje na nejvyšší obrátky, ale nevzpomínám si na žádné určité myšlenky. Pamatuju si jisté obrazy, znovu jsem prožil, jak můj bratr Jamie prorazil při přeboru státu Florida obklíčení, uběhl čtyřicet metrů a položil míč do brankového území. Pak mi dali na zápěstí náramek a měl jsem zřetelný pocit, že ke mně někdo mluví. Velice tiše, možná i cizím jazykem, ale tu a tam jsem chápal, co říká.“

Troy pokračoval a na tváři se mu objevil intenzivní a vzdálený výraz. „Řekli mi, že čemu my říkáme laboratoř, je ve skutečnosti kosmická loď z jiného světa. A že vlastně nouzově zůstala na Zemi, aby mohla provést jisté obtížné opravy. *Oni*, to je ti, kdo postavili loď, potřebují od nás, ode mne a od vás, pomoc, aby získali jisté zvláštní věci potřebné k opravě. Teprve pak můžou pokračovat v cestě.“

Nick teď seděl na podlaze přímo proti Troyovi. On i Carol viseli na každém jeho slově. Když Troy skončil, seděli téměř třicet sekund mlčky. „Jestli je tohle všechno pravda,“ promluvil konečně Nick, „pak jsme...“

Ozvalo se hlasité zaklepání na dveře. Všichni tři vyskočili. Vzápětí se klepání ozvalo znovu. Troy šel ke dveřím a pootevřel je.

„Tady jsi, ty hovnůsku,“ zaslechli Carol a Nick chraplavý a našťvaný hlas. Kapitán Homer Ashford rozrazil dveře. Zprvu Nicka a Carol neviděl. „Dohodli jsme se na něčem a tys to nedodržel. Vrátil ses už před dvěma hodinami...“

Kapitán Homer koutkem oka zahlédl, že v pokoji jsou další lidé. Otočil se, aby promluvil ke Gretě, která ještě nevstoupila dovnitř. „Hádej, kdo tady ještě je? Nick Williams a slečna Dawsonová. Není divu, že jsme ji nemohli najít v hotelu.“

Greta vešla do obývacího pokoje. Její jasné, bezvýrazné oči nevěnovaly nikomu z trojice více než sekundu upřeného pohledu. Carol připadalo, že v Gretině výrazu poznala stopu pohrdání, ale nebyla si

tím jista. Homer se obrátil ke Carol a tón jeho hlasu byl značně zdvořilejší. „Viděli jsme, jak jste se vy dva dnes kolem druhé vrátili z výletu,“ řekl s předstíraným úsměvem. „Ale nějak jsme nepostřehli Troye.“ Mrkl na Carol a otočil se k Nickovi. „Našel jste dnes další vzrušující šmuky, Williamsi?“

Nick se nikdy vůbec nesnažil skrýt skutečnost, že kapitána Homera nemá rád. „Samozřejmě, kapitáne,“ odpověděl a při přídomku se ironicky usmál, „věřil byste tomu, že jsme našli opravdickou horu zlatých a stříbrných prutů? Vypadala jako ta kupa ze *Santa Rosy*, kterou jsme měli před osmi lety jedno odpoledne na člunu. Pamatujete? To bylo předtím, než jsme s Jakem nechali vás a Gretu, abyste ji vyložili.“

Z Homerova hlasu zaznívala ošklivá britkost. „Měl jsem tě zažalovat pro pomluvu, Williamsi. To by ti zavřelo tvou velkou hubu jednou provždy. Měl jsi svůj den u soudu. Teď nechej těch keců, nebo se jednoho dne dočkáš více nepříjemností, než dokážeš zvládnout.“

Zatímco se Nick a Homer častovali urážkami a výhrůžkami, Greta si vykračovala po obývacím pokoji, jako by byla ve vlastním domě. Zdálo se, že nevnímá rozhovor ani přítomnost dalších lidí v místnosti. Měla na sobě přiléhavé bílé tričko a šortky v barvě námořnické modři. Při chůzi držela ramena vysoko, záda rovná a řadra vzpřímená. Její chování upoutalo Carolinu zvědavost. Pozorovala, jak se Greta zastavila a prohrabávala Troyovými kompaktními disky. Vytáhla disk s obrázkem Angie Leatherwoodové na obalu a olízla si rty. Tenhle pár patří do perverzního románu, myslela si Carol. Přitom zaslechla, jak Troy říká kapitánu Homerovi, že měl odpoledne práci, ale že ho navštíví později. Jaký příběh se za tím skrývá? uvažovala. A jak do toho zapadá tlustá Ellen? Carol si vzpomněla, že si s touto trojicí dohodla rozhovor na dnešní večer. *Nejsem si však jista, že to opravdu chci objevit.*

„Hledali jsme vás, chtěli jsme vám říct, že si máte vzít večer plavky.“ Kapitán Homer mluvil ke Carol. Přeslechla první část jeho sdělení, když pozorovala Gretu, jak se promenuje po pokoji.

„Promiňte,“ omluvila se zdvořile. „Mohl byste zopakovat, co jste právě řekl? Obávám se, že jsem chvilku nedávala pozor.“

„Řekl jsem, že máte přijít dřív, kolem osmé,“ odvětil Homer. „A vemte si plavky. Máme velice zajímavý a nezvyklý bazén.“

Během tohoto hovoru došla Greta za Nicka a rychle ho oběma rukama objala. Před zraky všech ostatních mu přes sportovní polokošili zakroutila prsními bradavkami a rozesmála se, když vyskočil. „Vždycky se ti to líbilo, ja, Nikki,“ prohlásila a za okamžik ho pustila. Carol zpozorovala v Homerových očích záblesk hněvu. Nick chtěl něco říct, ale Greta vyšla z hlavních dveří dřív, než mohl svůj protest vyjádřit nahlas.

„Určitě mě navštív, až tady skončíte,“ řekl po trapné pomlce Homer Troyovi. „Musíme si dát pár věcí do pořádku.“ Starší muž se nemotorně otočil a bez další poznámky následoval Gretu ke svému mercedesu zaparkovanému před Troyovým domkem.

„Kde jsme to přestali?“ zeptal se roztržitě Troy, když za Gretou a Homerem zavřel dveře.

„Ty,“ řekl s důrazem Nick, „jsi nám vyprávěl úžasný příběh a skorem dospěl ke klíčovému sdělení, v kterém jsi nám měl říct, co můžeme udělat, abychom pomohli jakýmsi mimozemšťanům, kteří přistáli tady na Zemi, opravit jejich kosmickou loď. Ale nejdřív bych chtěl slyšet jiné vysvětlení. Nevím, jestli věřím něčemu z téhle divoké pohádky, kterou nám vyprávíš, ale připouštím, že máš nesmírnou fantazii. Co mě však v této chvíli zajímá, není otázka tvorů z jiného světa. Jsou to ty dvě odporné lidské stvůry z masa a krve, které právě odešly. Co chtěli? A jsou nějak zapleteni do našeho nynějšího dobrodružství?“

„Počkej, chvíli, Nicku,“ zasáhla Carol. „Než se odchýlíme, ráda bych věděla, jakou pomoc od nás ti Troyovi mimozemšťané žádají. Telefon? Novou kosmickou loď? Napřed zjistíme to a o Homerovi a tvé přítelkyni Gretě si promluvíme později.“ Zmínku o Gretě pronesla lehce a žertem. Nick ji přijal dobromyslně a předstíral, že ho zranila. Pak odkýval souhlas s Caroliným návrhem. Troy vytáhl z kapsy list papíru a zhluboka se nadechl.

„Lidičky, musíte chápat, že si ještě nejsem úplně jistý, že přijímám všechny jejich vzkazy správně. Ale tohle vysílání, kde je seznam věcí, které od nás potřebují, se opakuje každé půl hodiny. Moje interpretace se za posledních devadesát minut nezměnila, takže jsem si skoro jistý, že je chápu správně. Je to dlouhý seznam a samozřejmě nepředstírám, že chápu, proč všechny tyhle krámy žádají. Ale určitě vás to zaujme.“

Troy začal číst z rukou psaného seznamu: „Anglický slovník a mluvnice, totéž pro další čtyři světové jazyky; encyklopedie rostlin a živočichů; souhrnné dějiny světa; statistické pojednání o současné politické a hospodářské situaci ve světě; srovnávací studie hlavních existujících náboženství; úplné vydání alespoň tří významných deníků za poslední dva roky; souhrnné časopisy z oboru vědy a techniky, včetně přehledů zbraňových systémů, a to jak používaných, tak vyvíjených; encyklopedie umění, pokud je to možné, tak na videozáznamu a se zvukem; sedmačtyřicet liber olova a osmapadesát liber zlata.“

Když Troy skončil, Nick hvízdal. Na Carolinu žádost jí Troy předal list papíru a Nick jí ho četl přes rameno podruhé, vštěpoval si do paměti každou položku. Nikdo z nich nic neříkal. „Věřte tomu nebo ne,“ dodal Troy po chvíli, „prvních osm položek se dá získat docela snadno. Na cestě z přístavu jsem se zastavil ve veřejné knihovně v Key West a za poplatek pro mě připravují sadu kompaktních disků, která bude obsahovat v podstatě všechny požadované informace. Obtížné položky jsou na konci seznamu. Tam potřebuji vaši pomoc.“

Na okamžik se odmlčel, aby zjistil, zda ho Carol a Nick sledují. „Jenom abych se ujistil, že to chápu,“ Nick teď pomalu přecházel po pokoji se seznamem v ruce, „ty chceš, nebo oni chtějí, když si přeješ, abychom se vrátili do jejich laboratoře, nebo lodi, nebo co to vlastně je, se všemi těmihle informacemi i olovem a zlatem?“ Troy přikývl. „Ale osmapadesát liber zlata? To má cenu asi milion dolarů. Kde je seženeme? A co s ním budou dělat?“

Troy uznal, že na tyto otázky nezná odpověď. „Ale mám pocit,“ dodal, „zase založený na tom, co se jenom domnívám, že mi říkají, že i částečné splnění jejich požadavku jim značně ulehčí úkol. Tak bych řekl, že uděláme, co půjde, a budeme doufat, že je to dostatečné.“

Nick kroutil hlavou. „Víš, Carol,“ vrátil jí seznam, „nikdy, ani v nejdivočejších úletech představivosti bych si nevymyslel tak komplikovanou a bláznivou zápletku. Celá tahle věc je tak neuvěřitelná a fantastická, že si přímo prosí, aby ji člověk přijal. Je to fakticky geniální.“

Troy se usmál. „Takže přece jen pomůžete?“ zeptal se.

„To jsem neřekl,“ odpověděl Nick. „Ještě mám spoustu otázek. A samozřejmě nemůžu mluvit za slečnu Dawsonovou. Ale nějak, dokonce i jestli je to všechno jenom hra, je myšlenka, že budu dělat mi-

losrdného samaritána pro mimozemskou kosmickou loď, velice přitažlivá.“

Během následující půlhodiny kladli Carol a Nick Troyovi spoustu otázek. Homera a Gretu vyřídil Troy ve spěchu, prostě prohlásil, že ve čtvrtek večer souhlasil, že je výměnou za krátkodobou půjčku bude informovat, co se děje na palubě Florida Queen. Naznačil také, že nikdy neměl v úmyslu dát jim opravdové informace, ale nedělá si s tím žádné starosti, protože jsou to stejně podvodníci. Nicka Troyovo vysvětlení zcela neuspokojilo. Zdálo se mu, že se nedověděl celou pravdu.

Po pravdě řečeno, čím více otázek položil, tím větší měl pochybnosti o všem, co Troy říká. Ale jaké mám jiné možnosti? uvažoval. Viděl jsem ten koberec na vlastní oči. Jestli to není mimozemšťan, nebo aspoň vyrobený mimozemšťany, pak to musí být velice pokročilý robot, který jsme navrhli my nebo Rusové. Jak pokračoval v dotazech, začala jeho vynalézavá mysl tvořit alternativní scénář, připouštěl, že divoký a nepravděpodobný, nicméně vysvětlující všechny události předchozích tří dnů. A to způsobem, který Nickovi připadal stejně přijatelný jako Troyova bláznivá historka o mimozemské kosmické lodi.

Dejme tomu, že Troy a ten hovňous Homer nějak pracují s Rusy. A celá tahle záležitost je jen pracné krytí pro setkání, při němž se budou předávat nezákonné informace. Homer by pro peníze udělal cokoli. Ale proč by to dělal Troy? Troyova účast v komplotu, v němž se prodává tajemství Spojených států cizí mocnosti, byla slabým místem Nickova alternativního vysvětlení. Přesvědčil však sám sebe, že Troy možná potřebuje spoustu peněz, aby zaplatil za všechnu elektroniku pro svou počítačovou hru.

Určitě si nemohl ušetřit dost peněz ze své mizerné mzdy, pokračoval v úvahách. Tak dejme tomu, že Troyovy počítačové diskety obsahují místo těch bláznivých informací, které právě přečetl, vojenská tajemství. Pak by zlato mohlo být jeho odměnou. Nebo odměnou pro někoho jiného. Nick položil několik dalších dotazů ohledně zlata. Troy připustil, že dost dobře nechápe, co mu oni prostřednictvím náramku říkají o tom, nač potřebují olovo a zlato. Zamumlal jenom něco v tom smyslu, že tyto dva prvky se obtížně získávají transmutací, a nic víc k tomu nedodal.

Naproti tomu Carol stále víc věřila, že jim Troy říká pravdu. To, že nedokázal odpovědět na všechny otázky, ji nezaráželo. Při fantastické podstatě jeho příběhu by mu fakticky věřila daleko méně, kdyby měl na všechny otázky odpovědi po ruce. Navzdory své novinářské průpravě si uvědomila, že ji myšlenka, že jacísi dokonalí mimozemšťané z dalekého kosmu potřebují její pomoc, zaujala a dokonce trochu okouzila.

Při vytváření jejího názoru hrála stejně důležitou roli jako rozumové myšlenkové procesy též intuice. Za prvé Troyovi věřila. Pozorovala ho velice pečlivě, jak odpovídal na otázky, a nepochytila sebemenší náznak lži. Nepochybovala, že Troy věří, že mluví pravdu. Zda však skutečně říká pravdu, nebo je vystaven manipulaci ze strany mimozemšťanů, které hodlá zastupovat, to byla zcela jiná otázka. Ale z jakého důvodu? uvažovala. Není toho moc, co pro ně my tři můžeme udělat. A informace, které požadují, až na ty věci kolem zbraní, jsou poměrně neškodné. Dočasně odložila stranou předpoklad, že se její přítel Troy stal jakýmsi pěšákem ve hře mimozemšťanů.

Pozorovala, že Nickova podezřívavost vzrůstá. Nick považoval za velmi podivné, že se ve vodě, přesně v místě, kde koberec vyvedl Troye na povrch, objevili tři potápěči námořnictva. A Troyův popis výslechu, který následoval poté, co ho helikoptérou dopravili do Key West, byl tak zmatený, že se Nick zase rozzlobil.

„Panebože, Jeffersone,“ prohlásil, „ty máš buď velice krátkou, anebo velmi výhodnou paměť. Tvrdíš nám, že tě námořnictvo zadržovalo skorem hodinu, a přesto si stěží pamatuješ jedinou z jejich otázek a nemáš tušení, proč tě vyslýchali. To se mi prostě nezdá.“

Troye to začínalo trochu štvát. „Sakra, Nicku, řekl jsem ti, že jsem byl utahaný. Měl jsem za sebou šokující zážitek. Jejich otázky mi nedávaly smysl. A po celou dobu mi připadalo, že se mi v hlavě ozývá jakýsi tichý hlas.“

Nick se obrátil ke Carol. „Myslím, že měním názor. Nechci hrát v téhle hře, ať je jak chce chytrá. Homer a Greta mi jdou na nervy, ale když je to nutné, dokážu si to s nimi vyřídit. Z druhé strany námořnictvo, to mě děsí. Musí existovat nějaký důvod, proč nás sledovali. Je sakra nepravděpodobné, že to byla náhoda. Troy o tom možná něco ví, možná neví. Nedokážu to posoudit. Ale nelíbí se mi, jak to smrdí.“

Vstal a měl se k odchodu. Carol ho pokynem usadila a zhluboka se nadechla. „Podívejte, vy dva,“ začala zkroušeně, „musím se k něčemu přiznat. A myslím, že teď je k tomu nejvhodnější doba. Nepřijela jsem do Key West, abych hledala velryby.“ Letmo pohlédla na Nicka. „Ani poklad. Přijela jsem zjistit, co je pravdy na pověstech, že nová řízená střela námořnictva se odchýlila z dráhy a zřítíla do Mexického zálivu.“ Na chvíli se odmlčela, aby jim dala čas zažít právě sdělenou informaci. „Měla jsem vám to asi povědět dřív. Ale nenašla jsem k tomu vhodnou příležitost. Opravdu mě to mrzí.“

„A myslela sis, že ta střela je v puklině,“ řekl po chvíli Troy. „Proto ses včera vrátila.“

„Měli jsme ji pro tebe vyzvednout a dát ti světovou senzaci,“ dodal Nick. Zjevná upřímnost její omluvy poněkud zmírnila prvotní pocit, že se stal obětí zrady. „Celou dobu jsi nás využívala.“

„Můžeš tomu tak říkat,“ uznala Carol, „ale já jako reportérka to tak nevidím.“ Všimla si napětí v místnosti. Obzvláště Nick jí připadal opatrný. „Ale teď na tom stejně nezáleží,“ pokračovala. „Důležité je to, že jsem vysvětlila přítomnost námořnictva v místě potápění. Během posledních dvou dnů jsem na nejrůznějších úrovních položila několik dotazů na tajné operace, které námořnictvo teď provádí, aby našlo střelu. Včera večer si ten mexický poručík dobře prohlédl náš nejlepší zvětšený snímek řízené střely v puklině. Nepochybně si někdo dal dvě a dvě dohromady.“

„Podívej, anděli,“ promluvil po další krátké odmlce Troy, „nevím nic o řízené střele. A děje se toho dost, abych se cítil dotčený, protože jsi mi lhala. Určitě jsi k tomu měla své důvody. Teď potřebuju vědět, jestli mi pomůžete dopravit ty věci mimozemšťanům, cizincům, nebo jak jim chcete říkat.“

Než mohla Carol odpovědět, Nick vstal a vykročil se ke dveřím. „Mám hlad,“ oznámil, „a chci si to všechno promyslet. Pokud ti to nevadí, Troyi, dám si časnou večeři a setkáme se později, abych ti odpověděl.“

Carol si uvědomila, že má také hrozný hlad. Měla za sebou dlouhý, vyčerpávající den a od snídaně nic pořádného nejedla. Také si dělala trochu starosti s Nickovou reakcí na své přiznání. „Co kdybych se k tobě připojila pro něco na zub?“ navrhla mu. Ten pokrčil neutrálně

rameny, jako by chtěl říct, jak je libo. Carol objala Troye. „Setkáme se v mém pokoji v hotelu Marriott kolem půl osmé. Stejně tam musím jít, abych se oblékla na interview s těmi třemi čmuchaly. Vy dva mi můžete dát nějaké tipy.“

Její humor neuvolnil napětí v pokoji. Troy si zjevně s něčím dělal starosti. Tvář měl velice vážnou, téměř přísnou. „Profesore,“ obrátil se k Nickovi tichým a záměrně monotónním hlasem, „vím, že jsem nedokázal odpovědět na všechny vaše otázky. Nemám odpověď ani na své vlastní. Ale jednu věc vím jasně. Nic podobného se na Zemi ještě nestalo. Aspoň to historie nezaznamenala. Tvorové, kteří postavili tu kosmickou loď, jsou ve srovnání s námi takoví, jako bychom se my jevíli mravencům nebo včelám, kdyby nás mohli chápat. Požádali nás tři o pomoc při opravě své lodi. Říct, že je to příležitost, která se vyskytne jednou za život, by bylo ohromně zdrženlivé vyjádření.

Bylo by výborné, kdybychom si mohli sednout a debatovat o této záležitosti týdně, nebo dokonce měsíce. Ale nejde to. Čas nás tísnil. Námořnictvo je určitě brzy najde, možná už našlo, a může to mít hrozná důsledky pro lidi na této planetě. Oni mi naprosto jasně sdělili, že svůj úkol musí splnit, že musí opravit kosmickou loď a pokračovat v cestě, i kdyby k dosažení svého cíle museli narušit pozemský systém.

Vím, že to všechno zní neuvěřitelně, možná dokonce nesmyslně. Ale já shromáždím nějaká olovená závaží od svých přátel potápěčů a v knihovně vyzvednu diskety. S vaší pomocí, anebo i bez ní, chci být zítra na úsvitu nad jejich kosmickou lodí.“

Nick během celého projevu velice pozorně Troye studoval. Na okamžik, uprostřed projevu, se mu zdálo, jako by to ani nemluvil on, ale jeho prostřednictvím promlouval někdo jiný, nebo něco jiného. Nickovi přeběhlo po zádech podivné mrazení. Do prdele, já jsem tak špatný jako oni, pomyslel si. Teď jsem do téhle záležitosti taky zatažen. Pokynul Carol, ať ho následuje, a vyšel ze dveří.

Kapitola sedmá

„Jak jsem vám řekl už dvakrát,“ hlas zněl unaveně a znuděně, „potápěl jsem se se svými přáteli Nickem Williamsem a Carol Dawsonovou. Ona měla problémy s výstrojí a rozhodla se vrátit rychle do člunu. Našli jsme obzvláště zajímavý útes s jistými velmi neobvyklými rysy a nebyli jsme si jisti, že ho dokážeme znovu lokalizovat. Tak jsem se rozhodl, že tam zůstanu a počkám, až se vrátí. Když jsem se po půl hodině konečně vynořil, nebylo po nich ani po člunu ani sto-
py.“

Magnetofon se vypnul. Dva poručíci na sebe vzájemně zírali. „Do hajzlu, Ramirez, věříš tomu, co ten bastard povídá? Aspoň něčemu z toho?“ Druhý muž zavrtěl hlavou. „Tak proč jsi ho k čertu pustil? Ten černý srágora tady seděl hodinu a dával na naše otázky tak absurdní odpovědi, že z nás dělal blbce. A ty ho pak klidně pustiš.“

„Nemůžeme někoho zadržet bez jasného důkazu provinění,“ reagoval Ramirez, jako kdyby citoval z vojenských řádů. „A plavat v oceánu deset mil od nejbližšího ostrova, i když je divné, neznamená trestný čin.“ Ramirez viděl, že se jeho kolega mračí. „Kromě toho se ani jednou nepodřekl a řekl vždycky přesně totéž.“

„Stejný kecy, chceš říct.“ Poručík Richard Todd se i s židlí zaklonil. Oba muži seděli u malého konferenčního stolu ve staré místnosti s bílými stěnami. Magnetofon ležel na stole před nimi vedle prázdného popelníku. „Ani on nevěřil tomu, co sám říkal. Jenom tam seděl, drzý úšklebek na té černé hubě, věděl, že ho nemůžeme z ničeho obvinít.“ Todd vrátil všechny čtyři nohy židle na podlahu a ke zdůraznění své výpovědi bušil do stolu. „Zkušený potápeč nikdy nezůstane dole sám ani pět minut, tím méně třicet. Příliš moc věcí může selhat. A co se týká jeho přátel, proč ho kruci opustili?“ Todd se nyní postavil a gestikuloval ve vzduchu. „Řeknu ti proč, poručíku. Protože věděli, že je v pořádku, že ho sebrala ruská ponorka. Do prdele, říkal jsem ti, že

si máme vzít jedno z nových plavidel. S vylepšenou elektronikou jsme pravděpodobně mohli ponorku zaměřit.“

Zatímco Todd přednášel svůj proslov, Ramirez si pohrával se skleněným popelníkem. „Ty opravdu věříš, že tihle tři jsou ve spojení s Rusy? Mě se to zdá přehnané.“

„Zatraceně,“ bouřil Todd, „nic jiného nedává vůbec žádný smysl. Všichni inženýři, s nimiž jsme mluvili, říkají, že neexistují žádná představitelná selhání, která by odpovídala pozorovanému chování řízené střely i telemetrickým údajům, které jsme přijali ve sledovacích stanovištích. Takže Rusové museli dát střele povel, který ji vychýlil z kurzu.“

Toddovo vzrušení rostlo, jak vysvětloval zbytek komplotu. „Rusové věděli, že budou potřebovat jistou místní pomoc, aby našli přesnou polohu střely v oceánu, tak si najali Williamse a posádku, aby ji hledali a pak jim řekli, kde je. Měli v úmyslu vzít ji na svou ponorku. Že připojili k týmu tu Dawsonovou, to byl mistrovský tah. Svými dotazy zpomalila naše hledání, protože jsme museli brát větší ohled na tisk.“

Poručík Ramirez se zasmál. „Ty vždycky mluvíš přesvědčivě, Richarde. Ale pořád nemáme ani špetku důkazů. Tomu, co Troy Jefferson říká, nevěřím o nic víc než ty. Ale může mít mnoho důvodů, proč lhal, a jenom jeden z nich se nás týká. Kromě toho, tvé vysvětlení má jednu základní slabinu. Proč by si Rusové přidělávali tolik potíží, aby se zmocnili řízené střely Panther?“

„Ty, já a dokonce ani podplukovník Winters nemusíme znát celou pravdu o řízené střele Panther,“ namítl rychle Todd. „Může být navržena, aby nesla nějakou novou zbraň, o které jsme ještě ani neslyšeli. Není to tak neobvyklé, aby námořnictvo popsalo projekt falešně a skrývalo jeho pravý účel.“ Odmlčel se a přemýšlel. „Ale co podněcuje Rusy, to není pro nás důležité. Máme tady důkaz konspirace. Naše práce je překazit ji.“

Ramirez neodpověděl hned a dál posouval popelník po stole. „Řekl bych, že už to tak nevidím,“ promluvil nakonec a díval se přímo na Todda. „Nevidím žádný podstatný důkaz konspirace. Pokud podplukovník Winters osobně nenařídí další práci mému oddělení, upouštím od dalšího vyšetřování.“ Pohlédl na hodinky. „Aspoň můžu ještě strávit sobotní večer a neděli s rodinou.“ Zvedl se k odchodu.

„A co když ti přinesu důkaz?“ zeptal se Todd. Vůbec se nesnažil skrýt znechucení.

„Důkaz přesvědčí i Winterse,“ odpověděl chladně Ramirez. „Už jsem s tímhle projektem riskoval dost. Neudělám už nic, dokud nedostanu instrukce od oprávněné osoby.“

Winters neměl jistotu, že najde něco vhodného. Normálně se nákupním střediskům pečlivě vyhýbal, obzvláště v sobotu odpoledne. Když však ležel na pohovce, popíjel pivo a sledoval v televizi zápas v košíkové, vzpomněl si, jak ho potěšilo, když mu Helen Turnbullová, která hrála Maggii, dala po premiérovém víkendu Kočky na rozpálené plechové střeše sadu neobvyklých kachlíkových podložek pod skleničky. „Obávám se, že tato tradice v divadle vymírá,“ řekla zkušená herečka, když jí děkoval, „ale dát po premiéře nebo další repríze malé dárky je stále můj způsob, jak blahopřát těm, s nimiž mi dělalo radost spolupracovat.“

V nákupním středisku se valily davy sobotních kupujících a podplukovník Winters měl divný pocit, jako by se všichni dívali právě na něho. Několik minut se procházel, než ho vůbec napadlo, jaký druh dárku by pro ni mohl sehnat. Samozřejmě něco prostého, uvažoval. Nic, co by se dalo nepatříčně vyložit. Jenom hezká připomínka, nebo suvenýr. V mysli viděl Tiffani, jak se mu zjevila v jeho fantazii těsně předtím, než včera večer usnul. Tento obraz ho v davu nakupujících přivedl do rozpaků a nervózně si přivolal jiný, tentokrát bezpečný a přijatelný, holčičky Tiffani během jeho rozhovoru s jejím otcem. Její vlasy, pomyslel si, když si připomněl copy. Koupím jí něco do vlasů.

Vešel do obchodu s dárky a snažil se orientovat ve změti veteše, která visela na stěnách a hromadila se bez ladu a skladu na stolech. „Můžu vám pomoci?“ Winters sebou trhl, když se za ním objevila prodavačka. Zavrtěl hlavou. Proč jsi to udělal? řekl si. Samozřejmě potřebuješ pomoc. Jinak nikdy nic nenajdeš.

„Promiňte, mladá paní,“ téměř zakřičel na odcházející prodavačku, „myslím, že bych potřeboval poradit. Chci koupit dárek.“ Opět mu připadalo, že ho všichni pozorují. „Pro neteř,“ dodal rychle.

Prodavačka byla bruneta, kolem dvaceti, velice všední, ale s vážnou tváří. „Měl jste na mysli něco určitého?“ zeptala se. Vlasy měla dlouhé jako Tiffani. Winters se trochu uvolnil.

„Tak trochu,“ pravil. „Má krásné dlouhé vlasy. Jako vy. Co bych jí mohl dát, aby to bylo doopravdy zvláštní? Má narozeniny.“ Opět ho sevřela divná úzkost, kterou nechápal.

„Jakou barvu?“ zeptala se dívka.

Otázka nedávala smysl. „Já ještě ani nevím, co chci,“ odpověděl se zmateným výrazem v tváři, „takže s jistotou nevím ani jakou barvu.“

Prodavačka se usmála. „Jakou barvu vlasů má vaše neteř?“ řekla velice pomalu, téměř jako by mluvila k duševně zaostalému.

„Ach, ovšem,“ zasmál se Winters. „Rudohnědé, kaštanové,“ řekl. „A hodně dlouhé.“ To už jsi říkal, našeptával mu vnitřní hlas. Chováš se jako hlupák.

Prodavačka mu pokynula, aby jí následoval, a šli do zadní části obchodu. Ukázala na malou kulatou skleněnou kazetu plnou hřebenu všech tvarů a velikostí. „Tohle by byly výborné dárky pro vaši neteř,“ navrhla. Slovo neteř vyslovila tónem, který Winterse znepokojil. Může něco vědět? Je to snad její přítelkyně? Nebo možná byla na představení? Nadechl se a uklidnil. Opět žasl nad vrtošivostí svých emocí.

Na jedné malé policičce ležely dva překrásné hnědé hřebeny se zlatým filigránem nahoře, které se k sobě hodily. Jeden byl dost velký, aby udržel ty nádherné bohaté vlasy v uzlu u krku. Druhý menší měl správnou velikost, aby zdobil boční nebo zadní část účesu. „Vezmu si tyhle,“ řekl prodavačce, „se zlatým zdobením nahoře. A prosím, dejte mi je do dárkového balení.“

Zdatná prodavačka sáhla do výstavní kazety a vytáhla hřebeny. Řekla mu, aby dvě minuty počkal, než dárek zabalí. Zmizela vzadu v obchodě a Winters zůstal sám. Nechám je na konci přestávky na jejím toaletním stolku, přemýšlel. Vykouzlil si obraz Tiffani, jak jde do šatny, sama, a najde dárek se svým jménem opřený o zrcadlo. Usmál se, když si představoval, jak bude reagovat.. V tom okamžiku se o něj v obchodě otřela žena s osmiletou či devítiletou dcerkou. „Promiňte,“ řekla bez ohlédnutí, jak s holčičkou spěchala ohmatat jakési velko-noční košíky, které visely na stěně.

Prodavačka už stála se zabaleným dárkem u počítačové pokladny. Když došel k pultu, podala mu malou kartičku s nápisem „Šťastné narozeniny“ v horním levém rohu. Winters na ni chvíli zíral. „Ne,“ řekl konečně. „Bez přání. Koupím si v papírnictví jiné.“

„V hotovosti, nebo šekem?“ zeptala se dívka.

Na okamžik zpanikařil. Nevím, mám-li u sebe dost peněz, napadlo ho. A jak vysvětlím Betty položku v účtu? Otevřel peněženku a spočítal peníze. Usmál se na prodavačku a řekl: „V hotovosti, prosím,“ uvědomil si totiž, že má skoro padesát dolarů. Účet dělал i s daní z přidané hodnoty jen dvaatřicet.

Přemožen přívalem radosti téměř vyhopsal z obchodu. Dřívější nervozita úplně zmizela. Než otevřel dveře a opustil klimatizovanou halu nákupního střediska, začal si dokonce pohvizdovat. Doufám, že se jí hřebeny budou líbit, řekl si v duchu. Pak se opět usmál. Určitě budou.

Kapitola osmá

Nick nalil Carol zbytek láhve lehkého bílého burgundského do skleničky. „Myslím, že bych nikdy nemohl být novinářem,“ řekl zamýšleně. „Mám dojem, že chce-li v té branži člověk dosáhnout úspěchu, musí se chovat pokoutně.“

Carol si nabrala na vidličku kousek vařeného sumce s květákem a sousto donesla k ústům. „Není to tak příliš odlišné od libovolného jiného zaměstnání. Vždycky se vyskytnou otázky etiky a také okamžiky, kdy se člověk dostane do konfliktu mezi povoláním a osobním životem.“ Dožvýkala jídlo, polkla a pokračovala: „Měla jsem v úmyslu říct vám to v pátek večer. Ale prostě to nevyšlo, jak víš.“

„Kdybychom to věděli,“ Nick odsunul talíř, aby ukázal číšníkovi že dojedl, „všechno by bylo jiné. Uvědomoval bych si možná nebezpečí a pravděpodobně bychom byli v tom místě spolu. Kdo ví, co by se bylo stalo.“

„Zažila jsem už horší patálie.“ Zvedla skleničku a napila se vína. Chtěla s tímto tématem skončit. Svým způsobem. „Hned po promoci ve Stanfordu jsem pracovala pro *San Francisco Chronicle*. Chodila jsem tehdy občas s Lucasem Tiptonem, když propukl Warriorův skandál s drogami. Využila jsem společenských styků, které jsem jeho prostřednictvím navázala, abych získala jedinečný pohled na celý případ. Lucas mi to nikdy neodpustil. Jsem tedy na problémy zvyklá. Ty přicházejí, jak se rozšiřuje pole působnosti.“

Přišel číšník a nalil jim kávu. „Ale teď, když jsem skončila s omluvou, už potřetí,“ zdůraznila Carol, „doufám, že se můžeme vrátit k důležitější věci. Musím ti říct, Nicku, že tvá myšlenka o komplotu Rusů mi připadá úplně uhozená. Nejslabším článkem je Troy. Ten prostě nemůže být špiónem. To je absurdní.“

„Absurdnější než kosmická loď velice vyspělých mimozemšťanů, kteří potřebují pomoc při opravách na dně Mexického zálivu?“ namítl

tvrdohlavě Nick. „Kromě toho, objevil jsem jistý motiv. Peníze. Viděla jsi všechno to zařízení, které nacpal do té své počítačové hry?“

„Angie asi dostává dost ze svých týdenních tantiém, aby všechny ty počítačové věci zaplatila,“ opáčila Carol. Natáhla ruku přes stůl a položila ji Nickovi na předloktí. „Teď se nestav na zadní, ale přece víš, že existují jisté vztahy, kde žena nese finanční náklady. Poznala jsem, že ho má ráda. Ani v nejmenším nepochybuju, že by mu nabídla pomoc.“

„Tak proč se snažil vypůjčit peníze ode mě a pak ve čtvrtek večer od kapitána Homera?“

„K čertu, Nicku, to samozřejmě nevím.“ Carol začínala být trochu znechucená. „Ale to stejně není důležité. Nedovedu si představit žádný souhrn okolností, který by mi zabránil v tom, abych se tam s Troyem vrátila, ledaže bych sama sebe přesvědčila, že mě mimozemšťané zabijí. Ať je pravda jakákoli, bude to určitě senzační reportáž. Překvapuje mě, že tolik váháš. Myslela jsem si, že miluješ dobrodružství.“

Upřeně hleděla přes stůl přímo na Nicka. Zdálo se mu, že za jejím neuhýbajícím pohledem vidí jiskřičku flirtu. Jsi fascinující žena, pomyslel si. A teď se mi trochu vysmíváš. Pochopil jsem tvůj dvojsmysl. Vzpomněl si, jak se cítil dobře, když ji odpoledne na člunu objímal. Pod tou agresivní slupkou se skrývá jiná osoba. Krásná a inteligentní. Jednu chvíli tvrdá jako skála a hned nato zranitelné děvčátko. Nick na jisto věděl, že jedinou nadějí na pokračování vztahu s Carol je jeho pomoc Troyovi. Nezajímala se o muže, kteří se neodvážejí riskovat.

„Miloval jsem,“ odvětil konečně Nick. Zatočil v ruce prázdnou skleničkou. „Nevím, co se stalo, že je to pryč. Myslím, že jsem se dvakrát spálil, a to mě udělalo opatrnějším. Především v jednání s lidmi. Ale připouštím, že když se na tuhle situaci podívám s odstupem a představím si sám sebe prostě jako pozorovatele, tak mě tenhle nápad uchvacuje.“

Carol dopila víno a postavila skleničku na stůl. Nick mlčel. Poklepala prsty do stolu a usmála se. „No,“ zahleděla se mu do očí a zvedla šálek s kávou, „rozhodl ses?“

Zasmál se. „Dobrá. Dobrá. Udělám to.“ Teď byla řada na něm, aby natáhl ruku a dotkl se její. „Ze spousty důvodů.“

„Tak dobře,“ poznamenala. „A teď, když už je to rozhodnuto, co kdybys mi pomohl připravit se na interview s kapitánem Homerem a jeho posádkou? Jakou cenu měly věci, které jste vylovili z vraku Santa Rosy? Kdo byl Jake? Musím to zahrát, jako že všechno myslím zcela vážně.“ Položila na stůl magnetofon v provedení plnicího pera a spustila jej.

„Oficiálně nám to vyneslo něco málo přes dva miliony dolarů. Jake Lewis a já jsme dostali po deseti procentech, Amanda Winchesterová náhradu za předběžné výdaje a pětadvacet procent zisku. Homer, Ellen a Greta si nechali zbytek.“ Nick zmlkl, ale Carol mu naznačila, aby pokračoval. „Jake Lewis byl jediný blízký přítel, kterého jsem jako dospělý kdy měl. Byl to absolutně primovnní člověk, čestný, pracovitý, inteligentní a věrný. Ale úplně naivní. Strašně se zabouchl do Grety. Zcela ho ovládla a pak využila jeho lásku pro vlastní prospěch.“

Nick vyhlédl z okna malé restaurace, která nabízela dary moře, na racky vznášející se v houstnoucím soumraku nad vodou. „Tu noc, když jsme se vrátili s velkým úlovkem, jsme se s Jakem dohodli, že jeden z nás zůstane vždycky vzhůru. Už tehdy bylo v trojúhelníku Homer-Allen-Greta něco podivného. V té době spolu ještě nežili, ale já jsem jim stejně nedůvěřoval. Když měl Jake hlídat, Greta ho ojela. ‘To bylo na oslavu,’ řekl, když se mi omlouval, že po dovádění s ní usnul. Když jsem se probudil, víc než půlka pokladu byla fuč.“

Dlouho pohřbený vztek v Nickovi nyní vzkypěl. Carol ho bedlivě pozorovala a všimla si, jak intenzivní je jeho vášnivá zlost. „Jakemu na penězích ani zbla nezáleželo. Dokonce se snažil mně a Amandě rozmluvit, abychom šli k soudu. Takový to byl člověk. Pamatuji si, jak mi řekl: ‘Hej, Nicku, příteli, dostali jsme z toho každý dvě stě tisíc. Nemůžeme dokázat, že tam bylo víc. Musíme být vděční a jít dál.’ Homer ho podvedl, Greta ho přechurala, ale Jake se ani nenaštval. Za rok a něco se oženil s královnou vodních lyží z Winter Haven, koupil dům v Orlandu a začal pracovat jako letecký a kosmický technik.“

Světlo venku se vytrácelo. Nick se ponořil hluboko do vzpomínek, připomínal si plný rozsah bouře spravedlivého rozhořčení před osmi roky. „Nikdy jsem jim nerozuměla,“ řekla tiše Carol. Vypnula magnetofon. Nick se obrátil a pohlédl na ni s tázavým výrazem ve tváři.

„Víš,“ dodala, „lidem jako tvůj přítel Jake. Nekonečně houževnatí. Žádné skryté zášti. Ať se jim stane cokoli, jen se otřesou, jako po dešti, a jdou životem dál. Šťastně a spokojeně.“ Nyní zase ona pocítila trochu emocí. „Někdy si přeju, abych dokázala být víc jako oni. Potom bych se nebála.“

Upřeně na sebe v měkkém světle hleděli. Nick položil svou ruku na její. A zase je tady to zranitelné děvčátko. Zaznamenal, jak se mu v srdci opět probouzí hluboká touha. Nechala mě, abych to spatřil dvakrát v jediném dnu. „Carol,“ řekl něžně. „Chci ti poděkovat za dnešní odpoledne. Víš, za to, že jsi se mnou sdílela své city. Připadá mi, že jsem spatřil úplně odlišnou Carol Dawsonovou.“

„To ano,“ usmála se a jasně naznačila, že ochranný štít se zase zvedá. „A jenom čas ukáže, jestli to nebyla obrovská chyba.“ Pomalu vytáhla svou ruku z jeho. „Ale teď se musíme věnovat jiným záležitostem. Zpět k manželskému trojúhelníku. O jaký druh zařízení se starají a co tam dělají?“

„Promiň, nerozumím ti,“ odvětil Nick. Vypadal zjevně zmatený.

„Můj přítel doktor Dale Michaels z Miamského oceánografického institutu mi řekl, že kapitán Homer a Ellen tady mají jakýsi vysoce technický provoz. Nepamatuji si přesně, jak to popsal...“

„Musíš se mýlit,“ přerušil ji Nick. „Znám je už skorem deset let a nikdy nejsou nikde jinde než v jeho přepychovém domě nebo na palubě Ambrosie.“

Carol se zatvářila rozpačitě. „Daleho informace jsou vždycky správné. Řekl mi jenom, fakticky včera, že Homer Ashford posledních pět let zkoušel v terénu nejdokonalejší podvodní hlídače, které institut navrhl a vyrobil, a že jeho zprávy...“

„Zadrž. Zadrž.“ Nick se nakláněl nad stůl. „Nejsem si jistý, že tě sleduju. Zopakuj mi to. Mohlo by to být velmi důležité.“

Začala tedy nanovo. „Jednou z nejnovějších oblastí výrobků MOI jsou podvodní hlídky, v podstatě roboti, které chrání vodní farmy před chytrými zloději a také před rybami a velrybami. Dale řekl, že Homer přispívá na výzkum penězi a pak testuje v terénu prototypy...“

„Ten čubčí syn!“ Nick vyskočil. Překypoval vzrušením. „Jak jsem mohl být takový pitomec? No ovšem. Samozřejmě...“

Ted' ztratila nit zase Carol. „Řekl bys mi laskavě, co je ti tak samozřejmé?“

„Jistě,“ odpověděl Nick. „Ale právě teď máme naspěch. Musíme se stavit u mě v bytě, abychom se podívali na starou mapu a vzali do člunu jiný navigační systém. Všechno ti vysvětlím po cestě.“

Nick zasunul kartu do čtečky a dveře garáže se otevřely. Zajel s pontiakem na zadané místo a vypnul motor. „Tak vidíš,“ říkal Carol, „věděl, že nic nenajdeme. Nechal nás prohledat jak svůj dům, tak i parcelu, kterou si koupil na nové sídlo, dole v Pelican Point. Nenašli jsme nic. Tehdy to měl ještě schované někde v oceánu.“

„Hledali jste tenkrát ve vodě kolem jeho nové parcely?“

„Ano, hledali. Jake a já jsme se tam potápěli, a to v různé dny. Našli jsme velice zajímavou podzemní jeskyni, ale ani stopy po něčem z pokladu ze Santa Rosy. Ale to mu muselo vnuknout nápad. Vsadím se, že to tam přesunul rok či dva nato, co Jake odjel. Patrně si spočetl, že už je to bezpečné. A nepochybně se mu dělalo zle ze strachu, že někdo poklad v oceánu objeví. Vidiš, jak to všechno do sebe zapadá? Včetně jeho zapojení do činnosti podvodních hlídačů.“

Carol přikývla a trochu se zasmála. „Určitě to dává větší smysl než tvůj nápad, že Troy pracuje pro Rusy.“ Otevřeli dveře a vystoupili z auta. „Tak kolik jim zůstalo, co myslíš?“ zeptala se, když šli k výtahu.

„Kdoví?“ odpověděl Nick. „Ukradli možná tři miliony z pěti.“ Chvilí přemýšlel. „Pořád ještě musí mít hromadu. Jinak by se Greta už trhla.“

Dveře výtahu se otevřely a Nick stiskl tlačítko do třetího podlaží. Carol si hlasitě povzdechla. „Co se děje?“ zeptal se.

„Jsem vyčerpaná,“ usmála se smutně. „Je mi, jako bych seděla na kolotoči, který krouží stále rychleji. Za poslední tři dny se toho tolik stalo. Nejsem si jistá, že bych zvládla o moc víc. Potřebuji chytit druhý dech.“

„Kouzelné dny,“ prohlásil Nick, když vystupovali z výtahu. „Tohle jsou kouzelné dny.“

Dívala se na něho s tázavým výrazem. Zasmál se a řekl: „Vysvětlím ti svou starou teorii později.“ Na malé desce na dveřích vyťukal

sled čísel a zámek se otevřel. S hranou galantností ustoupil bokem a nechal Carol vejít jako první. Spatřila chaos.

V bytě jí vítal naprostý binec. V obývacím pokoji, hned za kuchyňským prostorem, ležely všude rozházené Nickovy drahocenné romány, na podlaze, pohovce a v křeslech. Vypadalo to, jako by někdo vzal každou knihu z knihovny, třásl s ní (snad v ní hledal nějaký založený papír) a pak upustil nebo hodil přes místnost. Nick se protlačil vedle Carol a zíral na dílo zkázy. „Do prdele,“ vyjekl.

Kuchyň vypadala také vypleněná. Všechny zásuvky otevřené, hrnce, pánve a příbory poházené po pultech a na podlaze. Po Nickově pravici stály uprostřed druhé ložnice lepenkové krabice obsahující jeho památky. Jejich obsah ležel částečně na podlaze kolem.

„Tady musel řídit hurikán,“ prohlásila Carol, když přehlédla nepořádek. „Nečekala jsem, že budeš mít vzorně uklizeno, ale tohle je komické.“

Nick se nedokázal její poznámce zasmát. Zkontroloval hlavní ložnici a zjistil, že ji také někdo důkladně prohledal. Pak se vrátil do obývacího pokoje a začal sbírat své milované romány a úhledně je skládat na kávový stůl. Když našel omšelý výtisk Cizince od Alberta Camuse, zamračil se. Kniha měla zničený hřbet. „Tohle není pouhá práce vandalů,“ prohlásil, když si Carol klekla, aby mu pomohla. „Hledali něco určitého.“

„Zjistil jsi, že něco schází?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděl, sebral další román se zničeným přebalem a vrtěl hlavou. „Ale ti bastardi mi pořádně pomačkali knihy.“

Carol naskládala jeho Faulknerovu sbírku na křeslo. „Teď vidím, proč se Troy o tobě vyjadřoval s takovou úctou. Opravdu jsi všechny tyhle romány přečetl?“ Nick přikývl. Zvedla jeden, který zapadl pod televizor. „O čem je tohle?“ zvedla knihu. „Nikdy jsem o tom ani neslyšela.“

Nick právě složil dalších deset knih na kávový stůl. „Ach, to je nádherný román,“ řekl s nadšením a na okamžik zapomněl, že byt vypadá jako smetiště. „Celý příběh je obsažen v dopisech, které si posílají hlavní postavy. Odehrává se v osmnáctém století ve Francii a hlavní pár, společensky prominentní a znučený, upevňuje svůj podiv-

ný vztah tím, že vzájemně sdílí podrobnosti svých milostných afér. Samozřejmě že s jinými milenci. V Evropě vyvolal velký skandál.“

„To nezní přesně jako typický milostný příběh z nakladatelství Harlequin,“ poznamenala Carol a snažila se vstípit si název knihy do paměti.

Nick odešel do malé ložnice. Začal se probírat obsahem lepenkových krabic. „Tady něco chybí,“ zavolal na Carol. Přestala skládat knihy a připojila se k němu. „Všechny mé fotografie pokladu ze Santa Rosy a dokonce i novinové výstřižky zmizely. To je divné,“ pokračoval.

Klečela vedle něho před krabicemi. Zamračila se. „Je trojzubec ještě na člunu?“

„Ano,“ odpověděl. Přestal se probírat papíry. „Ve spodní zásuvce skříňky s elektronikou. Myslíš, že to má něco společného?“

Přikývla. „Myslím si, že právě ten hledali. Nevím proč. Prostě mi to tak připadá.“

Nick vzal velkou žlutou složku, která ležela na podlaze, a dal ji do jedné krabice. Vypadla z ní fotografie a několik listů papíru popsaného strojem. Zatímco sbíral papíry, Carol obrázek zvedla. Studovala fotografii a přečetla si francouzské věnování. Překvapilo ji, že cítí bodnutí žárlivosti. „Překrásná,“ poznamenala. Všimla si perel. „A také velmi bohatá a exkluzivní. Nevypadá jako tvůj typ.“

Podala mu fotografii Monique. Přestože se snažil chovat nenuceně, zarděl se. „To už je dávno,“ zamumlal a ve spěchu zasunul fotografii do složky.

„Opravdu?“ zeptala se a pečlivě si ho prohlížela. „Vypadá, jako že je asi v našem věku. To nemohlo být moc dávno.“

Nick byl nervózní. Dal do krabic několik dalších volně ležících věcí a podíval se na hodinky. „Měli bychom brzy jít, jestli to chceme stihnout na schůzku s Troyem u tebe v hotelu.“ Vstal. Carol zůstala klečet na podlaze a upřeně na něj hleděla. „To je na dlouhé vyprávění,“ pravil. „Někdy ti to všechno vypovím.“

Probudila se v ní zvědavost. Následovala ho z bytu a do výtahu. Nick se ještě pořád cítil nesvůj. Trefa do černého, pomyslela si. Myslím, že jsem právě objevila hlavní klíč k panu Williamsovi. Dámu,

kteřá se jmenuje Monique. Usmála se, když jí pokynul, aby vystoupila z výtahu jako první. A tenhle muž opravdu miluje své knihy.

Carolín pokoj v hotelu Marriott měl dva vchody. Normální přístup k pokoji byl z chodby, která vedla do haly. Měl však i druhé dveře, které vedly do zahrady a k bazénu. Když ráno cvičila, vždy používala vchod do zahrady.

Carol a Nick si nenučeně, ale tiše povídali, až došli k pokoji z haly. Těsně předtím vytáhla Carol elektronický klíč ve formě karty. Když chtěla vsunout kartu do zámku, zaslechli z pokoje neobvyklý zvuk, jako když kov naráží na kov. Než mohla něco říct, dal si Nick prst na ústa, aby jí naznačil, že má mlčet. „Slyšel jsi to taky?“ zeptala se šepetem. Přikývl. Posuňky se jí zeptal, zda má pokoj další vchod. Ukázala na dveře na konci chodby, které vedly k bazénu.

Palmy a tropické živé ploty pokrývaly většinu plochy východně od bazénu. Opustili chodník k bazénu a kradli se k oknům jejího pokoje. Žaluzie byly zataženy, ale škvírou pod jejich spodním listem se dalo do pokoje nahlédnout. Zprvu tam byla úplná tma. Pak se na okamžik od jedné stěny odrazil jediný kužel světla z kapesní svítilny. V tom zlomku sekundy spatřili u televizoru obrysy postavy, ale nedokázali ji poznat. Kapesní svítilna se projevila opět a na okamžik se zastavila na dveřích do chodby. Bylo na nich vidět uzavřenou závoru. V krátkém záblesku Carol také postřehla, že všechny zásuvky jsou otevřené.

Nick se doplázil záhonem květin těsně k ní. „Zůstaň tady a pozoruj,“ zašeptal. „Já zajdu pro něco do auta. Neprozrad' se, že jsi tady.“ Pohládl ji po rameni a zmizel. Zůstala přilepená k oknu. Ještě jednou spatřila světelný kužel, jak osvětluje elektronické součástky rozložené na posteli. Namáhala zrak, aby rozeznala, kdo svítilnu drží. Nezahlédla ho.

Naléhavě si uvědomovala, jak čas plyne. Intuice jí říkala, že se ve-třelec připravuje k odchodu. Znenadání si uvědomila, že jak sedí pod oknem, hned by ji při odchodu do zahrady spatřil. Pojď, Nicku, šeptala v duchu. Pospěš si. Nebo ze mě bude fašírka. Postava v pokoji se vydala k zahradním dveřím, a pak se zastavila. Carol cítila, jak se jí zrychluje tep. Právě v tu chvíli se vrátil Nick. Sotva dechu popadal. Z

kufru auta si přinesl dlouhé páčidlo. Pokynula mu, aby se postavil ke dveřím, že vetřelec co nevidět vyjde.

Spatřila postavu, jak dává ruku na kliku, a přitiskla se k hlíně v záhonu. Nick stál za dveřmi připravený zasadit mocnou ránu komukoli, kdo opustí pokoj. Dveře se otevřely, Nick máchl. „Troyi,“ zakřičela Carol ze záhonu. Uskočil zpět a taktak se vyhnul Nickovu páčidlu. Carol se v mžiku postavila a běžela k otřesenému Troyovi. „Jsi v pořádku?“ zeptala se.

Oči měl rozšířené úlekem. „Panebože, profesore,“ vydechl při pohledu na páčidlo, kterým Nick máchl, „mohl jste mě zabít.“

„Krucinál, Jeffersone,“ zvolal Nick, ještě pod vlivem vysoké hladiny adrenalinu. „Proč jsi nám neřekl, že jsi to ty? A co jsi dělal v Carolině pokoji?“ Hleděl vyčítavě na Troye.

Ten couvl do pokoje a rozsvítil světla. Místnost vypadala hrozně. Jako Nickův byt, když do něj Carol vstoupila.

Carol se obrátila k Troyovi. „Proč proboha...“

„To jsem neudělal já, anděli,“ bránil se. „Čestné slovo!“ Troy pohlédl na přátele. „Posaďte se,“ řekl. „Bude to trvat jen chvíli.“

Carol mezitím přelétala očima pokoj. „Do prkvančic,“ řekla zlostně, „všechny, mé fotoaparáty a filmy jsou fuč. A v podstatě celý teleskop včetně procesorové jednotky. Dale mě zastřelí.“ Podívala se do jedné z otevřených zásuvek. „Ti gauneři mi vzali i fotografie z prvního potápění. Byly ve velké obálce na pravé straně téhle zásuvky.“

Sedla si na postel a vypadala trochu omráčená. „Celý film, který jsem vyfotografovala v té laboratoři, ukradli. Sbohem, má senzační reportáž.“

Nick se ji snažil uklidnit. „Kdoví. Třeba se objeví. A kromě toho máš ještě pořád všechny negativy z prvního potápění.“

Carol zavrtěla hlavou. „To není totéž.“ Chvíli přemýšlela. „Zatraceně. Měla jsem si vzít naexponované filmy s sebou, když jsme odcházeli z hotelu do Troyova bytu.“ Podívala se na oba muže a trochu se rozjasnila. „No dobrá,“ řekla. „Však dnes život nekončí.“

Troy stále trpělivě čekal, aby mohl podat vysvětlení. Ukázal Nickovi, ať si sedne na postel ke Carol. „Řeknu to krátce a zčerstva,“ začal. „Jenom fakta. Dorazil jsem sem kolem sedmé. Přišel jsem dřív,

protože jsem chtěl udělat jisté úpravy na televizoru. Za chvíli vysvětlím proč.

Personál v hotelu mi nechtěl dát klíč, tak jsem sem přišel a pohráł si se čtečkou karet.“ Usmál se. „Pro toho, kdo ví, jak tyhle věci fungují, to není problém. Zkrátka a dobře, jakmile se objevilo zelené světlo a uvolnila se západka zámku, zaslechl jsem prásknout dveře do zahrady. Když jsem otvíral dveře z chodby, někdo byl v pokoji. Zahlédl jsem ho, jak mizí za rohem budovy. Byl velký, nikdo, koho bych okamžitě poznal. Pohyboval se obtížně, jako by nesl něco těžkého.“

„Část oceánského teleskopu,“ vyhrkla Carol.

„Pokračuj,“ dodal Nick. „Co se stalo pak? Chci slyšet, proč jsi byl v Carolině pokoji a pracoval potmě. Vsadím se, že i pro to budeš mít dobré vysvětlení.“

„To je snadné,“ řekl Troy. „Bál jsem se, že se zloděj nebo zloději můžou vrátit. Nechtěl jsem, aby mě uviděli.“

„Ty jsi úžasný, Jeffersone,“ reagoval Nick. „Ty patříš k lidem, kteří řeknou policajtovi, že překročili povolenou rychlost, protože se chtěli dostat k pumpě, než jim dojde benzín.“

„A policajt mu to uvěří,“ poznamenala Carol. Všichni se zasmáli. Napětí v pokoji se postupně rozptýlovalo.

„Dobrá,“ řekl Nick. „A teď nám pověz, co jsi provedl s televizorem. Mimochodem, jak ses do něj dostal? Myslel jsem si, že všechny přijímače v hotelu mají poplašná zařízení.“

„Mají,“ odvětil Troy, „ale dá se velice snadno odpojit. Můžu se z toho vždycky potrhát smíchy. Někdo přesvědčí hotel, že tímto poplašným zařízením může ochránit jeho majetek. Ale zloděj zjistí, jaký systém firma nainstalovala, koupí si elektronické schéma a ochranu úplně vyřídí.“

Troy se rozhlédl po pokoji. Potom pečlivě zkontroloval hodinky. „Uvidíme,“ řekl. „Co kdybyste se vy dva přesunuli na tyhle židle. Myslím, že odtud líp uvidíte.“ Carol a Nick si vyměnili udivené pohledy, ale posadili se, jak je požádal. Troy pokračoval překvapivě vážným tónem: „Teď uvidíte něco, o čem si myslím, že je to nesporný důkaz, že moje vyprávění o mimozemšťanech je pravda. Prostřednictvím tohoto náramku mi řekli, že přesně v půl osmé vyšlou do televize krátký program z vnitřku kosmické lodi. Jestli jsem správně pře-

ložil jejich pokyny a provedl úpravy, měl by tenhle televizor být scho-
pen přijmout jejich vysílání.“ Zapnul přístroj a nastavil čtyřiačtyřicátý
kanál. Na obrazovce sněžilo. „To je výborné, Troyi,“ poznamenal
Nick. „To pravděpodobně sebere body seriálům a hudebním videokli-
pům. Sledovat tohle vyžaduje ještě méně inteligence...“

Na obrazovce se náhle objevil obraz. Osvětlení bylo špatné, ale Ca-
rol se okamžitě rozeznala. Stála zády ke kameře, pohybovala prsty po
povrchu jakéhosi stolu. Obraz doprovázela orchestrální verze Tiché
noci na nástroji připomínajícím zvukem varhany.

„To je hudební místnost, o níž jsem ti vyprávěla,“ řekla Nickovi.
„Řekla bych, že ta věc-hlídač měla na všech přívěscích kamery.“

Televizní scéna se v mžiku změnila na záběr Caroliných očí zblíz-
ka. Pět sekund vyplňovaly její nádherné vystrašené oči téměř celou
obrazovku. Dvakrát mrkla, než kamera couvla a ukázala ji v pohledu
zepředu, vyděšenou, jak stojí v plavkách a celá se klepe. Carol se
otřásla, když si připomněla hrůzu těch chvil, kdy se jí hlídačovy pří-
věsky začaly dotýkat. Videozáznam to všechno ukazoval, některé části
i zpomaleně. Jedna z předváděných scén zaznamenávala záměrný po-
hyb štětin přes její hrud' včetně obou zduřených bradavek. Ach, můj
Bože, pomyslela si. Neuvědomila jsem si, že byly zduřené. Možná to
dělá strach. Carol se svíjela a propadala studem. Cítila se před Nickem
překvapivě v rozpacích.

V programu došlo ke skokové nespojitosti. V další scéně se dívali
na Troye, jak leží na zádech kdesi na podlaze s tolika připojenými drá-
ty a šňůrami, že by mohl představovat Gulivera svázaného Liliputány.
Kamera přejížděla po místnosti. V jednom rohu stáli dva hlídači. Je-
jich přívěsky na horních částech těla se ani nepodobaly, ale oba měli
stejně hlavní tělo, měňavkovité, které konfrontovalo Troye a Carol.
Na druhé straně místnosti stály u sebe koberce. Z jejich pohybů to vy-
padalo, jako by spolu rozmlouvaly. Carol, Nick a Troy se dívali, za-
tímco kamera asi deset sekund ukazovala stejný záběr. Koberce zjevně
rozmluvu ukončily a odvlhnuly se různými směry.

Poslední snímky přenosu ukazovaly zblízka Troyovu hlavu a více
než sto sond a přípojů do jeho mozku. Pak se na obrazovku zase vráti-
lo sněžení a statický šum. „Senza,“ řekl po chvíli Nick. „Mohl bych
požádat o okamžité přehrání?“ Vstal ze židle. „Byla jsi báječná,“ po-

znamenal ke Carol, „ale myslím, že tvé scény se musí upravit, jestli chceme, aby to bylo mládeži přístupné.“

Carol na něj pohlédla a zarděla se. „Lituji, Nicku, ale mám dojem, že z tebe nebude dobrý komik. Už jednoho máme,“ pokývla k Troyovi, „a to je podle mne dost.“ Podívala se na hodiny vedle postele. „No, myslím, že nám zbývá asi patnáct minut, abychom si to naplánovali. Ne víc. A já se musím ustrojit. Co kdybys řekl Troyovi, jak ses rozhodl a k jakému jsi došel názoru o lupu ze Santa Rosy. Já se zatím převléknu.“ Shrábla halenku a kalhoty a zamířila ke koupelně.

„Hej, počkej chvíli,“ protestoval Nick. „Neprobereme, kdo se vloupal ke mně a sem?“

Carol se zastavila přede dveřmi koupelny. „Existují jen dvě možnosti, které dávají smysl,“ pravila. „Bylo to buď námořnictvo, nebo naši vyšinutí přátelé z Ambrosie. V obou případech to brzy zjistíme.“ Na okamžik se odmlčela a na rtech jí pohrával raráškovský úsměv. „Ráda bych, abyste zkusili vymyslet, jak ukrást Homerovo zlato. Dnes večer. Než se zítra ráno vydáme na setkání s našimi mimozemšťany.“

Kapitola devátá

Carol a Troy naposled prošli podrobnosti a Carol se podívala na hodinky. „Už je půl deváté,“ řekla. „Jestli přijdu o moc později, dostanou podezření.“ Stála u Nickova pontiaku na parkovišti Pelican Resort, restaurace asi kilometr vzdálené od Ashfordova sídla v Pelican Point. „Kde je?“ dělala si starosti. „Měli jsme s tím být hotovi před patnácti minutami.“

„Nedělej si starosti, anděli,“ uklidňoval ji Troy. „Musíme vyzkoušet tuhle novou vysílačku. V případě nouze by mohla být velice důležitá, a já jsem ji vlastně ještě nikdy nepoužil.“ Objal ji, aby se uklidnila. „Původně ji vyvinuli tví přátelé z MOI.“

„Proč jsem jen musela navrhnout takovou bláznivou myšlenku?“ řekla nahlas pro sebe Carol. „Kde jsi nechala mozek, Dawsonová? Neztratila jsi ho...“

„Slyšíte mě?“ přerušil ji Nickův zkomolený hlas. Zněl, jako by přicházel ze dna studny.

„Ano,“ odpověděl Troy do malinké vysílačky tvarované jako náprstek. „Ale ne moc jasně. Jak jsi hluboko?“

„Opakuj,“ ozval se Nick. „Nechytil jsem všechno.“

„Ano, slyšíme tě,“ křičel Troy. Pečlivě vyslovoval každé slovo. „Ale ne moc jasně. Mluv pomalu a zřetelně. Jak jsi hluboko?“

„Asi dva a půl metru,“ zněla odpověď.

„Sestup do pěti a zkus to znovu,“ řekl Troy. „Uvidíme, jestli bude fungovat z nejhlubšího místa jeskyně.“

„Jak do toho Nick mluví?“ ptala se Carol, když čekali, než sestoupí.

„Je to úplně nový systém, který se zabuduje do regulátoru,“ vysvětloval Troy. „Musíš mluvit, když vydechuješ, aby fungoval. V náústku je malý vysílač a přijímač a připoj pro sluchátko. Bohužel to nefunguje moc pod tři metry.“

Téměř po deseti minutách něco zaslechli, velice slabě, nerozeznali ani Nickův hlas. Troy chvilku poslouchal. „Nerozumíme, Nicku. Je to moc slabé. Vrať se. Posílám Carol pryč.“ Troy stiskl tlačítko na vysílače, které bude tento vzkaz opakovat.

Podal komunikační jednotku Carol. „Dobrá, anděli, jsi připravená. Ve vodě bychom měli být kolem deváté a venku, jestli všechno klapne, o půl hodiny později. Zabav je otázkami. Měla bys odjet nejpozději v půl jedenácté a jet přímo k Nickovu bytu. Počkáme tam na tebe s tvou dodávkou.“ Zvedl obočí. „A i se zlatem, doufám.“

Carol se zhluboka nadechla, usmála se na Troye a řekla: „Jsem vyděšená. Raději bych stála proti koberci nebo dokonce proti těm hlídacím věcem než proti těmhle třem.“ Otevřela dveře auta. „Dopřavdy si myslíš, že mám jet v Nickově autu? Nevyvolá to v nich určité podezření?“

„Už jsme to všechno probrali dvakrát; anděli,“ odpověděl se smíchem Troy. Jemně ji postrčil do auta. „Už přece vědí, že jsme přátelé. Kromě toho potřebujeme tvou dodávku pro potápěčskou výstroj, batohy, olovo a zlato.“ Zavřel dveře a otevřeným oknem ji zlehka políbil na tvář. „Dávej pozor, anděli. A zbytečně neriskuj.“

Carol nastartovala a vycouvala doprostřed parkoviště. Zamávala Troyovi a vyjela na tmavou silnici, která vedla močálem ke konci ostrova. Jediné osvětlení přicházelo z měsíce v poslední čtvrti, který už vystoupil nad stromy. Dobrá, Dawsonová, pomyslela si. Teď už jsi v té kaši. Jenom zůstaň klidná a obezřetná.

Jela velice pomalu. Několikrát si v mysli prošla plány na dnešní večer. Pak začala přemýšlet o Nickovi. Trvá na svém. Právě tak jako já. Ještě pořád nenávidí Homera a Gretu za to, že ho podvedli. Nemůže se dočkat, až se potopí pro zlato. Usmála se, když vjížděla do kruhového vjezdu před domem Homera Ashforda. Jenom doufám, že tam pro něho nějaké zbylo.

Ve zlomku sekundy poté, co Carol zazvonila, Homer otevřel dveře a pozdravil ji. „Máte zpoždění,“ řekl příjemným monotónním hlasem. „Mysleli jsme si, že možná nepřijdete. Greta je už v bazénu. Chcete si vzít plavky a připojit se k ní?“

„Díky, kapitáne Homere, ale rozhodla jsem se, že dnes večer nebudu plavat,“ odpověděla zdvořile Carol. „Oceňuji vaši nabídku, ale

jsem tady především pracovně. Nejraději bych začala s nahráváním co nejdříve. I před večerí, jestli to bude vám všem vyhovovat.“

Homer ji vedl do gigantického obývacího pokoje a zastavil se u velkého baru s alkoholickými nápoji. Stěnu nad barem zdobila nádherná ručně vyřezávaná dřevěná socha plavajícího Neptuna, celkem přes metr dlouhá. Carol požádala o bílé víno. Homer se ji bezúspěšně snažil přemluvit na něco tvrdšího.

Na jedné straně obývacího pokoje stál kulečnickový stůl. Na druhé straně vedly skleněné posuvné dveře na krytý vnitřní dvůr, který se zužoval do betonového chodníku. Mlčky sledovala Homera a každých asi dvacet kroků usrkla z vína. Chodník se vinul kolem velkých stromů a osvětlené zasklené besídky doleva, než se rozprostřel kolem obrovského bazénu.

Vlastně tam byly dva bazény. Před Carol ležel shora silně osvětlený klasický, obdélníkový bazén s rozměry jako pro olympijské hry. Na jedné straně měl skluzavku a vodopád padající po umělé hoře do plavecké plochy. Na druhém konci, směrem k druhému bazénu a k oceánu v něm byl potopený bazének jacuzzi postavený ze stejných modrých dlaždiček s dekorem, které lemovaly hořejšek hlavního bazénu. Úhrnný návrh celého komplexu budil dojem proudící vody. Vypadalo to, že voda stále přitéká z vodopádu do velkého bazénu, teče do jacuzzi a pak do potoka, který meandrovitě proudil k domu. Druhý bazén byl kruhový a temný. Ležel po Carolině levici u hranice pozemku, poblíž něčeho, co vypadalo jako chatka na převlékání. Greta plavala v obdélníkovém bazénu před Carol. Brala to jako trénink, její silné tělo se ve vodě rytmicky pohybovalo. Carol, sama také výborná plavkyně, Gretu chvíli pozorovala.

„Není parádní?“ zeptal se s netajeným obdivem Homer, který došel až ke Carol. „Nedopřeje si velké jídlo, dokud si před ním nezatrénuje. Nesnese otylost.“

Homer měl na sobě světle hnědou havajskou košili a hnědé plátěné kalhoty. Na nohách hnědé mokasíny a v ruce držel velký drink přelplněný kostkami ledu. Zdál se uvolněný, dokonce příjemný. Carol si pomyslela, že vypadá jako bankéř nebo vyšší obchodní úředník na penzi.

Greta vytrvale pokračovala v plavání. Homer se tyčil nad Carol, která si už začínala připadat nesvá, jako by narušoval její prostor. „Kde je Ellen?“ obrátila se k velkému muži a poodstoupila.

„V kuchyni,“ odvětil. „Ráda vaří, obzvláště když máme hosty. A dnes dělá jedno ze svých oblíbených jídel.“ V očích se mu téměř zajiskřilo. Naklonil se ke Carol. „Musel jsem jí slíbit, že vám neprozradím, co budeme mít,“ zašeptal důvěrně, „ale povím vám, že je to silné afrodiziakum.“

Br, řekla si Carol, když zachytila závan Homerova dechu a naslouchala jeho mlsnému pochechtávání. Jak jsem mohla zapomenout, jak je tenhle člověk odporný? Opravdu si myslí, že... Přerušila své myšlenky. Připomněla si, že lidé s nadbytkem peněz velice často ztrácejí kontakt se skutečností. Některé ženy pravděpodobně reagují kladně. Kvůli tomu, co jim může dát. Udělalo se jí téměř nevolno. Pomýšlení, že by měla mít jakýkoli poměr s Homerem, jí připadalo absolutně odporné.

Greta skončila trénink. Vylezla z vody a osušila se. Jednodílné bílé závodní plavky měla na sobě jako průhlednou tělovou punčochu. I zdálky nemohla Carol nepostřehnout skrze tenké plavky veškeré podrobnosti jejích bradavek a ňader a rovněž chumáč ochlupení. Vypadalo to, jako by byla nahá. Homer stál vedle Carol a bezostyšně zíral, jak Greta kráčí po betonovém chodníku.

„Vy nemáte plavky?“ zeptala se Greta, těsně než k nim došla. Svýma očima se snažila provrtat Caroliny. Carol zavrtěla hlavou. „To je škoda,“ řekla Greta. „Homer doufal, že bychom si mohly zazávodit.“ Podívala se na kapitána s podivným výrazem, který Carol nepochopila. „Strašně rád vidí, když spolu ženy soutěží.“

„To by nebyl žádný závod,“ odpověděla Carol. Zdálo se jí, že Greta ztuhla. „Snadno byste vyhrála,“ dodala. „Plavete překrásně.“

Greta přijala poklonu s úsměvem. Očima se toulala po Carolině těle. Nesnažila se skrýt, že ji oceňuje. „Taky máte dobré tělo na plavání,“ řekla. „Možná trochu příliš tlusté na zadku a stehnech. Mohla bych vám doporučit cvičení...“

„Co kdybychom ukázali slečně Dawsonové druhý bazén?“ přerušil ji Homer. „Než půjdeš dovnitř a převlékneš se.“ Vydal se k chatičce poblíž oceánu. Greta neřekla ani slovo a následovala ho. Carol si usrk-

la vína. Kdoví, co se tady děje, uvažovala. Tihle tři nemuseli osm let pracovat. Berou lidi na ryby a na potápění jen pro pobavení. Postupně se v ní rozlévala podivná směsice znechucení a zoufalství. Tak si vymýšlejí zábavu, aby se nenudili.

Chvilku nato, co Homer vstoupil do chatičky, se pod druhým bazénem rozsvítila sada světlometů. Pokynul jí, aby si pospíšila, a Carol vklouzla do chatky. Vedli ji po schodišti dolů. Pod zemí vedl chodník, který zcela obepínal velké skleněné akvárium, jež ve tmě vypadalo jako druhý bazén. „Máme teď šest žraloků,“ řekl s hrdostí v hlase, „a také tři červené choby, párek sépií a samozřejmě stovky obyčejnějších druhů ryb a rostlin.“

„Choby?“ vyzvíдалa Carol.

„Slangově říkáme chobotnici choba,“ odpověděl se samolibým až nafoukaným úsměvem.

Greta stála s tváří přitisknutou ke sklu. Přeploval kolem ní párek netopýřích rejnoků. Na něco čekala. Asi po dvaceti sekundách se objevil šedivý žralok. Zdálo se, že si Grety všiml. Zastavil se a pozoroval ji, s hlavou asi půldruha metru od skla. Carol viděla jeho dlouhé, ostré zuby a poznala, že je to mako, zuřivý menší bratranec lidožroutského velkého bílého žraloka.

„Tohle je Gretin miláček,“ poznamenal Homer. „Jmenuje se Timmy. Nějak ho vycvičila, aby poznal její tvář přitisknutou ke sklu.“ Homer žraloka chvilku pozoroval. „Čas od času si tam jde s ním zaplavat. Samozřejmě tehdy, když jsou žraloci nakrmení.“

Žralok zůstal na místě a tupě na Gretu civěl. Ta začala prsty v pravidelném rytmu vytukávat na sklo. „Tohle je vzrušující,“ prohlásil Homer a šel se postavit k akváriu vedle Grety. „Teď uvidíte, čemu biologové říkají typický Pavlovův reflex. Nikdy předtím jsem ho u žraloka neviděl takhle zřetelně.“

Maka se zmocňovalo vzrušení. Greta zrychlila tempo, žralok reagoval mrskáním ocasu ve vodě sem a tam. Greta znenadání zmizela na schodišti. Jak se přehnala kolem, Carol se zdálo, že jí spatřila v očích nepřítomný pohled. Tázavě pohlédla na Homera. „Pojďte sem, blíž,“ vyzval ji a pokynul. „Tohle si nemůžete nechat ujít. Greta se o králíky stará sama. A Timmy vždycky předvede velkolepý výkon.“

Carol si nebyla jistá, o čem to Homer mluví. Ale hezké akvárium na ni udělalo dojem. Obsahovalo křišťálově průzračnou mořskou vodu, zjevně pravidelně recyklovanou a filtrovanou. Povšimla si několika druhů hub, korálů, mořských ježků a sasanek. Někdo si dal velkou práci a vynaložil velké peníze, aby vytvořil podmínky jako v útesech těsně u pobřeží Key West.

Náhle se v akváriu, hned proti místu, kde stáli Carol a Homer, objevil bílý králík s utřátou hlavou naražený na dlouhé svislé tyči. Krev se mu ještě řinula z tepen. V mžiku bylo po všem. Mako, kterého krev ve vodě vybičovala k okamžité posedlosti, zaútočil. Na první kousnutí utrlh půl nešťastného králíka z tyče. Druhý skok po kořisti zachytil zbytek králíka a zlomil i tyč. Carol stěží stačila uskočit a odvrátit hlavu. Rozlila si přitom víno na halenku.

Snažila se zachovat zdání klidu a sáhla do kabelky, aby si halenku otřela. Neřekla nic. Měla na útok žraloka perfektní pohled a ještě cítila přebytek adrenalinu, který vznikl při úleku. Nádherný způsob, jak zahájit večeri, pomyslela si. Proč mě tohle nikdy nenapadlo? Dawsonová, tihle lidé jsou ale výstřední.

Homer ještě překypoval vzrušením. „Nebylo to nádherné? Taková surová, nezkratitelná síla, jakou má v čelistech! A žene ho ryzí pud. Nikdy mě to neomrzí.“

Carol ho následovala po schodech nahoru. „Dobré představení, Greto,“ slyšela Homera, když vyšli z chatky. „Měli jsme to přímo před sebou. Dvě kousnutí. Chlamst, chlamst, a králík byl fuč.“

„Já vím,“ řekla Greta. Držela potápěčskou masku. Na zemi vedle ní ležel zbytek tyče. „Viděla jsem to odsud.“ Greta civěla na Carol, zjevně se snažila zjistit její reakci. Carol odvrátila oči. Nedopřeje jí uspokojení z poznání, že tohle považuje za odpudivé.

„Greta to má všechno načasované na zlomek sekundy,“ pokračoval Homer, když se vraceli zahradou k domu. „Připraví si živého králíka na špalek hodinu předtím. Pak, až je Timmy připravený, Greta...“

Carol vypudila hrůzné líčení z mysli. Nechci to slyšet, myslela si. Mrkla na hodinky. Devět a deset minut. Do toho, chlapci. Buďte rychlí. Nejsem si jista, že dokážu ještě hodinu tyhle lidi vystát.

Nick a Troy mlčky plavali v měsíčním světle podél pobřeží. Pečlivě si plán připravili. Žádné dodatečné světlo, dokud se nedostanou do jeskyně vedle Homerovy parcely a aspoň tři metry pod vodu. Troy půjde první a bude hledat poplašná zařízení a pomocí nástrojů nacpaných v kapsách potápěčské vesty se je pokusí vyřadit. Bude také dávat pozor na odporné hlídače-roboty. Nick ho bude následovat se vztlakovými vaky, které použijí na odnesení zlata.

Šli po pobřeží od parkoviště restaurace Pelican Resort, nesli si své potápěčské oblečení a batohy, dokud nedošli asi sto metrů od hustého oplocení označujícího Homerův pozemek. Pak si sundali batohy, v nichž měli šaty, a vstoupili do vody. Během chůze měl Troy několik problémů s nástroji a rozhodnutí, že sníží svou výzbroj o několik udělatek, je zdrželo v příchodu k místu zahájení operace o pět minut. Těsně předtím, než vstoupili do vody, vydal Nick netypický skřek, jímž uvolnil překypující vzrušení, a chytil Troye za rameno. „Doufám, že tam to podělaný zlato je,“ řekl. „Nemůžu se dočkat, až uvidím jejich ksichty, když jim ho sebereme.“

Byl čas, aby se ponořili. Drželi se ve tmě za ruce a klesli asi metr a půl pod vodu. Zastavili se, vyrovnali si tlak v hlavě a zopakovali postup. Když se dostali asi do tří metrů, Troy rozsvítil reflektor. Rychle se zorientovali a zamířili za roh, hlouběji do jeskyně přiléhající k Homerovu pozemku.

Troy šel jako první. Neměl potíže, aby našel vchod k přirozenému tunelu, který vedl k podzemní jeskyni. Jak si naplánovali, Nick čekal před tunelem, zatímco Troy uvnitř hledal poplašné zařízení. Skalnaté svislé stěny se mu uzavíraly nad hlavou. Vchod zaplněný vodou měřil asi metr padesát napříč a metr dvacet na výšku. Troy okamžitě našel kovovou krabici upevněnou k levé stěně, kde byla částečně skryta. Když ji zkoumal, zjistil, že vysílá dva laserové paprsky vzdálené necelý metr. Na druhé straně přirozeného tunelu našel přijímací desky paprsků a poplašnou elektroniku. Opatrně tam přeplaval, vytáhl šroubovák a sundal kryt. Systém byl velice jednoduchý. Když deska nepřijme paprsek, otevře se relé. Když se otevrou obě relé, proteče proud, který spustí poplach. Poplach tedy vyvolá jen dost velký předmět, který přeruší současně oba paprsky. Troy se tomu v duchu usmál a ověřil si pracovní princip tím, že dal ruku před jeden paprsek. Pak

zapojil jedno relé tak, aby bylo stále zavřené. Spokojen se svou prací, plaval v tunelu sem a tam, přerušil oba paprsky současně a ujistil se, že poplašné zařízení zneškodnil.

Připlaval k Nickovi a dal mu znamení palci. Oba proplavali pětáctýřicet metrů dlouhým přirozeným tunelem do podzemní jeskyně. Když se úzký průchod rozšiřoval, Troy opět gestem Nickovi naznačil, aby počkal. Sám se vydal do jeskyně hledat nástrahy. Nick se postavil na dno a rozsvítil si malou svítilnu. Stál v místě, které by bylo ideální pro nastražení léčky. Tunel byl tak malý, že se v něm v podstatě nedalo manévrovat. Uvažoval, jak bude podvodní hlídač vypadat. Tady bych nechtěl umřít, napadlo ho zničehonic. Když vypnul svítilnu a podíval se na osvětlené potápěčské hodinky, pocítil záblesk strachu. Pozoroval zářící sekundovou ručičku, jak obíhá ciferník. Snažil se uklidnit. Už uplynuly tři minuty, co Troy zmizel. Proč mu to tak dlouho trvá? ptal se sám sebe. Musel něco najít. Uplynula další minuta. Pak druhá. Nick s úsilím čelil přicházející panice. Co udělám, jestli se nevrátí?

Už se chtěl pustit do jeskyně sám, když zachytil světlo přibližujícího se Troyova reflektoru. Troy zamával a Nick ho následoval. Během třiceti sekund se dostali do mělké části jeskyně, kde voda sahala jen do výšky asi metr dvacet. Oba se postavili a zapřeli ploutvemi mezi kameny, aby je střídající se přílivové vlny neporazily.

Nick si vyndal regulátor z úst a přehodil masku přes hlavu. Než mohl promluvit, Troy mu položil prst na rty. „Mluv velice potichu.“ Troyův šepot byl sotva slyšet. „Může tady být i poplach spouštěný zvukem.“

V jeskyni svítil jen Troyův reflektor. Troy však Nickovi ukázal dvě odlišné sady zářivek nad jejich hlavami v nejvyšších rozích kamenného stropu. Jeskyně vytvářela nepravidelný ovál, asi třicet metrů v nejdelším směru a patnáct napříč v nejširším místě. Strop blízko vchodu do tunelu sahal asi metr nad vodu, ale v rohu, kde v mělké vodě stáli, se zvedal asi do šesti metrů.

„Dobrá, profesore,“ pokračoval šeptem Troy, „mám dvě zprávy. Jednu dobrou a jednu špatnou. Ta špatná je, že v téhle jeskyni poklad není. Dobrá zpráva je, že z jeskyně vedou dva další tunely, oba umělé

a oba pod pozemek kapitána Homera.“ Na okamžik se odmlčel a pozoroval svého partnera. „Pokusíme se o to?“

Nick se podíval na hodinky. Ukazovaly už devět dvacet. Přikývl. „Ten bastard sem vrazil spoustu peněz. Museli ukrást víc, než jsem si myslel.“ Upravil si potápěčskou výstroj.

„Začneme tunelem vlevo. Půjdu první jako předtím, abych hledal potíže.“ Troy přešel reflektorem po stropu. „Je to podivné místo. Ale krásné. Vypadá to jako na jiné planetě, že?“

Nick si přetáhl masku přes obličej a vsunul regulátor do úst. Překlopil se dozadu do mořské vody. Troy také, a jakmile se dostali pod vodu, ukázal Nickovi cestu k prvnímu tunelu zbudovanému člověkem. Tunel byl na druhé straně jeskyně, ve svém nejnižším místě asi tři a půl metru pod hladinou. Tvořila ho normální válcová odpadní roura. Měla průměr kolem půldruhého metru, takže tunel byl přibližně stejně velký jako přirozený průchod mezi oceánem a jeskyní. Troy vstoupil dovnitř velice opatrně. Plaval z jedné strany na druhou, prohlížel pár metrů jednu stěnu a pak se přesunul k druhé. Skoro si nevšiml dlouhé štíhlé krabice zapuštěné do stropu ve spoji mezi dvěma sekcemi odpadové roury. Vzhlédl tam jen náhodou, než spustil poplach.

Tento systém pracoval na jiném principu. Kamera nebo jiný optický přístroj v krabici na stropě opakovaně zobrazoval čtverec o straně třicet centimetrů na dně tunelu osvětlený zezadu čtvercem chytře schovaným pod obyčejnou betonovou podlahou. Zjevně se využívalo nějakého algoritmu porovnávání dat, jímž se vyhodnocovaly následné obrazy a možná hrozba, a bylo-li to nutné, spustil se poplach. Šlo o nejsložitější přístroj toho druhu, jaký kdy Troy viděl, a rychle poznal podobné rysy tohoto systému a oceánského teleskopu, který měli na palubě Florida Queen. To znamená, že jej navrhl a vyvinul MOI, pomyslel si. Takže musím být opatrný. Vsadím se, že algoritmus navrhl tak, aby spustil poplach, i když se něco stane s kamerou.

Nick přeplaval ke straně tunelu, aby nepřekážel, a pozoroval Troye, jak se snaží otevřít krabici poplašného zařízení a nepohnout přitom s optickým přístrojem. Krabice byla široká asi pět centimetrů. Proto se táhla mezera této šířky po celém obvodu roury mezi jejími sousedními úseky. V ostatních částech tunelu byly spoje zabetonovány. Zde byl průchod nespojitý.

To je podivné, myslel si Nick. Bezmyšlenkovitě si posvítíl do tmavé mezery a očekával, že tam uvidí skálu. Co je proboha tohle? divil se, když světlo dopadlo na jakýsi kovový předmět, který vypadal jako velká mříž. Mříž ležela na starém kusu kolejnice. Podíval se pozorněji. Rozeznal převodovou skříň a převody, neměl však tušení, jak tato mechanická zařízení na sebe navazují.

Mezitím se Troyovi povedlo bez pohnutí kamerou odstranit kryt krabice a snažil se pochopit, jak systém pracuje. To je příliš složité, abych na to přišel v pěti minutách. Kdyby se mi podařilo aspoň izolovat poplach, to by stačilo. Byla to těžká práce pod vodou. Ale Troy se vyznal a viděl, že jsou elektronické obvody seřazeny logicky. Povedlo se mu najít poplach a vyřadit jej. Pak ještě několik sekund otálel a snažil se určit účel dalších obvodů připojených k poplašnému zařízení.

Nick měl v úmyslu ukázat Troyovi, co objevil v mezeře. Když však sledoval, jak jeho přítel zápasí se složitou elektronikou poplašné krabice, začal si zase dělat starosti s tím, jak ubíhá čas. Bylo už skoro tři čtvrtě na deset. Zachytil Troyův pohled a ukázal na hodinky. Troy zdráhavě zanechal zkoumání elektroniky a pokračoval v cestě tunelem.

Po dalších třiceti metrech v tunelu míjeli po své levé straně cosi, co vypadalo jako dveře do ponorky. Oba se snažili táhnout za držadlo velkých a velice těžkých kulatých dveří, nic se však nestalo. Troy gesty Nickovi naznačil, aby to zkoušel dál, a sám postupoval vpřed.

Zlaté pruty a ostatní předměty, které zůstaly z pokladu z vraku Santa Rosy, ležely v tunelu dalších třicet metrů za kulatými dveřmi. Průchod sám náhle ukončila skalnatá stěna. Před ní spatřil sbírku zlatých a stříbrných předmětů naskládaných po celé šířce tunelu do průměrné výšky asi třiceti centimetrů. Poklad nebyl vůbec nijak ukryt, ale prostě roztroušen v nepravidelných kupách na betonové podlaze na konci tunelu. Troy upadl do extáze. Je toho tady spousta, pomyslel si. Dost pro mimozemšťany. Dost pro Nicka. Možná ještě něco zůstane pro Carol a pro mě.

Plaval zpět pro Nicka. Když Nick spatřil neklamný úsměv na Troyově tváři, propukla v něm nespoutaná radost. Vyrazil kolem přítele ke konci tunelu. Když dospěl k pokladu, strávil asi dvě minuty

tím, že plaval kolem, bral z každé kupy různých předmětů jeden a pak je vracel zase na podlahu.

Panenko skákavá, řekl si radostně Nick, když začali s Troyem dávat pruty do vztlakových vaků. Pro jednu jsem měl pravdu. Musí toho tady být víc než sto liber jenom ve zlatých prutech. Dohodli se před potopením, že vezmou jenom pruty, pokud jich bude dost. Pruty byly jediné předměty, u nichž si mohli být jisti, že jsou z ryzího zlata. I když vezmeme osmapadesát Troyovým přátelům, zůstane asi padesát pro nás. Rychle si to počítal. To by mohlo hodit každému přes tři sta tisíc dolarů. Juchů!

Nicka zaplavila radost a vzrušení. S velkým úsilím se ovládal. Chtělo se mu zpívat, tančit, skákat radostí. Tak přece jen měl pravdu. Ti bastardi ukradli většinu pokladu a teď on jej zase krade jim. Není většího potěšení, než zadostiučinění z nápravy staré a bolestné křivdy. Tomu se nic nevyrovná. A udělat to okázale... Nick už v srdci oslavoval. Tohle je jeho den.

Naplnit vaky netrvalo dlouho. Nick i Troy se cítili, jako by měli nekonečnou energii. Když skončili s ukládáním zlatých prutů, pokynul Troy k tunelu. Nick pohlédl na ostatní předměty z pokladu, které zůstávaly na podlaze. Měli bychom to vzít všechno, myslel si. Homerovi a Gretě bychom neměli nechat nic. Vůbec nic. Musel však být praktický. Oba měli v podstatě plné vaky, už tak budou dost těžké.

Nick odplaval směrem k oceánu, vztlakový vak plný zlata táhl za sebou. Troy ho následoval. Když míjeli tlusté dveře vpravo, uvědomil si Troy, že zase přemýšlí o elektronických obvodech vedoucích ke zdroji poplachu v krabici před nimi, mezi dvěma sekcemi roury. K čemu mohly být ty další přípoje? Náhle si vzpomněl, že v elektronickém časopise v článku o nejnovějších časovacích obvodech viděl schéma, které může znovu nastavit systém a vyměnit části, jež selhaly. Prvek, který Troy vyřadil, by chytrý procesor v poplašné krabici teď mohl prohlásit za vadný. V tom případě by jej buď nahradil záložním, nebo by systém jeho výstup ignoroval. V obou případech, uvažoval, to znamená, že by systém mohl být zase aktivní.

Bylo příliš pozdě. Nick vplaval do zorného pole optického přístroje a v celém tunelu se rozsvítila světla. Za Nickem a jeho vakem zlata se začala zavírat kovová mříž. Jen díky náhlému zrychlení se Troy pro-

táhl, ještě než vrata úplně zaklapla. Ale vztlakový vak plný prutů zůstal na druhé straně vrat.

Nick zíral, jak se Troyův ztracený vak pomalu snáší k podlaze. Sáhl skrze mříže a snažil se jej protáhnout. Zbytečně. Zatřásl vraty. Kov byl nesmírně pevný. Vztekle a zoufale bušil do vrat pěstí. Když mezi úderý popadal dech, uvědomil si podivný bručivý zvuk ozývající se odkudsi zdálky za ním a připomínající klapot motoru. Otočil se, aby našel Troye. Nikde ho neviděl.

Troye plavecký sprint zavírajícími se vraty vyčerpal. Malátně klesl na dno bazénu v nejhlubší části jeskyně, uprostřed mezi dvěma uměle zbudovanými tunely. Několikrát se náústkem zhluboka nadechl a zkontroloval zásobu vzduchu. Zbývalo mu jej asi na deset minut. Chvilku sledoval, jak se Nick, téměř z dohledu vpravo od něho, bez úspěchu snaží protáhnout vak vraty. Do řiti, myslel si, zklamán, že přišel o zlato, kdybych byl jen trochu víc přemýšlel. Měl jsem to vědět... Vlevo od sebe zaslechl neobvyklý zvuk. Ze zvědavosti plaval ke vchodu do druhého tunelu a přímo do dráhy robotického hlídače.

Přestože původně měli k sobě více než patnáct metrů, řídicí mechanismus hlídače se na Troye zaměřil, jakmile se objevil. Troy, polekán a fascinován, se zprvu útoku ponorky tvarované jako střela nesnažil vyhnout. Byla asi metr dlouhá a ve střední části třicet centimetrů široká. Když se dostala do vzdálenosti asi dvou a půl metru, pomalu nabíla a vypálila malou, ale mocnou harpunu, velkou jako nůž na krájení masa. Troyovi se jen taktak podařilo uhnout z její dráhy. Harpuna narazila do stěny vedle něho.

Troyovi stoupla hladina adrenalinu v krvi a odplaval doprostřed tůně. Hlídač ho bezprostředně nesledoval. Místo toho se přesunul před přirozený průchod do oceánu, čímž odřízl únikovou cestu, a pak se obrátil, aby zahájil systematické prohledávání tůně. Proklatě, přemýšlel Troy, proč jsem nezmizel, dokud jsem měl příležitost? Uvažoval, je-li Nick ještě u mřížových vrat.

Hlídač nyní našel ve svém zorném poli Nicka, který pomalu plaval se vztlakovým vakem k východu z jeskyně. Netušil, že není v tůni s Troyem sám. Když Nick hlídače spatřil, dělila je vzdálenost čtyř a půl metru, takže se dostal do dosahu jeho podvodní zbraně. Troy pozoro-

val, jak hlídač nabíjí harpunu. Ach ne, vykřikl v duchu. Dej pozor, Nicku. Nemohl nic udělat.

Stalo se to tak rychle, že ani Nick, ani Troy přesně nevěděli, k čemu došlo. Troy později vysvětlí, že ucítil náhlé teplé svrbění na zápěstí a pak něco, světelný svazek, nebo záblesk laseru, nebo snad proud plazmatu, vystřelilo z jeho náramku a odprásklo robotického hlídače. Ten ztichl a znehybněl. Nick řekne, že hlídač, právě když se chystal na něho vystřelit, se nechal vyrušit Troyem a pak uskočil, jako by do něj něco narazilo. Ať se stalo cokoli, hlídač zcela znehybněl. Ihned nato oba muži odplavali do mělké části jeskyně. Byli dočasně mimo nebezpečí.

Carol nemohla uvěřit, jak jsou ústřice měkké, kulatoučké a šťavnaté. Ellen seděla proti ní na druhém konci stolu a zářila pýchou. „Chtěla byste trochu přidat, drahoušku?“ usmála se a přisunula velký pekáč s dušenými ústřicemi. Sním ještě druhou porci, uvažovala Carol. K sumcovi, kterého jsem měla s Nickem. Gretu by to znechutilo. Usmála se a přikývla. Dnes večer zjistila alespoň jednu věc. Ellen je nesporně fantastická kuchařka.

A také velice nešťastný člověk, myslela si Carol, když si nabírala kořeněný dušený pokrm bohatý proslulými appalachickými ústřicemi. Homer během dvacetiminutového interview před večeří osobně odpověděl na všechny otázky. Kdykoli se Carol zeptala na něco sporného nebo choulostivého, jako třeba když položila dotaz na tvrzení, že oni tři tajně ukradli a skryli část pokladu, pohlédl jenom na Gretu, než odpověděl. Není divu, že Ellen pořád jí. Je vyřízený člověk, který stojí mimo.

„Tohle jídlo je fantastické,“ poznamenala Carol k Ellen. „Dala byste mi laskavě předpis?“

Ellen to velice potěšilo. „Samozřejmě, drahoušku, udělám to s radostí.“ Carol si vzpomněla na Daleho poznámky k Ellenině chování při večeři k udělování cen MOI a uvažovala, zda ve vřelosti, kterou dává Ellen najevo, je skutečně nějaká sexuální složka. Nevidím ji, rozhodla se. Je to jenom osamocená a hluboce nešťastná žena. Necítím ani trochu sexuálního napětí.

„Kladla jste nám otázky celý večer, slečno Dawsonová,“ říkal Homer. „Co kdybychom vám teď několik položili zase my?“ Od bizarního krmení žraloka před večeří se choval překvapivě příjemně a mírně. Musí být někdy normální, myslela si Carol. Jinak by nemohl přežít. Kdo však ví, kdy se zase ukáže pan Hyde?

„Ja,“ souhlasila Greta. Bylo to poprvé, co během jídla promluvila přímo ke Carol. „Homer mi řekl, že jste byla s doktorem Dalem. Jste milenci, ne?“

Ty nechodíš kolem horké kaše, že ne, Greto? Carol se otázce částečně vyhnula. „Dale Michaels a já jsme velmi dobří přátelé. Trávíme spolu hodně času, jak společensky, tak pracovně.“

„Je to chytrý muž,“ prohlásila Greta. Ty jasné oči civěly na Carol a v koutku jejich úst pohrával úsměv. Co se mi snaží říct?

Zvuk ostrého zvonku přerušil rozhovor. Carol okamžitě věděla, že něco selhalo. „Co to proboha je?“ zeptala se nevinně, když pronikavý poplach v hlasitých vlnách pokračoval.

Homer a Greta už vstali. „Omluvte nás,“ pronesl Homer, „to je naše poplašné zařízení proti zlodějům. Pravděpodobně nějaký omyl. Půjdeme to pro jistotu zkontrolovat.“

Nechali v jídelně Carol a Ellen samotné a odkvačili blížkou chodbou. Musím je sledovat a zjistit, co se děje, řekla si Carol. Srdce i myšlenky jí pádily jak splašené. Pokradmu koukla na hodinky. Deset hodin a pět minut. Už měli být hotovi. „Zajdu si na záchod,“ prohodila k Ellen. „Neobtěžujte se,“ dodala, když jí Ellen začala vysvětlovat, jak se tam dostane. „Určitě to najdu sama.“

Vyšla rychle do haly a naslouchala krokům a hlasům Homera a Greta. Šla velice tiše a sledovala je, až se dostala před velikou noru na opačné straně domu. Dveře do nory byly pootevřené. „Za chvilku se to zaostří,“ uslyšela Homera. Nastala pauza. „Do hajzlu,“ vykřikl, „vypadá to, že zlaté pruty jsou už pryč. Museli se ohybovat velice rychle... Obraz není moc jasný. Podívej se.“

„Ja,“ přisvědčila Greta. „Pruty jsou fuč, myslím... Ale Homere, zlato bude moc těžké. Zloději možná upadli do pastí v tunelu... Timmy by je mohl vyhledat.“

„To by ty bastardy vyřídilo.“ Homerův nervózní smích vyvolal u Carol mrazení v zádech. Pomalu ustupovala, až došla do hlavní haly

domu. Zaslechla, jak ve směru od koupěte praskly hlavní dveře domu. Vyšli ven pustit žraloka. Musím Nicka a Troye varovat.

Carol vešla do nejbližší koupelny v chodbě, zavřela dveře a pustila z kohoutku vodu. Pak spláchla toaletu a odlepila malou vysílačku, kterou měla ukrytu v halence. Dala si ji přímo před ústa. „Mayday, mayday,“ řekla. „Vědí, že tam jste. Jste v nebezpečí.“ Zopakovala vzkaz a pak stiskla tlačítko, které automaticky vyšle sdělení ještě několikrát. Musím doufat, že tenhle zatracenej krám funguje, myslela si.

Začala si opět upevňovat maličký přístroj pod halenku. Přitom se náhodou podívala do zrcadla. Srdce se jí skorem zastavilo. Ve dveřích stála Ellen, civěla na ni, zlověstný pohled v očích naznačoval, že viděla a slyšela všechno. Vykročila ke Carol.

„Zůstaňte stát, Ellen,“ vyzvala ji Carol a zvedla ruce. „Proti vám nic nemám.“ Tlustá žena váhala. „Homer a Greta vás stejně jenom využívají,“ dodala tiše Carol. „Proč od nich neodejdete a nezařídíte si život po svém?“

Na Ellenině tváři se objevil vztek. Oči se jí zúžily, tváře zrudly a také zvedla velké pěsti, aby nahnala Carol strach. „Po tom vám sakra vůbec nic není, jak žiju svůj život,“ řekla výhrůžně. Opět vykročila ke Carol.

Carol popadla silný kovový držák na ručníky, u nějž stála, a vši silou zatáhla. Tyč se uvolnila ze zdi, dvě broskvové osušky a koncový dřevěný špalík upadly na podlahu krytou linoleem. Carol zvedla tyč nad hlavu. „Nenuťte mě, abych vás musela praštit. Jenom ustupte a jděte mi z cesty.“

Ellen nezpomalila. Carol pečlivě namířila a silně ji udeřila do pravého ramene. Těžká žena se zhroutila. „Greto,“ kvílela zrudným hlasem, „Greto, pomoz mi.“

Carol pořád mávala tyčí z držáku na ručníky, opatrně Ellen obešla a vycouvala ze dveří. Jakmile se dostala do haly, dala se úprkem do obývacího pokoje a zamířila ke dveřím. Hned vedle baru ji zezadu někdo napadl. Upadla dopředu, velmi tvrdě, a narazila nosem do koberce. Snažila se vykroutit z Gretina sevření, ale nešlo to. Připadala si jako připíchnutá. Z nosu jí vyteklo několik kapek krve a spadlo na koberec.

Obě ženy ztěžka dýchaly. Carol se podařilo otočit, takže na Gretu viděla. Marně bojovala, aby se osvobodila. Gretiny silné ruce udeřily Carolinými zápěstími o podlahu. Greta se sklonila, až měla tvář jen několik centimetrů od Caroliny. „Snažila ses zmizet, ja. A proč takový kalup?“

V očích měla něco divokého. Z náhlého popudu zvedla Carol hlavu a Gretu políbila. Přímou na rty. Útočnice na okamžik překvapeně povolila ruce. To Carol stačilo, víc nepotřebovala. Soustředila veškerou sílu a spodkem dlaně Gretu udeřila ze strany do hlavy. Trochu ji tím omráčila. Odstrčila ji a pádila ke dveřím.

Když vyběhla z hlavních dveří a sbíhala po schodech, už kalkulovala. Greta se okamžitě vzchopí, uvažovala. Nebudu mít čas otevřít dveře auta. Takže musím zkusit běžet.

Když Carol zabočila na silnici od Homerova domu k restauraci Pelican Resort, Němka se dostala patnáct metrů za ni a rychle její náskok snižovala. Deset let jsem třikrát týdně běhala. Ale dnes je to poprvé, kdy na tom závisí můj život. Snažila se zrychlit. Greta neustále zkracovala vzdálenost, která je dělila. Carol si byla jista, že bude co nevidět dostižena. Jednou si dokonce myslela, že cítí Gretinu ruku na své halence.

Po dvou stech metrech však Greta začala zůstat pozadu. Když byla Carol čtyři sta metrů od vjezdu do Homerova domu, odvážila se ohlédnout. Její pronásledovatelka se zjevně trápila a ztrácela už padesát metrů. Carol pocítila obnovený příliv energie. Dokážu to, pomyslela si, já opravdu uniknu.

Greta zpomalila a pokračovala jen chůzí. Nakonec to udělala i Carol, avšak ne dříve, než byla téměř u restaurantu. I pak se neustále ohlížela a snažila najít v měsíčním světle svou sokyni. Teď si zavolám taxi, uvažovala. A pojedu do Nickova bytu. Doufám, že ti dva zaslechli mé varování a jsou v bezpečí.

Gretu už nezahlédla. Zastavila se a napíjala zrak. Musela se vrátit, pomyslela si. Zatímco se dívala po silnici zpět, chytily jí za ramena dvě silné ruce. Otočila se a zírala do směřících se očí poručíka Richarda Todda.

Kapitola desátá

Záměrně čekal, až všichni ostatní herci opustí šatnu. Balíček sám nevypadal podezřele, byl velký asi jako kostka mýdla, zabalený v bílém papíře, převázaný tmavě červenou stužkou. Vždyť ani nevíš, jestli je to od ní, myslel si Winters, když zatáhl za mašličku na stuze. Podplukovník byl pln očekávání. Dnešní představení se vydařilo ještě lépe. A v ložnicové scéně cítil, byt jen na chvílku, na svých rtech dotek Tiffanina jazyku. To nemusela dělat, řekl si a na okamžik odložil všechny stopy pocitu viny.

Když otvíral balíček, třásl se mu ruce. V hladké bílé krabičce našel stříbrný cigaretový zapalovač, prostý, ale hezký, s vyrytými iniciálami VW na spodní části. Srdce se mu splášlo. Takže ona to také cítí. Podplukovníka Winterse přepadl mocný záchvěv touhy v genitáliích. Ted' si představoval výstup, k němuž dojde za tři nebo čtyři hodiny. Doprovází Tiffani domů a líbají se přede dveřmi. „Nepůjdete dovnitř?“ zeptá se Tiffani...

„Jsem tak hezká... ach tak hezká... Jsem tak hezká, vtipná a živá...“ slyšel Tiffani, jak si zpívá, když jde halou. Otevřela dveře do pánské šatny a otočila se jako čamrda. Vlasy měla vyčesané nahoru, takže jí bylo vidět elegantní krk. Zlaté zdobení na hřebenu, který jí věnoval, se bezvadně sladilo s bohatou kaštanovou barvou jejích vlasů. Měla na sobě bílé šaty s hlubokým výstřihem a odhalenými rameny kromě úzkých ramínek v rozích.

„No?“ zeptala se s velkým a dychtivým úsměvem. Opět se otočila dokola. „Co si myslíš?“

„Vypadáš překrásně, Tiffani,“ odpověděl. Díval se na ni tak náruživě, až se zarděla.

„Ach, Vernone,“ povzdechla si a změnila náladu, „hřebeny jsou úžasné.“ Vytáhla si cigaretu z jeho krabičky na stolku a zapálila si jeho novým zapalovačem. Zhluboka potáhla, dívala se mu upřeně do očí

a položila cigaretu do popelníku. „Nevím, jak ti mám poděkovat,“ zamumlala.

Šla k němu a vložila mu do rukou své ruce. „Už to byl úžasný večer.“ Dala mu levou ruku za hlavu a políbila ho. Myslel, že mu vybuchne srdce v těle. Tiffani cítila jeho vzrušení, když se jejich rty měkce dotkly. Přitáhla mu hlavu dolů, aby se rty setkaly, a nepatrně zvýšila tlak svého polibku. Nakonec ji objal a přitiskl k sobě.

Podplukovník Winters myslel, že v radosti toho polibku utone. Nikdy nepocítil takovou touhu jako nyní. Byl si jist, že by ráno ochotně zemřel, kdyby ji mohl předtím takhle celou noc líbat. Plně se oddal návalu radosti, lásky a smyslnosti; všechny starosti a zoufalství na okamžik zmizely. Chtěl se kolem Tiffani celý obalit, uzavřít ji nějak do sebe a na všechno ostatní ve vesmíru zapomenout.

Melvin a Marc přišli do šatny vyhledat Winterse. Nepřibližovali se tajně a nešli ani obzvláště potichu, ale ani Tiftani, ani podplukovník Winters je neslyšeli. Dva muži otevřenými dveřmi viděli, jak se pár líbá. Podívali se na sebe a instinktivně se na okamžik dotkli rukama. Z vlastní zkušenosti znali potíže milostných vztahů, jež se vymykají přijatým normám.

Tiffani a Winters konečně polibek ukončili a ona mu položila hlavu na hrud'. Stála zády ke dveřím. Winters otevřel oči a spatřil Melvina a Marka, jak tam před ním stojí. Zbledl, ale režisér udělal rukama gesto, které říkalo: „Nic se neděje. Je to jenom vaše věc, ne naše.“

Melvin a Marc chvilku ohleduplně počkali, aby to vypadalo, že přišli až po polibku. Winters poklepal Tiffani na rameno a otcovsky ji otočil. „Výborný výkon, podplukovníku,“ pravil Melvin, když vešel do šatny, „a druhý vynikající výkon od vás, mladá dámo.“ Odmlčel se. Marc vyjádřil své poklony úsměvem a Tiffani si bezděčně uhladila šaty. „Venku na vás čeká poručík Todd, podplukovníku,“ dodal Melvin. „Říká, že to nesnese odkladu. Požádal mě, abych vám řekl, že si máte pospíšet.“

Winters se zachmuřil a tvář se mu zkrabatila. Co tady proboha dělá? zvažoval. Je sobota po desáté večer. „Díky, Melvine,“ odpověděl. „Řekni mu, že za pár minut jsem tam.“

Režisér a jeho přítel se otočili a opustili šatnu. Tiffani sáhla pro zapálenou cigaretu, na níž popel přibyl natolik, že málem vypadla z po-

pevníku. Vdechla a podala ji Wintersovi. „Viděli nás, jak se líbáme?“ zeptala se úzkostlivě.

„Ne,“ zalhal. Už si však uvědomoval, jak neudržitelná byla jeho fantazie. Drahocenná Tiffani, pomyslel si. Má nedospělá láska. Měli jsme štěstí. Ale nemůžeme si nic namlouvat. Nakonec nás někdo uvidí. Pohlédl jí do očí a spatřil plamen adolescentní vášně. Opět cítil nával v ledví. Objal ji a silně k sobě přitiskl. A jestli nás uvidí nesprávná osoba, myslel si, jak se mu chvěly rty pod jejím polibkem, mé riziko přesáhne všechny meze.

Winters zahodil cigaretu na zem a zašlápl ji. V nevěře vrtěl hlavou. „Říkáte mi, že jste ty tři vsadil do vazby a že je držíte na základně?“

Poručík Todd byl zmaten. „Ale pane, nechápete to? Máme celou sadu fotografií. Na třech z nich je jasně vidět řízená střela. A jsou tam další snímky, které ukazují toho černého chlápka v jakési podvodní stavbě, tam v oceánu. Právě tak, jak jsem to tušil. Co víc bychom ještě potřebovali? Tady jsme je chytili, přímo při činu, jak se vracejí z potápění s pětáctýřiceti librami zlatých prutů v batozích. S pětáctýřiceti librami!“

Podplukovník se otočil a šel k divadlu. „Vraťte se na základnu, poručíku,“ pravil zhnuseně. „Budu tam do pěti minut.“

Melvin a Marc zřejmě čekali pouze na Tiffani a podplukovníka, aby mohli zamknout divadlo a jít na večírek. „Můžeš ji tam dovézt, Melvine?“ zeptal se. „Na základně je dnes večer velký zmatek, a vypadá to, že to tam budu muset srovnat.“ Rozhovor s Toddem přispěl k Wintersovu vystřízlivění alespoň na dvou úrovních. Za prvé mu připomněl, že venku, mimo divadlo, existuje reálný svět, svět, který by se nedíval shovívavě na třiačtyřicetiletého podplukovníka námořnictva, jenž udržuje sexuální vztah se sedmnáctiletou studentkou střední školy. Za druhé jej Toddovo překvapivé oznámení, že opravdu zadržel tři civilisty, mezi nimi i dobře známou reportérku, postrčilo, aby si uvědomil, že přehnané zaobírání se Tiffani ovlivnilo jeho práci. Nikdy jsem neměl připustit, aby se tahle věc tak vymkla kontrole, uvažoval. Od tohoto okamžiku ten poručík neudělá žádný krok, k němuž mu nedám osobně souhlas.

„Je mi to líto, Tiffani,“ řekl otcovským tónem. Neurčitě ji objal a lehce políbil na temeno hlavy. „Přijdu na večírek, jakmile to bude možné.“

„Pospěšte si, nebo přijdete o šampaňské,“ řekla s úsměvem Tiffani. Melvin zhasl v divadle světla. Všichni čtyři vyšli ze dveří.

Winters zaparkoval na ulici téměř blok odtud. Zamával Tiffani, když si sedala do Melvinova auta. Rád bych věděl, jestli se to kdy dovíš, mladá dámo, myslel si. Dovíš, jak blízko jsem se dnes dostal k tomu, abych všechno zahodil. V mysli se vrátil o čtyřicet let zpět, do chladné noci na předměstí Filadelfie, kdy se prostě přestal ovládat a v podstatě znásilnil Joannu Carrovou. Winters nastartoval pontiaka a vyjel na ulici. Bylo by to tak snadné, pomyslel si. Jen jednou zapomenout na pravidla a omezení. Skočit do vody bez toho, aby se člověk nejdříve podíval. Vzpomněl si na svou smlouvu s Bohem po noci, kterou strávil s Joannou. Takže Ty jsi dodržel svou část úmluvy. Řekl bych. A ze mě se stal důstojník a gentleman. A vrah.

Zamračil se. Zabočil kolem honosného restaurantu Mijako Gardens a zamířil k základně. S velkým úsilím se přinutil, aby přestal myslet na Tiffani, Joannu a sex. Nestačí, že jsem podstoupil tuhle zkoušku s Tiffani. Současně mi přidělí bláznivého poručíka, který zachází neurvale s civilisty, protože se pokouší dokázat jakýsi absurdní...

Podplukovník Winters zastavil na světlech. Pomalu mu začal docházet plný význam toho, co mu Todd řekl. Kriste pane, já se můžu taky dostat do maléru. Nezákonné vniknutí. Neoprávněné zadržení. Todda odsoudí v plném rozsahu obvinění... Projel křižovatku. Mechanicky si dal cigaretu do úst a zapálil ji. Takže bych se měl chovat omluvně. Ale do prdele. Ta Dawsonová je reportérka. Moc špatná zpráva.

Dojel na základnu. Mávl hlídači a pokračoval k místu, kde, jak mu Todd řekl, trojici zadržují. Zastavil před prostou bílou budovou na malém vršku asi pět metrů nad úrovní ulice. Vedle cesty čekal nervózní poručík Ramirez. V rukou držel dvě velké tlusté obálky. Otočil se a něco zavolal k hlavním dveřím. V mžiku vyšel Todd. Pečlivě zamkl dveře, sestoupil ze schodů a vydal se ke dvěma důstojníkům. Ramirez už ukazoval podplukovníku Wintersovi fotografie, když se k nim Todd připojil. Tři muži krátce, ale živě diskutovali.

„Tak co se stalo po tom, když jste dostali můj vzkaz?“ Carol se obrátila na další dva, jakmile Todd zmizel ze dveří. Od doby, co je Todd a Ramirez na parkovišti v Pelican Resort zadrželi, neměli moc příležitostí promluvit si o samotě.

„Troy byl připraven vzít roha,“ zasmál se Nick. „Ale já jsem si myslel, že se tvé varování týkalo jenom robotického hlídače. A protože ten byl už několik minut nehybný, domníval jsem se, že nejsme v nebezpečí. Byl jsem ještě pořádně namíchnutý kvůli tomu druhému vaku zlatých prutů. Tak jsem spěchal zpátky k vratům.“

Plně jsem se soustředil na to, abych našel způsob, jak protáhnout vak mezi mřížemi, nevěnoval jsem tedy pozornost ničemu jinému. Znenadání jsem ucítil, jak mě Troy odtrhl zpátky. Možná sekundu nato udeřili plnou silou do vrat dva nebo tři žraloci, jeden určitě mako. Myslel jsem si, že se vrata určitě rozpadnou na kousky.“

„Ti žraloci byli skutečně nebezpeční, anděli,“ vmísil se do líčení Troy. „A taky pitomí. Ten velký musel udeřit do vrat aspoň desetkrát, než to vzdal.“

„Vztlakový vak ti blázniví žraloci okamžitě rozcupovali. Možná dokonce většinu prutů sami spolkli. Nebyla to legrace být jim tak blízko.“ Nick se otřásl. „Když zavřu oči, pořád vidím zuby toho maka necelý metr od sebe. Pravděpodobně budu mít několik let zlé sny.“

„Táhl jsem Nicka k oceánu. Nechtěl jsem mít s těmi hnusnými bestiemi nic společného a nevěřil jsem, že vrata vydrží, jestli se pustí znovu do útoku. Stihli jsme to v rekordním čase. Nikdo z nás samozřejmě nečekal, že po návratu k dodávce nás pozdraví Námořnictvo Spojených států.“ Troy se odmlčel. „Ten Todd, jaký má vlastně problém? Určitě si o sobě myslí, že je ostrý hoch a kápo. Je jenom načufenej, protože ho včera večer profesor praštil?“

Carol se usmála. Levou ruku položila Nickovi na nohu těsně nad kolenem. Nechala ji tam po celou dobu, co mluvila. „Todd je jeden z námořních inženýrů, kteří se snaží najít ztracenou řízenou střelu. Jsem si jistá, že on a jeho muži museli provést vloupání do Nickova bytu a mého hotelového pokoje. Jinak by nás nezadrželi.“

„Jaké důvody k tomu můžou mít?“ ptal se Nick. Spustil ruku dolů a propletl ji s Carolinou. „Není proti zákonu mít v batohu na zádech zla-

té pruty; nemáme jako občané nějaká práva, která takovýmhle věcem brání?“

„Pravděpodobně ano,“ usmála se. Stiskla mu ruku a pak svou stáhla. „Ale jako reportérce se mi tato část dobrodružství zdá velice zajímavá. Všichni vidíme, že poručík Ramirez je moc nervózní. Nedovolil ani Toddovi, aby nám položil nějakou otázku, dokud se nespojí s podplukovníkem Wintersem. A hodně se staral o naše pohodlí.“

Vtom se jako na narážku na jevišti otevřely hlavní dveře a vstoupili tři námořní důstojníci. Winters šel první, oba poručíci vzápětí za ním. Carol, Nick a Troy seděli na šedých kovových židlích v levé části rozdělené plochy, která sloužila jako čekárna pro větší kanceláře v zadní části budovy. Winters vešel do čekárny a zpola se opřel o velký šedý stůl proti nim.

„Jsem podplukovník Vernon Winters,“ pravil a po řadě všem pohlédl do očí. „Jak slečna Dawsonová ví, jsem jedním z nejvyšších důstojníků na zdejší základně. Nyní řídím tajný projekt s krycím názvem Zlomený šíp.“ Usmál se. „Určitě se ptáte, proč jste se ocitli na základně.“

Natáhl levou ruku a Ramirez mu podal zvětšené infračervené snímky, které ukazovaly řízenou střelu v nejmenších detailech. Mávl fotografiemi ke třem zadrženým. „Jedním z cílů projektu Zlomený šíp je najít řízenou střelu, která se námořnictvu ztratila kdesi v Mexickém zálivu. Tady poručík Todd se domnívá, na základě těchto fotografií, že vy víte, kde ta střela je. To je důvod, proč se rozhodl dopravit vás sem k výsledku.“ Winters zvýšil hlas a začal rozhazovat rukama. „Jsem si jist, že vám nemusím připomínat, že nejdokonalejší zbraňové systémy jsou tím, co udržuje náš národ v bezpečí a zajišťuje mu svobodu...“

„Ušetřete nás vlastenecké přednášky a hereckého představení, podplukovníku Wintersi,“ přerušila ho Carol. „My všichni víme, že hledáte ztracenou řízenou střelu a že si myslíte, že jsme ji možná našli. Litujeme. Vydali jsme se ji dnes hledat, ale nepodařilo se nám ji znovu nalézt.“ Vstala. „Ted' mě chvíli poslouchejte. Tady váš horlivý poručík a jeho lidi porušili víc zákonů, než dokážu vypočítat. Kromě toho, že nás unesli, vykradli a vandalsky poničili můj hotelový pokoj a byt pana Williamse. Ukradli také nějaké fotografie a cenné zařízení.“ Vrh-

la na Winterse tvrdý pohled. „Budete muset mít zatraceně dobrý důvod, proč jste nás sem přitáhli, nebo přísahám, že se postarám, abyste všichni tři byli postaveni před vojenský soud.“

Carol letmo pohlédla na Ramireze. Ten se ošíval. „Zatím,“ pokračovala, „můžete začít tím, že se nám oficiálně, písemně omluvíte, vrátíte nám náš majetek a dostatečně zaplatíte za všechny škody. A navíc, počínaje tímto okamžikem, požaduji výlučný přístup ke všem záznamům projektu Zlomený šíp. Nebudete-li souhlasit se všemi těmito podmínkami, můžete se už začít připravovat na čtení článku o gestapáckém postupu Námořnictva Spojených států v příštím vydání listu *Miami Herald*.“

Ach ouvej, pomyslel si Winters. Tohle nebude snadné. Ta reportérka má v úmyslu začít hru, v níž se blufuje a vyhrožuje. Zatímco přemýšlel, vytáhl cigaretu. „Buďte tak laskav a nekuřte tady,“ přerušila mu sled myšlenek Carol. „Nám všem to vadí.“

K čertu s těmi agresivními nekuřáky. Vrátil pallmallku do krabičky v kapse. Winterse Carolin náhlý útok zprvu zaskočil, nakonec však znovu nabyl rovnováhy. „Takže, slečno Dawsonová,“ začal podplukovník po chvíli. Odhlédl od trojice a díval se k hlavním dveřím, „chápu, že můžete být rozrušena tím, co se stalo. Připouštím, že moji lidé vskutku jednali neoprávněně, když prohledávali vaše pokoje, aby našli důkazy. Avšak...“ Winters přestal uprostřed věty, otočil se a vrátil se pohledem k zadržené trojici.

„Avšak,“ zopakoval, „my tady hovoříme o velezradě.“ Počkal, nechal jim čas, aby zaregistrovali jeho výhrůžku. „A nemusím vám říkat, slečno Dawsonová, že velezrada je vážná záležitost. Dokonce vážnější než žurnalistika.“ Opět pro efekt zaváhal a potom velmi přísným hlasem pokračoval: „Jestliže někdo z vás ví o místě té střely a předal tuto znalost členu jakékoliv cizí mocnosti, obzvláště té, na niž pohlížíme jako na nepřátelskou našim národním zájmům, pak jste se dopustili velezrady.“

„Jaký druh drogy kouříte, podplukovníku?“ ozvala se Carol. „Svobodně připouštíme, že jsme hledali vaši řízenou střelu. Ale to z nás nedělá špiony. Nic proti nám nemáte.“ Mrkla na Nicka. Ten obdivoval její výkon. „Já jsem prostě reportérka, která se zajímá o materiál pro článek. Ta vaše záležitost s velezradou je pustý výmysl a ryzí žvást.“

„Ach, tak?“ Poručík Todd se už nedokázal ovládnout. „Tak odkud tedy pocházejí tyhle fotografie?“ ukázal snímek Troye v plné potápěčské výstroji v první podvodní místnosti s červenými a modrými stěnami. Pak se otočil a ukázal na batohy ležící v opačném rohu místnosti. „A co dělali vaši dva přátelé po svém dnešním potápění s pětačtyřiceti librami zlata?“

„Dobrá, člověče“ poznamenal nadsazeně Troy. Vykročil k poručíku Toddovi. „Dobrá. Už jste na to přišel, že jo? Našli jsme střelu a prodali ji Rusům za třiaadvacet kilo zlata.“ Jak se díval na Todda, oči se mu rozšířily. „A teď je střela na palubě ponorky, která míří do Moskvy, nebo někam... Podívej, člověče, přestaň si dělat legraci. Nejsme přece tak pitomí.“

Poručík Todd nevydržel a vybuchl. „Ty černej bastarde...“ zamumlal, než mezi ně podplukovník Winters skočil. Winters potřeboval trochu času na přemýšlení. Toddovy otázky zůstávaly koneckonců ještě nezodpovězeny. I kdyby na ně existovaly dobré odpovědi, nebylo těžké pochopit, jak na základě fotografií někdo mohl dojít k závěru, že může jít o spiknutí.

A nadto šlo ještě o otázku hájit postup svých podřízených důstojníků a vyšetřovacího týmu. Jestli tyhle tři teď nechám jít, uvažoval Winters, pak v podstatě přiznáváme, že jsme udělali chybu... Ramirez podplukovníkovi něco ukazoval. Hlavou pokynul ven. Winters zprvu nepochopil, ale Ramirez náznak zopakoval.

„Omluvte nás na chvíli,“ řekl Winters. Vyšli s Ramirezem na plošinu nad schodištěm a nechali Todda s Nickem, Carol a Troyem. „O co jde, poručíku?“ zeptal se Winters.

„Podplukovníku, pane,“ odpověděl Ramirez, „má kariéra je v námořnictvu. Jestli tyhle tři teď propustíme, a to ještě bez jakéhokoli formálního výsledku...“

„Naprosto souhlasím,“ přerušil ho rázně Winters. „Přál bych si, aby se nic z dneška nebylo stalo. Ale stalo se to. Teď to musíme ukončit správně a důkladně, nebo nebudeme mít žádnou obranu pro to, co jsme provedli.“ Chvilí přemýšlel. „Jak dlouho vám bude trvat, než připravíte aparaturu pro videozáznam a záznam zvuku pro formální výsledek?“

„Asi třicet minut,“ odvětil Ramirez. „Nanejvýš pětačtyřicet.“

„Uděláme to. Než všechno seženete, připravím seznam otázek.“

Do prdele, řekl si Winters, když pozoroval Ramireze, jak svižně kráčí ke své kanceláři na druhé straně základny. Já tady skutečně ztvrdnu celou noc. Pomyslel na nevyužitou příležitost s Tiffani. Měl bych jí raději zavolat a vysvětlit to, když budu připravovat otázky. Ucítil náhlý výbuch vzteku na poručíka Todda. A co se tebe týká, myslel si, jestli z toho vyjdeme se zdravou kůží, osobně dohlédnu, aby tě přeložili do Nejzazších Prčic.

Bylo už po jedenácté hodině. Poručík Todd stál blízko hlavních dveří. V ruce držel obušek. Jednou tohoto večera, hned jak Nick a Troy dorazili na parkoviště u restaurantu Pelican Resort, Todd obušek použil. Udeřil jím přes záda Nicka, aby ho přinutil nastoupit do auta. Nick ještě cítil podlitinu, kde dopadl.

„Jak dlouho to bude trvat?“ zeptal se Troy. Stál nedaleko stolu. „Nemohli bychom jít teď domů, trochu se vyspat a vrátit se v pondělí ráno?“

„Slyšel jste, co říkal,“ odvětil Todd. Očividně cítil hluboké uspokojení. „Odešli připravit formální výsledky. Měli byste využít času, abyste řekli pravdu.“ A udeřil obuškem do dlaně.

Troy se otočil ke svým společníkům, mrkl na ně a řekl: „Dobrá, parto, navrhuju, abychom z tohoto lokálu frnkli. Přemůžeme tohoto komedianta a vypadneme odsud.“

„Jen to zkuste, vy čuramedáni,“ opáčil Todd. Pro zdůraznění udeřil obuškem do jedné z prázdných skládacích židlí. „Nic by se mi nelíbilo víc, než podat zprávu, že jste se pokusili o útěk.“

Nick toho od chvíle, kdy Winters a Ramirez odešli, moc neřekl. Teď se díval přes pokoj na Todda. „Víte, co mě na tom nejvíc otravuje, poručíku?“ zeptal se svého věznitele. „Je to ta věc, že lidi jako vy,“ pokračoval, aniž počkal na odpověď, „končí všude po celém světě na místech, kde mají moc nebo autoritu. Podívejte se na sebe. Myslíte si, že to, že nás můžete ovládat, z vás dělá Někoho. Ale řeknu vám: nejste ani hovno.“

Todd se nesnažil skrývat antipatie vůči Nickovi. „Aspoň si dokážu najít za přátele bělochy,“ kontroval ironicky.

„Slavnostně prohlašuji,“ ozval se rychle Troy, „že mám dojem, že náš společník poručík Todd je zřejmě slepý fanatik. Možná mluvíme s opravdickým bílým gadžem. Počkáme si, jestli jeho dalším slovem bude ‘negr’...“

„Chlapci, chlapci,“ zasáhla Carol, když se Todd vydal k Troyovi. „To už snad stačilo.“ Místnost ztichla. Troy se vrátil ke svým přátelům a usedl na židli.

O chvíli později se naklonil ke Carol a Nickovi. Když k nim šepetem mluvil, dal si zlatý náramek těsně k ústům. „Víte, lidi, jestli se odsud brzy nedostaneme, můžeme tady zůstat celou noc. Dovedu si představit, že výslech bude trvat tři nebo čtyři hodiny. A to znamená, že se ráno dostane na místo potápění před námi námořnictvo.“

„Ale co můžeme dělat?“ zeptala se Carol. „Byl by to zázrak, kdyby nás nechali odejít bez výslechu.“

„Zázrak, anděli,“ zazubil se Troy, „je právě to, co potřebujeme. Dobrý starodávný zázrak. Něco jako modrý skřítek.“

„Co si tam, vy sralbotkové, šeptáte?“ bojechtivý poručík Todd se vydal ke koupelně na západním konci dlouhé místnosti. „Nechte toho. A o nic se nepokoušejte. Venkovní dveře jsou zamčené a klíč mám já.“ Nezavřel dveře do koupelny. Mušle pisoáru byly našťastí vpravo mimo dohled.

V zadní části malé koupelny nebylo mnoho světla. Když Todd končil močení, pocítil podivný vjem na celé pravé straně, jako by do něho píchalo tisíc jehliček. Zmateně se otočil do rohu místnosti. Co tam spatřil, to v něm vyvolalo neuvěřitelný hrůzný šok.

V rohu, částečně skryto ve slabém světle, stálo něco, co se dalo popsat jako metr osmdesát vysoká mrkev. Tlustší konec tvora se opíral o čtyři blanité polštářky umístěné na podlaze. Mrkvovitý tvor neměl žádné ruce, ale asi půldruha metru nad zemí, těsně pod změtí modrých špaget neznámého účelu, měl na vršku „hlavy“, v části, která mohla znamenat tvář, vyryty čtyři svislé zářezy dlouhé asi třicet centimetrů. Ze všech zářezů viselo cosi divného. Troy později Carol a Nickovi vysvětlí, že to byly senzory, že mrkev těmito visícími nástavci viděla, slyšela, čichala a chutnala.

Poručík Todd nečekal, až si stvoření zevrubně prostuduje. Zaječel a rychle vycouval z koupelny. Nestačil ani schovat penis a zatáhnout zip

na poklopce. Když se nadpřirozená oranžová věc přesunula do světla ve dveřích do koupelny, byl si jist, že ho bude sledovat. Zkoprněle na ni bez hnutí půl sekundy zíral. Pak, když se k němu opravdu vydala, se Todd okamžitě obrátil, otevřel přední dveře a úprkem jimi proběhl.

Ke své smůle zapomněl na osm betonových schodů. V panice zakopl a upadl. Tvrdě udeřil hlavou do druhého schodu a skulil se dolů. V bezvědomí zůstal ležet na zádech na chodníku před budovou.

Když Carol mrkev poprvé spatřila, strachem se krčila a tiskla k Nickovi. Pak oba pohlédli na Troye. Ten se usmíval a broukal si pro sebe: „Padá hvězda, vyslov přání... splní se ti znenadání.“ Zdál se jim nad vším tak povznesený, že se také dočasně uvolnili. Jakmile však poručík Todd zmizel hlavními dveřmi a mrkev se obrátila k nim, bylo těžké zachovat klid.

„Do háje zelenýho,“ culil se Troy jako měsíček. „Já jsem opravdu doufal, že to bude modrý skřítek. Myslel jsem si, že by ze mě mohl udělat boháče, nebo možná dokonce i bělocha.“

„Dobrá, Jeffersone,“ řekl Nick. Tvářil se, jako by právě kousl do citronu. „Vysvětli nám, prosím tě, co je tahle věc před námi.“

Troy nejdříve pomalu došel do rohu místnosti a sebral tam jejich batohy. „Tohle, profesore,“ odpověděl a šel přímo k mrkvi, „je něco, co bychom mohli nazvat holografickým zobrazením.“ Strčil ruku do oranžového těla a prostrčil ji skrz něj. „Někde ve vesmíru asi existuje skutečný tvor jako tohle, ale oni pouze vyslali jeho obraz, aby nám pomohli uprchnout.“

Ani po Troyově vysvětlení se Nick a Carol nechtěli přiblížit k nehybné mrkvi víc, než bylo naprosto nutné. Pohybovali se zády ke stěnám, dokud nedošli ke dveřím. „Nedělejte si starosti,“ smál se Troy, „neublíží vám.“

Senzor, který visel ze zářezu úplně vpravo, byl naprosto nepochopitelný. Carol z něj nedokázala odtrhnout oči. Vypadal jako chomáč lepkavé plástve medu nasazený na konec mažoretčiny hole. „Co s tímhle dělá?“ ptala se Carol, když šla před Troyem do dveří.

„To nevím, anděli,“ odpověděl Troy. „Ale musí to být legrační.“

Nick a Troy se připojili ke Carol na plošině nad schodištěm. Všichni spatřili Todda zhruba současně. Přirozeně je překvapilo, že leží u

úpatí schodů. Krvácel z hlavy. „Neměli bychom mu pomoci?“ zvažovala nahlas Carol, když Troy seběhl před ní se schodů.

„V žádném případě,“ odvětil rychle Nick.

Troy se k Toddovi sehnul a pečlivě bezvědomého poručíka prohlédl od hlavy až k patě. Lehce plácl velkého muže po tváři. Poručík se ani nehnul. Troy mrkl na své přátele nahoře na schodišti. „Profesor měl pravdu, člověče,“ zazubil se, „ty skutečně nejsi ani hovno.“

„Takže jsem ji políbila,“ zasmála se Carol.

„Cože jsi udělala?“ zeptal se Nick. Seděli v Troyově staré dodávce fordce, jeli k Hemingwayovu přístavu. Po opuštění základny šli dva a půl kilometru pěšky k Troyovu dvojdomku, aby si vzali jeho auto. Carol seděla vpředu vedle Troye a Nick vzadu u batohů, v nichž měli zlato a diskety s informacemi.

Carol se obrátila k Nickovi. „Políbila jsem ji.“ Když Nick znechuceně zkrivil tvář, opět se zasmála. „Co jsem mohla dělat? Ta ženská je silnější než většina mužů. Přišpendlila mě k podlaze. Způsob, jakým mě držela, měl v sobě něco, co trochu naznačovalo...“

„Juchů, anděli,“ Troy udeřil levou rukou do palubní desky. „Jsi úžasná. Co udělala ta superskopčáčka potom?“

„Uvolnila mi sevření zápěstí. Jenom na okamžik. Myslím, že váhala, jestli mě nemá taky políbit.“

„Br,“ ozval se Nick ze zadního sedadla. „Asi se z toho pozvracím.“

„Takže tys ji praštila do strany hlavy a potom prchala?“ zeptal se Troy. Carol přikývla. Troy se srdečně zasmál, ale hned zvažněl. „Dávej si moc dobrý pozor, jestli ji ještě uvidíš, anděli. Greta nesnáší prhru.“

„Ale v jednom ohledu se v ní mýlíš, Carol,“ poznamenal Nick. „Greta vůbec není na ženy. Na to má příliš ráda sexuální styk s muži.“

Carol připadala Nickova poznámka směšně samolibá a dokonce ji podráždila. Mluvila k vedle sedícímu Troyovi: „Proč muži přirozeně předpokládají, že každá žena, která udržuje sexuální styky s muži, nemůže mít zájem o sex s jinou ženou? Co myslíš? Není to jen další příklad jejich hluboké víry ve svou vlastní vrozenou nadřazenost?“ Nepočkala na odpověď. Otočila se a opět hovořila k Nickovi: „A v případě, že si kladeš otázku, odpověď je ne, nejsem lesbička. Jsem ne-

únavně heterosexuální, stejně kvůli svému původu ze střední vrstvy San Fernando Valley jako kvůli všemu ostatnímu. Ale připustím, že mě někdy ohromně unavují muži i to, co nazývám jejich paviánským předváděním mužnosti.“

„Hej,“ ozval se Nick. „Neměl jsem v úmyslu začít hádku. Jenom jsem naznačil...“

„Dobrá, dobrá,“ přerušila ho Carol a trochu se uvolnila, „nic se nestalo. Myslím, že jsem se trochu unáhnila.“ Na chvíli se odmlčela a pak poznamenala: „Mimochodem, Nicku, jedno ještě úplně nechápu. Proč si kapitán Homer dal takovou práci, aby po celou dobu schovával zbytek pokladu? Proč ho prostě co nejdříve, jak to šlo, neprodal?“

„Z mnoha důvodů,“ vysvětloval Nick. „Určitě ne nejmenším je ten, že by se to mohlo nějak prozradit a že by ho obvinili z křivé přísahy, které se dopustil během našeho soudu. Takhle se taky vyhne placení daní a cena zlata s časem vzrůstá. A co je nejdůležitější, Greta musí zůstat s ním, jestli chce dostat celý podíl. Téměř určitě čas od času část odprodá, aby získal hotovost, asi přes prostředníka. Ale nikdy ne tolik, aby to vyvolalo pozornost.“

„Tak vidíš, anděli,“ poznamenal Troy „proto si nemůže dovolit zavolat policii. Poněvadž by musel všechno přiznat. Vsaďm se, že je doopravdy naprdujetej.“

Troy zajel do levého pruhu a čekal na změnu světla. Do pravého pruhu vedle Carol dojezdilo auto. Bezděčně tam pohlédla. Byl to mercedes.

Později se Carol rozpomene, že se jí zpomalil čas. Každá sekunda následující minuty se jí zapsala do paměti mimořádně zpomaleně, jako kdyby kryla mnohem delší časový úsek. Greta řídila auto kapitána Homera a zírala na Carol. Homer seděl vedle ní, hrozil pěstmi a něco vykřikoval. Carol ho přes zavřené okno neslyšela. Soustředila se na Gretiny úžasné oči. Nikdy nespatriła takovou nenávist. Jen na okamžik odvrátila zrak, aby varovala Nicka a Troye. Když pohlédla zpět, Greta mířila pistolí přímo na ni.

Tři věci se staly téměř současně. Carol se sehnula, Troy vjel do křižovatky na červenou, jen taktak minul rychle jedoucí auto v protisměru, a Greta vystřelila. Kulka proletěla Caroliným oknem a udeřila do

Troyových dveří, nějak je zázračně oba minula. Carol se krčila pod palubní deskou. Přemáhala paniku a snažila se popadnout dech.

Začala honička. Bylo po půl dvanácté v sobotu večer a provoz v obytné čtvrti Key West nebyl velký. Troyův ford se s mercedesem nemohl rovnat. Ještě dvakrát se Greta dostala na jejich úroveň a pokropila ford střelami. Rozbila okna, ale nikoho z cestujících nezranila.

Nick ležel na podlaze mezi sedadly. „Jed’ do středu města, jestli můžeš,“ křikl na Troye. „Třeba je ve větším provozu ztratíme.“

Troy se za volantem shrbil, jak to jen šlo. Jel jako šílenec, přejížděl po čtyřproudé ulici do protisměru, zběsile troubil a znemožňoval Gretě, aby vytušila jeho další krok. „Kde jsou policajti, když je člověk opravdu potřebuje?“ ptal se hlasitě. „Uprostřed Key West po nás střílejí maniaci a nikdo v modré uniformě nikde v dohledu.“

Na Nickův návrh se Troy náhle uprostřed ulice obrátil a vydal se opačným směrem. Greta to nečekala. Dupla na brzdy, mercedes se dostal do smyku, odrazil se od zaparkovaného auta a pokračoval v honičce.

Neměli před sebou na ulici žádné auto a mercedes zkracoval odstup. „Ach, ach,“ povzdechl si Troy, bál se dalšího útoku. Prudce zatáhl volant doleva, proletěl alejí, do parkoviště a zpátky do úzké uličky. O chvílku později rychle zabočil do vjezdu. Auto bylo zaplaveno světlem a Troy dupl na brzdy. „Všichni ven,“ vykřikl. Zatímco Carol a Nick se snažili zjistit, co se k čertu děje, Troy dával klíčky od auta vysokému muži v červené uniformě.

„Dáme si jenom drink,“ řekl. Zaslechli skřípění brzd mercedesu. „A tihle lidi za námi,“ řekl Troy hlasitě šesti přihlížejícím včetně dvou příslušníků obsluhy parkoviště, kteří stáli poblíž, „mají zbraně a snaží se nás zabít.“

Pro Gretu a Homera už bylo pozdě, aby se pokusili o útěk. Troy vjel do kruhového vjezdu hotelu Miyako Gardens a za mercedes se už dostalo další auto. Greta zařadila zpátečku, zdemolovala nárazník a mřížku jaguáru za ní, a pak se snažila protáhnout kolem Troyova forda. Troy a uniformovaný člen obsluhy uskočili stranou. Greta udeřila do otevřených dveří forda, ztratila nad mercedesem kontrolu a nakonec narazila do kiosku uprostřed vjezdu. Když se Carol a Nick vyhra-

bali z auta, čtyři muži z hotelové ochranky už Homera a Gretu obklíčili.

Troy přišel ke svým přátelům. „Není někdo zraněný?“ Carol i Nick zavrtěli hlavou. Troy nasadil široký úsměv. „Myslím, že tímhle by ti lumpové měli být vyřízení,“ poznamenal.

Carol ho objala. „To byl výborný nápad, zajet sem,“ prohlásila. „Jak tě to vůbec napadlo?“

„Ptáci,“ odpověděl Troy.

„Ptáci?“ ozval se Nick. „O čem to mluvíš, Jeffersone?“

„No, profesore,“ Troy otevřel dveře do elegantního hotelu a sledoval své společníky do otevřeného atria, „když už nás potřetí skorem měli, uvědomil jsem si, že nás asi za krádež svého zlata zabijí. A uvažoval jsem, jsou-li v nebi opravdu ptáci. Máma mi vždycky říkala, že jsou.“

„Troyi,“ řekla s úsměvem Carol, „ty vždycky strašně kecáš. Mluv pro změnu k věci.“

„Přesně tak, anděli,“ odpověděl. „Rozhlédni se kolem.“ Atrium hotelu Mijako Gardens zdobila nádherná voliéra, jejíž tenké pletené dráty se pod řadami reflektorů zvedaly čtyři podlaží nahoru. Mezi popínavými rostlinami a palmami poletovaly stovky barevných ptáků a přinášely do hotelové vstupní dvorany opravdový zvuk a pocit tropů.

„Když jsem myslel na ptáky,“ Troy už nedokázal potlačit bláznivý smích, „uvědomil jsem si, že jsme v blízkosti tohoto hotelu, a plán mi prostě vytanul na mysli.“

Všichni tři spolu stáli a vzhlíželi k voliéře. Carol stála uprostřed. Vzala oba muže za ruce.

Repatriace

Pod smaragdově zeleným oceánem klidně spočívá kosmická loď. Podivná stvoření podobná rybám plují kolem, pozorují návštěvníka z nebes a pak pokračují ve své pouti. Probíhá poslední kontrola před vysazením. Až kontrola skončí, dveře u dna lodi se otevřou a objeví se zlatá kovová koule o průměru asi třinácti centimetrů. Koule je připevněna nahoře na dlouhé úzké plošině. Nitky pod plošinou ji pohánějí po malé rampě a pak po písčitém dnu oceánu.

Plochý dopravní prostředek a jeho náklad mizí v dáli. Po dlouhém čekání se podivná pohyblivá plošina navrácí ke kosmické lodi, bez zlaté koule. Rampa se zasune do lodi, dveře se uzavřou a kosmická loď je připravena ke startu. Brzy nato se velká loď počne zvedat, dokud se nedostane těsně pod povrch smaragdového oceánu. Pak změní konfiguraci, přidá si křídla, řiditelné klapky a další ovládací zařízení a vyrazí z vody. Nějakou dobu vypadá jako letadlo. Stoupá do modré oblohy naplněné světlem dvou sluncí tak rychle, až se z toho tají dech. Orbitální rychlosti dosáhne téměř ihned. Jakmile se dostane na dráhu nad atmosférou, stáhne aerodynamické plochy a vydá se na poslední cestu kolem planety Canthor. Když na své dráze dorazí do skutečného bodu anomálie, náhle zrychlí a vyřítí se k chladu a temnu mezihvězdného prostoru. Třetí dodávka skončila. Zbývá jich ještě devět, než její šedesát milicyklů trvající poslání skončí.

Uplynou tři milicykly. Další cílová planeta je jen šest soustav daleko, jiná oceánická planeta obíhající kolem osamoceného žlutého neobvykle stabilního slunce. Čtvrtou kolébku odloží zde, na třetím tělese od hvězdy, planetě, jejíž oběžná doba kolem středového slunce je tak krátká, že v jednom milicyklu udělá čtrnáct otáček.

Než kosmická loď dosáhne terče, zajede si. Ponoří se hluboko do atmosféry největší planety v nové soustavě bohaté na vodík a dosáhne tak dvou cílů. Změnou kinetické energie na vyzářené teplo sníží znač-

ně svou rychlost vzhledem k centrální hvězdě a částečně si doplní zásoby čistých prvků a jednoduchých chemických sloučenin, z nichž výrobní zařízení na palubě vytváří všechny záložní a náhradní díly. Po ukončení ponoru v husté atmosféře urazí mezihvězdný cestovatel konečnou vzdálenost ke svému terči za šest set nanocyklů.

Během přibližování prochází automatický software centrálního počítače dobře odzkoušenou sekvencí, která je navržena tak, aby zjistila, zda se některá z podmínek na terčové planetě od poslední úplné série systematického pozorování před třemi cykly nezměnila. Protože obsah každé kolébky byl navržen jedinečně na základě životního prostředí na dané planetě, kde zygoty musejí vyrůstat a prospívat, jakákoliv velká změna tohoto prostředí by mohla drasticky ohrozit pravděpodobnost přežití repatriovaného druhu. Na příkaz z počítače se použije soubor pokročilých přístrojů k dálkovému průzkumu, aby se potvrdily původní specifikace návrhu pro planetu.

Navzdory předpokladům však přístroje nepotvrzují množinu předpokladů návrhu. Životní prostředí se změnilo. Ne značně, ne jako by je v masivním měřítku přepracovala pokročilá inteligence za určitým cílem. Počáteční údaje silně naznačují, že během posledního cyklu či dvou se vytvořila jakási domácí inteligence, která nezanedbatelným způsobem ovlivnila povrch planety i její atmosféru.

Když přístroje k dálkovému průzkumu pokračují ve zkoumání planety, objeví se ještě něco neobvyklejšího. Kolem tělesa obíhají umělé satelity. Jsou jich tisíce. Tato planeta je nyní domovem kosmoplavců. V centrálním počítači kosmické lodi se rozezní poplach. Zygoty a systém kolébky nejsou navrženy tak, aby se vypořádaly s nějakým jiným pokročilým druhem.

Brilantní inženýři Kolonie však předpokládali, že alespoň jedna z tuctu terčových planet se mohla během tří cyklů od posledních pravidelných pozorování podstatně změnit. Do přibližovací sekvence naprogramovali nouzový postup pro vypořádání se s novými situacemi. Tento postup v podstatě vyžaduje pečlivou analýzu nových podmínek na planetě, určení vlivu těchto podmínek na klíčovou pravděpodobnost parametrů přežití a pak, za předpokladu, že určený vliv není nevyhovující, přenos nových informací, kde to lze, do elektronické in-

frastruktury zodpovědné za výchovu repatriovaných druhů po uložení kolébky.

Jeden ze speciálních podprogramů nouzového postupu se zabývá překvapivým nálezem kosmoplaveckého druhu. Prvním krokem v sekvenci je prozkoumání jednoho z obíhajících satelitů, aby se určila jeho technická vyspělost. Velice opatrně zaujme kosmická loď polohu pro setkání s jedním z umělých satelitů, které většinou zůstávají stacionárně nad určitou oblastí rotující planety. Pomocí superrychlých sprškových algoritmů uložených v makropříkazu kosmická loď vyhledá a určí velicí a telemetrické frekvence svého souseda. Pokusy skutečně satelit ovládnout však neuspějí, což naznačuje, že v přijímačích je uloženo složité ochranné kódování, nebo se užívá komplikovaného postupu nadbytečných příkazů, případně obojí.

Bez možnosti dávat satelitu příkazy, a tak určit jeho schopnosti, nemůže kosmická loď učinit závěr o technické vyspělosti nového druhu kosmoplavců. Nouzový postup v takovém případě vyžaduje, aby se snažila satelit „zajmout“ a provedla analýzu na místě, za předpokladu že přístroje na palubě satelitu nepředstavují zjevné nebezpečí. Právě toto větvení v logice softwaru pro kosmickou loď bylo předmětem vzrušené debaty dohlížející komise Výboru inženýrů při jeho návrhu před několika cykly. Mnozí ze zkušenějších inženýrů považovali za budování takové logické smyčky do programu za riskantní, především proto, že paranoidní vycházející kultura může vyzbrojit své satelity destrukčními zařízeními, jež nelze snadno odhalit a zneškodnit.

Avšak, argumentovali na základě historických údajů z celé galaxie druhů, poněvadž většina vznikajících civilizací, než se zařadí mezi kosmoplavce, zavrhně vedení války a agresí, je nepřítomnost zjevně identifikovatelného destrukčního nebo ochranného zařízení dodatečným důkazem, aby se připustilo opatrné zachycení a rozebrání satelitu. A všichni se shodli, že podrobné informace o technické úrovni nového druhu, které se takto získají, budou při dodatečném určení rizika pro repatriovaný druh ohromně cenné.

Velká ramena dálkově ovládaného manipulátoru se z kosmické lodi vysunou, uchopí satelit a vtáhnou jej do velké místnosti s klenutým stropem. Okamžitě na něj zaútočí armáda malých elektronických robotů, kteří pobíhají se sondami po celém jeho povrchu. Biliony bitů

údajů o satelitu se ukládají do primárního paměťového zařízení v počítači kosmické lodi. Noví kosmoplavci nejsou technicky příliš pokročilí. Je fakticky velice překvapivé, zní závěr algoritmu počítače, že se jim vůbec zdařilo vyslat a udržovat tolik satelitů.

Místností se rozlehne výbuch. Téměř okamžitě nato dojde k úžasnému sledu událostí, když kosmická loď použije své ochranné zdroje, aby zastavila šíření ohnivé koule a zmírnila škody způsobené malou jadernou náloží, která vypařila hostitelský satelit. Výbuch je neznámými postupy rychle potlačen, avšak ne dříve, než způsobí na palubě mezihvězdného plavidla značné škody.

Po explozi zaměstnává velkou kosmickou loď složité samotestování. Detailní počítačová analýza poškození ukazuje, že pravděpodobnost úspěšného uložení kolébek na dalších osmi planetách by se značně zvýšila, kdyby se cesta dočasně přerušila, aby se daly provést jisté opravy. Průvodním požadavkem je bezpečné místo k provedení oprav ve známém prostředí s velmi malými změnami. Hlavní počítač na základě systémových a subsystémových omezení, které se musí při opravách dodržet, rozhodne, že perfektním místem pro takové přerušování plánované cesty je mělké dno oceánu na terčové planetě.

Kosmická loď sestoupí do atmosféry, opět změni konfiguraci a vysune sadu aerodynamických řídicích povrchů. Během rychlého sestupu jí překříží dráhu plavidlo ve tvaru střely, které právě vyslalo letadlo letící ve velké výšce. Kosmická loď se přiblíží ke střele a potom letí vedle ní. Zachytí telemetrické údaje vysílané střelou a porovná je s údaji získanými dříve ze satelitu. Počítač kosmické lodi použije své nesmírné schopnosti zpracování a korelační algoritmy a pokouší se vyluštit kódování povelů malé střely. Nakonec je úspěšný a návštěvník může s řízenou střelou interagovat.

Kosmická loď dá řízené střele příkaz, aby jí přečetla své naváděcí podprogramy. Inteligentní počítač v srdci mezihvězdného plavidla provede trilion výpočtů za sekundu a odvodí strategii navádění střely na cíl. Pak vydá povel, který do naváděcího algoritmu střely zařadí terčový obraz zajišťující, aby střela dopadla do oceánu poblíž zvoleného místa pro přistání kosmické lodi. Kosmická loď a střela se v tandemu ponoří do Mexického zálivu.

Obě plavidla přistanou na dně oceánu asi tři kilometry od sebe. V pečlivě kódovaném ochranném softwaru velké kosmické lodi, který okamžitě po explozi satelitu převzal její řízení, se paralelně provádějí čtyři různé činnosti. Jeden z procesorů propátrává archivy údajů věnované této planetě, aby určil, jaký biologický druh mohl projít evolučním skokem a zařadit se tak rychle mezi kosmoplavce. Tuto řadu výpočtů doprovází vyhodnocení vlivu takové lokální pokročilé inteligence na pravděpodobnost přežití repatriovaných zygot. Mezi otázkami probíranými při vyhodnocování je i ta, jaké aktivní kroky může kosmická loď nyní podniknout, aby zvýšila pravděpodobnost úspěšného vývoje embryí.

Třetí procesor v centrálním počítači provádí důkladnou, podrobnou analýzu stavu kosmické lodi zahrnující pečlivé vyhodnocení postupů oprav a materiálů potřebných k opravě každé jednotlivé součástky. Čtvrtý velký paralelní podprogram řídí úsilí malých plochých robotů, kteří vycházejí do oceánu, aby za prvé ověřili, že blízká stěla není nebezpečná a může se dopravit na palubu, a za druhé provedli katalogizaci veškeré flóry a fauny v okolí pro případ, že by bylo nutno použít nějakého maskování.

Koberce přinášejí střelu do lodi k dodatečné analýze. Toto studium nepřináší žádné významné nové poznatky. Konstrukční podobnosti mezi střelou a dřívějším umělým satelitem se prostě uloží do archivů. Vyhodnocení rozsahu poškození dospívá k závěru, že loď má k dispozici všechny suroviny a nástroje nutné k opravě kromě potřebného množství olova a zlata. Získat oba materiály v přeměňovači je obtížné a časově velmi náročné. Jestliže se nějak podaří získat dostatečné množství těchto dvou kovů, pak může být kosmická loď připravena opustit tuto planetu za tři místní dny. Kdyby si musela kosmická loď vyrobit olovo a zlato sama, a to i pomocí louhování prvků ve stopových množstvích z okolního oceánu, pak se může celková doba opravy protáhnout až na třicet dnů.

Další dva procesory rovněž dospívají k jistým stejně zajímavým pravděpodobnostním závěrům. Když vycházejí většinou z údajů získaných při lovu ohrožených druhů před sedmi cykly, identifikují dva různé typy živočichů jako možné kandidáty pro evoluční skok, který vytvořil v tak krátkém čase kosmoplavce. Jeden pochází ze souše,

druhý z vody. Počítač stanovil, že pokud suchozemští lidé přežili dřívější krizi (kolem doby, kdy zoologické lodě Kolonie shromáždily některé exempláře) a nevyhynuli, měli daleko větší naději stát se kosmickými cestovateli, zvláště vzhledem k výsledkům experimentů provedených na nich v Zoologickém komplexu. Jestliže se však potomci těchto dvounohých vzpřímených, agresivních tvorů opravdu stali kosmoplavci, varuje procesor, pak je pravděpodobnost přežití zygot v kolébce až do dospělosti nesmírně malá. Ledaže by se nějak daly na místě provést významné změny návrhu kolébky, anebo by se podařilo utajit vývoj repatriantů alespoň na dobu jednoho milicyklu.

Z hlediska celkové mise dělá mimozemské kosmické lodi větší starosti možný závěr, že ji inteligentní a možná nepřátelští obyvatelé terčové planety v poměrně krátkém čase objeví. Pokud se tak stane a bude jí hrozit vážné nebezpečí, může kosmická loď planetu rychle opustit a hledat jiné místo k provedení oprav. Avšak cesta v kosmu v současném poškozeném stavu by byla velice riskantní. Další možností bylo, aby kosmická loď vyslala své roboty do dolů na této planetě, aby získali olovo a zlato, které by v podstatě zaručily bezpečný přilet k dalšímu terči, kde je těžkých kovů hojnost.

V každém případě by předčasný objev od pozemšťanů neochotných spolupracovat téměř s určitostí znamenal zkázu pro zygoty v kolébce, která by zůstala na Zemi, pokud by pozemšťané zjistili, že pochází z mimozemské kosmické lodi. Takže první krok, který kosmická loď podnikne, je zkontrolovat kolébku určenou pro Zemi, rozvinout ji a ukrýt mimo plavidlo. Koberce naleznou na dně oceánu odloučené místo vzdálené šest set nebo sedm set metrů a plošiny tam zlatou kovovou kolébku přesunou. Uschovají ji pod skalnatý převis.

Aby kosmická loď snížila pravděpodobnost odhalení, změní vnější povrch tak, že se podobá okolnímu dnu oceánu. Po složité sadě analýz celé rozhodovací matice dospěje centrální počítač k závěru, že maximum pravděpodobnosti pro úspěšné dokončení celé mise vyžaduje i pokus zajistit si pomoc buď velryb, anebo lidí při dodávce potřebného olova a zlata a rovněž při získání nových informací, které je nutné předat kolébce. Takže se kosmická loď pustí do těch jednodušších oprav, připravuje se na rychlý odlet a začíná řešit úkol, jak navázat komunikaci s pozemšťany.

Údaje získané od zoologických průzkumníků před sedmi cykly (což odpovídá asi sto tisícům pozemských let) naznačují, že v té době měli lidé i velryby přibližně stejné šance pro vývoj inteligence. Jazyk velryb byl v době pozorování bohatší a složitější. Zoologičtí výzkumníci jej krátce studovali a jeho základní složky zaznamenali do archivu. Kosmická loď vychází z těchto údajů a pokouší se navázat kontakt s velrybami. Současně se však snaží vyvinout postup pro komunikaci s lidmi. Protože velryby se během uplynulé doby podstatně nezměnily, pokusy jsou částečně úspěšné. Velryby chápou, že je někdo volá, ale vzkazy je matou a nedokáží přijít na to, jak odpovídat.

Dvě malá stáda velryb však vzkaz vysílaný v oceánu mimozemskou lodí rozluštili a plavou k jeho zdroji. Roboti v kosmické lodi velryby pečlivě zkoumají, dokonce jednomu stádu ukáží řízenou střelu, jestli ji pozná, a dospějí k jednoznačnému závěru, že velryby nemohou být kosmoplavci. Velký vývojový pokrok tudíž podstoupili lidé, s nimiž je nutné navázat styk a nějak je přimět, aby zajistili olovo, zlato a potřebné informace. Od dalších pokusů komunikovat s velrybami se upouští.

Než mimozemská loď určí metodu, jak navázat styk s lidmi, naskytne se jí náhodou výborná příležitost. Během posledních interakcí s velrybami plavou v blízkosti tři lidé. Neuvěřitelnou šťastnou náhodou objeví rozvinutou kolébku a vezmou ji na souš. Počítač v kosmické lodi vyvolá z opatrnosti v kolébce dočasné změny, aby zajistil její ochranu a možnost častějšího monitorování. Není však třeba mít velké obavy. Lidé nepoznají spojení mezi kolébkou a kosmickou lodí. A navíc, protože jsou zygoty v raných stádiích bujení, je kolébka nesmírně robustní. To, že v tomto čase mají kolébku lidé, lze považovat za výhodu. Přijímačům v kolébce lze dát příkaz, aby naslouchaly lidskému hovoru a pak vyslaly mateřské kosmické lodi informace, které dovolí naučit se útržkům lidského jazyka.

Logické procesy v mimozemských počítačích pracují na hranici svých možností, aby našly způsob, jak požádat lidi o pomoc a současně se vyhnout zbytečnému riziku jak pro pozemskou kolébku, tak pro další část mise. Počítače se kloní k rozhodnutí podniknout k získání olova a zlata rychlý útok na doly, když si na základě částečného pochopení lidské řeči uvědomí, že tři lidé, kteří našli kolébku, se chtějí

na dno oceánu do blízkosti kosmické lodi vrátit. Všechny procesory kosmické lodi se spojí, aby navrhly scénář, který by vyvolal pomoc těchto lidí. Dochází dokonce k úplnému přebudování vnitřku kosmické lodi pro příchod lidí. Jestliže bude scénář úspěšný, existuje vysoká pravděpodobnost, že kosmická loď může pokračovat ve své misi, přičemž úspěšně uloží miliony repatriovaných zygot, aniž naruší hlavní průběh života na Zemi. To byl původní záměr mise.

NEDĚLE

Kapitola první

Bylo po druhé hodině ráno, když Florida Queen opustila přístav a zamířila do Mexického zálivu. Carol a Troy stáli spolu u zábradlí, Nick řídil člun při plavbě přístavem. „No, anděli,“ pravil Troy, „už teď to byl neuvěřitelný zážitek, že? A musím přiznat, že jsem trochu nervózní z toho, co nás na místě potápění čeká tentokrát.“

„Myslela jsem, že víš, co se stane, Troyi,“ odpověděla Carol a ukázala na náramek. „Copak ti neřeknou všechno?“

„Oni mi toho říkají spoustu. A pořád se lepším v chápání jejich vzkazů. Ale jak můžu vědět, že mi říkají pravdu?“

„Stejný problém jsme měli častokrát my s tebou,“ poznamenal Nick zpod přístřešku. Člun se už téměř dostal na širé moře. Světla Key West se za nimi ztrácela. „V konečné fázi, zvláště když stejně nic nedává smysl, se z toho stane otázka důvěry. Kdybych se sám sebe logicky zeptal, proč vyjždím uprostřed noci do Mexického zálivu a vezu olovo, zlato a informace jakýmsi mimozemšťanům, kteří se zastavili tady na Zemi, aby si opravili...“

Carol se zasmála a přerušila ho: „Ale celá tahle řada událostí se nedá rozebírat logicky. Nepostupujeme podle logiky. A já si dokonce myslím, že to ani není tolik otázka důvěry.“ Odmlčela se a vzhledla ke hvězdám. „Je to spíše něco jako víra.“

Troy ji jednou rukou objal a usmál se. „Souhlasím s tebou, anděli. Koneckonců my nevíme ani hovno. Jenom ony vědí.“

Carol zívla. Na člunu se rozhostilo ticho. Všichni cítili velkou únavu. Poté, co bezpečnostní služba v Mijako Gardens obklíčila Homera a Gretu, zavolala samozřejmě policii. Ta přijela za deset minut, ale zdálo se, že se bude vyptávat věčně. Policisté požádali Carol, Nicka a Troye, aby každý napsal samostatné prohlášení. Homer a Greta nepřiznali nic, přestože jim členové bezpečnostní služby zabavili dvě pistole a že se v Troyově autě našly shodné úlomky střel. Homer zavolal

svému právníkovi a očekával, že do čtyř až šesti hodin bude po složení kaucy venku.

Když trojice s batohy konečně dorazila do přístavu (museli jít z hotelu pěšky, protože policie zabavila Troyovo auto jako důkaz), vzpomněl si Troy, že ještě nezapojil nové navigační zařízení. Možná to bylo tím, že byl unavený, anebo ho snad znervózňovalo, že mu přátelé nakukovali přes rameno. Ať už byl důvod jakýkoliv, trvalo mu namontování a ověření nového navigačního procesoru hodně dlouho.

Carol a Nick se mezitím přesvědčili, že mají na palubě tři kompletní sady potápěčské výstroje. Potápěčské vybavení, které muži použili večer, zůstalo na základně v opatrování Námořnictva Spojených států. Nick si vzpomněl, že dal na člun dost dalšího vybavení pro velkou skupinu z Tamy, která si původně najala Florida Queen na víkend. Měl pravdu, ale při kontrole se ukázalo, že jeden regulátor správně nefunguje. Museli ho vyměnit.

Během chůze z hotelu dospěli Nick, Carol a Troy k souhlasnému závěru, že se na schůzku s vyspělou mimozemskou kosmickou lodí vydají všichni tři. Nenašli žádné jiné rozumné řešení. Člun se dá bezpečně ukotvit. A nikdo z nich si nedokázal představit, že by mohl přijít o vyvrcholení dobrodružství.

Nick uložil do navigačního procesoru souřadnice místa potápění a přepnul člun na autopilota. Viděl, že Carol opět zívla. Bylo to nakažlivé. Když otevřel ústa k dlouhému, uvolňujícímu zívnutí, uvědomil si, jak je vyčerpaný. Zašel za přístřešek z plachtoviny a v hromadě zásob našel dvě nafukovací matrace. Začal jednu nafukovat.

Carol došla na žád' člunu, když už měl první matraci skoro nafouknutou. Světlo nad přístřeškem jí ozářilo tvář. Je ještě krásnější, když je unavená, pomyslel si Nick. Ukázal na druhou matraci. Carol se sehnula, sebrala ji a dala se do nafukování. A velice schopná. Nikdy jsem nepotkal ženu, která by byla v tolika věcech tak dobrá.

Nick skončil se svou matrací a položil ji na dno člunu. Carol docházel dech. Pomohl jí tedy matraci dofouknout. Vzal pár ručníků a sbalil je jako polštářky. „Musíme se všichni trochu vyspat,“ vysvětloval jí. „Nebo se budeme při potápění motat jako mouchy.“

Carol přikývla a vrátila se k hraně přístřešku. „Nebude ti vadit, když si Nick a já na chvíli zdřímneme?“ zeptala se Troye. Souhlasně

se usmál. „Vzbud’ jednoho z nás, nebo oba, za hodinu,“ pokračovala, „jestli budeš chtít použít nafukovací matraci.“ Otočila se a chtěla odejít. „Ach, Troyi?“ zeptala se, než odešla.

„Ano, anděli?“ odpověděl.

„Viš, odkud přišli?“ ukázala na oblohu. Nebylo vidět mnoho hvězd, protože měsíc, který dorůstal do úplňku, jasně zářil. Dostal se už dost za zenit a klesal k západu.

Troy pohlédl k nebi a téměř minutu přemýšlel. „Ne, anděli,“ odpověděl nakonec. „Myslím, že se mi to snažili říct, možná aspoň dvakrát, ale nedokážu porozumět tomu, co říkají. Ale vím, že přišli z jiné hvězdy.“

Nyní došel ke Carol a políbil ji na tvář. „Dobrou noc, ať tě blechy štípou celou noc,“ popřál jí. „Možná se jich můžeš zeptat, až se probudíš.“

Odkud přicházíte? uvažovala Carol. A proč jste přistáli tady, v tomto místě, v tomto čase? Zastínila si oči před jasným měsícem a soustředila pozornost na hvězdu Sirius, nejjasnější opravdovou hvězdu na obloze. Máte tam u druhé hvězdy svůj domov? Matky, otce a bratry? Máte lásku, oceány, hory a hudbu? A touhu a samotu a strach ze smrti? Z důvodů, které nedokázala pochopit, jí vstoupily slzy do očí. Sklopila zrak a vydala se k matracím. Nick se už na jednu natáhl. Ležel na zádech, oči zavřené. Carol si lehla na vedlejší matraci. Natáhla ruku a vložila ji do jeho. Přitáhl si její ruku ke rtům, něžně ji políbil a položil si ji na prsa.

Nickův sen byl zmatený. Stál v hlavní dvoraně obrovské otevřené knihovny s dvaceti podlažními knih. Viděl nad sebou spirálovitá schodiště vedoucí ke stohům svazků. „Ale vy nechápete,“ říkal knihovníkovi, který stál za dlouhým pultem, „já musím přečíst všechny tyto knihy za víkend. Jinak nebudu připraven na pondělní zkoušku.“

„Lituji, pane,“ odpověděl klidně nedůvěřivý zaměstnanec, když podruhé prošel Nickův seznam. „Ale všechny výtisky těchto knih jsou právě rozpůjčené.“

Nicka se začala zmocňovat panika. Vzhlédl k nesmírně vysokému stropu a k patřům knih v policích nad sebou. Spatřil Carol Dawsonovou, jak se v druhém patře opírá o zábradlí a čte si. Panika zmizela.

Ona to bude všechno vědět, pomyslel si ve snu. Rozběhl se ke schodišti a vyběhl dva úseky točitých schodů.

Když se dostal ke Carol, lapal po dechu. Četla jednu z knih, které měl na svém seznamu. „Ach, dobrá,“ vyrážel ze sebe mezi nádechy, „jakmile jsem vás uviděl, věděl jsem, že si nemusím dělat starosti.“

Tázavě na něho hleděla. Bez varování mu strčila ruku do džín a uchopila jeho penis. Okamžitě se vzrušil a naklonil se, aby ji políbil. Zavrtěla hlavou a couvla. Sledoval ji a přitlačil ji k zábradlí. Bránila se. Silně se k ní přitiskl a podařilo se mu políbit ji. Zábradlí povolilo a padali a padali. Než dopadli na podlahu dvorany v knihovně, probudil se.

Nick se otřásl a otevřel oči. Carol ho bedlivě pozorovala. Podpírala si hlavu rukama opřenýma o lokty. „Jsi v pořádku?“ zeptala se, jakmile otevřel oči.

Chvilí mu trvalo, než se po živém snu přizpůsobil skutečnosti. Srdce mu ještě bušilo jako splašené. „Myslím že ano,“ odpověděl. Carol na něj nadále zírala. „Proč se na mě tak díváš?“ zeptal se.

„No,“ začala, „probudila jsem se, protože jsi mluvil. Dokonce se mi zdálo, že jsem dvakrát zaslechla své jméno. Možná jsem si to jen představovala. Pokud ti nevadí, že se ptám, mluvíš často ze spaní?“

„Já nevím,“ odpověděl. Trochu se zasmál. „Nikdo se mi o tom nikdy nezmínil.“

„Dokonce ani Monique?“ opáčila Carol. Dále se mu dívala do očí. Poznala, že se snaží rozhodnout, jak má na její otázku odpovědět. Už zase tlačíš, řekl jí vnitřní hlas. Nech muže, ať dělá věci svým vlastním tempem.

Nick odvrátil zrak. „Nespali jsme spolu zase tolikrát,“ řekl tiše. Nastala dlouhá odmlka. „Kromě toho,“ otočil se zpět ke Carol, „to bylo před deseti roky. Byl jsem velice mladý. A ona byla vdaná za někoho jiného.“

Když spali, Troy zhasl světlo na přístřešku. Jejich tváře teď osvětloval jen měsíční svit. Mlčky se na sebe dívali. Nick toho Carol neřekl o Monique mnoho, přesto však víc, než kdy řekl komukoli jinému včetně rodičů. Věděla, kolik úsilí ho stálo, aby čestně odpověděl na její otázku. Opět si lehla na záda a podala mu ruku.

„Tak tady jsme, pane Williamsi. Dva osamocení cestovatelé na vodách života. Oběma je nám už třicet pryč. Mnozí z našich přátel a spolužáků se už usadili v domě na předměstí se dvěma dětmi a se psem. Proč ne my? V čem se od nich lišíme?“

Měsíc nad nimi zrychloval oblohou po sestupném oblouku. Jak klesal, na protějším obzoru bylo vidět více hvězd. Nick si myslel, že zahlédl, jak jedna padá. Nepůjde to schovat se před city. V myšlenkách předbíhal rozhovor, na okamžik si představil, že se s Carol sblíží. Ona to nedovolí. Aspoň nebudu mít pochybnosti, jak si stojíme.

„Když jsem byl v pátek ráno v domě Amandy Winchesterové,“ odpověděl nakonec na její otázku, „řekla mi, že hledám vysněnou ženu, někoho naprosto bez poskvrny. A že pouhé smrtelnice se jí podle mého ocenění nevyrovnají.“ Podepřel si hlavu a díval se na Carol. „Ale já si myslím, že je to v něčem jiném. Myslím, že se možná nechci vyslovit ze strachu z odmítnutí.“

Opravdu jsem tohleto řekl? divil se Nick, šokován sám sebou. Ihned si pomyslel, že o takovou myšlenku se člověk nemá nikdy s nikým dělit. Začaly se v něm zvedat zábrany a připravil se na jízlivou nebo necitlivou odpověď.

Ta však nepřišla. Carol zůstala překvapivě potichu a zamyšlená. Nakonec promluvila: „Já používám jinou ochranu než ty. Vždycky hraju bezpečně. Vybírám si muže, které obdivuju a respektuju, intelektuální kamarády, chceš-li, ale takové, k nimž nechovám hluboké city. Když se setkám s mužem, který způsobí, že slyším bendža a zvonky, uteču před ním.“

Protože se bojím, myslela si. Bojím se, že bych ho mohla milovat tolik, jak jsem milovala svého otce. A nedokázala bych přežít, kdyby mě zase tak opustil.

Ucítla na tváři Nickovu ruku. Něžně ji hladil. Sáhla nahoru, vzala ho za ruku a stiskla ji. Přetočil se na bok, aby na ni lépe viděl. Poznala, že ji chce políbit. Opět mu stiskla ruku. Pomalu, jako by to zkoušel, přiložil svá ústa na její. Byl to něžný, zbožňující polibek, bez tlaku či zjevné vášně, jemný, dovedný dotaz, který může být buď počátkem milostného vztahu, nebo jediným polibkem, který si vymění dva lidé, jejichž cesty životem se náhodou setkaly. Carol zaslechla bendža a zvonky.

Kapitola druhá

Winters stál na palubě sám a klidně kouřil. Nebyl to velký člun, tahle předělaná rybářská loď původně určená k vlečení sítě, ale velmi rychlý. Nevyjeli z doku dřív než po čtvrté a už téměř svou kořist dostihli. Podplukovník si protřel oči a zív. Cítil únavu. Vyfoukl kouř nad vodu. Na východním obzoru se objevil slabý náznak svítání. Wintersovi připadalo, že na západě, směrem k měsíci, vidí člun.

Ti mladí lidé musejí být všichni blázni, uvažoval, když se zamýšlel nad událostmi předcházejícího večera. Proč herdek odešli? Shodili Todda ze schodů, aniž o tom věděl? Bylo by to mnohem snadnější, kdyby tam zůstali, až se vrátíme.

Vzpomněl si na výraz, který měl v tváři poručík Ramirez, když přerušil telefonní rozhovor, který Winters vedl se svou ženou Betty. „Promiňte, podplukovníku,“ řekl Ramirez. Sotva popadal dech. „Musíte rychle přijít. Poručík Todd je zraněný a naši vězni utekli.“

Řekl ženě, že nemá potuchy, kdy se dostane domů, pak se připojil k Ramirezovi a šli pěšky k menší administrativní budově. Winters po cestě přemýšlel o Tiffani, o těžkostech, které měl při vysvětlování sedmnáctileté dívky, proč nemůže prostě všeho nechat a setkat se s ní na oslavě. „Ale pracovat můžeš každý den nebo noc, Vernone,“ řekla mu. „Tohle je naše jediná příležitost být spolu.“ Vypila už příliš moc šampaňského. Když jí později v rozhovoru Winters objasnil, že večírek téměř určitě vůbec nestihne a asi požádá Melvina a Marka, aby ji vzali domů, stala se Tiffani nedůtklivou a vzteklou. Přestala mu říkat Vernone. „Dobrá, podplukovníku,“ prohlásila. „Myslím, že se uvidíme v úterý večer v divadle.“

Ozvalo se zaklapnutí telefonu a Winters cítil, jak mu bolest rozdírá srdce. Ach donerveter, pomyslel si na okamžik, je to v trapu. Představil si, jak sedá do auta, zapomíná na Todda, Ramireze a řízenou střelu Panther a jede na večírek, aby sešel Tiffani ve svém objetí. Ale neu-

dělal to. Přestože po tom neuvěřitelně toužil, nedokázal se odtrhnout od svých povinností. Jestli se to má stát, utěšoval se, tak tyhle plameny vášně opět vzplanou. Ale ani se svou omezenou romantickou zkušeností si nic nenamlouval. V milostném vztahu znamená načasování všechno. Když se v kritické chvíli, zvláště spěje-li rytmus vášně k vyvrcholení, zlomí rozlet, nikdy se to nevrátí.

Ramirez už přivolal na základnu lékaře, který dorazil k přístavbě těsně za oběma důstojníky. Když tam spolu stáli, Ramirez tvrdil, že to muselo být něco nekalého, že Todd by tak tvrdě nedopadl, kdyby ho někdo neshodil se schodů. Poručík se během lékařského vyšetření začal vrtět. „Má těžký otřes mozku,“ prohlásil lékař po prvním prohlédnutí pacientových očí. „Bude asi v pořádku, ale ráno bude mít velké bolesti hlavy. Zatím ho vezmeme do nemocnice a zašijeme mu tu ránu.“

Wintersovi to nedávalo smysl. Když trpělivě čekal ve vedlejší místnosti, až lékaři a sestry dokončí stehy na poručíkově hlavě, snažil se přijít na to, jaký mohli mít Nick, Carol a Troy motiv, aby Todda napadli a utekli. Ta Dawsonová je chytrá a úspěšná ženská. Proč by tohle dělala? Uvažoval, jestli snad trojice nemůže být zapletena do nějaké velké drogové transakce. To by aspoň vysvětlilo všechno to zlato. Ale Todd a Ramirez nenašli nic, co by ukazovalo na drogy. Tak co se k sakru děje?

Poručík Todd byl během ošetření na ambulanci při vědomí. Dostal pouze místní umrtvení, aby ho to tak nebolelo. Na lékařovy jednoduché otázky však neodpovídal dost jasně. „To se někdy při otřesu mozku stává,“ řekl potom vojenský lékař Wintersovi. „Možná bude den nebo dva mluvit nesouvisle.“

Přesto však se podplukovník Winters a poručík Ramirez rozhodli zeptat Todda, co se v přístavbě stalo. Bylo to kolem druhé, hned jak mu oholili hlavu, zašili ránu a obvázáli ho. Podplukovník nemohl přijmout Toddovu odpověď, přestože poručík ji dvakrát doslovně zopakoval. Todd tvrdil, že se v koupelně schovávala metr osmdesát vysoká mrkev se svislými zářezy na tváři a že ho napadla, když se přišel vymočít. Prvnímu útoku unikl, ale obří mrkev ho pak sledovala do hlavní místnosti v administrativní přístavbě.

„A jak přesně ta věc...“

„Mrkev,“ přerušil ho Todd.

„A jak vás ta mrkev napadla?“ pokračoval Winters. Ježíši Kriste, myslel si, ten chlap je praštěnej. Jeden náraz do hlavy a on je z toho úplně trhlej.

„To se dá těžko přesně popsat,“ odpověděl pomalu poručík Todd. „Víte, z těch svislých zářezů na hlavě jí visely čtyři takové věci. Všechny vypadaly tak výhrůžně...“

Přišel k nim lékař a přerušil je. „Pánové,“ řekl s perfektním úsměvem nacvičeným pro nemocné, „můj pacient zoufale potřebuje klid. Některé z těchto otázek určitě můžou počkat do rána.“

Podplukovník Winters si připomněl ten zmatený pocit, který ho přemohl, když sledoval, jak na lehátku odvázejí poručíka Todda z chirurgické ambulance do nemocničního pokoje. Jakmile se Todd ocitl z doslechu, obrátil se Winters na poručíka Ramireze. „Co si o tom všem myslíte, poručíku?“

„Podplukovníku, pane, já nejsem lékařský expert...“

„To vím, poručíku. Nechci znát váš lékařský názor. Chci vědět, co si myslíte o té, ehm, záležitosti s mrkví.“ K čertu s ním, myslel si Winters. Má tak málo představitosti, že ani nedokáže reagovat na Toddovo vyprávění?

„Pane,“ odpověděl Ramirez, „záležitost s mrkví je mimo mou zkušenost.“

To je to nejmenší, co se dá říct. Winters se pro sebe usmál a zahodil cigaretu do vody. Zašel k malé kormidelně a zkontroloval navigační přístroj. Byli jen deset kilometrů od sledovaného člunu a rychle se k němu blížili. Ubral plyn a přehodil na neutrální. Nechtěl se dostat blíž k Florida Queen, dokud se Ramirez a další dva námořníci nevzbudí a nepřipraví.

Odhadoval, že do východu slunce je ještě asi čtyřicet minut. Znovu se zasmál tomu, jak se Ramirez nechtěl vyjádřit k Toddově historce s mrkví. Ale mladý latinoameričan je dobrý důstojník. Jeho jedinou chybou bylo, že se řídil podle Todda. Winters si vzpomněl, jak rychle a do detailu Ramirez zorganizoval jejich nynější výpravu, vybral přestavěnou rybářskou loď, protože je rychlá a nenápadná, sehnal dva svobodné námořníky, kteří pro něho pracovali v rozvědce, a ustavil

speciální spojení mezi základnou a jejich lodí, aby neustále znali polohu Florida Queen.

„Musíme je sledovat. Skutečně nemáme na vybranou,“ řekl důrazně Wintersovi, když si ověřili, že Nickův člun těsně po druhé hodině opravdu opustil Hemingwayův přístav. „Jinak nikdy nedokážeme ospravedlnit, že jsme je vůbec zadrželi.“

Winters zdráhavě souhlasil a Ramirez zorganizoval pronásledování. Podplukovník řekl mladším, ať se trochu prospí, zatímco on bude formulovat plán. Který je docela prostý. Dobrá, vy tři, půjdete s námi a odpovíte na otázky, nebo vás obviníme podle zákona o pobuřování z roku 1991. Teď, když dal člun do volnoběhu, byl Winters připraven vzbudit Ramireze a další dva muže. Měl v úmyslu zadržet Nicka, Carol a Troye, jakmile se rozední.

Vítr kolem člunu změnil směr a Winters se na chvíli zastavil, aby zkontroloval počasí. Obrátil tvář k měsíci. Vzduch mu náhle připadal teplejší, téměř horký, a připomněl mu noc u pobřeží Libye před osmi roky. Nejhorší noc v mém životě, pomyslel si. Na chvíli se nechal zviklat v rozhodnutí provést svůj plán a kladl si otázku, zda se nedopustí další chyby.

Pak zaslechl zatroubení trubky sledované asi po čtyřech sekundách podobným, ale tišším zvukem. Rozhlédl se po klidném oceánu kolem. Nic neviděl. Nyní zaslechl skupinu trubek a jejich ozvěnu, oba zvuky jasně přicházely ze západu. Podplukovník napínal oči směrem k měsíci. Proti jeho tváři viděl siluety něčeho, co vypadalo jako skupina tančících hadů s těly vyčnívajícími z vody. Šel do kormidelní budky pro dalekohled.

Když se podplukovník Winters vrátil k zábradlí, obklopila ho nádherná symfonie. Odkud tahle neuvěřitelná hudba přichází? ptal se zprvu, než zcela podlehl její hypnotické kráse. Stál bezmocně u zábradlí a dychtivě naslouchal. Hudba byla bohatá, emotivní, plná evokující touhy. Strhla ho a unesla, nejen do vlastní minulosti, která uchovávala jeho nejhlubší vzpomínky, ale také na jinou planetu v jiné epoše, kde hrdí a důstojní hadi s modrými krky během krátkého každoročního rituálu páření přivolávali své milované partnery.

Naprosto ho to uchvátilo. Slzy mu už zaplavily oči, když nakonec mechanicky zvedl dalekohled a zaostřil na podivné, vlnící se tvory

pod měsícem. Obrazy podobné duchům byly zcela průhledné, měsíční svit jimi procházel. Když Winters pozoroval tisíc krků tančících nad vodou, pohybujících se v dokonalém rytmu sem a tam, a když naslouchal, jak hudba mohutní k závěrečnému crescendo canthorské symfonie páření, obraz se mu v unavených očích rozmazal. Přisahal by, že přes vodu před sebou viděl obraz Tiffani Thomasové, jak ho volá písní plnou touhy a žádostivosti. Společné působení hudby a pohledu na Tiffani mu drásalo srdce. Winters si uvědomoval hluboký pocit ztráty, jemuž podobný v životě dosud nepoznal.

Ano, řekl si, když ho Tiffani v dálce neustále pokynem zvala, přijdu. Je mi to líto, Tiffani, miláčku. Zítra tě přijdu navštívit. Budeme... Zarazil vnitřní monolog, aby si protřel oči. Hudba nyní dospěla k závěrečnému crescendo označujícím skutečný konec páření dvojic canthorských hadů. Winters se opět podíval dalekohledem. Obraz Tiffani zmizel. Upravil si dalekohled. Objevila se zaostřená Joanna Carrová, krátce se usmála a zmizela. Okamžik nato se mu zdálo, že těsně pod měsícem tančí malá arabská holčička z pláže ve Virginii. Vypadala šťastně a vesele. Také v mžiku zmizela.

Hudba přicházela ze všech stran. Poryvy zvuku, silného, bohatého, vyjadřujícího potěšení, které se už neočekávalo, ale nyní se uskutečnilo. Ještě jednou se podíval dalekohledem. Měsíc zapadal. Jak klesal do oceánu, vytvořili před jeho osvětleným diskem tančící hadi neopakovatelný a s ničím nezaměnitelný obraz. Winters jasně viděl tváře své ženy Betty a svého syna Hapa. Společně se na něho s hlubokou a trvalou náklonností usmívali. Jejich obraz tam zůstal, dokud se měsíc zcela neponořil do oceánu.

Kapitola třetí

Carol zápasila s úpravou svého potápěčského vybavení. „Potřebuješ trochu pomoci, anděli?“ zeptal se Troy. Přišel a stál v temnotě před úsvitem vedle ní. Byl už zcela připraven k potápění.

„Neměla jsem na sobě nic podobného od prvních lekcí potápění,“ řekla a celá nesvá se snažila zvládnout starobylou výstroj.

Troy jí utáhl pás se závažím kolem pasu. „Jsi vyděšená, anděli?“ Carol hned neodpověděla. „Já taky. Musím mít dvojnásobný tep než normálně.“

Zdálo se, že je Carol s výbavou konečně spokojena. „Víš, Troyi, i po posledních třech dnech se mému mozku nedaří přesvědčit to ostatní ve mně, že se všechno tohle doopravdy děje. Představ si, že to napíšeš, aby si to někdo přečetl: ‘Když jsme se připravovali na návrat k mimozemské kosmické lodi...’ To zní, co?“

„Hej, vy dva, pojďte sem,“ zvolal Nick z druhé strany přístřešku. Carol a Troy jej obešli na příd’ člunu. Nick upřeně hleděl přes oceán k východu. Podal Carol malý dalekohled. „Vidíš to světlo v dálce, hned vlevo vedle toho ostrova?“

Carol světlo stěží rozpoznala. „Jo, jo,“ přisvědčila. „Ale co? Nedá se čekat, že někde na moři bude jiný člun?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Nick. „Ale to světlo se patnáct minut nehnulo. Jenom tam sedí. Proč by rybářský člun, nebo jakýkoliv jiný člun...“

„Pst,“ přerušil ho Troy. Dal si prst na ústa. „Poslouchejte,“ zašeptal. „Slyším hudbu.“

Jeho společníci stáli na palubě tiše. Za nimi v oceánu mizel měsíc. Nad tichým pleskáním vln všichni tři slyšeli něco, co znělo jako vyvrcholení symfonie, kterou hraje celý orchestr. Naslouchali třicet sekund. Hudba dosáhla vrcholu, trochu zeslábla a pak najednou ustala.

„To bylo krásné,“ poznamenala zasněně Carol.

„A tajuplné,“ dodal Nick a přešel k ní. „Odkud to sakra přicházelo? Zkouší tam někdo nový stereopřehrávač? Bože můj, jestli se zvuk ne-se osm nebo šestnáct kilometrů, tak to musí zblízka ohlušovat.“

Troy stál sám trochu stranou. Na něco se soustřeďoval. Náhle se obrátil ke svým společníkům a řekl: „Já vím, že to zní bláznivě, ale myslím si, že hudba nám dávala signál, abychom se potopili. Nebo nás možná varovala.“

„To je výborné,“ pravila Carol. „Tohle ještě potřebujeme, abychom nabyli jistoty. Jakési varování. Jako bychom už nebyli dost nervózní.“

Nick ji objal. „Hej, slečno, neztrácej odvalu. Po všech těch statečných poznámkách o zážitcích, které se vyskytnou jednou za život...“

„Dooopravdy, pustíme se do toho,“ netrpělivě vpadl Troy. Vypadal ustaraně a velice vážně. „Zcela určitě dostávám vzkaz, že se máme teď potopit.“

Troyova vážnost změnila všem náladu. Pracovali mlčky, aby zajistili dva vztlakové vaky obsahující olovo, zlato a diskety s informacemi. Východní obloha stále jasněla. Chybělo už jen patnáct minut, než se objeví slunce.

Během příprav si Carol všimla, že Nick je trochu roztržitý. Těsně než opustili člun, k němu zašla. „Jsi v pořádku?“ zeptala se tiše.

„Ano,“ odpověděl. „Snažím se jenom přijít na to, jestli jsem úplně nepozbyl rozum. Osm let jsem přemýšlel, co bych dělal, kdybych někdy získal velký podíl z pokladu. Teď ho celý odevzdám jakýmsi mimozemšťanům, kteří jsou bůhvíodkud.“ Pohlédl na ni. „Je tady dost zlata, aby třem lidem vydrželo pěkně dlouho.“

„Já vím,“ přisvědčila a zlehka ho objala. „Musím přiznat, že jsem o tom také uvažovala. Ale ve skutečnosti část patří Amandě Winchesterové, část Jaku Lewisovi, většina bernímu úřadu...“ Zazubila se. „A jsou to jenom peníze. To je nic proti tomu, že jsme jediní lidé, kteří navázali styk s návštěvníky z jiné planety.“

„Doufám, že máš pravdu,“ pravil Nick. „Doufám, že se zítra ne-vzbudím s pocitem, že jsem udělal hroznou chybu. Celá tahle epizoda je tak bizarní, že mi připadá, jako kdyby mi mé normální schopnosti dobře nefungovaly. Vždyť ani s jistotou nevíme, jestli jsou ti mimozemšťané přátelští...“

Carol si natáhla přes obličej potápěčskou masku. „Všechny odpovědi nedostaneme nikdy,“ prohlásila. Vzala ho za ruku. „Dáme se do toho, Nicku.“

Troy se vydal do vody první. Nick a Carol ho následovali. Předem se dohodli, že Carol ponese reflektor a povede je. Byla z nich nejpochyblivější, protože oba muži táhli vztlakový vak. Trojice měla obavy, že by mohli mít potíže s nalezením kosmické lodi, a probrali složitou řadu nouzových plánů, aby ji našli. Nemuseli si dělat starosti. Deset metrů pod Florida Queen, v podstatě na přesně stejném místě, kde byla ve čtvrtek puklina, bylo vidět ve vodě světlo. Carol na ně ukázala a oba muži plavali za ní. Když se blížili, spatřili, že světlo přichází z obdélníkové plochy asi tři metry vysoké a šest metrů široké. Neviděli nic jiného než cosi, co vypadalo jako nějaký materiál nebo látka a za tím tlumené světlo.

Carol váhala. Troy plaval okolo ní, přímo do osvětlené plochy, vztlakový vak táhl za sebou. Všechno zmizelo. Nick a Carol čekali. Carol cítila, jak v ní narůstá napětí. Dej se do toho, Dawsonová, myslela si, teď je řada na tobě. Už jsi tam jednou byla. Zhluboka se nadechla a vplula do materiálu. Cítila, jak se jí jakási umělá hmota dotkla tváře, a pak se dostala do krytého tunelu. Rychlý proud ji nesl doprava. Sjela po vodní skluzavce dolů a ocitla se v mělké tůni. Vyhrabala se z ní a začala si sundávat potápěčskou výstroj.

Mezitím Troy stál na podlaze asi tři metry za koncem tůně. Hlídač vedle něho si už vzal vztlakový vak, otevřel jej a zručně oddělil zlaté pruty a olověná závaží od disket s informacemi. Když se Caroliny oči přizpůsobily kalnému okolnímu světlu, viděla, že hlídač právě nakládá zlato na plošinku sedící na tankových pásech asi třicet centimetrů nad podlahou. Okamžitě nato položil diskety a olověná závaží na dvě další plošinky. Koberec, který nenápadně ležel vlevo u stěny, se zvedl, zjevně aktivoval pásy pod plošinami a vyslal je k blízké chodbě vedoucí z místnosti.

Carol si stáhla potápěčskou masku a ukončila odkládání ostatního vybavení. Stála ve středně velké místnosti dost podobné těm, s nimiž se ona a Troy setkali při začátku posledního potápění. Zakřivené části stěn byly zbarveny černě a bíle. Hned vedle bazénu po své levici viděla malé okno do oceánu. Strop byl nízký, jen šedesát centimetrů nad

její hlavou. Vyvolával v ní pocit klaustrofobie. Tak jsem zase tady, uvažovala. Zpátky v říši divů. Tentokrát si udělám spoustu snímků. Vyfotografovala procesí koberce a tří plošin, jak mizí z místnosti. Pak změnila ohnisko a udělala tučt rychlých obrázků hlídače stojícího vedle Troye. Měl stejné hlavní tělo podobné měňavce jako ten, s nímž se setkala předtím, ale z jeho horní poloviny vystupovalo jen pět přívěšků. Hlídač byl pravděpodobně přizpůsoben pro danou práci - přijímat od trojice předměty.

Troy přešel ke Carol. „Kde je Nick?“ zeptal se. Panebože, lekla se, otočila se a pohlédla k vodní skluzavce a bazénu. Skoro jsem na něj zapomněla. Vyčítala si, že na Nicka nepočkala. Koneckonců, on tady dole nikdy nebyl... Nickovo velké tělo se vymklo kontrole boků skluzavky a dopadlo do bazénu pod jejím koncem. Těžký vztlaťkový vak se přitítil za ním a tvrdě ho udeřil těsně nad ledviny. Klopýtl na nohy, upadl do bazénu, hned se však opět postavil. V potápěčské výstroji s tenkým umělohmotným materiálem z vaku ovázaným kolem zápěstí vypadal jako návštěvník z kosmického prostoru.

Carol a Troy se smáli, když vylézal z bazénu. „Výborně, profesore!“ zvolal Troy. Natáhl ruku, aby mu pomohl. „Hezká podívaná. Je to hanba, že jsme ten vstup nezvěčnili na pásku.“

Nick si vyndal náustek. Lapal po dechu. „Děkuju vám moc, že jste počkali,“ dostal ze sebe. Rozhlédl se kolem. „Co tohle místo vlastně je?“

Mezitím se k němu ze strany přiblížil hlídač a už jedním z přívěšků tahal za vak. „Počkej chvíli, obludo,“ ozval se Nick a potlačoval strach. „Dopřej mi čas, abych se zorientoval.“

Hlídač se nezastavil. Přívěsek podobný noži odřízl vak od Nickova zápěstí. Pak hlídač vzal celý vak i se zlatým a olověným obsahem a nějak ho protlačil svou polopropustnou vnější kůží. Neporušený vak teď bylo vidět u pravoúhlých řídicích krabic. Hlídač se obrátil a odkvapil po podlaze. Prošel stejným východem, který použil koberec s plošinami.

„Posluž si,“ pronesl Nick, když pozoroval, jak podivný tvor mizí i s lupem. Odložil si potápěčskou výstroj a přešel k Troyovi. „Dobrá, Jeffersone, ty jsi tady hlavní muž. Co uděláme teď?“

„No, profesore,“ odpověděl Troy, „pokud můžu říct, naše práce skončila. Jestli chcete, můžeme se zase obléct a proskočit tím oknem ve stěně. Za necelých pět minut budeme zpátky na člunu. Jestli jsem správně pochopil jejich vzkazy, budou mimozemšťané velice brzy připraveni k odletu.“

„Chceš říct, že to je všechno? Že jsme hotovi?“ zeptala se Carol. Troy přikývl. „Tak to je nejvíc nadhodnocený zážitek od té doby, kdy jsem přišla o panenství,“ poznamenala Carol.

Nick se vydal napříč místností, přímo od bazénu, kde byli ostatní. „Kam jdeš?“ zeptal se Troy.

„Zaplatil jsem královské vstupné,“ utrousil Nick. „To mě opravňuje aspoň k prohlídce.“ Carol a Troy se vydali za ním. Přešli prázdnou místnost a prošli východem mezi dvěma panely na protější straně. Vstoupili do krátké, tmavé, kryté chodby. Na jejím konci spatřili světlo. Vkročili do další místnosti, kruhové a podstatně větší. Měla vysoký strop jako katedrála, byl to právě ten, který se Carol při poslední návštěvě tolik líbil.

Tato místnost nebyla prázdná. Uprostřed stál proti nim obrovitý uzavřený, průhledný válec, asi sedm a půl metru vysoký a s průměrem základny tři metry. Spousta oranžových trubic a červených kabelů spojovala válec s řadou strojů zabudovaných do stěny za ním. Vnitřek válce vyplňovala světle zelená tekutina a v ní se v různých výškách vznášelo osm zlatých kovových předmětů. Měly různé tvary. Jeden vypadal jako mořská hvězdice, druhý jako krabice, třetí jako pánská buřinka. Jediná věc, kterou měli společnou, byl jejich vnější zlatistě kovový obal. Při bližším zkoumání válce se daly v kapalině zpozorovat tenké membrány. Tyto povrchy zcela rozdělovaly vnitřní objem válce, takže každý zlatý předmět měl vlastní jedinečný podobjem.

:Dobrá, génie,: řekl Nick Troyovi, když na válec zíral téměř celou minutu. :Vysvětlí, k čemu to je.: Carol se dostala do fotografova ráje. Už téměř skončila záznam všech sto osmadvaceti snímků, které se daly uložit na jeden minidisk. Vyfotografovala válec ze všech úhlů, včetně všech předmětů vznášejících se v kapalině, jež brala zblízka. Ted' se zabývala přístroji za válcem. Přestala fotografovat, aby si vyslechla Troyovu odpověď. „No, profesore...“ začal Troy. Krabatil čelo, jak se usiloval soustředit. „Pokud chápu, co se mi snažili říct, je ta-

hle loď na cestě k tuctu planet roztroušených v této části galaxie. Na každé planetě nechávají mimozemšťané jednu z těch zlatých věcí, které vidíte ve válci. Každá obsahuje maličká embrya nebo zárodky, které zpracovali genetickým inženýrstvím, aby na příslušné planetě přežily.“

Carol došla k nim. „Takže loď se pohybuje od planety k planetě a zanechává tam tyhle balíčky s jakýmisi zárodky? Hraje tedy roli galaktického proutníka Janka Rozsévače?“

„Tak nějak, anděli, až na to, že ve schránce jsou zárodky jak živočichů, tak rostlin. A navíc ještě pokročilí roboti, kteří vyživují a vychovávají vzrůstající potěr, dokud nedosáhne dospělosti. Pak můžou stvoření vzkvétat sama, bez cizí pomoci.“

„To všechno v tomhle malém balíčku?“ ptal se Nick. Opět se díval na fascinující předměty vznášející se v kapalině ve válci. Miloval zlatou barvu. Znenadání pomyslel na trojzubec. Představil si tisíce maličkých embryí uvnitř jeho vnějšího zlatého povrchu a v mysli si promítl, jak tento roj v budoucnosti poroste. Na tvorech upravených genetickým inženýrstvím, aby přežili na planetě Zemi, bylo něco nahánějícího strach. Co jestli jsou nám nepřátelští?

Nickovi se rozbušilo srdce, když si uvědomil, co ho trápilo (částečně podvědomě) od doby, kdy začal věřit Troyovu vyprávění o mimozemšťanech. Proč se na Zemi vůbec zastavili? Co od nás doopravdy chtějí? Mysl mu uháněla jako splašená. A jestliže ten trojzubec obsahuje tvory určené pro Zemi, kteří jsou velice pokročilí, uvažoval, pak nehraje roli, jsou-li přátelští nebo ne. Dříve či později s námi bude tak jako tak konec.

Carol a Troy hovořili obecně o způsobu, kterým by pokročilá civilizace mohla využít zárodky ke kolonizaci jiných planet. Nick je příliš nesledoval. Nemůžu to říct Troyovi, dokonce ani Carol. Jestli se mimozemšťané dovedí, co si myslím, zastaví mě. Musím to udělat brzy.

„Troyi,“ slyšel Carol, když se pouštěla do další sady fotografií předmětů ve válci, „je to jenom náhoda, že trojzubec, který jsme našli ve čtvrtku, je tak moc podobný jednomu z těchhle balíčků zárodků?“

Nick nečekal, až Troy odpoví. „Omluvte mě,“ řekl hlasitě. „Zapomněl jsem něco velice důležitého. Musím se vrátit na člun. Zůstaňte tady a počkejte na mě. Vráťím se hned.“

Vyrazil z místnosti, proběhl chodbou a přes pokoj s nízkým stropem a oknem do oceánu. Dobrá, řekl si, teď už mě nic nezastaví. Ani se nezdržoval, aby si nasadil potápěčskou výstroj, zhluboka se nadechl a proskočil oknem. Báł se, že se mu roztrhnou plíce, než se dostane k povrchu. Ale dokázal to. Vyšplhal po žebříku do člunu.

Nick okamžitě zamířil ke spodní zásuvce pod regály s elektronickým zařízením. Sáhł dovnitř a uchopil zlatý trojzubec. Pocítil, že tyč tvořící osu značně ztloustla. Teď měla skoro dvojnásobný průměr proti stavu, kdy ji držel poprvé. Carol měla pravdu. K čertu, proč jsem ji tehdy neposlouchal? Vytáhl předmět úplně ze zásuvky. Slunce za ním mělo co nevidět vyjít. Ve světle rozbřesku Nick viděl, že se trojzubec změnil i v několika dalších ohledech. Byl nejen těžší. Jednotlivé hroty koncové vidlice byly mnohem tlustší a téměř k sobě srostly. A navíc, v měkkém, lepkavém vnitřku na severním pólu větší z obou koulí zela díra.

Nick trojzubec pečlivě prohlížel. Znenadání ucítil, jak mu silné paže sevřely hrud' a přinutily ho upustit trojzubec na podlahu. „A teď zachovejte klid,“ slyšel hlas s lehkým přízvukem, „a pomalu se otočte. Když budete spolupracovat, neublížíme vám.“

Nick se otočil. Před ním stáli podplukovník Winters a vysoký, tlustý námořník, kterého nikdy neviděl, oba v gumových přiléhavých kombinézách. Poručík Ramirez ho zezadu ještě držel. Postupně Nicka uvolnil a sehnul se, aby zvedl trojzubec. Podal jej Wintersovi. „Děkuji vám, poručíku,“ řekl Winters. „Kde jsou vaši společníci, Williamsi?“ zeptal se Nicka. „Tam dole u mé řízené střely?“

Nick zprvu nic neříkal. Dělo se toho příliš rychle příliš mnoho. Měl potíže, jak zahrnout Winterse do svého scénáře k navrácení trojzubce do kosmické lodi. Jakmile ucítil změny v jeho vnějším povrchu, věděl s jistotou, že tohle je jeden balíček se zárodky.

Winters si prohlížel trojzubec. „A jaký význam má tahle věc?“ zeptal se. „Mnohokrát jste ji vyfotografovali.“

Nick v duchu zvažoval. Jestli se tady hodně dlouho zdržím, Carol a Troy nepochybně loď opustí. A mimozemšťané odletí. Zhluboka se nadechl. Mám jedinou šanci. Říct pravdu.

„Podplukovníku Wintersi,“ spustil, „poslouchejte, prosím, velice pozorně, co vám teď řeknu. Bude to znít fantasticky, dokonce neuvěřitelně, ale je to všechno pravda. A půjdete-li se mnou, můžu vám všechno dokázat. Osud lidského druhu možná závisí na tom, co uděláme v příštích pěti minutách.“ Odmlčel se, aby si urovnal myšlenky.

Winters si z nějakého důvodu připomněl směšnou historku s mrkví, kterou mu vyprávěl Todd. Avšak naléhavost, kterou viděl v Nickově tváři, ho přesvědčila, aby mu nadále věnoval pozornost. „Pokračujte, Williamsi,“ vyzval ho.

„Carol Dawsonová a Troy Jefferson jsou právě teď na palubě velmi pokročilé mimozemské kosmické lodi, která je přímo pod tímhle člunem. Mimozemské plavidlo cestuje od planety k planetě a ukládá tam balíčky obsahující embrya tvorů, kteří jsou geneticky navrženi tak, aby na dané planetě přežili. Ta zlatá věc, kterou držíte v ruce, je v jistém smyslu kolébkou pro stvoření, která mohou později vzkvétat na Zemi. Musím ji vrátit mimozemšťanům, než odletí, nebo našim potomkům bude hrozit, že nepřežijí.“

Podplukovník Winters hleděl na Nicka, jako by přišel o rozum. Chtěl něco říct. „Ne,“ zarazil ho Nick. „Vyslechněte mě. Kosmická loď tady zastavila také proto, že potřebovala provést opravy. Jednu dobu jsme si mysleli, že možná našla vaši střelu. Právě proto jsme se do toho vlastně původně zapletli. Nevěděli jsme o tvorech v kolébce. Tak jsme se snažili pomáhat. Jednou z věcí, které mimozemšťané potřebovali pro opravy, bylo zlato. Měli na to totiž jenom tři dny...“

„Ježíši Kriste!“ křikl Winters na Nicka. „To doopravdy očekáváte, že uvěřím těmhle žvástům? To je nejbláznivější, nejpřehnanější povídačka, jakou jsem v celém svém životě kdy slyšel. Jste cvok. Kolébky, mimozemšťané, kteří potřebují zlato na opravy... předpokládám, že teď mi řeknete, že jsou metr osmdesát vysokí a vypadají jako mrkve...“

„A mají v tváři čtyři svislé zářezy,“ dodal Nick.

Winters se rozhlédl. „Řekl jste mu to?“ zeptal se Ramireze. Ramirez zavrtěl hlavou.

„Ne,“ pokračoval neočekávaně Nick, když podplukovník vypadal naprosto zmateně. „Ta mrkev nebyl mimozemšťan, alespoň ne jeden z

těch pokročilých mimozemšťanů, kteří postavili loď. Mrkev byla jen holografická projekce...”

Popletený podplukovník Winters mával rukama. „Už ty vaše nesmysly nebudu dál poslouchat, Williamsi. Alespoň ne tady. Já chci vědět jenom to, co vy a vaši přátelé víte o poloze řízené střely. A teď, půjdete s námi na náš člun dobrovolně, nebo vás budeme muset svázat?“

V tom okamžiku necelé dva metry nad nimi došlo k okraji přístřešku černé stvoření s deseti nohama a tělem o průměru asi deset centimetrů, podobající se pavouku. Natáhlo směrem k nim tři tykadla, odskočilo stranou a přistálo poručíku Ramirezovi vzadu na krku. „Aú,“ zaječel poručík v nastalém tichu. Padl za Nickem na kolena a sahal po černém tvorů, který se mu snažil vzít vzorek z krku. Chvilku se nikdo nepohnul. Pak Nick popadl z pultu kleště a udeřil černé stvoření jednou, dvakrát, a dokonce i potřetí, než povolilo svůj stisk Ramirezova krku.

Všichni čtyři pozorovali, jak spadlo na palubu, rychle odcupitalo ke kolébce, kterou podplukovník Winters položil, aby pomohl Ramirezovi, desetkrát se zmenšilo a měkkým lepkavým otvorem na kouli zmizelo v kolébce. Během chvíle lepkavá hmota ztvrdla a celý vnější povrch kolébky se opět zpevnil.

Winterse to vyvedlo z míry. Ramirez se pokřižoval. Námořník vypadal, jako by měl omdlít. „Přísahám, že říkám pravdu, podplukovníku,“ řekl klidně Nick. „Stačí, abyste šel se mnou dolů a přesvědčil se sám. Nechal jsem tam dole svou potápěčskou výstroj, abych si pospíšil pro tuhle věc. Můžeme se potopit spolu, vzít mou poslední fungující nádrž a podělit se o vzduch.“

Wintersovi šla hlava kolem. Desetinohý pavouk byl stéblem, které zlomilo velbloudovi hřbet. Měl pocit, že se teď dostal do zóny Soumraku, kde se stýkají fantazie a skutečnost. *Nikdy předtím jsem neviděl ani neslyšel nic ani vzdáleně podobného*, pomyslel si Winters. *A pouze před půl hodinou jsem měl divoké halucinace s hudebním doprovodem. Možná ztrácím kontakt s realitou.* Poručík Ramirez ještě klečel. Vypadalo to, že se modlí. *Nebo je to možná konečně mé znamení od Boha.*

„Dobrá, Williamsi,“ uslyšel podplukovník s překvapením svůj vlastní hlas. „Půjdu s vámi. Ale moji muži počkají tady na vašem člunu, než se vrátíme.“

Nick sebral trojzubec a rozběhl se kolem přístřešku připravit potápěčskou výstroj.

Carol a Troyovi chvíli trvalo, než zareagovali na Nickův náhlý odchod. „To bylo divné,“ řekla konečně Carol. „Co si myslíš, že zapomněl?“

„Nemám ani potuchy,“ pokrčil rameny Troy. „Ale doufám, že si pospíší. Řekl bych, že do odletu už moc času nezbývá. A jsem přesvědčený, že nás napřed vyhodí.“

Carol okamžik přemýšlela a pak se otočila, aby se znovu podívala na válec. „Víš, Troyi, ty zlaté věci jsou na povrchu přesně takové jako náš trojzubec. Řekl jsi...“

„Neodpověděl jsem ti, anděli,“ přerušil ji Troy. „Ale máš pravdu. Je to stejný materiál. Dokud jsme sem dnes nepřišli, neuvědomil jsem si, že jsme vlastně při prvním potopení vzali balíček zygot pro Zemi. Oni se museli snažit, aby mi to řekli. Možná jsem jim jenom nerozuměl.“

Carol to fascinovalo. Šla k válci a přiložila tvář k jeho stěně. Na dotek působila spíše jako sklo než umělá hmota. „Takže jsem možná měla pravdu, když jsem si myslela, že je těžší a tlustší...“ řekla stejně k sobě jako k Troyovi. „A uvnitř trojzubce jsou zárodky dokonalejších rostlin a živočichů?“ Troy místo odpovědi přikývl.

Uvnitř válce nyní docházelo k jistému pohybu. Z tenkých membrán oddělujících podobjemy vyrůstaly jakési ochranné dráty, které se začaly obalovat kolem jednotlivých zlatých předmětů. Carol si dala do fotoaparátu nový disk a běžela kolem válce. Zastavovala v nejlepších místech, aby proces vyfotografovala. Troy se díval na svůj náramek. „Není o tom pochyb, anděli. Tihle mimozemšťané se opravdu připravují k odletu. Měli bychom asi jít.“

„Počkáme tak dlouho, jak to půjde,“ křičela na něho přes místnost Carol. „Tyhle fotografie budou k nezaplacení.“ Oba teď slyšeli za stěnami tajemné zvuky. Nebyly sice hlasité, ale přitahovaly k sobě pozornost, protože zaznívaly nevyzpytatelně a naprosto cize. Troy ner-

vózně přecházel a přitom naslouchal celé škále zvuků. Carol k němu došla a poznamenala: „Kromě toho nás Nick žádal, abychom na něho počkali.“

„To je ohromné,“ odpověděl Troy, „pokud také oni počkají.“ Zdál se nezvykle nervózní. „Nechci být na palubě této lodi, až se vydá na cestu ze Země.“

„Tak pozor, pane Jeffersone,“ řekla Carol, „právě vy byste měl být ten klidný. Uvolni se. Sám jsi právě řekl, že nás vyhodí ven, než odletí.“ Odmlčela se a pátravě na něj hleděla. „Co víš proti mně navíc?“

Troy se od ní otočil a vydal se k východu. Carol se rozběhla za ním a chytila ho za paži. „Co je to, Troyi? Co není v pořádku?“

„Podívej, anděli,“ vypravil ze sebe a vůbec na ni nepohlédl, „já na to sám přišel teprve před chvílí. A pořád si nejsem jist, co to znamená. Doufám, že jsem neudělal hroznou...“

„O čem to mluvíš?“ přerušila ho. „Vůbec to nedává smysl.“

„Balíček pro Zemi,“ vyrazil ze sebe Troy. „Má v sobě i lidské zárodky. Společně se zárodky stromů, hmyzu, travin a ptáků.“

Dívala na něj a snažila se pochopit, co mu dělá takové starosti. „Když sem před hodně dlouhou dobou přišli,“ řekl s tváří svrastělou obavami, „vzali si vzorky různých živočišných druhů a vrátili se s nimi do svého světa. Tam je genetickým inženýrstvím vylepšili a připravili na eventuální návrat na Zemi. Mezi vzorky byli i lidé.“

Carol se zrychlil tep, když si uvědomila, co jí Troy říká. Tak to tedy je, řekla si. V balíčku, který jsme našli, jsou zdokonalení lidé. Nejen lepší květiny a lepší brouci, ale rovněž lepší lidé. Avšak na rozdíl od Troye nebyl Carolinou okamžitou reakcí strach. Přemohla ji zvědavost.

„Můžu je vidět?“ zeptala se vzrušeně. Troy nechápal. „Ty zdokonalené lidi, nebo jak je chceš nazývat...,“ pokračovala, „můžu je vidět?“

Troy zavrtěl hlavou. „Jsou to jen maličké zygoty, anděli. Do ruky by se ti jich vešlo víc než miliarda. Nic bys neviděla.“

Carol to neodradilo. „Ale oni mají takové úžasné technické schopnosti. Možná by mohli...“ Zarazila se. „Počkám chvíli, Troyi. Vzpomínáš si na tu mrkev na základně? Byla to holografická projekce a musela nějak přijít z informační databáze téhle kosmické lodi.“

Odešla od něho doprostřed místnosti. Zvedla ruce a vzhlédla ke stropu, do desetimetrové výše. „Dobrá, vy tam, ať jste kdokoli,“ zvolala silným hlasem. „Teď je tady něco, co chci já. Riskovali jsme své zadky, abychom vám přinesli, co jste k svým opravám potřebovali. Můžete nám to aspoň oplatit. Chci vidět, jak bychom jednou mohli vypadat...“

Po jejich levici, ne příliš daleko od jednoho velkého hranatého přístroje z řady připojených k válci, se rozestoupily dva panely a vytvořily chodbu. Na jejím druhém konci bylo vidět světlo. „Pojď,“ zavolala rozjásaná Carol na Troye, který se zase usmíval a obdivoval její asertivitu, „jdeme se podívat, co pro nás naši pokročilí mimozemšťané teď vytvořili.“

Na konci krátké chodby se jejich zraku objevila mírně osvětlená čtvercová místnost o straně asi šest metrů. U protější stěny, osvětlované modrým světlem, které dodávalo celému obrazu téměř neskutečný nádech, stálo kolem velkého, zářícího modelu Země osm dětí. Když se Carol a Troy přiblížili, poznali, že nevidí skutečné lidské tvory, ale že je to prostě složitá sekvence obrazů promítaných do vzduchu před nimi. Průzračný obraz však obsahoval tak bohaté detaily, že se dalo snadno zapomenout, že jde jen o projekci.

Dětem bylo čtyři nebo pět let. Všechny měly na sobě jen tenkou bílou bederní zástěrku, která jim kryla genitálie. Byli to čtyři chlapci a čtyři děvčátka. Dvě děti byly černé, dvě bílé rasy s modrýma očima a světlými vlasy, dvě orientální a poslední chlapec a děvče, nesporně dvojčata, vypadali jako směs veškerého lidstva. Ze všeho nejdříve si Carol všimla jejich očí. Všech osm dětí mělo velké, pronikavé, nádherně jasné oči, které se soustředily na zářící Zemi před nimi.

„Světadíly této planety,“ říkal malý černý chlapec, „byly kdysi spojeny dohromady v jediném ohromném zemském masivu, který sahal od pólu k pólu. To bylo poměrně nedávno, asi před dvěma sty miliony let. Od té doby pohyb desek, na nichž se jednotlivé zemské masivy rozkládají, zcela změnil konfiguraci povrchu. Tady například vidíte, jak se indický subkontinent před sto miliony lety odtrhává od Antarktidy a pohybuje se napříč oceánem k eventuální srážce s Asií. Právě tahle srážka a následné vzájemné působení desek vyzvedlo Himálaj, nejvyšší horstvo na planetě, do jeho nynějších výšek.“

Zatímco chlapec povídal, elektronický model Země před ním demonstroval změny kontinentů, které popisoval. „Ale jaký mechanismus působí, že se tyto desky a zemské masy pohybují vzhledem k sobě?“ zeptalo se světlovlasé děvčátko.

„Pst,“ zašeptala Carol Troyovi do ucha. „Jak to, že mluví anglicky a znají tenhle pozemský zeměpis?“ Troy na ni pohlédl, jako by ho zklamala, a udělal rukama kruhový pohyb. Samozřejmě, řekla si Carol, už zpracovali diskety.

„...tato činnost má za následek, že materiál z pláště pod zemskou kůrou se vytlačuje nahoru. Nakonec se kontinenty oddělí. Ještě nějaké otázky?“ Černý chlapec se usmíval. Ukázal na model před sebou. „Teď uvidíte, co se stane se zemskými masami v dalších asi padesáti milionech let. Ameriky budou pokračovat v pohybu na západ, pryč od Afriky a Evropy, jižní Atlantský oceán se tak hodně zvětší. Perský záliv se úplně uzavře, Austrálie se posune na sever k rovníku a bude tlačit na Asii a Baja California i oblast kolem Los Angeles se odštěpí od Severní Ameriky a zamíří na sever do Tichého oceánu. Za padesát milionů let ode dneška začne Los Angeles klouzat do Aleutských ostrovů.“

Všechny děti pozorovaly měnící se glóbus s naprostou pozorností. Když se světadíly na povrchu modelu přestaly pohybovat, Orientálec vystoupil trochu ze skupiny. „Viděli jsme tento jev posuvu kontinentů, který Brian popisoval, na šesti dalších planetách. Všechny byly většinou pokryty kapalinou. Zítra nám Sherry podrobněji vysvětlí síly uvnitř planety, které působí, že se mořské dno začne rozšiřovat.“

Z levé strany vstoupil do scény promítnutý obraz hlídače, a který odstranil zemský glóbus i několik dalších pomůcek. Chlapec trpělivě počkal, až hlídač dokončí svou práci, a pokračoval: „Darla a David se s námi teď chtějí podělit o projekt, na němž pracovali několik dnů. Budou hrát hudební doprovod, zatímco Miranda a Justin předvedou tanec, k němuž udělali choreografii.“

Smíšená dvojčata se nedočkavě obrátila ke svým spolužákům. Děvčátko promluvilo: „Když jsme se poprvé dověděli o lásce dospělých a o změnách, které nás všechny čekají, až projdeme pubertou, David a já jsme se snažili představit si, jaké to bude, když poznáme novou touhu, dokonce ještě silnější než ty, které už známe. Z naší spo-

lečné vize vznikla krátká hudební skladba a tanec. Pojmenovali jsme jej Tanec lásky.“

Dvě děti si sedly stranou od skupiny, téměř na bok obrazu, a začaly rychle pohybovat prsty, jako by ťukaly na psacím stroji v podlaze. Místnost vyplnila lehká syntetizovaná melodie, příjemná a oduševnělá. Světlovlasý chlapec a Orientálka začali uprostřed skupiny tančit. Zprvu tančil každý sám, jeden nevěděl o druhém, každý zcela zabrán do své činnosti. Chlapec poklekl, aby utrhl krásnou květinu, jejíž červené a bílé zbarvení se v holografické projekci chvělo. Děvče si v tanci pohazovalo s velkým jasně modrým míčem. Po chvíli si všimlo chlapce, trochu ostýchavě se k němu přiblížilo a nabídlo mu, aby si s ním hrál. Chlapec se zapojil do hry s míčem, ale zajímal se pouze o hru.

To je kouzelné, myslela si Carol, když pozorovala obrazy dětí pohybujících se před ní s půvabem a umnou přesností. Tyhle děti jsou obdivuhodné. Ale nemůžou být skutečné. Jsou příliš pořádné, příliš se ovládají. Kde je v nich napětí, touha po střetu? Ovšem navzdory těmto otázkám ji scéna, kterou sledovala, hluboce dojala. Děti hrály v souladu, jako skupina, pluly z činnosti do činnosti. Jejich mluva těla vyjadřovala otevřenost, žádný strach. Procesu jejich učení nebránily žádné neurozy.

Tanec pokračoval. Hudba mohutněla, když si chlapec začal všímat partnerky a ta si na krátká setkání s ním dávala do vlasů jeho oblíbené květiny. Změnily se také pohyby těla, svižné, bujné odrazy počátečních fází ustoupily mírně vyzývavým pohybům snažícím se probudit a posléze škádlit rašící libido. Malí tanečníci se dotýkali, rozcházelí a zase setkávali v objetí.

Carol to nadchlo. Jak by se změnil můj život, uvažovala, kdybych tohle všechno znala ve věku pěti let? Vzpomněla si na svou bohatou přítelkyni z fotbalového tábora Jessiku z Laguna Beach, s níž se v pozdějších letech občas viděla. Jessica byla vždycky vpředu, vždycky musela být první. Měla sexuální styk s chlapci ještě předtím, než jsem dostala menstruaci. A podívejte se, co se s ní stalo. Tři manželství, tři rozvody, a to do třicítky.

Carol se snažila zastavit tok svých myšlenek, aby mohla věnovat plnou pozornost tanci. Znenadání si vzpomněla na svůj fotoaparát.

Udělal první obrázky dětí, když za sebou zaslechla hluk. Chodbou se k nim blížil Nick. V ruce držel trojzubec.

Nick chtěl něco říct, Troy ho však umlčel tím, že si dal prst na rty a ukázal na pokračující tanec. Tempo se nyní změnilo. Dvě míšenecké děti nějak přepnuly hudbu na automat (zdálo se, že opakuje některé z předchozích motivů, ale s dalšími nástroji ve složitějším souzvuku) a připojily se k světlovlasému chlapci a Orientálce v tanci. Než Nick promluvil nahlas, Carol získala dojem, že tanec teď zkoumá přátelství mezi původním párem a ostatními lidmi.

„Čeho se tohle týká?“ zeptal se Nick. V okamžiku, kdy promluvil, se celý promítaný výjev vytratil. Všechny děti, tanec a hudba v mžiku zmizely. Carol překvapilo, že cítí zklamání a dokonce i trochu zlost. „Ted’ jsi to zničil,“ pravila.

Nick se díval na vážné tváře svých společníků. „Panebože,“ řekl a zvedl kolébku, „to je ale uvítání. Můžu se přetrhnout, abych přinesl tuhle zatracenou věc, a vy jste načouření, když se vrátím, protože jsem vám přerušil jakýsi film.“

„Pro vaši informaci, pane Williamsi,“ odvětila Carol, „to, co jsme sledovali, nebyl obyčejný film. Ty tančící děti fakticky představovaly stejný druh, jako je v trojzubci.“ Nick na ni skepticky hleděl. „Vysvětlil mu to, Troyi.“

„Má pravdu, profesore,“ řekl Troy. „Přišli jsme na to, když jsi byl pryč. Ta věc, kterou držíš, je balíček zárodků pro Zemi. Některé ze zygot tam uvnitř jsou, jak jim Carol říká, zdokonalení lidé. Lidé zpracovaní genetickým inženýrstvím, s většími schopnostmi než máme ty nebo já. Jako ty děti, cos viděl.“

Nick zvedl kolébku do úrovně očí. „Přišel jsem na to sám, že tahle věc je balíček se zárodky. Ale co je to za kydy, že jde i o lidské zárodky?“ Pohlédl na Troye. „Myslíte to vážně, že jo?“ Troy pokýval hlavou. Carol také přikývla. Všichni tři zírali na předmět před sebou. Carol neustále přelétala pohledem z trojzubce do místa, kde byl obraz dokonalých dětí. „Pořád mi to připadá nemožné,“ dodal Nick, „ale stejně tak všechno ostatní v posledních...“

„Tak co jsi zapomněl, Nicku?“ přerušila ho Carol. „A proč jsi přinesl tuhle věc?“ Nick hned neodpověděl. „A mimochodem,“ usmála se, „přišel jsi o představení, které člověk uvidí jednou za život.“

„Ten trojzubec jsem zapomněl,“ odpověděl Nick. „Když jsem si prohlížel zlaté předměty v tom válci, došlo mi, že náš trojzubec může být balíček se zárodky. A dělal jsem si starosti, že by mohlo být nebezpečné...“

Náhly zvuk hudby varhan zaplavující chodbu z velké místnosti za nimi zarazil rozhovor. Nick a Carol pohlédli na Troye. Dal si náramek k uchu, jako by mu naslouchal, a široce se zazubil. „Myslím, že je to pětiminutové varování,“ řekl. „Měli bychom se rozloučit a vypadnout odsud.“

Trojice návštěvníků se otočila a šla chodbou do místnosti s válcem. Když tam dorazili, Carol a Troy na protější straně místnosti s úžasem spatřili postavu v modré a bílé gumové nepromokavé kombinéze. Klečela zbožně hned u válce.

„Ach, jo,“ zasmál se nervózně Nick, „zapomněl jsem vám říct. Přišel se mnou podplukovník Winters...“

Podplukovník Winters se cítil ve vodě docela dobře, přestože se už pět let nepotápěl. Nick postupoval volně, plaval těsně vedle něho a užíval nouzový náústek připojený k zásobníku vzduchu na podplukovníkových zádech. Přes pocit naléhavosti si Nick pamatoval, že Winters je v podstatě zase nováček, a nesnažil se první část potápění uspěchat. Když však Winters několikrát odmítl následovat Nicka blíž ke světlu v oceánu, popudilo ho to.

Naposled se z nouzového náústku zhluboka nadechl a chytil Winterse za rameno. Gesty mu vysvětlil, že projde umělou hmotou, nebo co to vlastně je, před světlem a že Winters ho může následovat, bude-li chtít. Podplukovník mu zdráhavě podal ruku. Nick se okamžitě obrátil a protáhl Winterse membránou, která oddělovala kosmickou loď od oceánu.

Během pádu na vodní skluzavce v plavidle se Winters zcela vyděsil. Projevilo se to tak, že ztratil orientaci a měl velké potíže, aby se po dopadu do bazénu postavil. Nick už z bazénu vylezl a dychtil najít své přátele. „Podívejte,“ řekl, jakmile upoutal podplukovníkovu pozornost, „teď vás na chvíli opustím.“ Ukázal na východ na protější straně místnosti. „Budeme ve velké místnosti hned na druhé straně té zdi.“ Pak odešel a zlatý předmět z člunu nesl v ruce.

Winters zůstal sám. Opatrně se vytáhl na břeh bazénu a úhledně složil své vybavení vedle ostatních potápěčských výstrojí. Rozhlédl se po pokoji a všiml si zakřivení bílých a černých panelů. Pocítil také blízkost stropu. Podle Williamse, pomyslel si, jsem právě v části mimozemské kosmické lodi, která se dočasně zastavila na Zemi. Zatím, až na ten pozoruhodný jednosměrný vstup, který jsem neměl čas si vůbec prohlédnout, nevidím žádný důkaz mimozemského původu...

Uklidněn vlastní logickou úvahou přešel přes místnost k protější stěně a do tmavé chodby. Avšak právě nalezený pocit pohody se mu zcela rozpadl, když vkročil do místnosti, již dominoval obrovský válec se zlatými předměty vznášejícími se ve světlezelené kapalině. Prohnul záda a zíral na klenuté chrámové stropy vysoko nad hlavou. Potom se přiblížil k válci.

Winters si okamžitě uvědomil spojení mezi trojzubcem, který držel Nick, a předměty ve válci. To musí být další balíčky se zárodky určené pro jiné planety, pomyslel si a jeho břitká logika se ztratila v rychlém skoku víry. S metr osmdesát vysokými mrkvemi a kdoví čím jiným k osídlení několika miliard světů v samotné naší galaxii.

Podplukovník obešel válec jako ve snu. V mysli mu neustále znělo to, co mu řekl Nick bezprostředně před ponořením, a opakoval se úžasný výjev, jehož byl svědkem, když se tvor připomínající pavouka zmenšil a skočil do zlatého předmětu. Tak je to všechno pravda. Všechny ty věci, které vědci říkají o možnostech existence nespočetných davů živých tvorů tam kdesi mezi hvězdami. Na chvíli se zastavil a napůl naslouchal divným zvukům za stěnami. A my představujeme jen několik z mnoha a mnoha božích dětí.

Varhanní hudba podobného zabarvení jako ta, kterou slyšela Carol, když sama dohrála Tichou noc, ale hrající jinou melodii, se nyní rozezněla a rozléhala u vzdáleného stropu nad ním. Připomněla Wintersovi kostelní hudbu. Zachoval se pudově. Poklekl si před válec a sepal rukce k modlitbě.

Hudba zaplavila celou místnost. Winters však v hlavě slyšel úvod k doxologii, krátký hymnus, který slýchával osmnáct let každou neděli v presbyteriánském kostele v Columbu v Indianě. V mysli se viděl, jak je mu opět třináct a sedí vedle Betty, oděn do svého hábitu zpěváka kostelního sboru. Usmál se na ni a společně povstali.

Chval Boha, zdroj požehnání všeho.

Kostelní sbor pěl první sloku chvalozpěvu a Wintersův mozek zaplavil sestřih vzpomínek z doby, kdy mu bylo kolem deseti, sled intuitivně chápaných obrazů jeho nevinné a nepoznané blízkosti k otcovskému Bohu. Tomu Bohu, který byl ve zdi za jeho postelí, nebo právě nad střechou, nebo nanejvýš v mracích letního odpoledne nad Columbem. Viděl tam osmiletého chlapce, který se modlí, aby jeho otec nezjistil, že to byl on, kdo zapálil prázdnou parcelu naproti Smithovu sídlu. V jinou dobu, v deseti letech, Vernon proléval hořké slzy, když držel v rukou svého mrtvého kokršpaněla Runtiho a prosil všemohoucího Boha, aby přijal duši mrtvého psa do nebe.

Noc před velikonočním představením, poprvé, kdy Vernon představoval Krista v Jeho posledních hodinách, jak vleče kříž ke Kalvárii, nemohl jedenáctiletý chlapec usnout. Jak noc ubíhala, začal Vernon panikařit, bál se, že bude mít okno a zapomene svůj text. Ale pak věděl, co má udělat. Sáhl pod polštář pro malý výtisk Nového zákona, který tam měl vždy uložený ve dne v noci. Otevřel jej v Matoušově evangeliu, kapitole 28. „Jděte ke všem národům,“ četl, „a získávejte mi učedníky, křtíte je...“

To stačilo. Pak se Vernon pomodlil, aby usnul. Jeho přátelský otcovský Bůh mu seslal obraz malého chlapce - jeho samého, jak další den při představení předvádí úchvatný výkon. Obraz ho utěšil, takže usnul.

Veleb jej vždy každý pozemský tvor.

S druhým veršem chorálu, znějícím mu v uších, se místo jeho myšlenkové montáže změnilo na Annapolis v Marylandu. Stal se z něho mladý muž ve dvou posledních letech univerzitního studia na Námořní akademii. Obrazy, které mu zaplavily mozek, pocházely ze stejného místa vedle překrásné protestantské kaple uprostřed univerzitního městečka. Bud' to do ní vcházel, nebo z ní vycházel. Šel ve sněhu, v dešti, v horku pozdního léta. Splní svůj slib. Uzavřel s Bohem dohodu, jakýsi obchod, ty udělej svůj díl a já udělám svůj. Už nešlo o jednostranný vztah. Život teď vážného mladého námořního kadeta z Indiany naučil, že tomuto Bohu musí něco nabídnout, aby si zajistil dodržení dohody z Jeho strany.

Dva roky navštěvoval Vernon pravidelně kapli, alespoň dvakrát týdně. Nevěnoval se tam opravdu pobožnosti, dopisoval si se světským Bohem, který četl New York Times a Wall Street Journal. Diskutovali spolu o věcech, Vernon mu připomínal, že vytrvale plní svou stranu dohody, a děkoval mu, že On plní svou část. Ale ani jednou nemluvili o Joanně Carrové. Na ní nezáleželo. Celá záležitost se týkala jen kadeta Vernona Winterse a Boha.

Veleb ho nad celý andělský sbor.

Podplukovník podvědomě sklonil hlavu téměř až k zemi, když uslyšel třetí verš chorálu. V srdci znal další zastávky na své duchovní cestě. Nejdříve dlel daleko od pobřeží Libye, pronášel v modlitbě ta hrozná slova požadující smrt a zničení Kaddáfího rodiny. Jak poručík Winters dospíval, změnil se i Bůh. Stal se z něho představitel výkonné moci, prezident něčeho většího než národ, admirál, soudce, něco vzdáleného, avšak v čase skutečné potřeby stále dosažitelného.

Ztratil však svou všeodpouštějící podstatu. Stal se přísným a soudcím. Zabití malé arabské holčičky nebylo totéž jako spálení prázdné parcely proti Smithovu sídlu. Wintersův Bůh ho nyní činil osobně odpovědným za všechny jeho činy. A existovaly jisté hříchy, jež stály téměř za hranicí odpuštění, jisté skutky natolik ohavné, že člověk může čekat týdny, měsíce, dokonce i roky v předpokojích Jeho soudu, než On vyslechne jeho prosbu o milost a odpykání.

Podplukovník si opět připomněl jak Ho zoufale hledal po tom hrozném večeru, kdy seděl na pohovce vedle své ženy a sledoval videonahrávky reportáží o bombardování Libye. Byla na něho tak hrdá. Nahrála všechny úseky zpráv stanice CBS, které se zabývaly událostmi v severní Africe, a pak ho překvapila tím, že mu je celé přehrála nazítří po jeho návratu do Norfolku. Až tehdy si Winters plně uvědomil celou hrůzu toho, co provedl. Když kamera ukazovala příšerný výsledek těch řízených střel, které odpálila jeho letadla, málem se pozvracel. Vykloupl do nočního vzduchu, sám, a bloumal až do rozednění.

Hledal Boha. Po další tři léta se tento rituál tucetkrát zopakuje a opět bude celou noc bloumat, střídavě se modlit a chodit, doufat, že objeví nějaké znamení, že On naslouchá jeho prosbám. Hvězdy a mě-

síc nad ním byly v těchto nocích úžasné. Nemohly však darovat prominutí, nemohly uchláchnout jeho ztrápenou duši.

Chval Otce, Syna i Ducha Svatého.

A tak se pro podplukovníka Winterse Bůh stal černotou, prázdnotou. Při těch vzácných pozdějších příležitostech, kdy se bude modlit, neměl už v mysli žádný myšlenkový obraz Boha, vůbec žádnou Jeho představu. Měl tam jen černotu, temnotu, prázdno. Až do tohoto okamžiku. Jak tady vedle válce klečel, slyšel konečnou větu chvalozpěvu a prosil Boha, aby mu odpustil jeho pochybnosti, jeho touhu po Tiffani Thomasové a všeobecný nedostatek směřování, v jeho mysli došlo k výbuchu světla. Bůh k němu mluví! Bůh mu nakonec dává znamení!

Nešlo o znamení, které Winters hledal, ne o důkaz, že On podplukovníkovi konečně odpustil a přijal jeho pokání, ale o něco mnohem lepšího. Výbuch světla ve Wintersově mysli byla hvězda, solární výheň slučující vodík na helium. Jak se jeho myšlenková kamera rychle vzdalovala, rozeznával Winters planety kolem této hvězdy a znaky inteligence na několika z nich. V dálce se vznášely další hvězdy a další planety. Miliardy hvězd v této galaxii samotné a ohromná prázdna mezi galaxiemi, další obrovské shluky hvězd a planet a živých tvorů sahajících do nepochopitelných vzdáleností ve všech směrech.

Wintersovo tělo se otřásalo radostí a oči se mu zalily slzami, když si uvědomil, jak kompletně Bůh odpověděl na jeho modlitby. Nebylo by pro Něj dostatečné, aby Wintersovi prostě vyjevil, že mu odpouští. Ne, tento Pán všeho představitelného, jehož říše zahrnuje chemikálie povznesené k vědomí na milionech světů v ohromném a nespočítatelném Vesmíru, tento Bůh, který je opravdu všemohoucí a všudypřítomný, šel hodně za jeho modlitby. Ukázal mu jednotu ve všem. Neomezil se pouze na záležitosti jednoho individua na malé a nevýznamné modré planetě obíhající kolem obyčejného žlutého slunce v jednom ze spirálovitých ramen galaxie Mléčné dráhy. Ukázal Wintersovi také, jak jsou tyto druhy a jejich zásobárna inteligence a duchovna spojeny s každou částí každého atomu v Jeho nádherné říši.

Když Nick kráčet napříč místností k podplukovníku Wintersovi, zvyšovala se amplituda i frekvence přerušovaných zvuků za stěnami. Na vzdálené straně válce, vedle jednoho většího podpůrného stroje, se otevřely dveře a do místnosti jimi vstoupily dva koberce, které se po-

hybovaly jako píd'alky. Okamžitě je následovali dva hlídači a čtyři plošiny na pásech. Plošiny nesly kupy stavebních materiálů. Každý hlídač vedl dvě plošiny do rohu místnosti, kde se jal budovat bezpečné ukotvení pro válec.

Oba koberce se ve středu místnosti postavily proti Nickovi. Stály na jednom konci a nakláněly se směrem k východu do oceánu. „Říkají nám, že je čas, abychom šli,“ vysvětlovala Carol, když došla s Troyem k Nickovi.

„Rozumím tomu,“ odvětil Nick. „Ale ještě nejsem k odchodu hotov.“ Otočil se k Troyovi. „Má vůbec tahle hra klávesu X?“ zeptal se. „Potřeboval bych přerušení.“

Troy se zasmál. „Myslím že ne, profesore. A neexistuje způsob, jak hru uložit a zkusit si ji znovu.“

Nick vypadal, jako by hluboce přemýšlel. Koberce neustávaly v náznacích. „Pojď, Nicku,“ chytila ho Carol za ruku. „Půjdem, než se rozzlobí.“

Znenadání se Nick odhodlaně vydal k jednomu koberci a podával mu zlatou kolébku. „Tady je,“ řekl, „vezměte si ji a dejte ji k těm ostatním, do válce, kam patří.“ Koberec ustoupil a zkroutil hořejšek od strany ke straně. Pak svislé strany přiblížil k sobě a ukázal na Nicka.

„Abych vyložil tohle gesto, k tomu nepotřebuju náramek,“ poznamenal Troy. „Koberec ti jasně říká, abys vzal trojzubec s sebou do člunu.“

Nick přikývl a chvílku mlčel. „Je tahle jediná?“ zeptal se Troye. Troy otázce neporozuměl. „Je to jediný balíček zárodků pro Zemi?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl po chvilkovém váhání Troy. Hleděl na Nicka s tázavým výrazem ve tváři.

Hladina aktivity v místnosti mezitím podstatně vzrostla. Když se podplukovník Winters pomalu blížil k trojici uprostřed změti a chaosu, hlídači a plošiny pokračovali ve stavbě v rozích, za stěnami bylo slyšet pohyb zařízení a varhanní hudba neustále sílila a nabývala na výhrůžnosti. Navíc se ze stropu nad nimi rozprostřela obrovská ponožka nebo jakási příkrývka lemovaná měkkým poddajným materiálem a pomalu se snášela na válec. Podplukovník Winters civěl kolem sebe s neskrývaným úžasem. Ještě s vyrovnaným uspokojením v srdci

vyvolaným krásou a intenzitou svého zjevení, nevěnoval příliš pozornosti rozhovoru vedle sebe.

„Musí si vzít tuhle věc s sebou,“ říkal Nick s přesvědčením Carol a Troyovi. „Nechápete to? Ted', když vím, že jsou uvnitř lidské zárodky, je to ještě důležitější. Naše děti by neměly šanci.“

„Ale ony byly tak krásné, tak chytré,“ namítala Carol. „Neviděl jsi je, jak jsme je viděli my. Neuvěřím tomu, že by kdy někomu nebo něčemu ublížily.“

„Neměly by v úmyslu nás zničit,“ tvrdil Nick. „Prostě by k tomu došlo.“

Koberce začaly poskakovat nahoru a dolů. „Já vím, já vím,“ řekl Nick a opět jim podával kolébku. „Chcete, abychom šli. Ale nejdřív, prosím, mě vyslechněte. My jsme vám pomohli, teď vás žádám, abyste pomohli vy nám. Bojím se, co může být v tomhle balíčku, bojím se, že to může ohrozit choulostivou stabilitu naší planety. Náš pokrok jako biologického druhu byl pomalý, přerývaný, s téměř tolika kroky vzad jako vpřed. Ať je tam cokoliv, může to ohrozit náš budoucí vývoj. Nebo jej možná úplně zarazit.“

Činnost v místnosti se nezmírnila. Netrpělivé koberce, které teď střídavě přecházely k východu, pro případ, že hloupí lidé ještě nepochopili jejich vzkaz, nedávaly najevo žádnou známku reakce na Nickův proslov. Nick hleděl prosebně na Carol. Vrátila mu upřený pohled a usmála se. Po chvilce přišla k němu a vzala ho za ruku. Když promluvila, jejich oči se na okamžik setkaly a Nick spatřil v jejím pohledu nový výraz, něco co se blížilo obdivu.

„On má pravdu,“ pravila Carol směrem ke dvěma kobercům. „Nepromysleli jste si dost pečlivě výsledek té vaší mise. Dříve nebo později se vaše speciální embrya a lidé z této planety dostanou do kontaktu a dojde ke katastrofě. Jestliže pozemšťané najdou váš balíček zárodků v počátcích vývoje vašich dokonalých lidí, jsem si jistá, že se budou cítit nuceni jej zničit. Jakou jinou reakci lze očekávat? Rozsah hrozby nemusí být plně znám, ale dá se snadno usoudit, že tvorové upravení genetickým inženýrstvím pokročilých mimozemšťanů mohou představovat pro domorodé druhy této planety gigantický problém.“

Troy stál hned za Nickem a Carol a pozorně naslouchal, co Carol říká. Kolem něho pokračovaly přípravy ke startu. Hlídači a plošiny dokončili stavbu dvou párů podpěr, které se při startu připojí k válci, aby zmírnily jeho vibrace. Zlaté kolébky ve válci už nebylo vidět. Pokryv se snesl téměř k podlaze.

„...Takže pokud si tenhle zlatý balíček nevezmete s sebou, abyste jej třeba dali na jinou planetu, která ještě nedosáhla inteligence, dojde ke zbytečné smrti. Buďto vaše embrya zahynou před dosažením dospělosti, anebo schopnější tvorové, které jste genetickým inženýrstvím zdokonalili, nakonec pohltní, pokud přímo nezabijí, domorodce, jako jsme my. To se stěží dá považovat za přiměřenou odměnu za naše úsilí ve váš prospěch.“

Carol přestala mluvit a pozorovala čtyři podivné provazce, které se vysunuly z hořejšku válce a z místa blízko dna, vrtěly se vzduchem a nakonec se připojily ke vzpěrám v rozích místností: Koberce jevíly stále větší vzrušení. Dva hlídači skončili dohled nad přípravami ke startu. Náhle se otočili ke čtyřem lidem a vydali se k nim.

Carol silněji sevřela Nickovi ruku. „Je snad pravda, že náš přirozený vývoj je pomalý a ne zcela uspokojivý proces,“ pokračovala a do hlasu se jí vkrádal strach, když se k nim blížili obávaní hlídači, „a je určitě pravda, že my lidé tady děláme chyby. A to jak jednotlivci, tak i skupiny. Nemůžete však přehlédnout skutečnost, že tenhle nedokonalý proces vytvořil nás a že jsme měli dostatek prozíravosti, nebo soucitu, nebo jak tomu chcete říkat...“

„Přestaňte!“ zakřičel Troy. Vzal Nickovi z ruky kolébku a skočil přímo do cesty jednomu z výhrůžných hlídačů. Stál jen několik centimetrů od dvou vířících hrozivých tyčí s řeznými nástroji na koncích. „Přestaňte!“ vykřikl nanovo. Jako zázrakem veškerá činnost ustala. Koberce a hlídači stáli bez hnutí, hluky ve stěně utichly, dokonce i varhanní hudba zmlkla. „Z nás všech,“ řekl hlasitě Troy s hlavou zvrácenou a namířenou ke stropu, „toho já vím nejvíc, čeho se vaše mise týká. A nejvíc můžu ztratit, když doporučím, abyste tuto její část neprovedli. Ale já se svými přáteli souhlasím.“

Troy sundal svůj náramek a pak dramaticky vrazil náramek i kolébku dovnitř hlídače. Měl pocit, jako by nořil ruku do díže s horkým

chlebovým těstem. Pustil oba předměty a vytáhl ruku. Hlídač se nehnul. Náramek a kolébka mu zůstaly uvnitř těla, kde je Troy nechal.

„Od samého začátku jsem si uvědomoval, že náramek, který jste mi dali, mi umožňoval mít zvláštní schopnosti, nadání, které mi přirozeně nepatřilo. Pochopil jsem, i když jsem neznal podrobnosti, že za svou pomoc budu dostávat značnou a neustávající odměnu. A myslel jsem si, že konečně, konečně, se Troy Jefferson stane někým jedinečným na tomto světě.“

Troy přešel kolem užaslého podplukovníka Winterse, který sledoval jednání s pokojným odstupem, a zastavil se vedle Nicka a Carol. V místnosti se rozhostilo naprosté ticho. „Když byl můj bratr Jamie zabít,“ začal opět tiše Troy, „přísahal jsem, že udělám, co bude v mých silách, abych zanechal svůj otisk na společnosti. Během těch dvou let, kdy jsem se toulal všude po zemi, jsem trávil většinu času sněním. Všechny mé sny měly stejný závěr. Objevím něco nového, co otřese zemí, a přes noc se stanu bohatým a slavným.“

Troy rychle políbil Carol a mrkl na ni. „Miluju tě, anděli,“ pravil. „A vás taky, profesore.“ Potom se otočil směrem k pokrytému válci. „Když jsem odsud ve čtvrtek odpoledne odcházel, byl jsem tak vzrušený, že jsem se nedokázal ovládat. Pořád jsem si říkal: Sakra, Jefferson, je to tady. Staneš se nejdůležitějším člověkem v celé historii toho podělaného světa.“

Odmlčel se. „Ale během těchhle posledních tří dnů,“ pokračoval, „jsem se naučil něco velmi důležitého. Že totiž proces je důležitější než konečný výsledek. Že podstatné a cenné je to, co se člověk naučí, zatímco sní nebo plánuje nebo pracuje k cíli, ne dosažení samotného cíle. A proto musíte teď udělat, oč vás mí přátelé žádali.

Vím, že jste se mi v posledních několika minutách snažili vysvětlit, prostřednictvím náramku, který jste mi nabídli na celý život, že noví lidé, které zde zanecháváte, povedou nás primitivní tvory do smělé a nádherné éry. To může být pravda. A já souhlasím, že by se nám hodila jistá pomoc, že náš druh je plný předsudků, sobectví a různých dalších problémů. Ale nemůžete nám prostě dát rovnou hotové odpovědi. Bez prospěchu z úsilí zlepšit se, bez procesu překonávání svých vlastních slabostí nedojde u nás lidí k žádné podstatné změně. Nestaneme se lepšími. Stanou se z nás druhořadí občané, přísluhovači v budouc-

nosti, kterou jste si představili a navrhli. Tak si odvezte své perfektní lidi pryč a nechte nás, abychom to zvládli sami. Zasloužíme si šanci.“

Chvíli po Troyově projevu se v místnosti nic nepohnulo. Pak sebou hlídač před Troyem trhl do strany a dal se do pohybu. Troy se zapřel a očekával útok. Hlídač však postupoval vedle válce směrem k východu. Uvnitř těla mu bylo ještě vidět náramek i kolébku.

„Dobrá, parto,“ vykřikl šťastně Troy. Nick a Carol se objali. Troy vzal podplukovníka Winterse za ruku. Když už odcházeli, všichni se otočili, aby se naposled rozhlédli po velké místnosti. V tomto závěrečném pohledu každý z nich viděl pokoj ve světle svých úžasných zážitků. Za stěnami opět zazněl hluk. A koberce, plošiny a hlídač opouštěli místnost dveřmi vedle pokrytého válce.

Stáli na palubě člunu pouze tři nebo čtyři minuty, když voda pod nimi začala bouřit. Všichni čtyři zachovávali podivný klid. Zklamany poručík Ramirez přecházel po palubě a snažil se někoho přimět, aby mu řekl, co se pod vodou událo. I podplukovník Winters ho v podstatě ignoroval a jen vrtěl hlavou nebo na všechny otázky dával jednoslabičné odpovědi.

Byli si jisti, že kosmická loď co nevidět odstartuje. Neuvědomili si, že nejdříve jemně vyklouzne z jejich oblasti, aby je nezaplavila ohromná vlna, než se vynoří z vody a zamíří do oblak. Voda se bouřila několik minut. Všichni propátrávali oceán, aby zahlédli plavidlo.

„Hleďte,“ vykřikl vzrušeně podplukovník Winters a ukázal na ohromného stříbrného ptáka letícího k obloze asi pětáctýřicet stupňů od vycházejícího slunce. Stoupal nejdříve pomalu, ale pak značně zrychloval. Nick, Carol a Troy se pevně drželi za ruce, když sledovali podívanou, která v nich vyvolávala bázeň. Winters došel k nim a zůstal stát. Po třiceti sekundách plavidlo zmizelo v oblacích. Celou dobu nezaslechli žádný zvuk.

„Fantastické,“ pronesl nadšeně podplukovník Winters.

Arthur C. Clarke

nositel titulu Velmistra science fiction a
několikanásobný laureát cen Hugo a Nebula
vytvořil již klasická díla *2001: Vesmírná odysea*,
Setkání s Rámou či *Zpěv vzdálené Země*.

Společně s uznávaným kosmickým
odborníkem z NASA Gentry Leem nyní vnášejí
vzrušující, tajuplnou vizi do galaktického
dobrodružství, které dosahuje od oceánu
hvězd až k mořskému dnu na Zemi. Protože
právě tam čeká na své probuzení cosi
mocného. Něco vražedného, co by mohlo
znamenat vyhubení celého lidstva...

KOLÉBKA

ISBN 80-85890-54-2

9 788085 890549